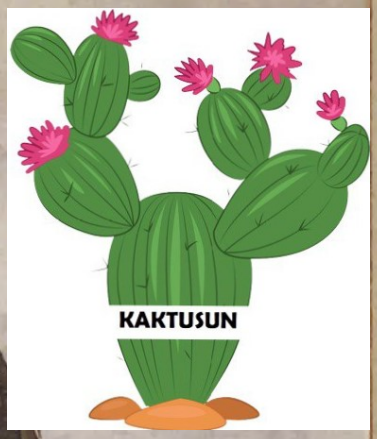
Tanyeri

MERVE ÖZCAN

Z·İ·F·İ·R

İLK 10.000

ROMAN

portakal

Tan Yeri

Z·İ·F·İ·R

MERVE ÖZCAN

Tan Yeri-Zifir, "Haramdan Sakın" serisiyle yüz binlerce okura ulaşan Merve Özcan'ın kaleminden uzun zamandır beklenen yepyeni bir soluk...

Birbirine düşman iki halk ve zamandan, dünyadan soyutlanmış, kısıtlanmış, dışlanmış bir bölge; Ateşoyuk.
Ve bu toprakların şahit olduğu savaş, efsane, kan, aşk ve kaybın hikâyesi...

Bir orman vardı.
Adamı gizler, kadını saklar, dalları arasına gecenin zifirini sarardı.
Kadın adamı bir okla vurur ama yine kendini yaralardı.
Zihnindeki eksikleri adamın izleriyle yamar,
sonra da yine adamın gölgelerini kovalardı.
Bastığı topraklar zulümle sarılmışken ikisi de savaş için silahlarını kuşanmıştı fakat onları bekleyen ilk savaş zihinlerinde çoktan başlamıştı.

"Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum, ben o uçuruma yürüyorum. Adımlar benim, kaybı gören gözler benim, beden benim bedenim... Ama yürüyen ben değilim."

0574058 HLY

ISBN: 978-975-2468-16-0
9 789752 468160
₺28,50
portakal | www.portakalkitap.com

PORTAKAL KİTAP | 23
Roman | 19

TAN YERİ/ZİFİR
MERVE ÖZCAN

EDİTÖR
Tuğçe İnceoğlu

ISBN
ISBN: 978-975-2468-16-0
9 789752 468160

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika Nº 12755

KAPAK İLLÜSTRASYONU
Merve Özcan

KAPAK / İÇ TASARIM
Erdi Demir / Tamer Turp

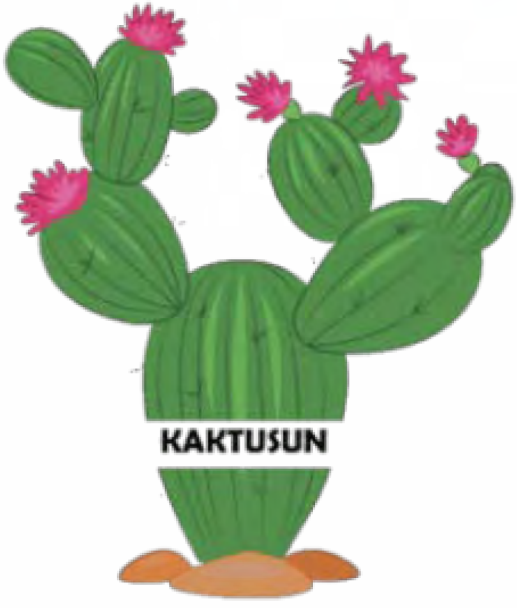
1. BASKI
Kasım 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
/portakalkitap
/KitapPortakal

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Tanyeri

MERVE ÖZCAN

Z·İ·F·İ·R

MERVE ÖZCAN

Merve Özcan, 11 Ocak 1996'da İstanbul'da doğup, ilk ve orta öğrenimini burada tamamlamıştır. Arel Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden birincilikle mezun olduktan sonra çizimlerine ve yazarlık kariyerine odaklanmıştır.

Resim çizerek geçen çocukluğunun sonunda çizgilerin kelimelerle benzerliğini fark etmiş ve geç olmadan yazmaya başlamıştır.

Tan Yeri-Zifir kendisinin dördüncü romanıdır.

DİĞER KİTAPLARI

Gözlerini Haramdan Sakın

Yüreğini Haramdan Sakın

Ruhunu Haramdan Sakın

KAKTÜS TEAM

En güçlü rengim için...

KAKTÜS TEAM

ZİFİR

Saçların bir uçurumun dibini fısıldarken,
Gözlerin sisli yolun sonundaki denizlerin derinliği.
Ve kirpiklerine takılırken birkaç fırtına,
Ruhumu kayba bırakıp beklerim alacağın son nefesimi.

Köklerin kucakladığı topraktan kopmuş kız,
Tenine batan çam iğnelerini silkin.
Kan mı yaralarından akan, yoksa mürekkep mi?
Bıçağın çizdiği tenin kâğıt, kalemin çizdiği kâğıt tenin.
Kirpiklerime dolanan rüzgârı öpen sendin.

Şafak yaklaşıyor, kapa kulaklarını.
Tan yerini çığlıklar kamçılayacak.
At şaha kalktı, adam öldü, gece yakın.
Ört saçlarını, parmaklarımı silmesin rüzgârın.

Zihninden kopan kâğıtları tutuşturduğun parmaklarım,
Karanlığın tam da göbeğinden izlerle şimdi benim parmaklığım.
Kanla örülmüş hücremin mürekkeple yıkanan duvarlarında,
Ben miyim hapsolan, yoksa sen mi göğsümde sakladığım?

Yelkovan ölür, akrep zehrinin tadına bakar, saklardı zemheri.
Ve kadın görse kehribardaki geçmişin gerçeğini,
Elini onun elinden çeker, koparırdı kolyesini.
Kehribar düşer, adamın parçaları yakardı ateşi.
Belki de ne adam döndürebilirdi onu geri,
Ne kadın onun eline tekrar bırakırdı elini.

Adımları uzaklaşırsa kadının, önce toplasın adamın küllerini.
Güneşin sıcağı buzun alevine bırakacaksa yerini,
Ya saçlarına dolasın nefesini;
ya da bir masalla kapatsın adamın gözlerini.
Çünkü ardından salınacak rüzgâr, bırakmaz gökte geceyi.
Boynuna asıp son günün cesedini,
ormanın külleriyle kozasında vurur kelebeği.

Arsıl ALAZ

0.0 TANYERİ

KAKTÜS TEAM

Orman, kendini gizliyormuş gibi sisli ve karanlıktı bugün.

Ağaçlar bu karanlığı sahiplenmiş muhafızlar gibi yakınındaki her varlığı gölgesine katıyor, gecenin hâkimiyetine ortaklık ediyordu. Dallarını yalnızca ürkütücü kuşlara açan ağaçlar, o kuşların bir tehlikeyi karşılarcasına söyledikleri acı şarkıyı dinliyor; çıtırdayan kuru çam iğneleri kuşların şarkısına eşlik etmek için her adımda biraz daha kırılganlaşıyordu. Birkaç kozalak bu sessiz orkestraya yetişebilmek adına tutundukları dalı bırakmak için sıra bekliyordu. Toprak dahi altında ezileceği adımları hevesle gözlüyor, içinde biriktirdiği ölü bedenleri bu âna şahit tutuyordu. Tüm hazırlıklar yapılmıştı, tutturulan sessiz şarkıyla o an bekleniyordu her şeyin çekildiği karanlıkta.

Ve sis, bir sahne perdesi gibi aralandı; beklenen geldi, tüm ormanın gözlediği adımlar artık hemen buradaydı.

Tanıdığı ormana yabancıydı genç kadının adımları, karanlığa gömülü her bir varlık dev silüetlerle sarıyordu sanki çevresini. Ağaçların arasında bir yılan gibi kıvrılarak dolaşan rüzgâr, kadının buz kesmiş ellerine geçiriyordu sivri dişlerini fakat genç kadın bunu hissetmiyordu.

Hızlı adımları bir nabız gibi atıyordu ormanın ıssız kalabalığında. Damarlarında dolaşan kan, zihninden yükselen alevlerin dumanında kaynıyordu. Yüzünü kaplayan ince ter tabakasını sildi koluna, küçük damlacıklar vakit kaybetmeden tekrar yerini buldu genç

kadının buz kesilmiş suratında. Bir kez daha sildi alnını, bunu öyle çok tekrarlamıştı ki neredeyse tahriş ettiği tenindeki ince sızıyı hissedecekti. Belki de hissetmişti fakat ensesinden şakaklarına kadar uzanan katlanılmaz acı bu sızıyı çoktan ardında bırakmıştı. Genç kadının kulaklarını uğuldatan bir siren sesi gibi beynini tırmalıyordu acının paslı bıçakları. Ellerini başının iki yanına koyup kemiklerinin kırılan sesini hayal ederek sertçe bastırdı avuçlarını şakaklarına.

Yine de ne olursa olsun bu acıdan şikâyetçi değildi, çünkü onu hiçliğin bir adım gerisinde tutan şey bu acıydı; ona sarıldı.

Isırdığı dudaklarından dişlerinin arasına yayılan kan, attığı her adımda sıcaklığını biraz daha yitiriyordu. Adımlarıysa geçen her saniye yabancı olduğu bu yolda belirsizliğin bilinmez adresine doğru biraz daha hızlanıyordu. Acele etmeli ve yetişmeliydi, buna mecburdu fakat atladığı bir şey vardı; yetişmek için önce nereye gideceğini bilmeliydi.

Göğüs kafesine sıkışmış çığlığı tanıyordu kadın, alev alan zihninin isyanıydı bu çığlık fakat farkında değildi; tıpkı farkında olmadığı diğer her şey gibi.

Orman hayranlıkla izliyordu genç kadının her bir ânını; zihninde başlayan kıvılcımın yangına dönüşüşünü, her adımda yaklaştığı hiçlikten kaçmak için kendi yangınına koşuşunu... Fakat bir gerçek vardı ve o gerçek her saniye kendisine biraz daha yaklaşıyordu; sarıldığı o alevlerden geriye küller kalacak, külleri ellerine çarpan rüzgâr savuracak ve yine ona kalan hiçlik olacaktı.

Dakikalarca yürüdü; koştu yönünü, yolunu, hedefini bilmeden ve böylece hiçlik en başından gizlice sirayet etmeye başladı ruhuna. Attığı her bir adım onu bu hiçlikten kaçıramayacak, bilakis o bilinmez boşluğun tam ortasına düşürecekti.

Kuşlar sessizliğe gömülüp fısıldadıkları şarkıyı boğazlarına düğümlemişti, rüzgâr genç kadının bıraktığı son nefesi ağaçların dalları arasına saklamıştı. Toprak ise kadının kirpiklerinden kurtulacak ilk gözyaşını gözlüyordu.

Genç kadın kaçıp tam ortasına düştüğü hiçliğe son adımlarını atarken artık her şey için çok geçti. Orman onu izliyor, kadın kaybı tadıyordu. Son adımı toprakla buluştu, bir cam kadar kırılganlaşmış çam iğneleri büyük bir gürültüyle ezilip parçalandı ayaklarının altında. İlk gözyaşı kurtulduğunda kirpiklerinden, göğsüne sıkışmış çığlığı uykusundan uyanan bir ejderha gibi kalktı yerinden ve tam göğsünün ortasında açtı kanatlarını. Yükseldi, boğazına batırdı iğnelerini, kanattı dilini ve sonunda serbest kaldı; ormanın soğuğunda çırptı kanatlarını, genç kadının zihnindeki alevi kattı soluğuna.

Geceyi sarstı, şafağı doğurdu ve büyük bir gürültüyle koptu çığlık tan yerinde.

Kadın düştü. Bilinci parmaklarının arasında eriyip giderken anıları kayba kapılıp boğuldu. Ve tam bu anda varlığını ağaçların karanlık gölgesine saklayan genç adam, bir zamanlar kadının ona söylediği cümleleri tekrar etti. Bu da bir çığlıktı, kelimelerin ardına saklanarak ehlileştirilmiş bir çığlık...

"Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum, ben o uçuruma yürüyorum. Adımlar benim, kaybı gören gözler benim, beden benim bedenim... Ama yürüyen ben değilim."

01.01 SİS

KAKTÜS TEAM

Henüz küçük bir çocukken bir gece yarısı, ay gerçek anlamda ilk kez dikkatimi çektiğinde, babama onun neden öylece gökyüzünde durduğunu sormuştum; "Yeryüzünü aydınlatmak için," demişti. O an gözlerimi hayranlıkla aya dikerek o hâlde onun güneşten daha güçlü olduğunu söylemiştim; çünkü benim için karanlık bir gecedense aydınlık bir gündüzü aydınlatmak çok daha zordu. Gündüzün oluşumundan bihaber küçük bir kızdım yalnızca, hissettiğim tek şey aya duyduğum saygıydı.

Sonra babam güneş olmadığında tüm yeryüzünün karanlıkta kalacağını anlattığında ona güneş olmazsa ayın tıpkı o andaki gibi karanlığı aydınlatacağını söylemiş, o ise onun bile ışığını güneşten aldığını anlatmıştı. O gün güneşin yalnızca gündüzü değil, geceyi de aydınlatacak kadar güçlü olduğunu öğrenmiştim; bir de ismimin anlamını.

İsmim buydu, *Helya*. Gerçekte değerlendirildiğinde "güneş" anlamı taşısa da babam yalnızca güneş değil; bana bu ismi verdiği andaki tüm umutlarını geçen yıllara karşı hâlâ diri tutarak, "geceyi dahi aydınlatan güneş" anlamını taşıdığını söylüyordu.

Elbette ki geceyi aydınlatacak kudrete sahip değildim, daha çok ona sığınmayı tercih ederdim ben. Bir güneş gibi gerçek ve saf bir ışıkla aydınlanmanın ve aydınlatmanın hayalini kursam dahi hiçbir zaman bunu dillendirmeye cüret edemezdim. Gece, kafa tutulmak için fazla tehlikeliydi ama yine de çocukluğumda hava kararken odamın ışığını açıp kısmen karanlığı aydınlatmış olarak geceye bir sinyal verdiğimi düşünürdüm.

"Ben buradayım," diye fısıldardım parmak uçlarımda doğrulup penceremden karanlık gökyüzüne bakarak. "Ve seni bile aydınlatma görevini bir gün ben üstleneceğim."

Olgun olarak tanınan bir kıza göre pek de olgun bir hedef olduğu iddia edilemezdi bunun, yine de küçük bir çocuktum ve hayal kurmak yerçekimsizdi. Yerçekimsiz ortamda kimse olgunluktan bahsedemezdi.

...

Parmaklarımın arasında döndürdüğüm kolyemi geceliğimin içine itip bedenimi ürperten sabah serinliğine aldırmadan yorganımı araladım. Kısa bir titreyiş omuzlarımdan geçip gittiğinde vücudumu esnetip uykunun kırıntılarını silkeledim üzerimden.

Bugün gelecek kitap ve eşya siparişlerinin yerleştirilmesinde babama yardım edeceğime söz vermiştim, dükkâna erken gitmem gerekiyordu ama dükkânı açmamıza henüz üç saat vardı, erken uyanmıştım. Biraz sabah yürüyüşüne çıkmakla geç kalmazdım.

Lavaboya gidip hızla hazırlandıktan sonra sandalyemin üzerindeki giysileri de aynı hızda geçirdim üzerime. Elbisemle pantolonumun sert kumaşı beni yürüyüşte zorlayacak gibiydi fakat yine de havanın serinliğine karşı epey idare ederdi.

Kapının arkasında asılı pelerinimi omuzlarıma bırakırken gözlerim evin sessizliğini yadırgarcasına etrafta dolaştı. Babam çoğunlukla bu saatlerde uyanık olurdu, belli ki dün akşam ana çiftlikte fazla yorulmuştu. Son bir haftadır dükkâna ben baktığım için birkaç gün fazladan bile gitmişti çiftliğe, zorunlu çalışma süresini doldurmuştu ve artık çalışma yükümlülüğü yoktu fakat buna rağmen çiftlikte çalışmayı seviyordu.

Onları uyandırmamak için küçük adımlarla tahta zeminden çıkacak gıcırtıları önlemeye çalışarak kapıyı açtım. Pelerinimin iplerini bağlayıp başlığını kafama geçirdikten sonra köşede asılı anahtarı cebime atıp sessizce çıktım evden.

Hava epeyce serindi; birkaç gündür kasabanın üzerinden çekilmeyen yakıcı güneş bugün fazlasıyla isteksiz görünüyordu, hatta kara bulutların ormanın üstünü kaplamak için hevesle beklediğini bile görebiliyordum.

Başlığımı gözlerimin hemen üstüne kadar çekip hızlı adımlarla aşina olduğum patika yola girdim. Babam oldum olası hassas bir adamdı, pelerinimin başlığını yüzüme indirmeden ve yayımı yanıma almadan ormanda dolaştığımı gördüğü her seferde daima sevimli bir ifade taşıyan yüzü soğuk bir sertlikle gerilirdi. Nedenini biliyordum, herkes biliyordu.

Parslar.

Savaşlar, kıtlık, zor yaşam şartları yüzünden nüfusumuz gitgide azalmış ve biz, yani Kaplan Türkleri, uzun yıllar önce refaha kavuşmak ve neslimizi korumak adına Ateşoyuk bölgesine göç etmişiz. Yıllarımız burada hür ve huzur içerisinde geçmiş fakat bu huzurun kokusunu alan Pars halkı, tarih boyunca bize besledikleri düşmanlıkla peşimizi bırakmadıkları gibi, burada da bizi bulup topraklarımıza el koymak, neslimizin sonunu getirmek gibi sapkın hedefleriyle Ateşoyuk bölgesinin birinci kısmına yerleşmiş. Bölgenin diğer iki kısmı bize ait olsa da saldırganlık ve sapkınlıklarıyla ünlü Parslar yerleştikleri bu bir kısımda bile baskılarıyla bizi yıldırmış. Ateşoyuk'un bağlı olduğu şehir merkezini isyan ve saldırı tehditleriyle tüm zulümlerine karşı sessiz bırakmış.

Yüzyıllardır sürdü bu savaş, bu çekişme. Kocaman bir coğrafyadaydık; daraldık, daraldık ve Ateşoyuk'un topraklarının üçte ikisine sıkıştırıldık. Burası savaşın son demi, son kale... Çok tuhaf... Tuhaf ama gerçek şu ki; eğer olur da Parslar düşman pençelerini bizden çeker ya da biz canımız pahasına dişe diş savaşarak çıkarsak bu sınırlardan, o zaman Kaplan halkı sınırların dışındaki dünyanın ne kadar geliştiğini elimizdeki kısıtlı iletişim araçlarından değil, kendi gözleriyle canlı canlı görebilecek; bir anda yıllar atlayacağız.

Burası, yani üçüncü kısım güvenli alandı; ikinci kısım da kısmen öyle sayılırdı. Çünkü Parslar birinci kısımda yaşadıkları için nadiren de olsa ikinci kısımda bulunuyordu.

Verdiğimiz kayıplar ve yaşananlar sebebiyle Kaplan halkının onlara olan nefreti babamı çok daha hassas ve dikkatli bir adam hâline getirmişti. Bu konuda belki diğer tüm Kaplanlardan daha hassastı ama az ya da çok, kim onlardan nefret etmiyordu ki?

Ne annemin ne de benim Parslar tarafından görülmemizi istiyordu, gerçi Kaplanların hepsi ailesini benzer şekilde onlardan koruyordu fakat kasabadayken bu durum o kadar da önemli değildi, daha doğrusu pek kontrol edilebilir olduğu söylenemezdi. Yine de babamın eski bir kasaba askeri ve şimdi de sözü geçen bir direnişçi olarak hassasiyetleri diğer Kaplanlara göre had safhadaydı. Ve tabii ki her zaman söylediği gibi, ormanlar her zaman en güvenli ve aynı zamanda en tehlikeli yerlerdi.

Adımlarım hızlandıkça başımdaki hafif sızı, ciğerlerime dolan serin havayla dinmeye başlamıştı. Çantamı ağırlık yapmaması için almamıştım ama en azından kuruyan boğazım için yanıma su almış olmayı isterdim. Kaslarımın tembelleştiğini hissediyordum, oysa yalnızca birkaç gündür yürüyüşü aksatmıştım ve babamın yoğunluğu yüzünden eğitimimi bir iki gün askıya almıştık. Yine de haftalardır doğru düzgün hareket etmemiş gibiydim, hatta belki aylardır.

Bir ses, adımlarımın toprakta bıraktığı ritmik sese karıştığında nefes nefese kaldığımı ancak fark edebilmiştim; yavaşladım. Çevreme bakıp sesin sahibini aradım ama orman bomboştu, her zamanki gibi. Belki bir sincap, belki hareket etmeye niyetlenmiş bir kaplumbağa, belki de rüzgârdan etkilenen herhangi bir şeydi bu. Babam gibi fazla hassaslaşmıştı duyularım.

Önümdeki küçük tümsekten zıplayıp en yakınımdaki çam ağacının uzun gövdesine yaslandım, birkaç kuş sabah şarkısını mırıldanmaya başlamıştı. Çok geçmeden birkaçı daha katıldı onlara, kuşların sesi ormanın sessizliğini açığa çıkarırcasına yankılanıyordu ağaçların arasında. Kuruntularımı bir kenara bırakıp başımı arkaya attım ve aşina

olduğum sessizliğe eşlik ettim; belki on, belki yirmi dakika, belki yarım saat, hatta daha fazla...

Aynı ses... Bu bir sincap, kaplumbağa ya da herhangi bir şey değildi; yakınlarda birinin olduğuna emindim artık. Yaslandığım ağaçtan ayrılıp dikkatle etrafa bir kez daha göz gezdirdim. Arkamı dönmek üzereyken ağaçların arasından hızla geçen bir silüet görür gibi oldum; epey uzaktaydı ve yalnızca gölgesini seçebilmiştim belki de ama canlı kanlı bir insan olduğunun farkındaydım.

"Kim var orada?"

Ormanın sessizliği karşıladı sorumu. Uzakta gördüğüm anlık silüet şimdi tümüyle kayıplara karışmıştı.

"Beni duyuyor musunuz?"

Ormana giren meraklı bir çocuk olabilirdi, kasabadan gelen herhangi biri de ama yine de okum ve yayım yanımda değilken kendimi rahat hissedemiyordum. Annemle babam bu şekilde çıktığımı görseydi eminim onlar da hiç rahat hissetmeyecek ve art arda tembihler sıralayacaklardı.

Düşmek üzere olan başlığımı yüzüme indirdim ve etrafıma baka baka geldiğim yola girdim. Yol boyunca o sesin benzerini birkaç kez daha duymak dışında ne farklı bir şey oldu ne de birini gördüm fakat bulunduğum yerden uzaklaşmama rağmen sesi duymaya devam etmem aslına bakılırsa zaten başlı başına olağanüstü bir durumdu. Belki kasabalılar artık ormanın bu yanını daha fazla kullanıyordu, öyleyse bu durumu eve gittiğimde babamla konuşmalıydım.

...

Ne kadar kısa gibi gözükse de bir buçuk iki saatim ormanda geçmişti. Biraz fazla oyalanmıştım. Eve ulaştığımda anahtarımı çıkarıp sessizce kapıyı açtım, mutfaktan gelecek seslere kendimi hazırlasam da kuru bir sessizlikle karşılaşmıştım. Havanın biraz daha soğuduğunu hissettim o an, eve girmeden önce çizmelerimdeki çamuru temizleyip son kez etrafı kolaçan ettim.

"Anne?"

Çizmelerimi kapının yanına itip pelerinimin iplerini çözerken içeriden gelecek cevabı bekledim. Aldığım tek cevap tatsız bir sessizlikti.

"Baba?"

Varlıklarını kanıtlayacak herhangi bir ses duymaya çalışıyordum ama duyduğum tek ses ayağımın altında gıcırdayan tahta zemindi. Pelerinimi aceleyle askıya asıp başımdaki şalı gevşeterek boynumu açtım, epey terlemiştim. Tıpkı ormandaymışım gibi etrafıma temkinli bir şekilde bakarak odaları tek tek dolaştım. Karşılaştığım şey yalnızlıktı ve işin tuhaf tarafı evin düzeni beklediğimden çok daha uzun bir süredir onların bu evde olmadıklarını açıklıyordu.

Annem kasabadaki birkaç tanıdığı ziyarete gitmiş ve babam da dükkânı erkenden açmak istemiş olabilirdi ya da ikisi de ani bir kararla çiftliğe, hatta belki de direnişçi kamplarından birine gitmişti. Fakat nedense bu seçenekler bana hiçbir haber vermeden gitmelerine sebep olacak kadar tatmin edici gelmiyordu.

Evdeki yarım saatlik düşünme ve bekleme süremin sonunda dükkâna gitmeye karar vererek çantamı, okumu ve yayımı yanıma alıp çıktım. Evin arkasına dolaşıp babamın kamyoneti bıraktığı kısma yöneldim, beklediğim gibi kamyoneti burada değildi. Nefesimi bırakıp toprağı tekmeledim, şimdi önümde kasabaya kadar yürümem gereken uzunca bir yol vardı.

...

ATEŞOYUK/ÛÇÛNCÛ KISIM
SINIR 15.000 m

Köşeleri paslanmış bölge tabelasının çamurlu direğine tutunup birkaç dakikalık mola verdim kendime. Ormanın içinden kasaba yoluna çıkmak yerine kestirme yolu kullanmıştım; durduğum tepeden kasaba sınırının geçiş bloklarını neredeyse görebiliyordum, yaptığım şey tehlikeliydi. Şehir merkezi kasaba sınırına on beş kilometreden

fazla yaklaşmamızı onaylamıyordu fakat ben de onları çok dikkate almıyordum.

Bunları annemle babama söyleseydim kaşlarını çatmaları eminim ki çok uzun sürmeyecekti, yine de onların da benimle aynı fikirde olduklarını biliyordum. Onlar direnişçiydi. Pars zulmüne ve şehir merkezinin suskunluğuna karşı durmaya çalışan topluluğun sözü geçen insanları; tabii ki benimle aynı düşünceleri paylaşıyor ve hatta bununla da kalmıyor, bu düşünceleri icraata geçirmek için çabalıyorlardı.

İlerideki tepeden gelen askerî araçların sesini duyduğumda açık alandan çekilip tekrar ağaçların arasına gizlendim. Hiçbir askerle yüz yüze gelmek istemiyordum, kasaba askeri bile olsalar akşama kadar sorguya çekilebilirdim. Pelerinime takılan birkaç çalıyı geride bırakıp ağaçların sıklaştığı alana yöneldim. Yola yakın yürümem işimi kolaylaştırırdı, ormanı ne kadar iyi tanırsam tanıyayım bazen içinde biraz illüzyon barındırdığını düşünüyordum.

Çok yolum kalmamıştı, biraz ileriden çiftliğin meyve tarlasından geçen araçların mola alanına ulaşıp kadınların arasına karışabilecektim. Mola saatini kaçırmamak adına çam iğnelerini toplayan pelerinimin eteklerini tek elimde toplayıp neredeyse koşmaya başladım. Ok kılıfımı mümkün olduğunca çantamın içine sığdırıp yayımı da çantamla birlikte omzuma asmıştım.

Elim henüz çantama koyduğum kılıfımı bulurken adımlarımı dikkatle yavaşlattım ve arkama döndüm, sonra da sağıma ve soluma. Benimkilerden farklı birkaç adım sesi duyduğuma emindim, sabah duyduğum seslerin tekrarıydı bunlar. Yayımı yavaşça indirdim omzumdan ve kılıfımın içinden bir ok çekip yerleştirdim. Duyabileceğim en ufak bir sese karşı dikkat kesilmiş bir vaziyette mola vaktini kaçırmamak için yürümeye devam ediyordum.

Küçük bir gürültü ve ardından önüme zıplayan şeyle yayımı kaldırıp sesin kaynağına doğrulttum. Küçük bir sincap toprağı eşerek önümden koşup bir başka ağaca zıpladığında kendi kendime gülerek yayımı indirdim. Duyduğum ses gerçekten bir sincaba mı aitti, yoksa şüphe-

lerimde haklı mıydım bilmiyordum; belki de yalnızca bir paranoyaydı benimkisi.

Okumu kılıfına sokup az önceki duraksamada kaybettiğim zamanı telafi etmek için tekrar koşmaya başladım. Bir süre sonra önümde beliren kamyonları gördüğümde başlığımı sırtıma atıp yayımı omzuma astım. Ellerinde taşıdıkları sepet ve çuvallarla kamyonete binen kadınların yanına yaklaştığımda birkaçı beni fark edip dönmüştü, hiçbirini daha önce görmemiştim. Hafifçe gülümsedim, benzer tebessümlerle karşılık verdiler.

"Burada olmaman gerekiyor kızım, tek başına dolaşmamalısın," dedi aralarından yaşı epeyce büyük olanı.

Başımı sallayıp, "Haklısınız efendim," dedim. "Ormanda kısa bir gezintiye çıkacakken yolları karıştırdım, saatlerdir yürüyorum."

"Gel öyleyse bizimle, fazladan bir kişi için yerimiz var."

Beklediğim bu teklife karşı bir kez daha gülümseyip bir hamlede kamyonete, yanlarına çıktım.

"Teşekkür ederim."

Kasaba meydanına geldiğimizde kadınlara bir kez daha teşekkür edip indim. Aracın ardında bıraktığı tozdan kurtulmak için hızlı hızlı yürüyüp dükkânın yolunu tuttum, buradan çok uzakta değildi.

Köşelerinden küçük otların bittiği Arnavut kaldırımlı yola girdim, yerde dizili taşlar daha bir aşınmış görünüyordu bugün; bu çok hoşuma gitti, çünkü yıprandıkça meydanın samimi atmosferi adeta daha bir ısınıyor, eskidikçe güzelleşiyordu bu yollar. Çok uzun olmayan sokak lambalarının yanından geçerken pencerelerin önündeki saksılardan yayılan çiçek kokularını çektim içime, tıpkı buraya geldiğim her defasında yaptığım gibi. Kasabaya inmeyi işte bu yüzden çok seviyordum.

Nihayet dükkânların olduğu sokağa ulaşıp, ***AMBER Kitap&İnternet*** yazılı tabelayı gördüğümde içimi kaplayan kısa rahatlama hissi hemen ardından yerini derin bir kuşkuya bırakmıştı. Dükkân kapalıydı fakat

ilk dikkatimi çeken şey Amber'in iki yan dükkânındaki manavın bulunduğu yerin şimdi bomboş olmasıydı. Etrafı dikkatle inceleyerek Amber'e ulaştım, kepenklere tutunup çantamdan çıkardığım anahtarla dükkânı açtım.

İçerisi dışarısı kadar yabancı değildi; her zamanki kitap, mum ve diğer taraftaki fırından gelen kavrulmuş susam kokularıyla sarılı, sıcak, huzurlu hava hâkimdi. Babamın büyük çay bardağı kasanın hemen yanında, son geldiğimde bıraktığım kitaplarım hâlâ köşedeki masanın üzerindeydi.

İçeri girdikçe genişleyen kitaplıkları geçtim, dükkânın ortasındaki geniş ve büyük kubbenin altında durup etrafa baktım.

"Baba?" diye seslendim sessizliğin içine.

Nadir de olsa bazı geceler burada, üst katta kalırdık; çocukluğumdan beri bu çok hoşuma giderdi. Kitaplardan kuleler yapar, sonra onları toplaması için babama bırakırdım; dükkânın açık alanlarına koşturup kitaplıkların arasındaki merdivenlere tırmanırdım. Bazen de internete girer, şehir merkezinin izin verdiği birkaç sitede saatlerce gezinirdim.

Anılardan sıyrılıp bir kez daha seslendim, sesim ruhsuzca yankılandı Amber'in yüksek duvarlarında. Bu âna kadar içimde bastırdığım tedirginlik artık bir sebebe bağlı olmaksızın volta atmaya başlamıştı. Kasaya ilerleyip çantamı ve yayımı sandalyeye bıraktım. Aklımdaki telefon numarasını çevirip beklemeye başladım, sıkıntılı geçen uzun sürenin sonunda şehir santraline bağlanmıştım.

"Ateşoyuk Şehir Merkezi Santrali. Yönetim Birimi'ne bağlanmak için biri, Kasaba Birimi'ne bağlanmak için ikiyi..."

İkiyi tuşlayıp bir kez daha beklemeye başladım.

"Ateşoyuk Kasaba Birimi, buyurun?"

"Merhaba, Üçüncü Kısım Birimi'ne bağlanabilir miyim?"

"Tabii..."

Beklemeye devam ederken nefesimi gürültüyle bırakıp sandalyeye yayıldım bıkkınlıkla. Kasabadan iletişimin bu kadar dolambaçlı olmasından nefret ediyordum. Şehir merkezi için aynı şey geçerli değildi, her biri teknolojiden özgürce yararlanabiliyordu; biz ise kasabaya verilen sınırlı ağ içerisinde oradan oraya sürünüyorduk.

"Ateşoyuk, Üçüncü Kısım."

Telefondan gelen sesi bekletmemek adına tuhaf bir acelecilikle doğruldum yerimden.

"Merhaba, ben bugün annemle babamın ana çiftliğe giriş yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordum."

"Önce kimlik numaranızı ve sonra da arama yapılacak kişilerin kimlik numaralarını alabilir miyim?"

"Tabii, 11431..."

Kimlik numaralarımızı verdikten sonra parmaklarımı masaya vurarak karşıdan gelecek cevabı beklemeye başladım.

Bir süre sonra, "Hayır," dedi kadın tereddüde mahal bırakmayan bir kesinlikle. "Bugün içerisinde hiçbir giriş gözükmüyor."

Parmaklarım masanın üzerinde donup kalmış, elimde kalan son ihtimal zihnimden çekilip yerini tedirginliğin bencil huzursuzluğuna bırakmıştı.

"Emin misiniz?" dedim cevabın değişmeyeceğini bile bile.

"Lütfen gereksiz sorularla hattı meşgul etmeyin, soracağınız başka bir soru olursa tekrar şehir santraline bağlanabilirsiniz. İyi günler."

Telefon kapandıktan bir süre sonra bile ahizeyi kulağımdan çekmeden öylece dikildim olduğum yerde, ardından yerine koyup masaya yaslandım.

Annem en kötü ihtimalin bile belirsizlikten daha iyi olduğunu söylerdi, umarım bu kez haksızdır.

Ne yapacağımı bilmiyordum, aklıma direnişçi kampları geliyordu ama daha önce oraya yalnızca babamla birlikte gitmiştim, o da bir elin parmağını geçmezdi ve üstelik nerede olduklarına dair en ufak bir fikrim de yoktu. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum; babamın odasını karıştırıp tanıdıklarıyla iletişime geçebilirdim fakat bu seçenek son çarem olmalıydı. Ortalığı birbirine katmak için elimde sonuçsuz kaldığım yeterli bir zamanın olması gerekiyordu.

Amber'in iki katını, depoyu ve bodrumu da bir şey bulabilme umuduyla dolaşıp ulaşabileceğim birkaç yere daha telefon ettim fakat santralde geçen uzun bekleyişlerimin sonunda hiçbir şey elde edememiş bir vaziyette dışarı çıktım ve kepenkleri indirip dükkânı kilitledim; bugün Amber'de işim kalmamıştı.

Fırının camından baktığımda içeride tanımadığım bir çocuk duruyordu, girmedim. Diğer taraftaki boş dükkâna bir kez daha göz attıktan sonra karşıdaki kahve dükkânına yöneldim. Tam gireceğim sırada yanımda aceleci bir hareketlilikle beliren adamı görünce elimde olmadan bir adım geriledim. Bu ani hareketi için ona kızacağım sırada bir şey fark ettim; önümü keserek kabalık yapmamıştı, hatta ben dalgınlığımın kurbanı olarak neredeyse adamın üzerine yürümüştüm.

"Özür dilerim," dedim başımı kaldırırken. "Benim hatam."

Belki bir, belki de iki saniye boyunca bakışlarının hedefi olduğum gözler için kendime fazladan birkaç saniye daha verdiğimin farkında bile değildim. Kehribar halkanın ince hareleri, göz bebeklerini yıllanmış bir ağacın güçlü kökleri gibi sarmalamıştı. Güç ve güven, kehribar bir kâsenin içinde harmanlanmış ve gizemli bir güzellikle sunulmuştu sanki önüme. Bir tarafa taranmış kısa saçlarının önündeki küçük birkaç tutam göz renginden nasibini almış, ince fakat güzel bir ayrıntı olarak saklanmıştı adamda.

Elim farkında olmadan boynumdaki kehribar taşın kabarıklığını bulduğunda neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim. Fakat çattığı kaşlarının ortasındaki ince çizgi bunun benim bir hayal ürünüm olduğunu söylüyordu.

"Evet," dedi adam zihnime oldukça tanıdık gelen bir tınıyla. "Senin hatan."

Kaşlarımı kaldırıp söylediklerini anlamak için kendime verdiğim sürenin sonunda, birkaç saniyeye sığdırdığım tüm düşünce ve bakışları yanıma alıp yüzümü çevirdim bu kaba adamdan.

"Özür dilediğimi unutun lütfen," dedim aramızdaki mesafeye birkaç adım daha ekleyerek. Onu arkamda bırakıp kahve dükkânına girdiğimde kendisinin de peşimden geldiğini duymuştum.

Kasada duran yabancı yüz, tanımadığım yaşlı bir kadına aitti.

"Merhaba," dedim. "Babamı tanıyor musunuz? İsmi Bedirhan, karşıdaki Amber'in sahi—"

Kadın konuşmak için ağzını açtığında arkamdan gelen adam ikimizi de susturmuştu.

"Ben tanıyorum!"

Az önceki kabalığını bir an için unutarak, "Onu bugün hiç gördünüz mü?" diye sordum heyecanla.

Omuzlarını silkip, "Hayır," dedi. "Sabahtan beri buradaydım ve kimsenin geldiğini görmedim."

Bakışlarımı kasadaki kadına çevirdiğimde o da bir bilgisi olmadığını söylercesine dudağını büktü.

Başımı hafifçe eğip, "Teşekkür ederim," dedim kasanın yanından ayrılmadan önce.

Görmezden gelerek yanından geçtiğim adamın arkamdan söylendiğini duysam da düşünmem gereken çok daha önemli ve belirsiz bir konu vardı önümde. Annem ya da babam haber vermeden sıradan bir yere gitmezdi, bu yüzden elimde bakacak tek yer kalmıştı; Dilşah.

...

Uzun bir otobüs yolculuğu ve ardından yarım saatlik yorucu bir yürüyüşün sonunda kasaba meydanına göre daha bakımlı ve gösterişli yolda yürüyordum. Dilşah'ın evi birkaç bahçe ötedeydi, neredeyse gelmiştim.

Ateşoyuk'un bu taraflarını pek sevmiyordum. Kasaba meydanının sıcak gürültüsü, pazar alanındaki eğlenceli telaş ve çörek kokusundan kahve kokusuna kadar türlü yiyecek, içecek ve baharat kokularıyla sarmalanmış sokak aralarından oldukça uzaktı. Bir de sessizlik... Buradaki insanlar belli zamanlarda sınırları aşıp şehir merkezine resmî olarak gidebildikleri ve orada tanıdıkları olduğu için kendilerini kasabadan ayrı görüyordu. Fakat bana kalırsa bununla övünmek yalnızca aptalcaydı.

Tüm insanları aynı kefeye koyamazdım tabii, Dilşah farklıydı mesela ve bir de Feride Abla. Onlar çok sıcak, cana yakın ve sevecendi. Dilşah annesiyle babasının, yani yengemle amcamın vefatından sonra belli bir yaşa kadar bizimle yaşamış; sonra da ailesinin vefatına kadar ona bakan Feride Abla'yı tekrar bularak evine dönmüştü.

Amcam aktif bir Kaplan direnişçisiydi, tıpkı babam gibi. Birinci ve ikinci kısımlarda gizliden gizliye yapılan küçük Pars saldırıları ve baskılarına karşı insanlara yardım ederdi. Fakat bir gün, nadiren yaşanan o çetin çatışmalardan birinde amcam, yengem ve Dilşah, ikinci kısmın sınırında Pars askerleri tarafından ateşe tutulmuş ve içlerinden kurtulan yalnızca Dilşah olmuştu. Babamın o gün ettiği intikam yeminlerinin şiddeti hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Demir bahçe kapısının önünde durup zile bastım. Feride Abla tanıdık sevecenliğiyle cevap verdikten kısa bir süre sonra açılan kapıdan girdim. Ara sıra bahçeye bakmak için gelen orta yaşlı adamın selamına karşılık verip merdivenleri çıktım. Evin açık kapısının önünde bekleyen Feride Abla ve Dilşah'ı gördüğümde gözlerim annemle babama dair bir şey bulma umuduyla çevrede dolaştı.

Dilşah omzumdaki yayı işaret ederek, "Burada bu şekilde dolaşarak insanları korkutmayı mı amaçlıyorsun?" dediğinde onun gibi gülümseyemedim.

Omzumu silkip, "Biliyorsun ki kasabanın içinde bunu kimse yadırgamıyor," dedim tekerlekli sandalyesine eğilip Dilşah'a sarılırken. Feride Abla'ya da sarıldıktan sonra çekilip içeri girmeyeceğimi belirterek kapıda dikildim. Yine de Feride Abla, "İçeri girsene," diye ısrar ettiğinde kibarca reddederek, "Annemler burada mı?" diye sordum.

Feride Abla'nın tebessümü yüzünde donuklaşırken Dilşah'ın gergince yutkunduğunu gördüm. Kısa saçlarını ensesinde toplayarak, "Hayır," dedi. "Buraya hiç gelmediler."

Ne yapacağımı şaşırmış bir vaziyette, sabahtan beri üzerimde birikmiş tüm kuşkuyu serdim önlerine.

"Sabah evden çıktım ve döndüğümde ikisini de evde bulamadım. Her yere baktım ama yoklar, ne bir not var ne de başka bir şey." Nefesimi bırakıp sıkıntıyla gökyüzüne çevirdim yüzümü. "Böyle yapmazlardı. Ne olduğunu, nerede olduklarını, hiçbir şeyi bilmiyorum."

"Helya istersen içeri gel," dedi Feride Abla sakinleştirici bir tavırla, Dilşah da bahsettiklerimle ilgili tek kelime etmeden bu teklifi onayladı.

Kapıdan bir adım uzaklaşıp, "Neyse," dedim. "Ben daha sonra gelirim." Kısaca vedalaşıp hızla merdivenlerden indim. Onlar da tıpkı benim gibi her şeyden habersizdi, vakit kaybedemezdim. Tekrar eve gitmeli ve gözümden kaçırdığım bir şey olup olmadığını kontrol etmeliydim, birilerine ulaşmadan önce tüm ihtimalleri tüketmem gerekiyordu.

Hava hafif hafif kararmaya başlamıştı; Dilşah'ın yanından ayrıldıktan sonra kararımı değiştirerek eve değil, Amber'e gitmiş ve işime yarayacak birkaç şey arayıp düşünmek için kendime uzunca bir süre tanımıştım. Ama şimdi görüyordum ki bu, başlı başına bir zaman kaybıydı.

Orman, karanlığın boğazından geçen ilk bölgeydi; akşam kasabaya sonradan çökerdi, bu yüzden zaman hesaplaması yapamamış ve ormanın karanlığına kalmıştım. Bu saatlerde kasaba otobüslerinin daha seyrek geçmesi ve ormana kadar yürümek istememem ise biraz daha oyalanmama sebep olmuştu.

Düşmek üzere olan başlığımı düzeltip fenerimle aydınlanan yolda yürümeye devam ettim. Ormanın açık alanlarında gezinen birkaç kişiyi çoktan geride bırakmış, kasabalıların girmeyi pek tercih etmediği derinliğe doğru yol almıştım. Hayalini kurduğum şey, günün sonunda annemle babamdan bu karanlıkta ormanda dolaştığım için azar işitmekti. Sonra da onlara tüm gün nerede olduklarını sorar ve en azından bir yere gitmeden önce bana haber vermeleri gerektiğini söylerdim.

Küçük birkaç çıtırtının arasında seçebildiğim adım seslerini fark ettiğimde göğsüm tedirginlik ve korkuyla gerildi. Yavaşladım, en yakınımdaki ağaca yaklaşıp fenerimi kapattım. Sesin sahibi her kimse onu göremiyordum ve eğer ben onu göremiyorsam o da beni görmemeliydi. Bu sesin bir insana ait olduğundan emindim artık, aksini düşünmek şu raddeden sonra ahmaklık olurdu. Dahası emin olduğum bir şey daha vardı; takip ediliyordum.

Mümkün olduğunca az ses çıkararak fenerimi çantama koydum ve kılıfımdan bir ok çıkarıp yayımın kabzasına yerleştirdim. Nefesimi tutarak duyabileceğim en ufak hareketliliğe kulak kesildim, ezilen çam iğneleri yüzünden atılan en ufak adım bile açık verecekti. Bu durum aynı zamanda hem lehime hem de aleyhimeydi.

Yaslandığım ağaca yaklaşan birkaç çıtırtı daha... Sesin yönünü algılayabilmiştim, sağ arka çaprazımdan geliyor olmalıydı. Yayımı sıkı sıkıya tutup kirişe asıldım ve sessizce o tarafa çevirdim bedenimi.

Ormana sızan küçük bir ışık huzmesi okumun ucuna yansıdığında sesin sahibi her kimse, "Dur!" diye bağırdı.

Bağırışının bedenimde biriken korku ve tedirginlikle çarpışması, okumun parmaklarımın arasından serbest kalmasına sebep olmuştu. Koşmaya hazırlandığım sırada acı bir bağırış ve hemen arkasından gelen düşme sesiyle olduğum yerde gerileyip fenerimi çantamdan çıkardım. Titreyen ellerimle feneri açmayı başarabildikten sonra aceleyle sesin geldiği yere tuttum ışığı.

Dizlerinin üzerine çökmüş bir adam, okumun sıyırdığı omzunu tutuyor ve başını önüne eğmiş vaziyette derin derin nefes alıyordu.

"Yeter ama!" dedi sıkılgan bir yakarışla.

Bağırmasına aldırmadan, "Sen kimsin? Neden beni takip ediyorsun?" dedim ışığımın parlaklıktan neredeyse görünmez kıldığı adama bakarak. Bir yandan da kılıfımdan hızla bir ok daha çıkarıp yayıma yerleştirmek üzere elime aldım.

Adam elini kanayan omzuna biraz daha bastırdı, yavaşça kaldırdı başını ve tek gözünü kısarak olduğum yere baktı. O an zaman geri sardı. Çok değil, hatta hemen bu sabaha dönmüştük; yine aynı kehribar gözlere bakıyor, yine o rengin sarmaladığı güçlü ağacın köklerini görüyordum. Bu, o adamdı.

"Sen kimsin dedim!"

Ne düşüneceğimi bilemeden yalnızca gözlerine bakmamayı tembihledim kendime, çünkü daha bu sabah o bakışlara kapıldıktan sonra kendime birkaç saniye daha izin vermeye cüret ederek hadsizlik edebilmiştim.

Gözlerini kapattı, konuşmadan önce başını arkaya atarak derin bir nefes alıp yavaşça yutkundu.

"Arsıl..." dedi canının acısıyla dişlerini sıkarak. "Ben Arsıl Alaz."

02.02 PUSULA

KAKTÜS TEAM

Ağaç gövdelerini mesken tutmuş yosunların ve gecede kendine yer bulabilmiş yıldızların insanlara yol gösterdiği söylenirdi. Fakat hedefini bilmeyen bir insana kuzeyin ya da güneyin, yıldızların ya da yosunların anlamı ancak bir hiçlikte bulabilirdi karşılığını. Bu yüzden, "Kuzeyi bulmadan önce kendini bul," derdi babam. "Çünkü sen burada değilsen atacağın her adım biraz daha uzaklaştırır seni kendinden, kendinden uzak insanın seçeceği her yön de kayba giden yolda katedilen ilerleme demektir. Ulaşmak istenilen yer yolu belirler, insan ise ulaşmak istediği yeri."

Nereye gideceğimden önce nereye gitmek istediğimi bilmek zorundaydım; çünkü babamın da söylediği gibi, *insan kendisinin pusulasıydı.*

Bir yerden başlamış sayılırdım, tabii eğer tüm bu düşünceler silsilesiyle yalnızca kendimi ikna etmeye çalışmıyorsam.

Yıllar içinde kaç kez tekrarlanmıştı bu düşünce aklımda, tahmin bile edemiyordum. Çocukluğumdan beri duyduğum sözlerden yaptığım çıkarımlar, kendime verdiğim öğütler hâlinde birikmeye devam ediyordu zihnimde. En olmadık zamanlarda zihin sahneme çıkıp kendime seslenişlerde bulunuyordum; bu benim kötü bir huyumdu, çünkü hiçbir insan böyle zamanlardaki durgunluğumu garipsemekten geri durmuyordu.

Fakat o yapmadı, hatta bana tümüyle yabancı bu adamın tavırlarında bir garipsemeden ziyade tekrar tekrar gördüğü bir sahneyi yeniden izliyormuş gibi tanıdık bir ifade ve anlayış vardı.

Tüm bu bilinmezliğin ortasında karşı karşıya kaldığım adama sapladığım okuma diktim gözlerimi. Adamın üzerindeki cekete rağmen içindeki krem keten gömleğin sol tarafının kanla kaplandığını görebiliyordum. Bu durumu pek dert eder bir hâli yoktu, aslına bakılırsa ondan istediğim cevapları alana kadar ben de bunu önemsemiyordum.

"Babamı nereden tanıyorsun?" dedim indirdiğim yayımı sıkı sıkı tutmaya devam ederek.

Bu, onun iddiasıydı. Arsıl Alaz birkaç dakika önce beni takip ettiğini açıkça kabul etmiş, babamın nerede olduğunu bildiğini ve bana yardım etmek istediğini söyleyerek sessizliğine çekilmişti. Son yarım dakikadır tekrarladığım soruma cevap vermeyerek kuşkularımda haklı çıkarıyordu beni.

"Babamı..."

Başını iki yanına yatırarak boynunu esnetti ve "Nereden tanıdığımı mı, yoksa onun nerede olduğunu mu merak ediyorsun?" dedi.

Cevapları şüpheli olmasına karşın Arsıl Alaz bana tuhaf bir şekilde inandırıcı ve... Bunu söylediğim için pişmanım fakat yakın hissettiriyordu. Annemin tanımadığım bir adama karşı bu hissiyatta olmama kızacağını biliyordum, ondan önce ben de kendime kızıyordum. Ama hisler önlerine bir engel koyulduğunda güçlenirdi, bu yüzden yalnızca görmezden geliyordum.

"Bana istediğim kadar soru soramayacağımı mı ima ediyorsun?" dedim iyice dikleştirdiğim omuzlarımı bir an olsun indirmeyerek.

Kendi kendine gülüp başını iki yana salladı.

"Asla! Yalnızca asıl ihtiyacın olan cevabın seni bu gerginlikten biraz olsun kurtarabileceğini düşünüyorum."

Yayımı, kirişinin üzerindeki parmaklarımı görebileceği şekilde esneterek, "Kelime oyunlarına dâhil olmayacağım!" dedim. "Bana babamı nereden tanıdığını, ailemin nerede olduğunu ve benimle konuşmak

yerine neden tüm gün beni takip ettiğini söyle. Emin ol, atılan ilk ok diğerlerini teşvik eder."

"Pekâlâ... Pekâlâ..." Derin bir nefes alıp en yakınındaki ağaca çekti bedenini sağlam koluyla ve ardından sırtını ağacın gövdesine yaslayıp omzunu tutarak yüzünü ekşitti. "Baban benim hocamdı, neredeyse her alanda."

Bunu yüzüne dikkatle bakmak için bir sebep sayacağım anda bahanelerin önüne geçerek indirdim bakışlarımı.

"Öyle olsan seni tanırdım!"

Gözlerimi ağaç gövdesinde oyalasam da yarım bir gülüşle aydınlanan yüzünü seçebilmişti bakışlarım.

"Tanımıyormuşsun demek ki," dedi ve konuşmama müsaade etmeden, "Kaplan direnişçileri..." diyerek devam etti. "Onlarla birlikte birinci kısmın sınırına yakın bir bölgeye gittiler ve..."

"Bekle!" Sinirle gülerek durdurdum onu. "Yalan söylüyorsun!" Nefesimi bırakıp arkamı dönecekken bunun güvenli bir hareket olmayacağını düşünerek olduğum yerde durdum. "Direnişçiler birinci kısmın sınırına yaklaşmaz, babam da öyle; çünkü bu çok tehlikeli ve şu an boşu boşuna böyle bir riski alamazlar."

Omzuna doğru bakıp, hareket ettirip ettiremediğini kontrol eder gibi canının acısına aldırmadan kolunu kaldırmaya çalıştı.

"Neden her şeyi bildiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü babam bize her şeyi anlatır." *Yanlış.* Babam anneme her şeyi anlatırdı, ben ise bir odadan diğerine geçerken *kazara* onlara kulak misafiri olurdum. "Her neyse... Ya sonra?" dedim ciddiyetsiz bir şekilde, ona zerre kadar inancım olmadığını açık açık göstermekte bir sakınca görmüyordum.

Tavrıma karşı yalnızca güldü, neşeden oldukça uzak bir gülüştü bu. Konuşmaya devam etmeyeceğini düşündüm ve bu beni biraz önceki

tavrıma rağmen hayal kırıklığına uğrattı. Bunu sezmiş gibi devam etti konuşmasına.

"Parslar sınırdaki direnişçilerin kurduğu kampları basmış, ne olduğunu detaylı olarak bilmiyorum. Oradaki Kaplan direnişçilerine ulaşılamıyor."

Korku, içime bir kıvılcım gibi düşüp sinsice karıştı düşüncelerimin arasına. Bu korkuyu bastırmaya çalışarak, "Eee?" dedim alayla. "Sonra ne oldu?" Düşüncelerimin arasına karışan kıvılcımın getireceği felaketi öngöremeyecek kadar bastırıyordum asıl hislerimi.

"Bilmediğimi söyledim." Alaycılığıma karşı vereceği ayrıntıları bir kenara bırakarak kısa kesmişti, tavrımdan dolayı biraz da olsa pişman olmuştum.

Tedirginliğin gösterdiği ilk belirtiler avuçlarıma batırdığım tırnaklarım olmuştu ve bunu fark ettiğimde kendime çekidüzen verip yutkunmaya zorladım kendimi.

"Bu mu yani?" dedim kuruyan dudaklarımı ıslatarak. "Biliyor musun, sana inanmıyorum. Yalancının tekisin!"

Gecenin karanlığında siyah, fenerin ışığında ise capcanlı bir kızıllıkla parlayan kanıyla yapış yapış olmuş gömleğinin üzerinde gezdirdi ellerini.

"Aptal olma, sana neden böyle bir yalan söyleyeyim?"

"Neden söylemeyeceksin ki? Kim olduğunu bile bilmiyorum, tüm gün beni takip ediyor ve seni etkisiz hâle getirdiğimde de bana bu hikâyeyi anlatıyorsun! Sence inandırıcı mı?" Sözlerim dudaklarımdan çıktığı anda daha sağlam bir dayanak hâline gelmişti.

"Beni etkisiz hâle getirdiğini mi düşünüyorsun?" dedi söylediğim diğer her şeyi önemsiz bir ayrıntı gibi bir kenara iterek ve yavaşça yerinden kalktı.

Soluklarının hızlanıp omzundaki acıyı örttüğünü görebiliyordum, elimde gevşekçe asılı duran yayımı ve okumu az önceki gibi sıkı sıkıya tutup ayağa kalkan adama doğrulttum. Bunu umursuyormuş gibi değildi, bana doğru birkaç adım attı. Boyu benden epeyce uzundu ve fenerimin aydınlattığı orman ona arka çıkarak heybetine heybet katıyordu sanki.

Bir adım dahi geri çekilmeden, "Orada kal!" dedim onu uyararak. "İsteseydim sana zarar verebilirdim, o kadar da etkisiz hâlde değilim," dedi ellerini iki yana açarak. Yaralı kolu bu hareketten hiç hoşlanmamış olacak ki yüzü neredeyse acıyla kasılacaktı. "Fakat ben yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum. Babanın başı belada olabilir, sınırda neler olduğunu bilmiyoruz. Bana güvenmelisin."

Babamın başı belada... İçime düşen kıvılcımın aleve verdiği düşüncelerimin sıcağını damarlarımda hissediyordum şimdi. Sonu çaresizliğe uzanan bu korkunun pençesine düşmemek için çabalarken tutunacak tek bir dalımın bile olmaması ne acıydı!

"Sana güvenmem için bir sebep söyle öyleyse, mümkünse inandırıcı olsun!"

Hiç uzatmadan, "Başka çaren yok," dedi her şeyi bir iki kelimeyle özetleyerek.

Alaycılığımı bir kenara sıyırıp attım, ciddiyetimden şüphe yoktu artık. Olayın vahametinin farkındaydım ve bu gerçek sert bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme.

"Başka çarem olmadığını mı sanıyorsun?" diye geveledim ne yapacağımı bilmez bir vaziyette.

"Başka çaren olmadığını biliyorum," dedi tüm çıkış yollarımı kapatarak.

Çıkmaza attığım son adımlarımı görmüş gibi birkaç adım geriledi, rahatlamam için hâlihazırda aramızda var olan mesafeye bir yenisini daha ekliyordu. Omuzlarımı düşürmemek için bu kez gerçekten çabaladım.

"En başından anlatır mısın?"

Sakinleşmemin onu üste çıkarmasını beklerken tam aksini yaparak bana uyum sağladı.

"Öncelikle birinci kısmın sınırına yakın alanlar tehlikeli olsa bile direnişçilerin bu riskten kaçınacağını düşünme, babanın da öyle ve bu, boşuna göze alınmış bir tehlike değil..."

"Sen direnişçi misin?"

"Sayılır," dedi az önce oturduğu ağacın yanına dönüp otururken. Omzunda tatsız bir kızıllıkla parlamaya devam eden yara onu konuşurken zorluyordu. "Ben direnişçilerden çok babanla vakit geçirirdim."

Başını ağaca yaslamak için arkaya atıp gözlerini kapattığında bakışlarım yüz hatlarında fazladan birkaç saniye oyalandı. Yüz hatlarının sert, keskin fakat aynı zamanda zarif güzelliği dikkat çekici ve nedensizce ürkütücü bir uyum oluşturuyordu yüzünde. Biçimli burnu, kirli sakallarının kapladığı çenesi ise muntazam bir şekle sahipti. Fakat dikkatimi çeken asıl mesele bunlar değildi, tuhaf bir şekilde bu hatları tanıdık bulmamdı ve söz konusu durum içten içe onu biraz daha izleme hakkımın olduğuyla ilgili anlamsız bir düşünce doğuruyordu içimde. Doğan hiçbir düşünceye sahip çıkmayacaktım, onlar ölü doğumlardı.

Bakışlarının beni bulacağını fark ettiğimde yüzümü diğer yana çevirdim. Gün içinde iki kez bu adamı fazladan izlemek için zaman tanımıştım kendime ve bu da iki kez kendimden taviz verdiğim anlamına gelirdi. Sessiz kalarak ve bakışlarımın güvenliğim dışında onun üzerinde durmamasına özen göstererek devam etmesini bekledim.

"Son zamanlarda ikinci kısımda işler o kadar iyi gitmiyor. Parslar saldırı ve baskınlarla halkın bir bölümünü etkisi altına almaya çalışıyor. İnsanların bir kısmı isyan etmeye başladı bile ve alenen yaşanan isyanların sabahında bir köşede öylece bulunan cesetlerin sayısı arttı, çok sık olmasa bile insanlar ya isyan etmekten korkup geri çekiliyor ya da üzerlerine gidip canından oluyor."

Ateş basan vücudum aynı zamanda buz kesmiş kanıma ev sahipliği yaparken bu karmaşayı garipseyemeyecek kadar kaos içindeydim.

"Parslar ikinci kısımda nadiren görülürdü."

"Artık değil. Parslar ikinci kısma yayılmaya başladı ve Kaplan direnişçileri ikinci kısımda etkinliğini artırdı." Gözlerini rahatsız olmuş gibi kısıp yüzünü diğer tarafa çevirdi. "İndirir misin şunu?"

Fenerimi tekrar yüzüne tuttuğumun farkında bile değildim, biraz indirmekle yetindim.

"Babam direnişçi kamplarına çok sık gitmezdi. Evden o kadar uzak kaldığını hatırlamıyorum."

Beni onaylayarak yavaşça başını salladı.

"Babanla ben çoğunlukla üçüncü kısmın sınırındaki kamplara uğrardık. Fakat gece olaylar iyice kızışmıştı ve onlar ikinci kısma geçmiş."

"Ya sonra?"

Kalp atışlarım duyduklarıma duyarsız kalmayarak bedenimin her yerinde hissedilecek şiddete ulaşmıştı. Soğuk, hafif hafif titremeye başlamış ellerimden bedenime doğru sinsice yol alıyordu.

"Bundan sonrası için bildiğim tek şey kampın basılması... Onlardan haber alamıyorum, diğer direnişçiler de öyle."

Bundan sonra söylediği sözler yoğun dozda sakinleştirici etki içeriyor ve bu da ortada sakinleştirilmem gereken bir sebep olduğunu gösteriyordu. Elimi kaldırıp yüzümü sertçe ovaladım.

"Bu nasıl... Ona ne yapacaklar?" Sorum ardında çoktan felaket senaryoları kurgulamaya başlamıştı.

"Hayır," dedi bu senaryoları hissetmiş gibi. "Babana ve diğerlerine bir şey olmadan onları bulacağız inşallah."

"Parsların onlara zarar vermeyeceğini bilemeyiz! Şehir merkezine haber vermeliyiz; sınırdaki askerlere, kasaba askerlerine ya da ne bileyim!" Pelerinimin iplerini gevşetip gergince nefesimi bıraktım.

"Askerler mi?" dedi yüzünü diğer tarafa çevirirken. "Onlar bu olaylara elini bile sürmez, sen de biliyorsundur eminim ki. Kasaba askerleriyse diğerlerinin emrinde, hatta onları sınırda yakalarlarsa fena hâlde sorun bile çıkarırlar."

Haklıydı, sorun çıkarırlardı. Yalnızca şehir merkezi sınırı için değil, diğer kısımların sınırları arasındaki geçişlerde bile keskin kurallar vardı. Kısımlar arasında kimse istediği gibi dolaşamaz, bunun için yalnızca izinli Ateşoyuk otobüsleri kullanılabilirdi. Babamın o otobüslerden nefret ettiğini biliyordum ve sınırlar için bile olsa asla o otobüsleri kullanmayacağını da.

"En azından şansımızı denemeli..." O an aklıma gelen düşünce, uyuklayan düşüncelerimin üzerine buz gibi suyu çarpmış ve konuşma boyunca fark etmediğim o ayrıntıyı yüzüme vurmuştu. "Bekle bir dakika!" dedim. "Diyelim ki haklısın." Alacağım cevaptan korkarak ifadesinde oluşabilecek herhangi bir olumsuzlukla yüz yüze gelmemek için bakışlarımı yere indirdim. "Peki annem... O nerede?"

Nefesini sesli bir şekilde bıraktığını duydum, göğsüm tedirginlik ve korkuyla kasıldı.

"Açıkçası... Onu bilmiyorum."

"Ne?" Durumu algılayamamış bir hâlde öylece bakakaldım. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi omzunu tutarak. "Yani anneni yalnızca birkaç kez gördüm ve bunlar kesinlikle yakın zamanda değildi."

Eğer bu yabancı adam karşımda durmasaydı her şeyimi bir kenara bırakır, dizlerimin üzerine çökerdim ve aslında çökmüş de sayılırdım, öyle ki yaralı omzuna rağmen birkaç adımda yanıma ulaşıp beni zorlanmadan yere serebilirdi. Savunmasızdım, duyduklarımın gerçek olma ihtimali bedenimdeki tüm enerjiyi tüketmişti.

"Haber alınamayan yalnızca babam değil o hâlde," dedim kendi kendime konuşarak. Belki karşıma öylece çıkıp birçok soru işaretini beraberinde getiren bu adam karşısında açık vermemem gerekiyordu ama seçeneklerim çaresizlik derecesinde kısıtlıydı. Bitkinliğimi saklamadan indirdim omuzlarımı. "Neden tüm gün beni takip ettin?"

Omuzlarımı indirmem ona bir üstünlük katmaktan çok hoşnutsuzluğuna sebep olmuş gibiydi, karşısında dik ve güçlü durduğumda neredeyse gülümsüyor ama yorgunluğumu ve çaresizliğimi açık ettiğimde yüzü düşüyordu.

"Korumak için gibi düşün."

Yüzümü ovuşturup ellerimi agresif bir hamleyle belime yerleştirdim.

"Korumana ihtiyacım yok!"

"Baban benden bunu isterdi," diyerek konuyu kapattı ve ona olan öfkem tazelendi. Babam hakkında böylesine samimi konuşabilmesi sinirlerimi bozuyordu, çünkü o böyle yaptıkça kendisine karşı engelleyemediğim bir güven filizleniyordu duvarlarımın tuğlaları arasında.

"Öyleyse neden şimdi karşıma çıktın?" dedim bıkkın bir tavırla. "Ah, kusura bakma unutmuşum... Seni karşıma çıkaran bendim!"

Cevap vermedi. Başını eğerek omzuna kısa bir bakış daha atıp kesik bir nefes bıraktı, yüzüne vuran ışıkla alnında biriken ter damlacıklarının gölgesi düşüyordu yüzüne.

Konuşmayacağını anladığımda, "Ne yapmamı istiyorsun benden?" dedim artık sonuçla yüzleşmek isteyerek.

Birdenbire, "Benimle gelmeni istiyorum," dediğinde bir süre öylece ona baktım, ardından bozulmuş sinirlerimin verdiği ilk açıkla histerik bir gülüşe kapıldım. Öfkeliydim, üzgündüm, tedirgindim ve en kötüsü tüm bunları kime karşı hissettiğimi kestiremiyordum. Sergilediğim dengesizlikten sıyrılarak, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye patladım nihayet.

"Bu ormanda tek başına kalmana müsaade edemem, anladın mı?" Olabildiğince normal bir konudan bahseder gibi söylüyordu bunları.

"Babana bu kadarını borçluyum. Benimle yalnız kalmayacaksın, bir kız kardeşim var."

"Özetlememe izin ver! Beni öylece tüm gün takip ediyor ve nedenine dair elle tutulur tek bir açıklama yapmaya tenezzül etmiyorsun. Anlattığın şeylerle ilgili gereksiz bir tekrarda bulunmayacağım, yalnızca sana güvenmediğimi bil. Sonra da gelmiş burada, daha senin kim olduğunu bile bilmeden peşinden gelmemi istiyorsun. Nasıl bir şey bu, kafayı yemek için çok yolum kalmadı!"

"Bak..." diye söze başladı gerginliğimi yatıştırmaya çalışır gibi. "Benimle gelmeli ve şu durumu çözene kadar güvende olmalısın. Okunu yanımdayken bir an bile elinden bırakma istersen, sana istediğin kadar silah da veririm. Evim buraya çok yakın değil, sadece kamyonetime gidene kadar yalnız kalırız ama emin olabilirsin, ben sınırlarını bilen bir adamım. Sonra da kardeşim bizimle..." Arkadan bir yerden gelen çıtırtı sesiyle cümlesini yarıda kesti ve dikkatle etrafı dinledi, yüzünün kızgınlıkla gerildiğini görebiliyordum. "Ortaya çık Yasemin!" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Ne dediğini anlamasam da sesin geldiği yöne hızla çevirdim okumu, karanlığın içinde kıpırdayan gölgeyi seçebiliyordum. Genç bir kız çekingen adımlarla yanımıza yaklaşırken birkaç adım gerileyerek güvenli mesafe bıraktım aramıza.

Arsıl'ın saçlarına benzer kumral saçlarını ceketinin kapüşonuna gizlemiş ve iri kahve gözleri fenerimin ışığında onun yerine geri çekilir gibi küçülmüştü. Henüz on yedi on sekiz yaşlarında gezindiği, yüzündeki yeniyetme telaştan ve yanlış bir şey yapmanın verdiği çocuksu ürkeklikten belli oluyordu. Boyu benden kısaydı, yine de bu farkın çok olmadığını görebiliyordum. Avucuna uzanmış koyu renk sapı görünen bıçağın kabarıklığı ceketinin kolundan belli oluyordu. En belirgin ayrıntıysa Arsıl Alaz ile kesin ve güçlü bir bağı olduğuydu.

Yayımı herhangi bir kazaya mahal vermeyecek şekilde yere indirdim; kızın gözleri bir süre korkuyla yayımda oyalanmış, ardından Arsıl'ın olduğu tarafa kaymıştı. Karanlıktan bir şey göremediğini biliyordum,

ona merak ettiği şeyi göstermek için fenerimi direkt olarak Arsıl'ın üzerine tuttum. Arsıl gözlerini kısıp yüzünü başka yöne çevirirken homurdanıyordu, kız ise bağırışı boğazına takılmış gibi tuhaf bir ses çıkarmış ve ona uygun bir zamanda teşekkür etmemi gerektirecek şekilde ellerini ağzına götürüp çıkaracağı gürültüyü küçük bir uğultuya çevirmişti.

"Abi!" Beni geçip yerde oturan Arsıl'ın yanına ilerledi ve art arda sıraladığı iç çekişlerle abisinin ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

Arsıl Alaz bir kez daha homurdanarak, "Bir şey yok Yasemin!" dedi. Kesik bir nefes aldı. "Geri çekil ve bana vereceğin hesap için iyi bahaneler üretmeye bak. Çünkü ben gelene kadar beklemen hususunda seni net bir şekilde uyarmıştım! Ne zamandır oradasın?"

Kız mahcup fakat dikbaşlı bir tavırla, "Aslında seni kaybetmiştim ve şimdi bulduğumda..." diyerek söze başladı ama devam edemedi. Arsıl Alaz omzundaki yaraya rağmen diğer elini kaldırıp üzerine tam oturan otoriteyi sergilemekten geri kalmadı.

"Sadece kenara çekil Yasemin! Seninle sonra konuşacağız."

Abi ve kardeş. Bu adam; bilinmezlikten çıkagelmiş ve sonunun nereye çıkacağını bilmediğim mecburi bir yardım teklifinde bulunmuş, kanaatimce henüz niyetinin iyiliğine emin olamadığım adamdı. Kız kardeşi ise abisini vuran kıza muhtemel bir şekilde nefret besleyen kızdı. Ve ben, önündeki seçenekleri özgür iradesi olmaksızın değerlendirmek zorunda kalan bir diğer kızdım. *Bilinmezlik, öfke ve çaresizlik...* İyi bir üçlü olmuştuk.

"Çantanda ne var?"

Aniden yöneltilen soruyla yüzümü gömdüğüm düşünceleri savuşturup kaşlarımı çatarak Arsıl Alaz'a baktım.

"Çantamda ne mi var?"

Az önce kardeşinde olan bıçağı sağlam tarafındaki elinde döndürürken başını salladı.

"Evet, omzumu gideceğimiz yere kadar bana zorluk çıkarmayacak bir hâle getirmeliyim en azından."

Yasemin kenara çekilmiş, abisinin kanlı gömleğinden kaçınarak bakışlarını sessizce ikimizin arasında dolaştırıyordu. Göz göze geldiğimiz anlardan birinde bakışlarında beklediğim öfkeyi göremediğimi fark ettim; ya durumu kavrayamamıştı ya da bu otoriter ve huysuz adamdan abisi dahi olsa pek hoşlanmıyordu, gerçi ona bakarken nasıl bir endişe duyduğunu da görmüştüm ama...

"Bir şeyler olacaktı her ihtimale karşı..." Elimi çantama götürüp bir şeyler bakacağım sırada durup bir anda, "Neden yapayım ki?" dedim. "Seninle geleceğimi söylemedim, sana yardım edeceğim bile demedim!"

"Sana yardım teklif eden bendim," dedi meydan okumamı görmezden gelerek.

"Teklifini kabul edeceğimi de söylemedim!" diyerek tartışmanın son cümlesine sahip olmuştum.

En başından beri onda pek görmediğim sert havaya bürünerek, "Aptallık etme!" dedi sonunda.

Ağzımı açacağım sırada Arsıl Alaz'ın biraz uzağında dikilen Yasemin'in ona istediğini vermem için attığı tuhaf, talepkâr bakışlarla karşılaştım. Omuzlarımı düşürüp söylediği şekilde, gerçek bir aptal gibi yayımı ve çantamı ayaklarımın dibine atıverdim. Bunu yapmamam gerekiyordu fakat öylece arkamı dönüp gidemezdim.

Çantamdan babamın yanımda taşımam için hazırladığı küçük ilkyardım kutusunu çıkardım. Onu Arsıl'a uzatırken bana, "Ne yapıyorsun?" der gibi bakmıştı.

"Ne?" dedim ikisine bakarak. "Ben mi yapacağım?"

"Ben o kana bakıp hâlâ sağlam kaldığıma bile şaşırıyorum," dedi Yasemin. "Abim ise solak," dedi Arsıl'ın yaralı olan sol yanını işaret ederek.

Öfkeyle gülerek, "Hayır!" dedim. "Bu kadarını yapmayacağım!"

Arsıl kabul edeceğim zamanı bekler gibi gözlerini kapatmış sakince duruyor, Yasemin ise az önceki tuhaf bakışlarını atmaya devam ediyordu. Ben mi? Ben tam bir aptaldım. Tüm bunları neden yaptığını bilmeyen, ne tür bir tehlikeye balıklama atladığından habersiz ve karşısındaki adama karşı içinde hissettiği o rahatsız edici yakınlığı bastıramayan bir aptal... Bunu yapacaktım.

"Önce vur ve sonra iyileştir diyorsun, öyle mi?" dedim çantamı sinirle açıp en azından söylenme hakkımı kullanarak.

Eğilip omzuna şöyle bir baktı, gömleği yanıltıcı bir şekilde kana bulanmışsa da iyileşmesi çok uzun sürecek bir yara değildi. "Eve kadar idare etsem yeter diyorum," dedi ve sağ cebinden çıkardığı saate bakıp düşündü. "Aslında yatsı namazını kılarken de sorun çıkarmasa epey sevinirim."

...

"Pekâlâ..."

Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak bandajı bir kez daha sabitlediğimden emin olup onunla temasımı en aza indirerek uzun bezi birkaç tur daha sardım. İşimin bittiğini görünce dizlerimin üzerinde sürünüp ayağa kalktım. Arsıl koluna sardığım bezi ona hareket alanı açacak kadar esnetmeye çalışmıştı. Ona bezin amacının o kısmı sabit tutmak olduğunu ve bu şekilde hareket etmeye çalışmaması gerektiğini söylemedim, çünkü zaten bunu bildiğinden emindim.

Şalımdan çıkmış birkaç saç telini hissettiğimde düzeltmek için başıma dokunacaktım ki önce elimi yıkamam gerektiği geç olmadan gelmişti aklıma. Çantamdan çıkardığım suyla ellerimi temizledikten sonra üstüme başıma çekidüzen verip çıkardığım her şeyi çantama tekrar yerleştirdim.

"Adın ne?" dedi Arsıl oturduğu yerden kalkmaya çalışırken. Ayaklandığını görmek, belli etmeyeceksem de beni ürpertmişti.

"Adımı sana söyleyecek değilim!"

Dudaklarına tamamlanmamış bir gülümsemenin uğrayıp geçtiğini fark ettim ve ona bu şekilde baktığım için kendimi bir kez daha azarladım.

"Adından fazlasını biliyorum Helya, rahatlaman için sormuştum."

Şaşırmadım. Arsıl Alaz yaşadığım şu kısa anda kendisine bağışıklık kazandırmıştı. Ters bir bakışla çantamı ve yayımı omzuma astım.

"Ne o, babam mı anlattı bunları da yoksa?"

Yarasıyla ilgilendiğim zamana kadar fark etmediğim çantasını ağacın arka tarafından alıp sağlam omzuna astı.

"Belki de."

"Babam asla böyle bir şey yapmaz."

"Kabul edeyim," dedi adımlarının yaralı omzunun olduğu tarafa seğirdiği sırada. "Bilmediğin konular hakkında ahkâm kesebildiğini bilmiyordum."

"Bilmediğin bir şey daha var," dedim rahat bir şekilde ikisinin olduğu yerden birkaç adım uzaklaşırken. "Ben eve gidiyorum!" Yalnızca adımlarımı izledi, açıklama yapmaktan yorulmuş olmalı ki hiçbir şey söylemedi. Onun gibi gösterişli ürperticiliğe sahip bir adamın her zaman bir kenarda ikna edebilecek birkaç kelimesi olurdu. Olduğuna emindim ve yine de bunları kullanmadığını görüyordum. Beni serbest bırakıyor, bana seçeneklerim olduğunu gösteriyordu.

Kız irileşmiş gözlerini bana diktiğinde Arsıl serinkanlılıkla olduğu yerde dikiliyordu yalnızca. Bir adım daha attım beni onlardan uzaklaştıracak yola, sonra bir adım daha ve en sonunda arkamı dönüp koşarak evin yolunu tuttum.

O adamın peşine takılacak kadar aptal değildim, kendisini dinlemiş ve doğruluğundan emin olmasam dahi bir kanıya sahip olmuştum, bu kadarı yeterliydi. Beni neyin beklediğini bilmediğim bir yolda her türlü riske karşı kendi rızamla koşamazdım, özellikle de onunla. O adamda

beni huzursuz eden bir şey vardı, huzursuzluğumun sebebinin yanındayken hissettiğim yakınlık olması zaten karmaşık olan düzlemimi alabora ediyordu. Kehribar gözleri beni istemediğim hisler için zorluyorken, Arsıl Alaz benim için bir seçenek dahi olmamalıydı.

Evim güvenliydi. Babam her zaman en güvenli yerin evimiz olduğunu söylerdi, buna inanıyordum ve her ne oluyorsa bunu çözebilirdim. Geceleri evden çıkmayacak ve gündüzleri bir çıkış yolu bulmak için elimdeki tüm imkânları kullanacaktım.

Takip edilme ihtimalime karşı fenerimi küçük bir açıyla, adımlarımın birkaç metre ilerisini aydınlatacak şekilde tutup eve giden yolu karmaşık bir şekilde uzatarak dolandım. Birkaç kez yüzüstü yere kapaklansam da iyi iş çıkarmıştım; bu ormanı avucumun içi gibi biliyordum, en azından büyük bir kısmını. Birbirine benzer uzun çam ağaçlarının bile beni yanıltamadığını bilmek gururlandırmış ve güçlü hissetmemi sağlamıştı her zaman. Benim ona aşina olduğum kadar bu orman da bana aşinaydı, beni tanıyordu.

Eve ulaştığımda verandada durup bir süre etrafı dinledim, ahşap zeminden çıkan gıcırtılar dışında ses yoktu; kimse yoktu, takip edilmemiştim. Aslında gelirken yolda da bunun farkındaydım.

Bir his zehirli bir yılan gibi kıvrılarak dolanıyordu düşüncelerime; zihnimi boğuyordu. Bundan kurtulmak için onu doğuran sebebi yaka paça zihnimden atar gibi sıktığım dişlerimin arasından itiraf ettim; takip edilmediğimi görmek beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Yalnızca biraz," dedim anahtarımla kapıyı açarken. Çünkü doğruluğundan emin olmasam da tutunabildiğim tek ihtimal belki de benim yüzümden gitmiş ve yine o bilinmezliğin ortasında kalakalmıştım.

Eve girdiğimde kaçmaya çalıştığım o boşluk karşıladı beni ve hırçın bir tavırla sessizliği attı önüme. Elimdekileri kapının yanına bırakıp hislerimi yönelteceğim bir kişinin dahi olmayışının düşüncelerime kazıdığı sinirle kapıyı çarparak kapattım. Gürültünün ormanda yankılandığını duymak çarptığım kapı gibi çarpmıştı ıssızlığı yüzüme.

Gözlerimin hafif hafif yandığını anladığımda elimin tersiyle henüz akmamış gözyaşlarımı sildim; görüşümü bulandıracak gözyaşlarına ihtiyacım yoktu, ayaktaydım ve ihtiyacım olan şey berraklıktı.

Pelerinimin başlığını bile başımdan çıkarmadan yatak odasına koştum. İçeri girdiğim anda beni karşılayan şey annemin sevdiği şakayık kokusu değil, ahşap duvarlardan yayılan reçine ve toz kokusuydu. Yumruklarımı sıkıp içeri girdim, toplu olan yatağa oturup pelerinimin iplerini çözdüm. Annem üzerimi değiştirmeden yatağa oturmamı hiç sevmezdi.

Yapabileceğim şeylerin listesini geçirdim gözümün önünden, çok uzun bir liste değildi ve sonunda yine o boşluğu bulmuştum. Önce namazımı kılardım, sonra bir duş alıp yemek yerdim ya da hayır, yemek yemek istemiyordum.

Ellerimi yüzüme kapatıp düşündüm, kendi kendime konuşup ihtimalleri sesli bir şekilde sıraladım önüme. Aynanın karşısına geçip üzerime bulaşmış çaresizliği ve oradaki yansımamın olanları tüm gerçekliğiyle önüme serişindeki acımasızlığı izledim. Odadaki her şeyi bana bir ipucu verebilirmiş gibi tek tek inceledim. Gözlerim komodinin üzerindeki kitaplara takıldığında gülümsedim, birkaç gün önce onları oraya ben koymuştum.

Gülümseme, içi boşalıp yüzümde donuk bir ifadeye dönüştüğünde, birkaç adımda kitapların yanına ulaşıp onları koyarken orada olmadığına emin olduğum küçük kâğıt parçasını aldım. Babamın nerede olsa tanıyacağım hızlı, karışık el yazısı kâğıdın ancak yarısını doldurabilmiş ve yüzeyde rahatsız edici bir dengesizlik oluşturmuştu; tıpkı kelimeleri okurken düşüncelerimde oluşan dengesizlik gibi.

"Eğer dönmezsem Arsıl Alaz'ı bul Helya ya da bekle, o seni bulacaktır. -Baban"

Yorulmuştum, üzgündüm, öfkeliydim, korkuyordum, tedirgindim ve yolumun sonunun neye çıkmasını istediğimi biliyordum; en başından beri. Bir yöne ihtiyacım vardı ve onu bulmuştum; yönüm Arsıl Alaz'dı.

03.03 YÖN

Yağmur, toprağı suya doyurmadan önce o ilk damlanın yeryüzüne düşüşü ve mürekkebin kâğıda değdiği ilk an arasındaki benzerlik, kardeşlerin birbiri arasındaki benzerliğinden fazladır. İlk yağmur damlası toprağa düşer, ardından gelecek milyonlarca damla ilkinin açtığı kapıdan geçer; mürekkep kâğıda dokunur, o dokunuştan yüzlerce, hatta belki binlerce kelime doğurulur. Yeryüzünü sel alır, kâğıtlar ciltlere karışır fakat başlangıç her zaman bir damla yağmur ve bir damla mürekkeptir.

Evrenin barındırdığı her şey büyük bir benzerlikle, fark ettirmeden işler bu sistemin çevresinde. Dökülen ilk kanın ardında bırakacağı savaşlar, çalınan ilk düdüğün ardından gelecek yarışlar, koyulan ilk tuğlanın peşinde getirdiği binalar... Bizim için yaratılmış bu düzende oluşacak büyük ya da küçük her şey tek bir noktada birleşir; *küçük bir işaret.*

Benim beklediğim o küçük işaret ise işte parmaklarımın arasındaydı; küçük bir not kâğıdı ve karışık el yazısıyla yazılmış birkaç cümle Arsıl Alaz'a karşı hissettiğim güçlü güven duygusunun damarlarımda gezinmesinin sebebiydi. Bu not kâğıdıyla içime o ilk yağmur damlası düşmüş ve şimdi tüm zihnim bu güvenin sağanağına tutulmuştu.

Yatakta hareketsizce geçirdiğim birkaç dakikanın sonunda bu duraksanlığın şu an bulunduğum durumda pek uygun olmayan bir davranış olduğunu düşünerek ayağa kalktım. Yatağın üzerine bıraktığım pelerinime uzanacakken zihnim bana bir dal uzatarak, babamın kafamın karışık olduğu her anda hatırlattığı cümleyi sundu önüme.

"Karışık düşüncelere dalmadan önce biraz nefes almalısın. Şimdi kalk, abdest al ve nefes alacağın en iyi yere git."

Fiziki yalnızlığı seviyordum fakat bu evrendeki hiçbir fizik kanununun saptayamayacağı bir yerde yalnız olmadığımı hatırlamak güzeldi. Beni benden iyi bilenin kim olduğunu biliyordum. Amber'de abdest almıştım ve şimdi de en iyi bildiğim o yere gidecektim, salondaki şöminenin yanındaki eski seccadeye.

Acele etmeden namazımı kıldıktan sonra verandaya çıktım. Pantolonumun paçalarını çizmelerime sokarken düşündüğüm tek şey onları bıraktığım yerde durup beni beklemedikleri gerçeğiydi. Arsıl Alaz'a inanmamıştım, bunun için geçerli sebeplerim vardı ve şimdi o sebeplerin hepsinin bir kenara itildiği düşünüldüğünde, sırtımı dönüp ardımda bıraktığım adamı bulmak için tekrar o yere gidecektim.

Fenerimi açıp temkinli bir şekilde aydınlattım yolumu, geliş yolunu kasti bir şekilde dolanarak gelsem de şu an böyle bir şeye de kaybolma riskine de ihtiyacım yoktu. Eve yakın bir yerdeydi konuştuğumuz bölge, giderken çok vakit harcamayacaktım. Şimdi hâlâ orada olmadığını bilsem de elimdeki en iyi seçenek en azından oradan başlamaktı.

Tam olarak onu gördüğüm, hatta bizzat vurduğum ağacın önündeydim ve tüm normal şartlar ufak bir taviz bile göstermeden olması gerektiği gibi işlemişti; Arsıl Alaz da kardeşi de burada değildi.

Etraftan gelecek küçük bir ses bekledim; ufak bir çıtırtı, uzaktan duyulacak bir konuşma ya da bunu karşılayacak herhangi bir şey. Fakat yoktu ve şimdi durduğum noktada, tüm gün varlığından rahatsız olduğum seslerden ufak bir izi gözlüyordum. Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama o seslerden birini duymak bana iyi gelebilirdi.

Elimdeki ihtimalleri hızla değerlendirdim. İşim çok çabuk bitmişti, çünkü yalnızca iki seçeneğim vardı; eve dönmek ya da nereye gittiklerini aramak. İkinci seçeneği gerçekleştirememe durumunda şartlar zaten beni birincisine mecbur bırakacaktı, en başa dönecektim.

En olası yönü belirleyerek yürümeye başladım, ormanın karanlık çöktüğünde bana böyle yabancı davranmasına gücenmiştim. Yürüdüğüm bu yolları uzun zamandır tanıyorken şimdi fenerimin aydınlattığı yerler karşısında durup karıştırmamak için bir süre düşünmem gerekiyordu. Umudum yine iki kapıya çıkıyordu. Birincisi, onların da bu karanlıkta yollarını bulamaması ve akıllı davranıp kaybolmayı göze almamak için bir yerde beklemeleri; ikincisi ise Arsıl Alaz'ı olabildiğince yavaş hareket edecek kadar yaralama ihtimalim. Gerçi ayağa kalkıp karşıma dikildiği an düşünüldüğünde ikinci seçenek kendiliğinden çürüyordu.

Yorulmuş, uzun bir yol yürümüştüm ve biraz daha ilerleyip yola yaklaşırsam bu saatte karşıma her an bir asker çıkabilirdi. Henüz yola o kadar yakın değildim, hatta belki bir yarım saatlik yürüyüşün sonunda ancak ulaşabilirdim fakat askerler geceleri kontrol ve nöbetleri daha sıkı tutuyordu. Sınıra yaklaşmamışsam bile yakalandığımda uzun bir konuşma ve uyarının esiri olabilirdim.

Döndüm, yapabileceğim tek şey buydu. Görüşümü kapatan başlığımı sinirle geri attım, adımlarım zemini tekmeleyerek toprağın kalkmasına sebep oluyordu. Dönüp dolaşıp kendimi aynı noktada bulmak ayağımın altında eşelenen toprak gibi çaresiz hissettiriyordu ve şu an bu hissi tanımlayacak her kelimeden ayrı ayrı nefret ediyordum.

Ellerimi yanından geçtiğim ağacın pürüzlü gövdesine sürterek umutsuzca, "Arsıl Alaz!" diye bağırdım ormana. "Belki de seni daha sağlam yaralamalıydım!"

Omzumu ağrıtan çantayı diğer tarafıma geçirirken fenerim elimden düşüp birkaç metre yuvarlandı, nefesimi sinirle bırakarak hedefi belirsiz bir hırsla fenerin yanına ulaşıp onu yerden aldım. Çantamı düzeltip ışığı tekrar yola tuttuğum sırada beş on metre ileride parlayan bir çift gözle karşı karşıya geldim. Kanım damarlarımda buz gibi kaskatı kesilirken elimi ağzıma kapatıp korkuyla birkaç adım geriledim fakat şükür ki gözlerin sahibini tanımam çok zamanımı almamıştı.

Elimi ağzımdan çekip havalanacak bir kuşun kanat çırpışı gibi çarpan kalbimin üzerine koyarak, "Aklını mı kaçırdın sen!" dedim korkudan nefes nefese kalmış bir hâlde.

Cevap vermeden öylece dikilmeye devam ettiğinde başımı eğip sağlıklı birkaç nefes için kendime zaman tanıdım, boğazıma tırmanan hastalıklı kahkahayı daha hedefine ulaşamadan geri itip düşürdüm. Sinirlerim bozulmuştu ve... Ve sadece Arsıl Alaz karşımdaydı işte, onu bulmuştum. Belki de o beni bulmuştu.

"Seni arıyordum!" dedim sakinleştiğimden emin olduğumda.

Direkt olarak yüzüne tuttuğum ışığı biraz aşağı indirmem için elini hafifçe salladı, istediğini yaptığımda kısılı gözleri rahatlamıştı.

"Evet, fark ettim. Benim adıma olan iyi dileklerini de duydum."

Sardığım omzuna kısa bir bakış atıp gözlerimi kaçırdım, bakışlarımı diktiğim yerin biraz ilerisinde kardeşinin de olduğunu sonradan fark edebilmiştim.

"Nasıl bu kadar sessiz gelebildiniz?" dedim şaşırarak. "Sizi duymadım."

"Biraz sinirliydin, o yüzden duymadın sanırım," dedi Yasemin.

"Ve adımların neredeyse ormanın öbür ucundan duyuluyordu," diye ekledi Arsıl Alaz. "Ormanda bu kadar aleni şekilde dolaşman pek güvenli değil."

Yürüyüşümdeki hırsın farkında olsam da şiddetinin farkında değildim. "Evet, sinirliydim, çünkü izi bulamadım," dedim durumu bir nebze açıklayabilmek için. "Seninle konuşmam gerekiyordu, yani sizinle."

Kaşını kaldırarak yavaşça başını salladı.

"Pekâlâ... O zaman önce şu konuda anlaşalım..." Sesinde gizlenmemiş bir beklenti vardı. "Birbirimize güveniyor muyuz?"

Durdum önce ama başımı sallayarak onu onaylamam çok sürmemişti. Başta duraksadığım kısa an yalnızca hızlı cevap verememiş olmamdan kaynaklanıyordu ve bunu fark ettiğimde içime düşmüş güven tohumlarının ona karşı nasıl da sağlıksız ve tehlikeli bir hızla büyüyüp olgunlaştığını gördüm.

Karar değişikliğimi sorgulamayıp, "O hâlde bizimle geliyorsun?" dedi.

Önce karşımdaki adama, ardından bizden biraz daha uzakta kalan kardeşine bakıp, "Sizinle, nereye?" dedim. Hâlâ biraz tereddüdün var olduğunu kanıtlamak istiyordum.

"Evimiz ormanın öbür ucunda, yani çok yakın olmasa da diğer sınıra yakın sayılır. Kamyonetimiz de biraz ileride," diye açıkladı Yasemin.

"Bu saatte pek iyi bir fikir değil. Gece ormanda araç kullanmak çok güç, muhakkak ki kasabaya yakın bir yerden gitmemiz gerek ve gündüz bizi görmeleri sorun olmayabilir ama gece böyle şeylere dikkat ederler."

Arsıl Alaz durdu, sözlerime karşı kaşlarını çattığında uyarımın kendine duyduğu güvenin altında ezildiğini hissettim.

"İstemezsem kimse farkına varmaz," dedi sonunda. "Ve kasabaya yakın gitmek zorunda da değiliz."

Özgüveninin beni şaşırttığını itiraf etmeyecektim.

"Kendine güveniyor olabilirsin ama ben daha sağlam bir güvence isterim."

Ellerini iki yana açtı, aslına bakılırsa daha çok sağ eli havalandı; çünkü sol tarafını pek hareket ettirdiği söylenemezdi. Ben ise biraz önce açık açık onu daha beter bir hâle getirmek istediğimi haykırmıştım.

"Ne yapmak istediğini söyle o zaman," dese de önerilere açık olduğu konusunda şüphelerim vardı. Yine de bugün yaptığım en iyi şeyi yapıp seçenekleri gözden geçirdim tekrar ve tekrar. Sınıra yaklaşmak tehlikeliydi, sınıra yakın bir yerde araç kullanmak daha tehlikeliydi, sınıra yakın bir yerde araç kullanırken yaralı bir adamla yakalanmak

en tehlikelisiydi. Sonu gelmeyen bir sorguya neden olabilirdi bu, günün aydınlanmasını beklemeli ama burada olmamalıydık. Aklımda bir seçenek vardı ve düşüncelerimin arasından sıyrılmak için çabalıyordu. Gözlerimin önünde beliren küçük not kâğıdı ve babamın el yazısı o seçeneğe el vermiş, ihtimal dahi vermeyeceğim o kararı dilimin ucuna itmişti.

"Bizim eve gidelim," dedim sonunda.

Kaşlarını kaldırıp ciddiyetimi sorgular gibi baktı, bu teklifi beklemediği açıktı. İki yana açtığı ellerini yavaşça indirdiğinde ortaya atılan sessizlik can sıkıcı bir hâl almıştı ama nihayet başını sallayarak, "Tamam," dedi ve öne geçmem için kenara çekilip yolu açtı.

Öne geçecekken farkında olmadan ona tuttuğum ışık için suratını ekşitti bir kez daha. Feneri ondan çekip Yasemin'in olduğu yere tuttum, şaşkınlığını sessizliğe boyamış öylece bizi bekliyordu. Kaslarımı zorlayarak hafifçe gülümsemeye çalıştım ve feneri kimseyi rahatsız etmeyecek şekilde yola çevirerek bir şey söylemeden yürümeye başladım. Arkamdan gelen iki çift adım daha vardı; biri kararlı ve emin, diğeri çekingen ve uyumlu. Yol boyu onları dinledim, çünkü aklımdaki kargaşayı bastırabilecek tek ses peşimden gelen bu adımların sesiydi.

Evimin verandası Arsıl Alaz ve kardeşini neşeli bir gıcırdamayla karşılamıştı, anahtarları çantamdan çıkarırken bahçedeki lambanın cılız ışığından mahrum kalmıştım. Aramızda mesafe olmasına rağmen arkamdaki adamın kapıya vuran dev gölgesi benim gölgemi yutmuştu, yine de zorlanmadan anahtarı yerine yerleştirip kapıyı açabildim.

Onları salona yönlendirerek odama geçtim, çok rahat bir gece olmayacaktı. Bu yüzden üzerime rahat kumaşlı elbiselerimden birini giyip yumuşak bir şal doladım başıma, Yasemin için kıyafetlerimden giyebileceği birkaçını seçip Arsıl için de babamın dolabından bir şeyler baktım.

Aldığım kıyafetleri salona götürdüğümde Yasemin teşekkür etmiş, Arsıl ise o anki durumunu anlatan bir ifade takınmıştı. Getirdiklerimi giyemezdi, çünkü üzerindeki gömlek ve ceket kurumuş kanla kaplıydı; getirdiklerimi giyse de onlar da tekrar kirlenecekti ve yarası geçici olarak yaptığım sargıyla çok iyi durumda değildi.

Haklı sebeplerim olsa dahi onu bu duruma ben getirmiştim ve yardım edebilecek tek insan da yine bendim. Arsıl Alaz önce üzerini değiştirip namaz kılması gerektiğini, sonra yarasına bakabileceğimi söylese de yarasının tekrar kanamayacağının garantisi olmadığını öne sürerek onu ikna edip yarasını açabildim.

Lavaboda bulduğum, işime yarayacak her şeyi küçük bir kutuya koyup salona geri döndüm ve Arsıl'ın ceketini çıkarıp gömleğinin yarasının çevresinde kalan kısmını kestim. Toparlanmayacak bir yara değildi, uzun süreli bir hasar vermeyeceğine neredeyse emindim. Bu biraz da kullandığım oktan kaynaklanıyordu.

Elimden geldiğinde hafif davranmaya çalışarak yarayı güzelce temizledim, toparlayıp diktim. Omzunu sararken yine hareketlerini engellememesiyle alakalı bir şeyler söylese de onu dinlemedim. İşim bittiğinde getirdiğim kıyafetleri alarak lavaboya geçti, ben de onun için en büyük koltuğa ve Yasemin için ise diğer koltuklardan birine yatak hazırlayıp ortalığa dağıttıklarımı topladım.

Tüm bu olaylar sırasında sessizliğini koruyan Yasemin, ben ortalığı toplarken çabucak kalkıp yardım etmeye girişmişti.

"Çok şey biliyor olmalısın."

Başımı kaldırıp kibarca gülümsedim.

"Çok değil, ihtiyacım olduğu kadar." Babam bunları öğrenmemin hayati önem taşıdığını söylerdi her seferinde, öğrenmeye mecburdum.

Gözleri neredeyse hayranlıkla parlıyordu.

"Tüm bunları nereden öğrendin?"

"Kasabada, yani okuldayken ve daha çok babamdan. Aslında eğitimin boyunca az çok ilkyardım eğitimi veriyorlar ama babam bu kadarıyla

kısıtlı kalmama izin vermez. Biliyorsundur... Özellikle son zamanlarda Ateşoyuk o kadar da güvenli bir yer değil."

Başını sallamakla yetindi. Gergin havasını dağıtmak ve biraz da olsa yan yana olduğum insanları tanıyabilmek için onunla ilgili sorular yöneltim.

"Okula gidiyorsun değil mi?"

"Evet." Gözlerinden geçen sisi fark ettim, bir sıkıntı dokunup geçti büktüğü dudaklarına. "Bu sene eğitimimin son dönemi."

Kaşlarını kaldırıp elimdekilerin hepsini bir poşete topladım.

"Bir dahaki döneminde üst eğitimde olacaksın yani."

"Evet," dedi iç çekerek.

Umutsuz mu, yoksa isteksiz mi anlayamadım. Elimdekileri çöpe atmak yerine doğrulup koltuğa oturdum.

"Heyecanlı mısın peki?"

"Biraz." Bu kez isteksiz olmadığını açık açık göstermişti, üzerindeki şey umutsuzluktu. "Ama gidip gidemeyeceğim kesin değil. Hatta... Sanırım gidemeyeceğim."

Nedenini tahmin etmeme rağmen, "Neden?" diye sordum.

Beklediğim cevap gecikmedi.

"Abim izin vermiyor."

Omzumu silkip, "Benim de ailem izin vermemişti," dedim ona bunun çok tuhaf bir kısıtlama olmadığını anlatmaya çalışarak. "Onlara kızamam, üçüncü kısımdaki Kaplanların birçoğu çocuklarına izin vermiyor. Üst eğitim merkezini hiç gördün mü?"

Söylediğim diğer şeylerle pek ilgilenmeyerek, "Hayır," dedi saf bir merakla. "Sen gördün mü?"

"Birkaç kere babamla ikinci kısma geçmiştim, o zaman üst eğitim kampüsüne gitmiştik; sanırım o sıralar senin yaşlarındaydım."

"Kampüs nasıldı?"

Gözlerindeki merak içimi burkmuştu.

"Çok güzel," dedim gülümseyerek. "İkinci kısmın göbeğinde, çok büyük... Ne kadar büyük olduğunu gördüğünde nasıl onca öğrenciyi kaldırabildiğini anlıyorsun." Hayranlık ve heyecanla gülümsediğinde çok iyi bir şey yapmadığımı geç de olsa fark etmiştim. "Çok güzel ve büyük, evet ama yine de üçüncü kısımda yaşayanları haksız bulmuyorum; çünkü ben de olsam çocuğuma izin vermezdim. Tek üst eğitim merkezi ikinci kısımda var, bunun asıl sebebi üç kısmın orta noktası olduğu içinmiş fakat Parslar gelip birinci kısma yerleşti ve artık ikinci kısım bir orta nokta değil, sınır oldu bizim için. Şehir merkezi de bir başka eğitim merkezi için yardım etmedi, yalnızca orası kaldı elimizde. Şimdi Parslar birinci kısımda bu kadar rahatken ve ikinci kısımda da bulunuyorken neden çocuğunu bu tehlikenin ortasına atar ki bir insan? Bence abine kızmamalısın, senin güvenliğini düşünüyor."

Birçok yeni yetme Kaplan gencinin hayalini kurduğunu göstererek, "Şehir merkezindeki akademiye geçmenin tek yolu bu ama..." dedi.

"Haklısın fakat akademiye geçebileceğinin garantisi var mı? Öyle az kişinin geçmesine müsaade ediyorlar ki onca kişinin arasında neredeyse hiç şansın kalmıyor. Çocuğunu kendi ellerinle Parslara yaklaştırmaya değer mi?"

Nefesini bırakıp dudaklarını kemirmeye başladı.

"Bilmiyorum ama... Bir dahaki dönem üst eğitime geçmek yerine ana çiftlikte çalışmak istemiyorum."

"O kadar da kötü değil," dedim gülüp gerginliğini yumuşatabilmek için. "Haftada üç gün çiftlikte çalışmak zorundasın sadece, diğer günler sana kalmış. İster kasabada bir iş yapar, ister kafanı dinlersin."

Söylediklerim yüzde yüz haklılık payı içermese de bir rahatlığın olduğu inkâr edilemezdi.

"Ben..." dedi mahcup bir tavırla. "Yine de şehir merkezine gitmek istiyorum."

Ben daha ağzımı açamadan Yasemin başını kaldırıp odanın kapısına baktı, ifadesi değişti ve sıkıntılı bir şekilde omuzlarını büzdü. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Arsıl Alaz kapı girişinde dikilmiş vaziyette sinirli, baskın gözlerle kardeşine bakıyordu. Öfke tehlikeli bir şekilde yakışıyordu yüzüne fakat gülümsemenin ona daha çok yakıştığını görmüştüm, kaşlarının arasındaki ince çizgi küçük bir hareketinde dahi ortaya çıkıyordu. Gözlerinin altındaki hafif şişlik ise yorgunluğunun değil, yüzünün özel bir parçasıydı sanki. Bunu yeni fark etsem de sabahki karşılaşmamızda da bu şekilde olduğunu hatırlıyordum ve aslına bakılırsa bu, uykudan yeni uyanmanın verdiği masumiyeti onun ifadesinde her daim sabit kılıyordu.

Kısa saçlarını eliyle arkaya taradığını fark ettiğimde kendime bir uyarı mahiyetinde dişlerimi sıkarak Arsıl Alaz'ın üzerinde takılı kalan bakışlarımı toparladım. Bakışlarımın üzerinde kesin bir hâkimiyet kurmamı engelleyen şey Arsıl Alaz'ın güzelliği ya da etkileyiciliği değildi; bu adamda rahatsız edici bir şeyler vardı, beni ona bakmaya zorlayacak ve kendimi ona yakın hissetmeme sebep olacak kadar rahatsız edici.

"Şehir merkezi konusunu sakın açma!" dedi kardeşine bakarak. Yasemin ona ters bir bakış atsa da sessizliğini bozacak kadar başkaldıramamıştı.

Bu kez bana döndüğünde yerimde rahatsızlıkla kıpırdandım. Gözleri barındırdığı kızgınlıkla beni bulduğunda çattığı kaşlarının rahatladığını ve o ince çizginin yok olduğunu fark ettim. Bakışları yumuşamıştı ve tuhaf olanı, bunu fark ettiğimde kalbim fazladan birkaç kez daha çarpmıştı. Bu şekilde bakmaya devam edecekse onu olabildiğince sert bir şekilde uyaracaktım, kendime duyduğum kızgınlığı da ondan çıkartmam adil olmayacak olsa bile.

"Kıble," dedi beni anlamış gibi ilgisini ve bakışlarını üzerimden çekerek.

"Tabii," dedim ve hızla kalktım yerimden. Yasemin'in arkamdan, "Benim için de başörtüsü ve etek var mı?" dediğini son anda duymuştum. Acele adımlarla odama gidip etek, başörtüsü ve seccadeleri alıp geldim. Seccadeleri serdikten sonra kapının yanına çekilip Arsıl ve Yasemin'e baktım. Yasemin getirdiklerimi aceleci hareketlerle üzerine geçirirken Arsıl rahat bir şekilde seccadenin başına geçmişti.

Namaza başlamadan önce, "Namaz kıldıktan sonra hazırladığım yatağa yatmalısın, yaran ağır olmasa da iyileşmesi için daha fazla hareket ettirmemen gerek," dedim. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Yorucu bir gündü, acıkmıştım ve eminim ki onların durumu da benden farklı değildi. Mutfağa girdiğimde içeride tüm odalarda olduğu gibi hafif bir toz kokusu vardı, camı aralayıp içeriyi biraz havalandırdım. Köşedeki askıdan tavayı alıp ocağa bıraktıktan sonra dolabı açtım ve kaşlarım çatıldı; eğilip her rafı ve bölmeyi tek tek kontrol etsem de bu çok uzun sürmedi, çünkü dolap tuhaf bir şekilde bomboştu.

Dolabı kapatıp geri çekildim. Yiyeceklerin olduğu diğer dolap ve çekmeceleri tek tek açmaya başladım fakat karşılaştığım sonuç birkaç konserve haricinde değişmemişti. Çöp kutusuna ve bir şeyler bulabileceğim birkaç yere daha baktım fakat hiçbir şey yoktu.

Mutfaktan hızla çıkıp yatak odasına girdim, bir şeyden emin olmalıydım. Arsıl'a kıyafet verirken birkaç çekmeceyi açmıştım ama bu yeterli değildi. Dolap ve çekmeceleri tek tek açtım, bakabileceğim her yeri kontrol ettim. Giysiler buradaydı fakat çantaların neredeyse hiçbiri yoktu. Yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldım ve mantıklı bir açıklama için zorladım kendimi.

Akıntıya karşı yüzüyor ve sonunda kıyıya ulaşıp biriktirdiğim soruların cevaplarını bulmayı umuyordum fakat yüzdüğüm sular, alay eder gibi, getirdikleri her dalgayla beni bulanık derinliklerinde boğuyordu. Emin olduklarımın sayısı bir elimin parmaklarına sığdırmaya değmezdi. Bu

sabaha gözlerimi açtığım andan beri aldığım nefes bile o belirsiz, muğlak noktada son buluyordu. Dakikalarca boğuştum olası açıklamaların arasında ama hiçbiri tutunmaya değecek kadar gerçeklik kazanmıyordu.

Odadan çıktım, salonun kapısının önünde durup içeri baktım, ikisi de namazını bitirmişti.

"Evde yiyecek bir şey yok," dedim kapıda dikilmeye devam ederek.

Yasemin, "Sorun değil," dedi. Arsıl Alaz ise sorunun bu olmadığından emin bir şekilde soğukkanlılığını koruyarak devam etmemi bekledi.

"Dün gece evde yiyecek bir şeyler vardı, hem de günlerce yetecek kadar fakat şimdi birkaç konservenin dışında hiçbir şey yok. Çantalar ve valizler de..." Elimi boğazıma götürüp şalımın köşesini avucuma sıkıştırdım. "Elimde olan ne var biliyor musun?" dedim bakışlarımı ona dikerek. "Babamın Arsıl Alaz'a güvenmemle ilgili bıraktığı birkaç cümlelik bir not!"

Düşünceler, önce zihnini kemirdiği insanı mükemmel bir yanılsamayla derinine çekiyor ve o derinliğin sonundaki ışığın varlığına ikna ediyordu; insan o derinliğe kapıldığındaysa geri çekilip kurbanını o hiçlikte yalnız bırakıyordu. Şimdi yalnızdım, birçok düşünceyle kuşatılmıştım ve bu derinlikte elimdeki belirsizlikle çırpınıyordum.

"Babam direnişçilerle gitti, şimdi nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyoruz. Annem hakkında zaten en ufak bir fikrimiz bile yok. Dün gece normal bir güne gözlerimi kapatırken uyandığım sabahta her şeyi darmadağın buluyorum ve kimse bana bir şey söylemeye tenezzül etmiyor! Bana yalnızca şunu söyle ve ben de en azından bir cevaba sahip olayım." Durdu, dişlerini sıktı ve beni hayrete düşüren bir kabullenişle sorumu bekledi. Sertçe yutkunarak, "Sen kimsin?" dedim neredeyse suçlayıcı bir tavırla. "Sen kimsin Arsıl Alaz?"

"Kim olduğumu söyledin işte," dedi havada asılı bir cevapla; cevabının nasıl vasıfsız olduğunun o da farkındaydı.

"Adından fazlasını soruyorum!" dedim sesimin yükselmesine mâni olamadan.

Tek bir kelime etmemişim gibi yavaşça bıraktı kendini hazırladığım yatağa ve benim olduğum tarafa baktığı hâlde özellikle beni es geçerek, "Sorma," dedi. "Lütfen cevabını veremeyeceğim sorular sorma."

Hırsım saman alevini kıskandıracak bir aceleyle sönüvermiş, söyledikleri hiç bilmediğim bir nedenden ötürü zoruma gitmişti. Dudaklarım ricasının altında yatan görünmez bir yakarışla mühürlenmiş gibi başka hiçbir şey sormadım.

Düşüncelerin sürüklediği bu karanlık derinlikte bırakıldığım yetmezmiş gibi Arsıl Alaz tarafından göremediğim zemine yüzüstü itilmiştim. Üzerime bulaşanları göremiyordum, yaralanıp yaralanmadığım belirsizdi ve ayağa kalksam üzerinde duracağım zeminin beni taşıyıp taşımayacağını bilemiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı; yönüm Arsıl Alaz'dı ve o da en fazla düştüğüm bu derinlik kadar aydınlıktı.

04.01 İZLER

Güven, ruhun bir parçasının kanatlanıp küçük bir kuş olarak birinin avuçlarına konmasıdır. Sığındığı ellere kırılganlığını sunacak kadar şeffaf ve narin, teslimiyetini ufak bir baskıyla kanatlarını kırabilecek ve sonunu getirebilecek parmakların arasında saklayacak kadar cesur bir kuş... Konduğu ellerin ona ihanet edip etmeyeceğini de ruhtan koparak kanatlanıp özgürlüğe sarılırken aslında kendi ölümüne uçup uçmadığını da bilemeyecek kadar saf...

Ya da elimde tuttuğum kâğıtta yazdığı gibi; "***Güven, insanın kendine doğrulttuğu tehlikeli bir silahtır. Risk, batmak ve yükselmek olan iki uç noktaya giden en kestirme yoldur.***" Güvenini kaybetmiş bir hayatta risk için yaşam alanı kalmamıştır. Riskin olmadığı bir hayat ise yeri geldiğinde kendine doğrultulacak silahın bile özlemini hissettirecek bir boşlukta karayı görmeyeceğini bile bile yüzmektir.

Boşuna kulaç atmak istemiyordum. Karayı göreceksem eğer, yüzeceğim suların derin ve tehlikeli olması beni yıldırmayacaktı. Eğer Arsıl Alaz'a güvenmek demek ellerimdeki silahı kendime doğrultmaksa bunu yapacaktım. Eğer ona güvenmek ruhumdan bir parçanın kanatlanıp onun avuçlarına konmasına izin vermekse bunu da yapacaktım. Korkmuyordum.

Aslında korkuyordum ama korktuğum kişi Arsıl Alaz değildi, bendim. Onu ilk gördüğüm anda içime düşen güven tohumlarının varlığını reddetmiştim. Bu his babamın notunu bulana kadar beni etkisine alacak derecede güçlü değilken, şimdi içimde yeşeren ağaçların altında dinlenmenin hayalini kuruyordum. Arsıl Alaz'a güvenmek bir mec-

buriyet değildi, her ne kadar bu durum yaşadıklarımın getirisi gibi görünse ve buna bu şekilde inanmak istesem de ona güvenmeyi bizzat ben istiyordum; hem de onun soru işaretlerinin gölgesine böylesine gizlendiğini görmüşken. Bu gerçekten korkutucuydu ve nedenini açıklayamayacağım kadar da güzel...

Köşeleri kıvrılmış kâğıdı katlayıp çantamın iç gözüne ittim, onu bulduğum yere. Yırtılmış küçük kâğıdın nereden geldiğini, bu kelimeleri oraya kimin yazdığını ya da onu çantama ne zaman koyduğumu bilmiyordum. Muhtemelen onu Amber'de bulmuştum, yazılanlar hoşuma gitmiş ve bir yoğunluk ânında da çantama atmıştım. Dakikalardır elimde döndürüp durduğum bu kâğıdı yırtıp atmak istiyordum, çünkü tuhaf bir biçimde zararsız görünen bu sözler kafamı karıştırıyordu fakat atmayacaktım; çünkü yazılanların ötesinde bir değer biçmişti bir yanım ona. Hâlihazırda dingin olmayan düşüncelerimi kenara çekip çantamı bıraktım.

Tüm gece odamda dolanıp durmuştum. Yorgunluk düşüncelerimin üzerini örterek onlara ulaşmama engel olsa da inatla ayakta durmuştum. Uzaklardan gelen ve gecenin sessizliğinde gündüze göre daha kolay duyulan ezan sesinin ardından sabah namazlarımızı kılıp havanın aydınlanmasını beklemiştik, sonra da kamyoneti bıraktıkları yere yürümüştük. Uykusuz geçen uzun bir gecenin sabahında da işte buradaydık; üçüncü kısımdaki ormanın diğer ucunda, Arsıl Alaz'ın evinin tam önünde.

Ormanda bizim gibi yaşayan birkaç evin daha varlığından haberim vardı. Fakat buradan geçtiğim zamanlarda bu evi daha önce görmediğime emindim ama... Yabancı da hissetmemiştim. Hatta sanki buradan öylesine geçerken bu evi görmesem, yokluğunu garipsermişim gibi gelmişti.

Kat kat aşağı inen ağaçlar, çevresine göre hafif tepede kalan evin üst katından bakıldığında mükemmel bir manzara sunuyor olmalıydı. İki katlı ahşap evin bir yanına tutunmuş sarmaşıklar eve sarılmış koca bir devi andırıyordu. Perdeler tam da evin sahibine uyumlu bir şekilde

tümüyle kapalı ve içeriyi gizliyordu, bizimkisine benzeyen verandasındaki tek fark merdivenlerin sonundaki iki büyük defne çalısıydı.

İhtiyacım olan şeyleri koyduğum çantamı, yayım ve omzuma asılı diğer çantamla birlikte arabadan çekip çıkardım; Arsıl ve Yasemin'in peşine takılıp eve yürüdüm.

İçeri girdiğimizde zemin tanıdık bir gürültüyle gıcırdadı ayaklarımın altında, içim tuhaf bir kıpırtıyla kasıldı. Evim olmayan bir yerde uzun süre geçirmek bile beni rahatsız ederken burada kalacak olma düşüncesi rahatsızlık namına ufak bir hissi dahi harekete geçiremiyordu.

Arsıl eşyalarımı kapının yanına bırakabileceğimi söylediği sırada odalardan birinden fırlayan küçük beyaz bir kedi hızla ona koştu ve üzerine sıçrayıp pantolonuna tırnaklarını geçirdi. Arsıl tasasız bir gülümsemeyle üzerine atlayan kediyi yakaladı, yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve kedinin burnuna bir öpücük bıraktı.

"Beni mi özledin kızım sen?" Kedi cevap verir gibi mırladığında Arsıl onu göğsüne yaslayıp başını hafif hafif okşamaya başladı.

Onu böyle izlemenin, bakışlarımı Arsıl Alaz'dan uzak tutma kararımı zedelediğini fark ettiğimde yüzümü diğer tarafa çevirip hafifçe boğazımı temizledim. "Tanımadığın bir adam için kendinden taviz veremezsin," dedim bu düşünceyi kendime defalarca telkin ederek. "Onda sana yakın olan bir şey yok, kendini kandırmaktan ve bahaneler üretmekten vazgeç artık!"

Önüme döndüğümde Yasemin abisinin elindeki kediye uzanıyordu; o ise yüzünü bana çevirmiş, beni bakışlarına hapsetmişti. Rahatsızlığımı belli ederek ters bir bakışla savuşturmaya çalıştım üzerime diktiği bakışlarını. Anlayamadığım bir kabullenişle önüne eğdi başını ve kucağındaki kedi ellerinden kurtulup Yasemin'in kollarının arasından yere zıpladı. Küçük kedi ayağımın dibine ulaştığında yavaşça bacağıma sürtündü. Beklediği gibi eğilip onu kucağıma almadım ya da şirinliğine karşı gülümsemedim, çünkü Arsıl Alaz'ın kaçamak bakışlarının da

içinde bulunduğu bu an bana tümüyle tuhaf geliyor ve anlayamadığım bir şekilde kafamı karıştırıyordu.

Kediden uzaklaşmak için bacağımı çektim. Arsıl eğilip kediyi kucağına alırken, "Ona kızma Tarçın," dedi kedisiyle konuşarak. "Sana alışacaktır." Ardından arkasını dönüp kapı yerine geniş bir kemerle holden ayrılmış salona yöneldi. "Helya'yı misafir odasına götür Yasemin ve ikiniz de biraz uyuyup dinlenin bugün."

"Bekle!" dedim odaya girmeden önce. "Dinlenin de ne demek? Sen ne yapacaksın?"

"Benim kasabaya inmem gerekiyor." Kucağındaki kediyle uğraşmanın sakinliği çökmüştü sanki üzerine. "İkinci kısma geçip direnişçilerle görüşmeliyim." İtiraz edeceğimi fark ettiğinde ihtiyacı olan anlayışı talep eder gibi elini kaldırıp. "Lütfen Helya," dedi. "Bazı cevaplar istediğini biliyor, onları sana getirmek için uğraşıyorum. Lütfen sadece bana güven."

Eminim ki parmağını bastığı konunun hassas nokta olduğundan haberi yoktu. Çünkü ona olan güvenim artık gerçek anlamda bir güçtü; kendisinin bana karşı bilmeden kullanabileceği ve benim sebebini bile bilmeden kurbanı olduğum bir güç.

Sessiz kalışım onun için beklenmedik değildi.

"Sonraki gün sabah erkenden hep birlikte kasabaya ineceğiz. Yasemin seni okula ben bırakacağım. Amber'in de boş kalmaması gerek Helya." Sözlerini bitirdi ve salonu ayıran duvardan dönerek kayboldu.

Yasemin bana bakıp yorgunca gülümsedi, o da uykusuz görünüyordu. Biraz uyku gerçekten istediğim tek şeydi, evde bana uğramayan uykumun yabancısı olduğum bu evde bastırdığını hesaba katarsak iş gerçekten ciddiydi. Onu takip etmem için bekleyen Yasemin'in peşine takılıp yukarı çıktım.

...

"Benim pek arkadaşım yok." Yasemin elindeki ekmekten küçük bir parçayı koparıp ağzına attı. "Okuldan birkaç kişi var ama nasıl desem... İnsanlarla yakın olmayı pek beceremiyorum sanırım. Gerçi onların da benimle yakın olmaktan pek hoşlandığı söylenemez."

Elimdeki ekmeğin kenarını kemirirken ne diyeceğimi bilemeyerek teselli cümlelerinden kaçındım ve bunun çok da önemli olmadığını gösterir gibi sol omzumu silktim, sonuçta benim de çok fazla arkadaşım yoktu.

Evdeki yorgunluğun üzerine Arsıl'ı dinleyerek uyuyup dinlenmiştik, en azından artık bedenim beni taşıyacak kadar sağlamdı. Uyandığımızda apar topar abdest almış ve geçmek üzere olan öğlen namazlarımızı kılmıştık, sonra da Yasemin koluma girip bir şeyler yememiz için mutfağa indirmişti beni. Karnımızı doyuracak birkaç şey mutfak masasında hazır hâlde bizi bekliyordu, Arsıl Alaz bizim için bir şeyler hazırlamış ve söylediği gibi evden çıkmıştı.

"Abim seni tanıyor." Konuşmayı nasıl sürdüreceği konusunda ufak bir tereddüdü var gibiydi. "Ama seni bana onun anlatmasını tercih etmem, bu yüzden..." Eline bulaşan bir şey olmamasına rağmen elini aceleyle üzerine silip bana uzattı ve ben önüme uzatılan ele bakarken o, "En baştan tanışalım," dedi.

Hafif bir gülümsemeyle uzattığı elini tutup, "Pekâlâ," dedim.

Soruları gecikmemişti ve bastırılmış olsa da meraklı bir kişiliğe sahipti görebildiğim kadarıyla.

"Kaç yaşındasın?"

Dudaklarım gülümsemenin izini birkaç saniye daha taşıdıktan sonra tuhaf bir hisle yavaşça yutkundum. Zor ya da özel bir soru sormamıştı; yine de beni rahatsız eden bir şey vardı bu soruda, sanki tuhaf bir kafa karışıklığı... Dudaklarımı araladım, dilim ona verdiğim kelimeleri reddedercesine dondu dişlerimin arasında, derin bir nefes aldım ve kendimi tebessüme zorlayarak, "Yirmi yaşındayım," dedim.

Davranışlarımdaki zorlanmayı fark etmemişti, kaşlarını kaldırdı.

"Demek iki senedir çiftlikte çalışıyorsun."

Donuk bakışlarımdan kurtulabilmek için gözlerimi sımsıkı kapayıp açtım.

"Evet."

"Orada çalışmak nasıl bir şey? Gerçi çiftlikle tanışmam çok uzun sürmeyecek, çünkü abimin üst eğitim merkezine gitmem konusundaki tavrını düşünürsem sanırım ben de yakın bir zamanda orada çalışmaya başlayacağım."

Konunun benden uzaklaşmasıyla biraz daha rahatlamıştım.

"Açıkçası ben seviyorum. Özellikle meyve toplamak eğlenceli oluyor. Havalar sıcakken zorlanabiliyorsun ama bir işe yaramak insanı rahatlatıyor."

On sekiz yaşını geçmiş ve üst eğitime başlamamış herkes belli bir yaşa gelene kadar haftada en az üç gün kasaba çiftliklerinde çalışmak zorundaydı, kasabanın zengin kesimi hariç tabii ki. Kalan diğer günlerde ise çalışmak isteğe bağlıydı; paraya ihtiyacı olanlar diğer günlerde de çalışmaya devam ediyordu, zorunlu günlerde ne kadar ücret veriliyorsa ek çalışma günlerinde de o kadar veriliyordu ve bu durum kasabada bir iş tutturamamış insanlara fayda sağlıyordu. Kadınlar çoğunlukla sebze ve meyve bahçelerinde çalışırken erkekler kalan alanlara dağıtılıyordu.

Ben şanslıydım, çünkü çiftliğe alışana kadar genelde birkaç arkadaşımla aynı bahçelerde denk düşmüştük. İnsanlar ne kadar sıcakkanlı olsa da yanında daha önceden tanıdığın birinin olması iyi geliyordu. Yasemin'in pek arkadaşı olmadığını düşündüğümde açıkçası onun için üzülüyordum. Belki de bir ihtimal bazı günlerde benim yanıma denk gelirdi.

"En azından kendi paramı kazanmaya başlayacağım," dedi kendini teselli ederek.

"Evet," diyebildim yalnızca. Kısa bir sessizlik oldu, Yasemin açacak konu arıyor gibi görünüyordu. Önce davranıp tuhaf kaçmayacağını düşünerek aklımdan geçenleri bir anda söyleyiverdim. "Abinin adı... Yani Arsıl," dedim buna daha en başından biraz pişman olarak, belki de bu konuyu hiç açmamalıydım. "Daha önce bu ismi hiç duymamıştım. Gerçi benimkisi de pek alışılmış bir isim değil ama onun anlamı hakkında bile tahmin yürütemiyorum."

"En çok bilinen anlamı kahverengi, bu anlamını ona yakıştırıyorum; çünkü tıpkı orman gibi, hatta toprak. Tam olarak onu tanımlıyor. Fakat bir anlamı daha var. Vahşi... Ve sanırım en bilinen anlamı da bu. 'Arslan' kelimesinin kökeninden geliyor. Senin ismini ilk kez duymuyorum, yine de bu ismi taşıyan birini yakından tanımamıştım. Nadir bir ismin var." Gülümseyerek sesindeki beğeniyi destekledi.

Takıldığım bir şey vardı, yine de kabalık yapıp ismimle ilgili yorumunu atlamamak için hafifçe başımı salladım. Sanki bu cevabı vermesini bekliyordum, bu evi gördüğüm ilk anda olduğu gibi. Burayı daha önce görmemiştim fakat burada olmasa boşluğunu garipseyebilirdim; aynı şekilde bu ismi de daha önce duymamıştım ve anlamını asla tahmin edemezdim fakat bana farklı bir cevap verse sanki söylediği yanlışı ânında anlayacaktım.

"Kahverengi gerçekten hoş bir anlam," dedim. "Fakat vahşi..." Bu anlamı telaffuz ederken dahi aklımı zorlayan kafa karışıklığıma beklediği önemi göstermedim. "Anlamı onu rahatsız ediyordur sanırım. Yanlış anlama, kötü bir isim değil ama anlamı çok..."

Elini şöyle bir salladı durumuna takılmadığını göstererek.

"Benim için sorun değil, onun için ise hiç değil; hatta ismini oldukça seviyor. Abim biraz tuhaftır."

Kaşlarımı kaldırıp önüme dökülmüş ekmek kırıntılarını topladım.

"Abini tanımıyorum ama vahşi birine de benzemiyor."

"Değil zaten, hem de hiç. Sadece biraz korumacıdır." Omuzlarını silkip elindeki son lokmayı ağzına attı. "Biliyor musun, ona bir kere isminin onunla çeliştiğini söylemiştim ve bana demişti ki *ismimi bunun için seviyorum.*"

"Gerçekten tuhafmış."

Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordum, çünkü söyledikleri görmezden geldiğim kafa karışıklığıma arka çıkıyordu. Sebebini anlamadığım bu rahatsızlık hastalıklı bir dürtüyle zihnimi allak bullak ediyordu.

"Sana söylemiştim, o böyle. Ama beni sinir etmesinden ve ani sinirlenmelerinden nefret etsem de abim bugüne kadar tanıdığım en iyi erkek..." Sessiz kalmayı tercih ettim, nedense ağzımdan çıkacak cümlelerin onu onaylayacak bir şeyler barındıracağını hissediyordum. "Belki de çok erkek tanımadığım içindir," dedi dudaklarını bükerek ve sonra kendi kendine kıkırdadı. "Şaka yapıyorum, sen bana bakma. Neyse..." dedi elini geçiştirir gibi sallayarak. "Kitap okur musun?"

Gülümseyerek başımı salladım.

"Babamın bir kitap dükkânı var." Babamdan bahsetmek düşündüğümün aksine beni huzursuz etmemiş, hatta rahatlatmıştı.

"Vay canına!" dedi gözlerini büyüterek. "Yalnızca kitap mı, yoksa internet erişimi de var mı?"

"Var, aslında bilindik bir yerdir." İnternet kelimesinin yeni yetme çocukları nasıl heyecanlandırdığını bilirdim. "Üçüncü kısmın en büyük meydanında, ismi Amber."

"Adını duymuştum," dedi heyecanla. "Oraya gittiğiniz bir gün ben de sizinle gelebilir miyim?"

"Abin izin verirse neden olmasın?" dedim heyecanına karşı gülümseyerek.

"Tamam o zaman." Boş tabağımı kendi tabağıyla birlikte masadan kaldırıp tezgâha bıraktı. "Şimdi ne yapmak istersin? Televizyon izleyelim mi biraz?"

Dizilerin birbirini tekrar eden kurgularına tahammül edecek durumda değildim, zaten kasabada gösterilmesine izin verilen bir avuç aptal dizi ve film sürekli tekrar ettirilip dururdu. Bu yüzden duraksamadan teklifini reddettim.

Bir süre düşünüp, "Haydi gel, ben de sana abimin küçük kütüphanesini göstereyim," dedi mutfağın kapısına yönelirken. "Kitap okumayı sevdiğini söylemiştin değil mi? Orada istediğimiz kadar vakit geçirebiliriz."

Başta tereddütlü yaklaşsam da tüm günü bu evde geçireceğimi düşündüğümde kitap karıştırmak iyi bir seçenek gibi gözükmüştü. Üzerine düşünmek yerine kalkıp Yasemin'i takip ettim.

Küçük diye bahsettiği Arsıl Alaz'ın kütüphanesinin tam önünde duruyorduk ve "küçük" sıfatı burası için kullanacağım son tanımdı. Tavana kadar uzanan ve odadaki duvarların yarısını kaplayan ahşap kitaplık yüzlerce kitaba ev sahipliği yapıyordu. Bazıları yeni, bazılarıysa eski ciltlere sarınmış kitaplara uzanmamak için çabalasam da sonunda en yakın rafta ilgimi çeken kitapların sırtlarına birer birer dokunmuştum.

"Burası çok güzel," dedim yanımda kendine uygun bir kitap bakan Yasemin'e dönerek. "Ama abin kızmasın. Yani burası şey gibi..." Geniş, düzenli çalışma masasını ve kenardaki iki koltuğu işaret ettim. "Çalışma odası gibi, bir nevi özel alan..."

"Bakmamı istemediği şeyleri kilitliyor," dedi gözleriyle çalışma masasının hemen arkasındaki büyük dolabı işaret ederek. "Öyle olsa bu odayı da çoktan kilitlemişti."

Kapı tarafından gelen sesle ikimiz de oraya döndük, tarçın kuyruğunu sallaya sallaya odaya girdi ve etrafa şöyle bir baktıktan sonra yanıma ulaşıp ayaklarımın dibine uzandı. Eğilerek ensesini okşayıp üzerine basmamak için patilerini ayağımın yanından çektim, mırlayarak ba-

şını ellerime yasladı. Geldiğimden beri beni her gördüğü yerde tıpkı şu andaki gibi ayaklarımın dibine kıvrılıyordu, bana çabuk alışmıştı.

"Pekâlâ," dedim ayağa kalkıp kitapları incelemeye devam ederek. Çok fazla kitap vardı ve ben henüz birkaç rafa göz atabilmiştim yalnızca.

Parmağımı kitap sırtlarında gezdirip isimlerine bakarken diğerlerine göre daha kalın bir kitap gözüme takıldı. Bu kitabı biliyordum, epey eski bir kitaptı. Küçükken onu babamın elinde sürekli görüyordum, artık basımı yoktu. Kaplanlar, Parslar ve Ateşoyuk'u kapsayan bir ansiklopedi diydi. Aslında ansiklopedi demek doğru olmazdı; çünkü efsaneler, kısa tarihçeler ve eskiden yazılmış küçük hikâyelerin bütünüydü bu kitap.

"Okudun mu?" Yasemin'in yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Elimdeki kitaba benim gibi ilgiyle bakıyordu.

Elimi yıpranmış kapağın üzerinde gezdirip kapağı açtım, parmaklarımı sararmış sayfaların üzerinde dolaştırdım.

"Çok eskiden, bir kısmını..."

"Aslında kitaplara bakarken en çok ilgimi çekenlerden olmuştu ama henüz birkaç kez karıştırmanın dışında tam anlamıyla başına oturacak fırsatı bulamadım."

Sessiz kalarak kitabın birkaç sayfasını çevirdim; "Kaplanlarla Parsların arasındaki savaşın çok eski bir efsaneye dayandığı anlatılır..." dedim kitabı elime aldığım ilk zamanları ve babama sorduğum soruları hatırlayarak. "Efsaneler hakkında çok derin bilgim yok fakat birçok kişi gibi temelinde yatan hikâyeyi biliyorum."

Yüzümü kaldırıp bakışlarını üzerime dikmiş Yasemin'e baktım, devam etmemi söyler gibi merakla bekliyordu yanımda.

"Sürü hâlinde yaşayan bir grup Kaplan, bir gün topraklarına yaralı bir Pars'ın geldiğini görmüş. Anlatılanlara göre sürüsünü kaybetmiş bir Pars'mış. Kaplanlar onu yaralı bir hâlde görünce liderlerine götürmüş. Lider Kaplan onu, yani bir Pars'ı sürüsüne kabul etmiş; yaralarını iyileştirmiş ve onlarla birlikte avlanmasına izin vermiş. Sürünün bir parçası hâline gelip onlarla birlikte hareket etmeye başlayınca başta lider olmak üzere tüm sürü onu kendilerinden bilmiş." Kitaptaki eski çizimlerin üzerinde gezdirdim parmaklarımı. "Ve bir gün Pars, onu kabul edecek onca Kaplan kızının arasından liderin kızına âşık olmuş."

Kaşlarını kaldırıp raflardan birine yasladı omzunu.

"Sonradan kabul görüldüğün bir yerde liderin kızına âşık olmak cesaret ister."

"Aşk cesaret edilecek bir şey değildir. Bir kahramanla bir korkağın aşkı arasında fark yoktur. Cesaret, elindeki aşkla ne yapacağına karar verdiğinde ortaya çıkar."

Tarçın bana bakıp birkaç kez miyavladı, Yasemin ise beklenti dolu bir gülümsemeyle devam etmemi bekledi.

"Kaplan kızı bu aşkı kabul etmemiş fakat Pars ısrarcı olmuş. Basit bir ısrarcılık değil, tehlikeli boyutlara taşınan bir ısrarcılıkmış bu ve sonunda taşkınlığı sebebiyle Kaplan topraklarından kovulmuş Pars. Onu içtenlikle kabul eden Kaplanlara, daha onların topraklarından çıkmadan kin beslemeye başlamış ve sonra da kendi sürüsünü aramış. Onları bulmuş ya da toplamış, tam olarak bilmiyorum. Uzun zaman sonra dönmüş ve onu kendilerinden bilen Kaplanların arkasından vurup Kaplan kızını Kaplan topraklarıyla birlikte almak için savaşmış. Kaplan kızının erkek kardeşlerini öldürmüş; babasını, yani onu iyileştirip yanına alan lideri öldürmeye çalışmış fakat sonunda bunu başaramadan Kaplanlar tarafından öldürülmüş."

Elimdeki kitabı kapatıp yerine yerleştirirken aynı raftaki bir başka kitaba uzandım.

"Bu bir efsane, en başta da söylediğim gibi... Kaplan Türkleri ve Pars halkı arasındaki düşmanlığın gerçekten de bu efsanevi inanıştan geldiğini sanmıyorum, iki farklı halk arasında doğacak düşmanlık için birçok sebep olabilir. Bununla benzerlik gösteren birkaç efsane daha var aslında ama dilden dile anlatılan hikâyelere herkes bir şeyler ekleyip çıkarıyor işte. Gerçi bu anlattığım efsane bilinene göre Parsların en

çok inandığı efsaneymiş, tabii muhakkak ki taşları kendilerine göre değiştirmişlerdir."

O kitaptan da aynı şekilde birkaç sayfa çevirip gözüme takılan yerleri üstünkörü inceledim.

"Parslar yıllarca Kaplan Türklerinin topraklarını ve liderlerinin kızlarını almak için savaşıp durmuş. Zamanla inamış yozlaşmış ve Pars liderleri ya da onların varisleri, Kaplan liderlerinin oğullarını öldürüp kızlarını alınca o topraklara da hükum sürecekleri inancına kapılmış; aslında bir açıdan öyle de olmuş."

Bir sayfa daha çevirdim kitaptan ve bir sayfa daha...

"İslam, Kaplan Türkleri arasında yavaş yavaş yayılmaya başladığında, Kaplanlar dökülen kanların, yaşananların, toprakların intikamını bir kenara bırakarak Parslarla anlaşmak ve bu düşmanlığı bitirmek için onlarla konuşmaya çalışmış. İslam'ın üzerlerindeki güzel etkisini onlarda da göreceklerini düşünerek İslam'ı anlatacak elçiler göndermişler fakat bekledikleri gibi kendilerindeki değişimleri güzellik olarak değil, zayıflık olarak görmüş Parslar ve gelen tüm elçileri öldürtmüşler. Bu saldırganlığa da savaşa da bir çözüm bulmak imkânsız hâle gelmiş artık. Ve tarih boyunca oradan oraya göç edip durmuşlar, sonunda Türklerin bu topraklara göç edişiyle beraber Kaplan Türkleri de her şeylerini bırakıp Ateşoyuk topraklarına goç etmiş. Uzun süreler boyunca bu topraklarda huzur ve refah içinde yaşamalarının ardından Parslar bu toprakların verimliliğini görmuş ve Kaplanlarla aralarındaki düşmanlıktan da güç alarak bu topraklara gelmişler. Fakat Kaplanlar artık liderlerini de çocuklarını da göz önünden çekip açık bir savaş olmadığı müddetçe lider ailesini saklama kararı almış, Parslar da çözümü zulüm ve savaşlarda bulmuş."

Nefeslenmek için duraksadım bir süre, bu konuşma beni epey yormuştu ama Yasemin meraklı bakışlarını bir türlü üzerimden çekmiyordu.

"Önceden Ateşoyuk bölgesinin her kısmında Kaplan Türkleri yokmuş aslında. Parslar bir gün Kaplanlar ve onlara müttefik olan herkesi kar-

şılarına aldıklarını ilan edince şehir merkezi uzun yıllar önce gizliden gizliye Kaplan Türklerini araştırıp onları buraya, kasaba topraklarına yöneltmiş; sonra da savaş ve bozgunculuk bahanesiyle şehir merkezi ve kasaba arasına büyük bir set çekmiş."

"Diğer bölgelerde şehir merkezi ve kasabalar arasında bir set olmadığını duymuştum," dedi Yasemin keyifsizce. "Gerçekmiş meğer..."

"Evet, öyle..." dedim nefesimi bırakmadan önce. "Sözüm ona Kaplanlarla Parsların arasındaki savaşın yayıldığı alanı daraltmakmış amaçları. Fakat şehir merkezinin ne yaptığını herkes biliyordu; Parsların onlara bir tehdit olmaması için Kaplanların yanında olmadıklarını göstermeye çalışıyor, kendilerini güvence altına alıyorlardı. Hiçbir zaman ileri görüşlü olamadılar, Parslar onlar için her zaman bir tehlike unsuruydu ama şehir merkezindekiler kendilerini kurtardıklarını sanarak bu bölgeyi yıllar öncesine terk etti."

Gözlerinden geçen ufak öfke kıvılcımlarını görmüştüm; "Hem de ne yıllar öncesi!" dedi gözlerini devirerek.

"Böyle devam edersek yüzyıllar da geçse, o bahsettikleri gerçeküstü sistemler de icat edilse, farklı gezegenlerde yaşamaya da başlasalar, Ateşoyuk'un bu yarısı yine aynı kasaba olarak kalacak. Sadece onların izin verdiği kadar internet, sadece onların izin verdiği kadar haber ve televizyon, sadece onların izin verdiği kadar bilgi ve iletişim... Bizi yıllar içine hapsettiler, gelişime tümüyle kapalıyız. Sadece ihtiyacımız olanı alıp üretiriz, sokak lambası bozulduysa yerine aynı sokak lambası yapılır. Bir bina yıkıldıysa yerine aynı bina yapılır. Daha iyisi değil." Nefesimi bırakıp diğer raflara yöneldim. "Tabii ki bir de göz boyar gibi yüksek eğitim merkezinden şehir merkezlerindeki akademilerine kabul ettikleri bir elin parmağını dahi geçmeyecek kadar öğrenci ve kasabanın mülk sahibi zenginlerine verilen süreli şehre geçiş izinleri var. Kendilerini bir ödül gibi gösterip insanların gözlerini boyuyorlar."

Sonunda durup derin bir nefes daha aldım ve elimde sayfalarını çevirip durduğum kitabı rafa bıraktım.

"Bu konuları konuşmaya başlayınca nereden başlayıp nerede bitirdiğimi fark edemiyorum. Bildiğin onca şeyi tekrar tekrar anlattım, kusura bakma."

Omuzlarını büzüp sevimli bir gülümsemeyle köşedeki koltuğa yöneldi.

"Aslında birçoğunu bilmiyordum. Tahmin edersin ki ilkyardım eğitimi de alıyoruz ama senin yaptığın gibi bir yarayı kolayca dikip tedavi edemem. Yani okulda anlatılanlar da yüzeysel şeyler oluyor, böyle net bir anlatımı pek duymuyorum. Hem... Bilmiyorum Helya, sende bir şey var sanki. Seni dinlemek gerçekten de keyifli oluyor."

Eğilip patilerini ayağıma yaslayan Tarçın'ı aldım kucağıma, onun için rahat olduğunu düşündüğüm bir şekilde sol koluma yasladım kediyi. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek hafifçe gülümsedim ve cildinde anlayamadığım yazıların olduğu yabancı bir kitabı aldım elime.

"Kaplanların İslam'ı kabul ettiğini söylemiştin," dedi ben kitabı incelemeye devam ederken. "O hâlde Parslar? Onların inançlarından hiç bahsetmezler."

Başımı kaldırmadan, "Onu ben de bilmiyorum, güçle ilgili bir inanışları vardı sanırım ama emin değilim," dedim. Sonra elimdeki kitabı kaldırıp ona gösterdim. "Bu Latince değil mi?"

Yüksek bir yere bakar gibi parmak uçlarında doğrulup kitaba baktı.

"Sanırım, yani tam bilmiyorum."

Rafa dizilmiş diğer kitapların sırtlarını tek tek inceleyip, "Latince... Arapça... Bunların hepsini okuyabiliyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama eminim ki okuyordur. O tam bir bilgin... Ödevlerim olduğunda bir yerden internete girip araştırma yapmama bile gerek kalmıyor biliyor musun, bunun yerine ona soruyorum. Ama bazen beni sinir ederek cevap vermez ve çabalamam gerektiğini söyleyip bir yığın kitabı önüme bırakır."

"Çok şey biliyor olmalı..." dedim cümlemin başında sesime yansımış hayranlığı örtbas etmek için boğazımı temizleyerek.

"Öyle," derken hafifçe iç çektiğini duydum.

Rafın sonuna geldiğimde köşedeki kitabı çıkarıp elime aldım.

"Peki ya bu?"

"Kazakça."

Ama bu sefer cevap veren Yasemin değildi; kapının hemen yanında dikilen adamdı, Arsıl Alaz. Boynumun açık olmamasına rağmen yine de şalıma çekidüzen verdim, Tarçın kucağımda kıpırdadı ve kolumdan kurtulup önce yere, ardından Arsıl'ın kucağına atladı. Arsıl sağlam omzuna dolanan kediyi kucağına çekip beyaz tüylerini okşayarak başının üzerine bir öpücük bıraktı. Ne zamandır bizi dinlediğini bilmiyor, aklımın bununla meşgul olmasını da istemiyordum. Bakışlarımı ondan çektim ve kitabı kapatıp yerine bıraktım.

Yasemin'in, "Hoş geldin abi," dediği sırada ben mahcup bir hâlde ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Kütüphanesine girmemizi istemeyebilirdi ve ben bu ihtimal dâhilinde onun kitaplarını karıştırma cüretini göstermiş, istenmeyen insan oluyordum. Fakat bakışları hiç de kızmış gibi değildi, bu beni rahatlatıyordu ve yine aynı bakışları kızmak bir yana burada olmamdan neredeyse memnun gibiydi, bu beni rahatsız ediyordu.

"Parslar," dedi rahatsızlığımı sezmiş gibi ilgiyi üzerimden çekerken. "Büyük çoğunluğu saf güce tapar. İyi veya kötü değil, yalnızca güç... Liderleri olan Cebel'in, yani o efsanedeki Kaplanlar tarafından öldürülen Pars'ın onlara gücü öğrettiğine inanırlar. Bu yüzden çevrelerine karşı kurdukları kumpas ve ihanetlerini de güçlerinin bir parçası olarak görürler. Güç kandaysa kana, savaştaysa savaşa, kılıçtaysa kılıca taparlar. Bu sapkın inanışlarının önüne geçecek kim varsa onu yok etmeyi de böylece kendilerine hak bilirler."

Kendimi tutamayarak onun olduğu tarafa çevirdim yüzümü fakat bakışlarım halının kenarlarında dolaşıyordu.

"Haklarında nasıl bu bilgilere sahip olabiliyorsun?"

"Babanın sana her şeyi anlattığı konusunda hâlâ aynı fikirde misin?" Gözlerim bir bahaneyle onu bulacağı sırada yüzümü kitaplara çevirip karşı çıkmanın anlamsız olduğunu kabullenerek sessiz kaldım, benim yerime o devam etti. "Baban çok fazla şey biliyordu Helya, kasabanın büyük çoğunluğundan fazla hem de ve ben de onun öğrencisiydim."

Küçükken babamın Amber'deki tüm kitapları okuduğunu ve onları ezbere bildiğini zannederdim, çünkü ona ne soru sorsam cevabını verirdi. Bana öğrettikleri bile birçok kasabalının bildiğinden fazlaydı fakat şimdi karşımdaki adamda bundan fazlasını görüyordum. Ben babamın kızıydım, o ise öğrencisiydi. Babam benim için iyi bir babaydı, onun için ise bir öğretmendi. Benim bile bilmediğim şeylerin, söylediği birkaç konuyla sınırlı olmadığına emindim.

"Neyse... Babamı bulduğumuzda sorularımı ona sorabilirim."

Kapıya ulaşıp Arsıl'ın kenara çekilmesini bekledim, çekildi. Tarçın bana bakarak miyavladı, ben de onları arkamda bırakarak bana verdikleri odaya yöneldim. Son zamanlarda namazlarımı geç vakte bırakmamın pişmanlığıyla hiçbir şeye dokunmadan önce namazımı kıldım. Sonra da boş boş oturmamak için yanıma aldığım birkaç kitabı çıkarıp babamın işaretleyip not aldığı sayfaları karıştırmaya başladım.

...

Amber'de kaldığımız zamanlarda sabahları ezanla uyanırdım. Bilincim bedenime yerleşip göz kapaklarımı aralarken duyduğum ilk şeyin, gecenin son demlerinde yankılanan ezan sesi olması yaşadığım güne atacağım yeni adımların habercisiydi. Umut, tohumlarını karanlığa ekiyor; o tohumlardan yeni bir gün doğuyor, ezan da bu doğumu müjdeliyordu.

Selam verip namazı bitirdikten ve dua ettikten sonra bir süre daha öylece oturdum, sonunda kalkıp seccadeyi katladıktan sonra başörtümü gevşetip boynumu açtım. Ağarmış gökyüzü perdenin arkasından düşüyordu odaya, pencerenin yanına gidip perdeyi kenara çektim. Açık alanın karşısında kalan ağaçların katman katman aşağı inişi beni olduğum yerden daha yüksekte hissettirmişti. Bu his bir yandan hoşuma gitmiş fakat bir yandan da beni ürkütmüştü.

Gözlerim evin hemen önünü bulduğunda elimi boynuma götürüp açtığım şalımı düzelttim; çünkü Arsıl Alaz aşağıda, evin hemen önünde, ellerini ceplerine sokmuş vaziyette dikiliyordu. Yüzü bana dönük olmadığı için beni görmedi, bir süre daha öylece bekledi olduğu yerde, duruşunda bir eminlik vardı. Omzunu yaralayan bizzat ben olmasam, bedeninde taze bir yara taşıdığını tahmin etmezdim. Aldığı derin nefesleri hissediyordum, ânı içine çekiyordu. Pencereyi ses çıkarmadan aralayıp onu olduğu yere hapseden havadan birkaç nefes de ben aldım. Serin, ferah ve derin bir kokuydu bu; kelimenin tam anlamıyla orman kokuyordu.

Arsıl'ın hareketlendiğini görünce biraz geri çekildim; bana dönmemiş, verandadaki merdivenlerin sonundaki defne çalılarının yanına gitmişti. Küçük bir defne yaprağı koparıp iki parmağının arasında kırışını izledim; kırdığı yaprağı burnuna yaklaştırıp derin bir nefes aldı, tıpkı az önceki gibi.

Arsıl Alaz o yaprağı alıp parmaklarının arasında kırmasa ve defnenin keskin esansını nefesine katmasa, onu izlediğim bu ânın yarım kalacağını hissetmiştim. Sanki bunu yapmasa bir şeyler eksik kalacaktı. Bir sonraki adımı atmam gerekirken o adımı atlayıp biraz daha ileri zıplamak gibi olacaktı bu; bir şeyler devam edecekti fakat kısa bir sure bile olsa dengem sarsılacak, bir ânım sekteye uğrayacaktı sanki. Bu eve ve buraya geldiğimden beri yaşadıklarıma karşı duyduğum o tuhaf hissin benzeriydi bu his.

Daldığım düşüncelerden yüzümü kaldırdığımda bakışlarım Arsıl'ınkilerle buluştu. Eve yeni dönmüştü belli ki, ellerini ceplerinden çıkarmadan olduğum yere bakıyordu. Göğsüm bu beklenmedik anda bir an için

korkuyla sıkıştı, sonra aradığım güveni bulmuşçasına ısındı bakışları. Aramızdaki mesafelere rağmen gözlerine yerleşmiş bakışlarda bir şey fark ettim. Arsıl Alaz bana bakıyordu, ben onun gözlerinde kendimi görüyordum fakat bu yalnızca kuru bir yansımaydı; çünkü o kehribar gözler bana değil, bir başka kadına bakıyordu sanki; gözbebeklerini sarmalayan o güçlü ağacın köklerini tanıyan, o köklere tutunan bir kadına.

Aralık pencereden sızan rüzgâr nahif bir dokunuşla tenime çarpıp beni kendime getirdi. Ani bir hareketle pencereyi kapatıp perdeyi çektim. Yatağa dönüp oturduğumda zihnim karışıklığının, vicdanım ise o adamdan bir türlü çekemediğim bakışlarımın sancısını çekiyordu. Dahası Arsıl Alaz'ın gözleri bakışlarımı yakaladığı her an bu sancının eşiğine taşınıyordum. Onda bir şey vardı; anlayamadığım fakat hissettiğim ve aynı zamanda da tanımlayamadığım bir şey, düşüncelerimi bir fırtınanın ortasına itip emin olduklarımdan şüphe ettiren bir şey.

Ne olursa olsun o bakışlarına mukayyet olmuyorsa ben olmalıydım ve eğer bu şekilde devam edecekse de onun yakınında olma kararını da bir kez daha gündemime getirmeliydim.

Birkaç saat sonra hazırlanmış bir şekilde çantamı ve okumu alıp başıma doladığım şalı düzelterek aşağı indim. Pelerinimin iplerini bağlayıp başlığını alnıma çektiğim sırada Yasemin'in hazır bir şekilde beni beklediğini gördüm. Vakit kaybetmeden evden çıkıp Arsıl'ın yanına gittik ve kamyonete binip sessiz bir yolculukla kasabaya ulaştık. Okulun önüne geldiğimizde Yasemin bizimle vedalaşıp arabadan indi. Biz de oyalanmadan Amber'e gittik.

Arsıl beni dükkânın önüne bıraktığında ona dönüp, "Direnişçilerin yanına gideceksin değil mi?" diye sordum.

Sessiz kaldı.

"Bu işten gerçekten sıkıldım. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemem, her ne oluyorsa haberim olsun istiyorum."

Nefesini bırakıp başını salladı.

"Tamam, akşam Yasemin'i almadan önce ikinci kısma geçeceğim. Bu sıralar direnişçilerle görüşmesen iyi olur ama yine de benimle birlikte gelirsin, olur mu?"

En azından bu konu için elimde bir şeylerin olabileceği düşüncesinden güç alarak, "Tamam," dedim. Başka bir şey söylemeden dükkâna dönüp kepenkleri kaldırmaya başladığımda kamyonet de sessizce geçip gitti sokaktan.

Amber benim ikinci evimdi ve bir ev şu an için bana iyi gelebilecek en iyi şeylerden biriydi. Yan fırından gelen kavrulmuş susam kokusunu derin derin içime çektim ve evimin kapısını açıp içeri girdim.

...

"Tamam Dilşah, Allah'a emanet ol. Bir şey olursa haber veririm, görüşürüz."

Telefonu kapatıp söylediğim yalan için vicdan azabı çekme payı bıraktım kendime. Çünkü söylediğimin aksine Dilşah'a hiçbir şeyden bahsetmeyecektim, en azından işin ailem ve Parslarla ilgili olan kısmından.

Saatlerdir dükkândaydım, müşterilerle ilgilenip sipariş listelerini kontrol ettim ve rafları düzelttim. Bir hayli yorulmuş fakat iyi hissetmiştim, en azından bir işe yarıyordum. İşlerin büyük çoğunluğunu bitirdikten sonra Dilşah aramış ve ona ulaşmadığım için uzun uzun kızmıştı. Nasıl olduğumu ve bir şey öğrenip öğrenmediğimi sormuştu ardından da. Ona kısaca Arsıl'dan bahsettiğimde bana kızacağını ve ona güvenmemem gerektiğini söylemesini beklememe rağmen hiçbir şey söylememiş ve hatta rahatladığını belli etmişti. Annemle babamı sorduğundaysa, onun başına gelen onca şey yüzünden Parsları bilerek anlatmayıp yalnızca haberim olmayan bir yolculuğa çıktıklarını söylemiştim. Daha fazla soru sormadı ve onu merakta bırakmamamı tembihleyerek konuşmaya son verdi.

İçeri giren müşterilere kibarca gülümseyip rafların arasında kaybolmalarını izledim, üst kattaki bilgisayarların neredeyse yarısı doluydu.

Birçoğu dükkânın uzun süredir kapalı olması hakkında yakınmıştı, hâlbuki yalnızca birkaç gün olmuştu.

İçerisinin biraz daha durgun olduğu bir anda etrafıma bakıp kimsenin kasaya yönelmediğinden emin olarak epeyce dağılan askılığın yanına gittim. Üst üste dizilmiş pelerinlerimi bir kenara alarak çabucak o dağınık görüntüyü düzeltip yerime geçecektim ama pelerinlerimden birini düzeltirken şöyle bir ceplerine baktığım sırada küçük bir kâğıt parçası cebinden düşüp süzülerek yere düştü.

Eğilip yerdeki kâğıdı alarak yerime geçtim, bir yerden yırtılıp alınmış gibi duruyordu ve onu cebime koyduğumu bile hatırlamıyordum. Çevirip üzerinde yazan düzgün el yazısını okudum.

"Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum, ben o uçuruma yürüyorum. Adımlar benim, kaybı gören gözler benim, beden benim bedenim... Ama yürüyen ben değilim."

Kelimeler fazlasıyla zihnimi bulandırmıştı fakat hiçbir şey anlamamıştım ve sanki okuduklarım içimde bir yerde oldukça canımı yakan bir yaranın üzerine basıp geçmişti. Bir şey daha vardı, bu düzgün el yazısı ne bana ne babama ne de anneme aitti. Ama bir yerden tanıdık geliyordu...

"Pardon, bakar mısınız?"

Kâğıdı hızla cebime atıp kasaya yaklaşan müşteriye döndüm.

"Buyurun?"

"Bir kitap soracaktım ama..."

Hafifçe başımı sallayarak çabucak kitap kayıtlarının olduğu kısmı açıp, "Tabii ki," dedim.

...

Kasabada dükkânlar erken kapanır, insanlar da geç vakitte dışarıda durmazdı; geceleri ara sıra dolaşan kasaba askerleri ve birkaç insan dışında sokaklar boş olurdu. Bu durumun tek iyi yanı dükkânı erken kapatmaktı.

Dükkânın kapanış saatinin yaklaştığı sıralarda çamurluklarından boyaları kalkmış kahverengi kamyonet dükkânın hemen önünde durmuştu. Kalan son müşterilere kapanış saatini hatırlatıp içeri giren adama baktım, Arsıl Alaz'ın bakışları beni bulmadan yüzümü önümdeki notlara çevirdim. Bir şey söylemeden kasanın yanındaki kitaplıktan küçük bir Kuran alıp ilerideki koltuklara geçti ve başını elindeki Kuran'dan kaldırmadan sessizce kapanış saatini bekledi.

Yukarıdan inen birkaç kızın Arsıl'ı fark ettiğini gördüğümde dikkatim oraya yoğunlaşmıştı. Kızlardan biri yeşil başörtüsünü düzeltip iki arkadaşıyla birlikte Arsıl'ın yanına yaklaştı. Kızlar güzeldi, özellikle saçlarını bir örgüyle omzundan sarkıtan kız dikkat çekici bir güzelliğe sahipti. Nefesimi gürültülü bir şekilde bırakıp onlara dükkânın kapanış saatini hatırlatmak üzere yerimden doğruldum. Sonra kendime kızarak kalktığım gibi tekrar oturdum ve anlamsız çıkışımı birbirine bastırdığım dudaklarımla birlikte bastırdım.

Kızlardan biri, daha utangaç olan, diğer iki kıza bir şeyler söyleyip onları dükkânın çıkışına çekmeye çalıştı. Arkadaşları kızı dinlemeyip çoktan Arsıl'ın yanına ulaşmıştı. Arsıl onları sonradan fark ederek yavaşça kaldırdı başını. İki kız da hafif bir gülümsemeyle bir şeyler söyledi. Sürekli beni bulan bakışları ve ara sıra önüme sunduğu gülümsemeyi onlara da vereceğinden neredeyse emin olarak göz ucuyla izledim. Arsıl ciddi bir ifade ve kısa bir cevapla kızları karşıladığında ne aradığım bakışları ne de gülümsemeyi görebilmiştim. İnançlarının hassasiyetlerine dikkat eden bir adam görüyordum şimdi orada, hâlbuki bana olan yaklaşımı bu hassasiyetle neredeyse çelişiyordu.

Kızlar mahcup bir gülümsemeyle başlarını sallayıp onları dükkândan çıkarmaya çalışan arkadaşlarının yanına yöneldi. Onları bekleyen arkadaşları, Arsıl'ın duyamayacağı bir ses tonuyla, "Her seferinde bir bahaneyle ona bir şeyler sormak zorunda değilsiniz!" dedi bıkkın bir ifadeyle. Kızlardan biri iç çekip omuzlarını silkti ve "Altı üstü birkaç kitap sorduk," diye söylenerek dükkândan çıktı. Konuşmalarına bur-

numu sokacak olsam, o kıza *her seferinde* derken neyi kastettiğini sorardım ama sormadım.

Çok geçmeden tüm müşteriler dükkândan ayrıldı. Namazlarımızı kıldık önce, sonra da Arsıl beni arabada beklediğini söyleyerek çıktı.

İçeriyi toplayıp ışıkları kapattıktan sonra dukkânı kilitleyerek çıktım. Arsıl da gelip kepenkleri indirdi. Kenara bıraktığım çantamı ve okumu alarak kamyonetin arka koltuğuna geçtim.

"Bu saatte bir kamyonetle ikinci kısma geçemeyiz, sorun çıkarırlar," dedim muhtemelen bildiği bir şeyi ona hatırlatarak.

"Çıkaramazlar. Ruhları bile duymayacak." Nasıl yapacağını sormadım, sessiz kaldım. "Yasemin biz gelene kadar okulun kütüphanesinde kalacak," dedi. Sessiz kalmaya devam ettim.

Yollar boş olduğu için sınıra gündüze nazaran daha çabuk ulaşmıştık. Geçtiğimiz yerleri daha önce hiç görmemiştim ve aslına bakılırsa bir daha görmek isteyeceğimden de emin değildim, çünkü her an bir ağaca çarpma tehlikesi ve geçtiğimiz çukurdan çıkabilecek miyiz endişesiyle geçmişti yolculuğumuz ama şükür ki altımızdaki kamyonet gerçekten güzel iş çıkarıyordu.

Hiçbir askerle karşılaşmamıştık, gerçekten de söylediği gibi kimsenin ruhu duymamıştı. Kısım sınırları arasındaki geçiş kapılarını bile kullanmamıştık ve eminim ki bu yollar tamamen yasa dışıydı. Şehir merkezine de bu şekilde gidip gidemeyeceğimizi merak ettim bir an için fakat oradaki geçişler kasaba içindekilere nazaran katbekat kontrollüydü, bu şekilde hele de bir arabayla geçmemizin imkânı yoktu.

Bakışlarımı camdan çekip boynumu esnettiğim sırada dikiz aynasından yansıyan bakışları fark ettim. Yine gözleri beni buluyor, yine aynı şekilde bakıyordu. Üzerimde bıraktığı bu etkiden ve onun diğerlerine karşı hassas davranarak bakışlarını sakınırken bana böyle bakmasından hoşlanmıyordum.

Dişlerimi sıkıp ters bir ifadeyle, "Bana neden öyle bakıyorsun?" dedim sonunda.

Tavrımı ölçer gibi acele etmeden, "Nasıl bakıyorum?" diye cevap verdi.

"Bilmiyorum. Sanki bir şey... Bir şey bekler gibi, bir şey söylememi mi bekliyorsun ya da istediğin nedir?"

"Hayır, beklemiyorum," dedi gerilmiş çenesinden zorla dökülen kelimelerle. Zorlanıyor gibiydi.

"Güzel... O hâlde bana böyle bakmaktan vazgeç lütfen, yaptığın şey yanlış. Bunu biliyor ve beni rahatsız ediyorsun."

Boğazını temizleyip yola odaklandı. İfadesindeki düşüşe anbean tanık olmuştum. Kelimeler boğazından güçlükle çıktı.

"Özür dilerim. Bazen aklımdan çıkıyor, unutuyorum."

Önemli değil demedim, neyi unuttuğunu da sormadım; yalnızca sustum.

Gözlerindeki melankolinin bir an için kehribara gizli ağacın dallarını sarsacak bir rüzgâr olup sertçe estiğini hayal ettim. Çünkü bana bunu hayal etme payı bırakmıştı ve nedense bunun yalnızca hayal ürünüm olduğuna inanamıyordum. Hayal ettiklerim oradaydı, en az beni ikna edecek ve düşüncelerimi gözlerindeki olması gereken yere yerleştirecek kadar. Diline biriken kelimeleri yutmak ister gibi defalarca yutkunurken ödemelmasının boynundaki rotada çaresizce hareket edişini gördüm. Karşımda dopdolu bir adam olduğunu biliyordum, içinde neler gizlediğini ve küçük bir çatlağın onları akıtmasına yeterli olup olmayacağını merak ediyordum.

Elinin tersiyle alnını sertçe ovaladı, avucundaki daha önce hiç fark etmediğim ince yara izi net bir şekilde dikiz aynasına yansımıştı. O izi incelemek istiyordum fakat ne ona bakacak cesaretim ne de bahanem kalmıştı. Kalmamalıydı da.

Yolun kalanında duyulan tek şey sessizlikti, ikimiz de bunu bozmadık. Kamyonet ağaçların sık olduğu karanlık bir alanda durduğunda önce Arsıl'a, ardından etrafa baktım.

Arsıl, "Buradan sonrasında yürüyerek devam edeceğiz," diyerek arabadan inince ben de çantamı ve yayımı koluma asıp indim. Pelerinimin başlığını başıma geçirip Arsıl'ın adımlarını takip ettim.

Uzun bir yol yürümemiştik fakat hava tamamen kararmıştı şimdi. İkinci kısmın meydanlarından birine gelmiştik, bu kısma gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yollar, evler ve sokaklar tıpkı üçüncü kısma benziyordu fakat burası somut bir sebebe bağlı olmaksızın daha soğuk ve daha ürkütücüydü.

Arsıl tek kelime etmeden önümde yürüyor ve sık sık beni kontrol ediyordu. Meydana yaklaşıp ıssız sokakları ardımızda bırakırken insanların telaşlı sesleri bir bir duyulmaya başlamıştı. Giderek güçlenen gürültüye her adımımızda biraz daha yaklaşıyorduk. Daha önce böyle bir şeye çok şahit olmamıştım, normal bir durum muydu bilmiyordum ama Arsıl'ın sürekli etrafına bakıp kontrolcü bir tavra bürünmesi pek de normal olmadığına işaretti.

"Başlığını çıkarır mısın?" dedi soru niteliği taşımayan bir ricayla.

Çıkardım, başlık sırtıma düşerken bunu sorgulamadım; çünkü kasabada bu şekilde dolaşmak dikkat çekebilirdi, özellikle de ikinci kısımda.

Meydanın girişindeydik artık, küçük dükkânların neredeyse hepsi kapalı olmasına karşın meydanda birçok insan toplanmıştı. Bir adamın bağırışını aradan seçebilsem de diğer insanların sesleri onun bağırışını örtmek ister gibi yükseliyordu.

Arsıl bir anda durdu, bunu fark edemeyerek koluna çarpıp tökezledim. Güçlü fakat nazik bir hareketle kolumu yakalayarak düşmemi engelledi. Geri çekilip dengemi sağlarken sakarlığımla kızaran yanaklarımı göremeyecek kadar etrafa dikkat kesildiği için memnundum.

"Arsıl!" Kalabalığın arasından çıkan iri yapılı, esmer bir adam hızla yanımıza koştu. Arsıl ne olduğunu anlatması için sessiz kalarak konuşmasını bekledi. Adam beni fark edince, "Helya," dedi selam verir gibi başını öne eğerek. Daha önce görmediğime emin olduğum bu adamın selamını aynı onun yaptığı gibi başımı eğerek karşıladım.

Tekrar Arsıl'a döndü.

"Buralar karışık bugün; geri dönün, çok durmayın."

"Ne oldu?" dedi Arsıl boyundaki avantajla kalabalığın ortasını gözlerken.

"Esnaftan birinin oğlu sınıra yakın bir alanda öldürülmüş," dedi. Kimin öldürdüğünü söylemedi ama ifadesi söylemesine gerek bırakmayacak kadar açıktı.

"Direnişçilerden mi?" dedi Arsıl.

"Sanmıyorum ama yine de emin değiliz."

Kalabalığın ortasından bir bağırış daha yükseldiğinde Arsıl, "İnsanlar bağırdığını görmeden müdahale edemediniz mi?" diye sordu.

"Edemedik," dedi adam nefesini sıkıntıyla bırakarak. "Gece onun için nöbet tutacağız ama ne kadar önüne geçebiliriz bilmiyorum."

Arsıl başını sallayıp yanından ayrılmamamı işaret ederek kalabalığa yaklaştı. İnsanların arasından güç bela geçtikten sonra nihayet kalabalığın etrafına toplandığı adamı görebilmiştik.

"Oğlumu benden aldınız!" diye bağırdı gözyaşlarının çatallaştırdığı sesiyle. "Son nefesime kadar savaşacağım, Allah şahit ki sizden korkmuyorum!"

Adam perişan hâldeydi; kan çanağı gözleri, hırs ve öfkenin nasıl kanına karışığının en açık deliliydi. İnsanın ruhundaki kayıp önce gözlerdeki ışığı söndürüp karanlıkta bırakır, sonra o ışığın yerine bir ateş yakardı. O ateş gözlerinden ruhuna sirayet ettikçe güçlenir, insanı tükenir ve

ruhu dumanıyla zehirlerdi. Karşımdaki adam kül olacağını bile bile tutuşturmuştu her şeyini.

Yakınındaki insanlar gözyaşları içinde adama uzanıp ağzını kapatmaya çalıştıkça adam kollarını çekiştirip onlardan kurtulmaya çalışıyor ve bağırmaya devam ediyordu.

"Onu neden durdurmaya çalışıyorlar?" dedim boğazıma takılmış kelimeleri güçlükle çıkararak.

Serinkanlı duruşuyla is kokan cümleleri sarf etti sanki.

"Çünkü az önce yaptığı şey kendi ölümüne attığı imza sayılır."

"Efendim?"

Etraftaki insanlara bakıp durumu anlamak için birkaç saniye verdim kendime. Burası ikinci kısımdı, hatta birinci kısmın sınırına çok yakın bir bölgeydi; burada Parslar yaşardı ve bu adam herkesin içinde bağıra bağıra alenen onları tehdit etmişti.

Yumruklarımı sıkıp göz pınarlarıma biriken yaşları bastırarak, "Direnişçiler neden bir şey yapmıyor, sen neden yapmıyorsun?" diye sordum.

"Geç kalınmış Helya." Adama kilitlenmiş bakışlarını gökyüzüne çevirerek sertçe yutkundu. "Attığı o imza yalnızca ölümünü simgelemiyor. Bir savaşa girdi, sağ çıkması çok zor olan bir savaşa. Kimsenin bu saatten sonra onu durdurmasını istemez, ölmekten korkmuyor. Her şeyini kaybetmiş bir adamın elinden savaş çığlığını alamam. Şehadet ve onurlu bir ölüm, ona verilebilecek en güzel hediye artık..."

05.02 GECE

Kendimi bildim bileli yapmam gereken şey öğrenmekti; inançlarımı, tarihimi, savunmayı, dövüşmeyi, ok kullanmayı ve daha bunun gibi birçoğunu... Dövüşmeli ve kendimi savunmalıydım, çünkü başarmak için önce nefes almam gerekiyordu. Geçmişimi bilmeliydim, çünkü geçmişin bana verecekleri gelecek için katedilen yolda bir rehberdi. Ok kullanmayı bilmeliydim, çünkü bir okun hedefine ulaşması için kendinden taviz vermeden dimdik durmasındaki iradeyi ve bir yayın oku öne atmadan önce geri çekip hedefi bulmak için gösterdiği sabrı görmeliydim. İnançlarımı öğrenmeliydim; çünkü başarmanın, yol katetmenin, rehberin, iradenin, sabrın ve diğer tüm şeylerin bir anlamı olmalıydı ve babamın da dediği gibi anlamı bulmak için önce aramalıydım.

Kasaba okullarında verilen eğitimler kısıtlıydı ve müfredat şehir merkezi tarafından kontrol altında tutuluyordu. Herkes bu kontrolü şehir merkezinin Parsların etkisinde kalarak yaptığını bilmesine rağmen kimse bunu dile getirmiyordu. Kaplanların neredeyse hepsinin mensup olduğu İslam bile asgari bilgilerle geçiştirilmek zorunda bırakılıyor ve bu eğitim ailelere kalıyordu, bir de birimlerden bağımsız kurslara. Fakat annemle babam okulda aldığım eğitimi temel görüp onun üzerine kendi eğitimlerini eklemişlerdi. Direnişçilerin büyük bir kısmı ve kasabadaki insanların birçoğu da bu şekilde büyütüyordu çocuklarını.

Eve giden yoldaki son dönemeci geçip evin karşısındaki ağaçlardan birinin yanında nefeslendim, pelerinimin başlığını biraz geri çekip ağacın dibine otururak çantamdan çıkardığım suyu içtim. Evden uzaklaşıp ormanın içinde kısa bir yürüyüşe çıkmış ve bir hayli yorulmuştum;

hem de çok uzun bir yol bile yürümemişken. Bedenim tembelleşmişti belli ki.

Olduğum yere hızla yaklaşan ayak sesleriyle şişemi yere bırakıp aceleyle ayağa kalktım. Tedirgin olmama bile fırsat kalmadan bakışlarımın yakaladığı adam, aramızda üç dört metre kalana kadar yaklaştı.

"Neredeydin Helya?" Sesindeki kızgınlık temelinde endişe barındırıyordu.

Arsıl Alaz'ı gördüğümde fazladan birkaç kez daha göğüs kafesime vurmuş kalbimi görmezden gelip, "Yürüyüşe çıkmıştım," dedim yere bıraktığım şişemi alırken.

"Buraları bilmiyorsun, kaybolabilirdin."

Üzerindeki ince keten gömlek soğuk rüzgârla dalgalandı hafifçe, evden yeni çıkmıştı.

"Buraları biliyorum," dedim inatlaşır gibi. Fakat niyetim inatlaşmak değildi; yalnızca burası bana uzak gelmiyordu, aşina gibiydim. Belki de geldiğimiz ilk gün kamyonetin geçtiği yollar kalmıştı aklımda. "Yani... Yönümü bulabilirdim," diyerek toparladım.

Söylediklerimin üzerinde bir etki bıraktığına emin, nasıl bir etki bıraktığından ise bihaberdim. Kehribar gözleri parlar gibi oldu ve gülümsedi; neye gülümsediğini anlamadım fakat bu iyi değildi, hem de hiç. Çünkü gözlerinin menziline girdiğim an sanki kaburgalarım canlı parmaklar gibi kalbime uzanıyor ve onu bir mengene gibi sıkarak bedenimde dolaşan kanı galeyana getiriyordu. O yıkıcı gülümsemesinin yüzüne ilişmesiyle yanaklarımın kızarması arasında böyle rahatsız edici bir uyum vardı.

Bakışlarım çam iğnelerinde dolaşırken, "Yıkıcı mı?" dedim kend kendime. Arsıl'ın yanında daha fazla durmamak için onu arkamd bırakıp eve doğru yürümeye başladım. "Gerçekten yıkıcı mı dedin onun için?" Tırnaklarımı sertçe avucuma geçirip pelerinimin eteklerin öfkeyle topladım.

Kendine gel Helya, kendine gel ve bir daha başka bir yere gitme.

...

Yasemin'i okula bırakmıştık ve şimdi Amber'in önündeydik. Arsıl'la aramızdaki iletişimi en aza indirme kararıma dayanarak sessizce indim kamyonetten. Bir süre kapının önünde bekledi, sonra kamyonet gürültüyle çalışıp sokaktan çıktı.

Hava epeyce soğuktu, bu mevsimde havaların böyle olması pek normal değildi ama muhtemelen sağlam bir yağmur yağar ve sonra sıcaklık eski hâline dönerdi.

Bugün ana çiftlikte çalışma günümdü fakat Arsıl Alaz günlerin değiştirildiğini ve çalışma gününün bugün değil, yarın başladığını söylediği için dükkânın başında duracaktım. Çalışma günleri değiştirildiğinde kasaba meydanlarında duyuru yapılır ve afişler asılırdı, uzun süredir bunların hiçbirini görmemiştim ama ona duyduğum güven yine benden bir adım önde durduğu için bunu sorgulamadan kabul etmiştim. Eğer ki Arsıl Alaz yanılıyorsa kimlik numaram listeye yazılıp takibe alınacak ve zorunlu çalışma gününü aksattığım için fazladan çiftliğe gitmek zorunda kalacaktım.

Dükkânın açılış saatine biraz vardı, bu yüzden içeri girmeden önce meydana doğru biraz yürümeye karar verdim. Pazar alanında gezebilir ve belki tanıdık birilerini görebilirdim.

Meydana ulaşıp pazar için açılmış geniş alana ilerledim. Henüz tezgâhlar yeni yeni açılıyordu fakat girişteki baharat kokuları daha şimdiden tüm meydanı sarmaya başlamıştı. Rengârenk baharat ve çayların dizildiği tezgâhların önünden geçip ilerledim. Kendim için birkaç elma alıp birini kemirmeye başladım. Elimdeki kesekâğıdını kolumun altına sıkıştırırken omzumu çarptığım bir kadından özür dileyip selam veren güler yüzlü bir teyzenin selamını aldım. Tezgâhları arkamda bıraktıkça kurabiye, kek ve ekmeklerin sıcak kokuları ağır basmaya başlamıştı. Evde kahvaltı yapmamıza rağmen yine de içlerinden birine yaklaşıp kremalı çörek aldım.

Çok gezmeden dukkâna döndüğümde kapının önünde birkaç kişi bekliyordu, kısa bir *günaydın* faslıyla dukkânı açtım. Vakit kaybetmeden bir kısmı üst kattaki bilgisayarların başına geçti ve kalanlar kitaplıkların arasına dağılırken ben de kasaya geçerek bugünkü işler için bir plan yapmaya başladım.

Saat ikiye geliyordu; bugün dükkânda müşteri sayısı fazlaydı, hatta elimdeki kitaba bile uzun süre odaklanamıyordum. Bir yandan da namaz kılmak için üst kata çıkmam gerekiyordu, sanırım babamı dinleyip buraya bir yardımcı almak için elimizi çabuk tutmalıydık.

Arsıl'ın dükkândan içeri girdiğini gördüğümde şaşırmıştım, yine de hiçbir şey yokmuş gibi kasaya gelmesini işaret ettim.

"Namaz kılmam gerekiyor, burada durabilir misin?"

Kasadan çıkmam için kenarda bekleyip gitmemi işaret etti.

"Vakit geçmek üzere Helya, çabuk ol."

Kaşlarımı çatarak saate baktım.

"Saat daha iki bile olmadı. Geçmesine daha çok var." Yine de hızla üst kata çıkıp yukarıdaki daireye açılan kapıyı açarak içeri geçtim.

Namazımı kılıp elbisemin üzerine uzun bir hırka alarak aşağı indiğimde dükkândaki ısıtıcılar yanıyordu, muhtemelen Arsıl açmıştı ve bu iyi olmuştu; çünkü soğuk havalarda müşteriler şikâyet etmeye başlıyordu. Arsıl da kasada bekleyen birkaç kişiye istedikleri kitapların bulunduğu rafları tarif ediyordu, işi bilmesi tuhaftı. Babam onu her alanda eğitmişti demek ki.

Kasaya ulaşınca, "Teşekkür ederim," dedim çıkmasını bekleyerek. Teşekkürüme cevaben hafifçe başını eğip yanımdan geçti. Bakışlarım daha önce avucunda gördüğüm ince ve belirgin yara izine, sonra o ize eşlik eden birçok izin avucundan bileğine uzanarak oluşturduğu karmaşık şekille en sonunda parmak uçlarına bulaşmış siyah mürekkebe takıldı; zihnim beklenmedik bir dalgayla sarsılmıştı. Keskin bir

ağrı düşüncelerimdeki bu sarsıntının peşi sıra şakaklarıma kurulurken kaşlarımı çatıp kenara tutundum.

Aramızda bıraktığı boşluktan geçip masanın başına oturduğumda yanımdan ayrılmıştı. Masadaki siyah ciltli defteri fark edip düşünmeden ona uzandım. İlk sayfasını aralayıp sayfanın bir kısmını dolduran düzgün el yazısını gördüğüm sırada defter ellerimin arasından çekildi. Defteri takip eden bakışlarım Arsıl'da son bulduğunda utançla yüzümü eğdim.

"Senin olduğunu bilmiyordum. Kusura bakma."

Bir şey söylemeden defterle birlikte köşeyi dönüp kayboldu dükkânda, o gidene kadar gözlerim defterde takılı kalmıştı. Ne yazdığını okuyamamış fakat el yazısını görmüştüm. Nerede olduğunu hatırlamasam da o el yazısını daha önce gördüğüme emindim, öyle tanıdıktı ki...

Her şeyi bir kenara bırakıp arka duvardaki küçük ilaç dolabından bir ağrı kesici aldım.

"Buradaki bilgisayara bakabilir misiniz?"

Yukarıdan bağıran adamı görmek için kasanın önüne eğildim.

"Bir sorun mu var?" Bir şey göremediğim için masanın olduğu bölmeden çıkıp seslenen kişiyi görmeye çalıştım.

"Bilgisayar kapandı. Açamıyorum. Buraya gelebilir misiniz?"

Çekmeceden kasanın anahtarlarını alıp cebime attım ve merdivenlere yöneldim. Fakat henüz dükkânın ortasına bile ulaşamamışken, köşedeki koltuklara oturmuş Arsıl yerinden kalkıp küçük bir el işaretiyle beni durdurdu.

"Ben hallederim."

Bu, herhangi bir zaman için normal bir tavır olabilecekken, nedense şu anda hareketlerinde bir korumacılık hissetmiştim. Bunu garipseyerek tavrını sorgulamak için duraksadığım sırada kitaplıkların arasından

başını uzatmış bir müşteri, "Bu kitabın fiyatı nedir acaba?" diye seslendiği için durumu geçiştirmek zorunda kaldım.

"Hemen geliyorum," diyerek kasanın yanında bekleyen kadına yöneldim. Bu sırada hissettiklerimi de Arsıl Alaz'ı da zihnimin en yüksek ve ulaşılması güç raflarına kaldırdım, her ne kadar boyum olmadık zamanlarda o raflara kolaylıkla erişecek kadar uzasa da şimdilik yapabildiğim en iyi şey buydu.

Gün hızlı geçmişti, Amber yine yoğundu bugün. Bu iyiydi, çünkü boşta kaldığımda aklımın dağılması bir hayli güç oluyordu. Şu sıralar aklımın dağılmaktan çok toparlanmaya ihtiyacı vardı; öyle karışıktı ki içerisi, aradan bir düşünceyi bile tertemiz çekemiyordum. Karmakarışıktım. Bu durum bende tuhaf bir ağlama isteği uyandırıyordu, çünkü bu karmaşa iki adımımı birbirine dolayacak kadar ileri gidebiliyordu.

"Yakında kar yağmaya başlar."

Yüzümü çevirip gülüşerek kasaya yaklaşan iki genç kıza baktım. Kız, arkadaşının söylediğini onaylar gibi salladı başını ve elindeki kitapla birlikte parayı uzattı.

Kitabı küçük karton çantaya koyarken, "Kar mı?" dedim. "Bu mevsimde mi?"

Kız uzattığım kitabı aldığında tam konuşmak için ağzını açmıştı ki başka bir ses onu bastırdı.

"Helya!" Bu sesin sahibi neden günün yarısından beri dükkânımda durduğunu anlamadığım Arsıl Alaz'dı. "Burada koliler dağılmış. Onları yerleştirebilir misin?" Sonunda fiziki olarak da yanıma ulaştığında anlamsız bir acelecilikle kasadan çıkmamı işaret etti. Aceleciliğine kanarak sorgulamadan kasadan çıktığımda, "Ben hallederim, sen içeri bak," diyerek uzaklaştırdı beni yanından.

Anlamsız davranışına ve kızlardan birinin yüzündeki gülümsemeye bakarak uzaklaştım yanlarından. Bir anlık boşlukla arkamı dönüp ona baktığımda yanımdayken hissedilen sıcaklığının tümüyle kaybolduğunu ve kızlarla önüne belirgin bir mesafe çektiğini fark ettim. Yalnızca dile getirmiş olmak için söylüyordum ki Arsıl Alaz şu küçük dünyama girmiş en tuhaf insandı.

Dükkânın kapanış saatine yaklaşmıştık. Çok fazla arkadaşım olmasa da normal bir zamanda en azından tanıdık birileri geçerken bile olsa dükkâna uğrardı ama günlerdir neredeyse kimseyi görmemiştim. Bu yüzden Arsıl'a kasabadan birkaç tanıdığın yanına gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacağımı söyledim, haklı bulduğum sebeplerle vazgeçirdi beni. Öylece hiçbir şey yapmadan durmak istemediğim konusunda inatlaştığımdaysa birlikte direnişçilerin yanına gitmeyi teklif etti. Kabul ettim, bu kısımdaki direnişçilerin yanına gidecektik. Bu yüzden dükkânı erken kapattım, bu sefer diğer gittiğimizde olduğu gibi uzun bir yol yoktu önümüzde ama yine de Yasemin'i okulda fazla bekletmemek için vakit kaybetmeden yola çıktık.

Dün akşamdan sonra dengemi bir türlü bulamıyordum. Ne dün geceki o adam ne de Parslar hakkında tek bir şey sordum Arsıl'a; buna cesaretim yoktu, en azından zihnim biraz durulana kadar.

Kamyoneti bir sokak arasının önüne bırakmıştık, çantamı arabada bırakarak yalnızca ok ve yayımı aldım. Birkaç sokak boyunca sessizce yürüdük. Sonunda bir parka geldiğimizde karanlık iyiden iyiye çökmeye başlamıştı ama saat henüz erkendi, en azından bu karanlık için. İnsanlar bile evlerine yeni yeni gidiyordu.

Gri sakallı, babamın yaşlarında, hatta ondan daha büyük olduğunu tahmin ettiğim bir adam Arsıl'ı fark edince dikkat çekmeden bize yaklaştı.

"Selamun aleyküm," dedi Arsıl. Adam da, "Aleyküm selam," diyerek karşılık verdi. Ardından bana bakıp selam vererek eğdi başını. "Helya kaç gündür—"

Arsıl elini adamın omzuna koyup hafifçe sıkarak, "İkinci kısım ne durumda?" diye sordu.

Rahat rahat oynattığı sol koluna takılmıştı gözlerim. Omzu beklediğimden de çabuk iyileşiyordu.

"Dün akşam oradaymışsınız," dedi adam babacan bir kızgınlıkla. "Arsıl o saatte askerlerden biri görse, hele de şehir askerleri... Sabaha kadar tutarlardı sizi."

"Görmezler Allah'ın izniyle." Kendinden emin tavrı her zamanki gibi üzerindeydi. "Hem merak etme, dikkat ediyorum."

Adam çaresizce başını iki yana sallayarak, "İyi, haydi seni etmeyelim," dedi. "Ama kardeşin yanındayken daha dikkatli olmak zorundasın."

Bir an adama bakıp Yasemin'in bizimle gelmediğini söylemek istedim fakat nedense bahsedilenin Yasemin olmadığını düşündürtecek bir tuhaflık vardı konuşmalarında.

Adam sonunda bana baktığında, "En azından sen dikkat et Helya," dedi. "Abinin önünü alamıyoruz zaten. Hiç olmadı, baban adına sana sahip çıkalım."

Ufak, basit bir soru; yalnızca ve yalnızca, *"Ne demek istiyorsunuz?"* diyecektim ama demedim. Çünkü Arsıl Alaz, "Biz bir iki dakika konuşalım mı?" diyerek beni olduğum yerde bırakıp adamla birlikte çoktan parkın ilerisine yürümüştü. Arkasını dönüp bana onu beklememi işaret ederken yumruklarımı sıkıp bir ağacın yanında bulduğum yere oturdum ve yapmak zorunda olduğu o açıklamayı düşünerek beklemeye başladım. Hem de kafamda binbir türlü düşünce, karmaşa ve baş ağrısıyla...

Bir iki dakikadan bir hayli fazla süredir konuşuyorlardı. Yanımdan ayrılmalarından kısa bir süre sonra genç, esmer bir çocuk katılmıştı yanlarına; benim yaşlarımda ya da benden birkaç yaş büyük olmalıydı ama her şey bir yana, asıl dikkatimi çeken çocuğun tanıyormuş gibi küçük bir baş selamıyla beni selamlamasıydı. Uzakta olmalarına rağmen Arsıl'ın tavır ve bakışlarından ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğu görebilmiştim.

Arsıl sonunda konuştuğu iki kişiyi de arkasında bırakıp yanıma geldiğinde yalnızca, "Haydi gidelim," dedi.

Ben ise hayrete düşmüş bir şekilde olduğum yerde kaldım.

"Arsıl Alaz!" dedim yüzümü ona çevirmeden. "Sırf susmam için beni peşinde gezdiremezsin! Buraya sadece sizin konuşmanızı uzaktan izlemek için gelmiyorum!" Hırsla sıktım yumruklarımı. "Senin için nasıl da kolay değil mi? Benim zihnimde koca bir fırtına kopuyor, cevaplara ihtiyacım var!"

Önüne döndü, durdu ve yavaşça kaldırdı kaşlarını.

"Sen fırtınayı, felaketi göremiyorsun. Ben buradayım, görüyorum ama elim kolum bağlı..." Yüzünü bana çevirdi fakat bakışları kaldırımda dolaşıyordu. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Nasıl bilebilirim ki?" dedim iğneleyici bir sesle.

Buna karşılık sadece, "Bilmemelisin," dedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilmemelisin." Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Adımlarım bana ihanet ederek çoktan onun peşine takılmıştı bile.

Beklediğimin aksine eve dönerken susup yine sessizliğe gömülmedi, merakımı dindirecek küçük birkaç açıklama bile yaptı. Öncelikle o adamın Arsıl Alaz'ın abim olduğunu söylemesi durumu için bunu babamın ayarladığını anlattı. Hatta tam olarak dedi ki; *"Baban direnişçilerin içinde aktifti, onu herkes tanırdı ve beni de oğlu olarak bilirler. Nedenini sorma, bilmiyorum. Tek bildiğim babanın beni oğlu olarak tanıttığı ve asla ama asla kimseye aksini söylemememi tembihlediği..."* Bu konuyu tartışmaya açmadan bir de şunu ekledi; *"Seni oyaladığımı düşünüyorsun ama sadece bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyorum. Lütfen bekle, inşallah her şey yoluna girecek ve cevaplarını alacaksın."*

Söylediğini yaptım, bekledim. Neden onu dinlediğimle ilgili bir fikrim yoktu, zihnim durgun olduğunda bile karmaşaya öyle meyilliydi ki biraz daha irdelesem kendimi kaybedeceğimi hissediyordum.

...

Yasemin'i almış, bir camide namazlarımızı kılmış ve eve geçmiştik. Baş ağrım kıstığı sesini yükseltip yeniden yerleşmişti başıma, bu sıralar neden bu kadar sıklaştığını bilmiyordum.

Odanın kapısı birkaç kez tıklatıldığında telaş yapıp yatağın üzerindeki şala uzandım fakat Yasemin, "Benim!" diye seslenince rahatlayarak kendimi yaslandığım yere bırakıp, "Gel," dedim.

İçeri girdi, açık saçlarımda takıldı gözleri ve kapıyı kapatıp yatağıma oturdu.

"Seni daha önce hiç saçların açıkken görmemiştim." Ne diyeceğimi bilemeyerek gülümsedim. "Saçların çok güzel Helya," dedi hayranlıkla.

Gülümseyerek ensesinde topladığı saçlarına baktım, Arsıl'ın saçlarıyla aynı renkti.

"Seninkiler de öyle..."

Saçlarımı seviyordum; uzun ve siyahtı, soluk tenimle oluşturduğu zıtlık hoşuma gidiyordu. Başım kapalı olduğunda pek bir anlam ifade etmeyen oldukça soluk mavi göz rengim bile onlarla beraber biraz olsun canlanıyordu.

"Yemeğe çağırmaya geldim seni," dedi konuyu değiştirerek.

Oyalanmadan saçlarımı toplayıp şalımı güzelce doladım ve elbisemi düzeltip Yasemin'le birlikte aşağı indim.

Salondan içeri girdik, çünkü kokular oradan geliyordu; Arsıl'ı şömineye eğilmiş, elindeki maşayla patlıcanları çevirirken bulduk. Bir an için gülüşümü bastıramadım, Yasemin'in de kıkırdadığını duyabiliyordum. Arsıl henüz bize dönmemişti.

Yasemin eğilerek, "Böyle daha lezzetli olduğunu söylüyor," dedi.

Haklıydı. Közün üzerine dizilmiş patlıcanların enfes kokusu açık bir davet gibi tüm eve sinmişti neredeyse, bu daveti kabul etmeye oldukça istekliydim.

Arsıl salonda, biz ise mutfakta yemiştik yemeklerimizi. İtiraf etmeliydim ki yemek en az kokusu kadar güzeldi, Yasemin de ben de fazla fazla yemiştik. Yemekten sonra bulaşıkları toplayıp yıkadık. İşimiz bittiğinde Yasemin'den ağrı kesici istedim, abisine sormak için yanımdan ayrıldı.

Yalnız kaldığım bu beş on dakika içinde zihnimdeki karmaşa öyle bir bastırmıştı ki kendimi aynı anda hem bomboş hem de tek bir düşünceye dahi yer kalmayacak kadar kalabalık hissettim. Ellerimi yüzüme kapatıp yanan şöminenin çıkardığı küçük çıtırtılara odaklanıp bastırmaya çalıştım içimdeki gürültüyü. Sessizce bekledim, zeminin gıcırdadığını duyduğumda başımı kaldırdım; nihayet Yasemin salondan içeri girmiş ve elindeki fincanla yanıma gelmişti.

Uzattığı fincana bakıp, "Bu nedir?" dedim.

"Abim böyle çaylar yapar, yani onun yaptığını ben de yeni öğrendim aslına bakılırsa. Daha önce ben de içmiştim, baş ağrına iyi gelecektir."

Babam da bu şekilde çaylar yapardı, bir an için elimde tuttuğum fincan bu düşünceyle biraz daha ısınmıştı sanki. Fincandan yükselen buharı çektim içime, ağır ama hoş bir kokusu vardı. Çok tanıdık bir kokuydu ama papatya ve birkaç şey dışında içindekileri ayırt edemiyordum.

"Haklıymışsın," dedim fincandaki son yudumu içtikten sonra. Çayı bitirmeden baş ağrım hafiflemeye başlamıştı bile.

Gözlerini daldığı noktadan ayırmadan başını salladı ve sonra bana dönüp, "Burası sana da ıssız gelmiyor mu?" dedi. Ona bakıp anlamadığımı gösterircesine kaşlarımı kaldırınca, "Burası işte," dedi eliyle çevresini göstererek. "Orman..."

"Geliyor." Başımı sallayarak kapalı perdenin ardından ormanı görebilirmişim gibi pencereye çevirdim bakışlarımı. "Çünkü öyle..."

"Neden buradayız peki? Sen ormanda bir evde yaşıyorsun, abim de öyle. Ben her zaman burada, abimin yanında değildim. Hatta öyle yakın bir zamanda geldim ki buraya..." Sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Belki de bu yüzden buraya alışamadım."

"Ormanlar güvenlidir Yasemin, buraya kasaba askerleri pek girmez; bu yüzden saatin kaçı olursa olsun, sınıra çok yakın olmadığın müddetçe

kolay kolay sorguya çekilmezsin. Şehir askerleri buralara uğramaz bile ve ne düşündüğünü biliyorum; evet, birçok eksisi de var. Ben hep ormanda ya da ormana yakın yerlerde yaşadım, burayı seviyorum. Belki alışmaya başladığında sen de seversin."

"Belki de," dedi iç çekerek. "Peki, neden güvenli burası? Sonuçta askerler buralarda sıkı bir denetim sağlamıyorsa bu durum her şeye kapı açabilir. O hâlde neden..."

"Parslar sahibi olmadıkları toprakların ormanlarına girmez."

Konuşan ben değildim, bu yüzden ikimiz de kapı pervazına yaslanmış Arsıl'a baktık. Bunu daha önce de yapmıştı.

"İlk Pars, yani ilk liderlerinin, Kaplan topraklarının ormanında bir kumpasla öldürüldüğüne inanır Parslar. Bu yüzden kendi sınırları içinde olmayıp özellikle Kaplanların topraklarında bulunan ormanın onlar için lanetli olduğunu düşünürler."

Bunu küçükken babamdan duymuştum ama oldukça yüzeysel bir bilgiydi benimkisi ve emindim ki Arsıl Alaz'ın bildikleri de kurduğu birkaç cümleyle sınırlı değildi.

"Eğer ormanlar bu kadar güvenliyse neden tüm Kaplanlar buraya göç etmiyor?" diye sordu Yasemin.

Basitçe, "Çünkü bilmiyorlar," diyerek açıkladı. "Erişimi kolay görünse de bu, oldukça gizlenen bir bilgidir."

"Diğer Kaplanlar bilmiyor fakat biz biliyoruz. Bu, kendi halkımıza ihanet olmaz mı?" diyerek atıldı Yasemin, haklı olduğundan oldukça emin görünüyordu.

"İhanet mi? Ben buna akıl derim. Orman yalnızca toprak bizim olduğunda güvenlidir. Tüm Kaplanların bunu öğrenip güvende kalmak için sadece ormanda yaşadığını düşünsene. Sence de bu, topraklarımızı onlara kendi ellerimizle hediye etmek olmaz mı?" Yasemin'in yeni bir soruya hazırlandığını görünce elini kaldırıp onu durdurdu. "Bu kısım ve buradaki kasaba şimdilik güvenli Yasemin, kendi paçamızı

kurtarmıyoruz. Neden ormanın güvenli olduğunu sordun ve bunun cevabını verdim, bizim neden burada yaşadığımızın değil. Helya'nın da dediği gibi burayı ben de seviyorum."

Yasemin sorusunun cevabını almıştı, merakının alevleri yavaş yavaş söndü ama yine de son bir soru sordu.

"Peki batıl inançları olmayan Parslar buraya gelir mi?"

"Onlar inançlarına çok bağlıdır, tahmin edemeyeceğin kadar. Ama yine de... Neden olmasın? Tehlike her zaman vardır." Ardından, neyse der gibi elini salladı ve arkasını döndü.

Yasemin önce saate bakıp sonra arkasından seslendi.

"Kuran okumaya gidiyorsun değil mi?"

Kapıdan çıkarken duraksadı ama sonra yürüyüp geçti önünden.

"Evet."

"Ben de dinleyebilir miyim?" dedi Yasemin bana bakarak. "Tabii Helya da isterse..."

Arsıl'ın merdivenlerden çıkmaya başladığını duyduğumda, "Olur," diye bağırdı. "Ama önce namazlarımızı kılalım."

...

Kuran okuyuşu babama benziyordu. Babamı Kuran okurken dinlemeyi öyle çok severdim ki çok güzel okurdu, hatta bitirdiğinde farkında olmadan düşerdi yüzüm. Şimdi aynı makamı Arsıl Alaz'ın sesinden dinliyordum ve sanki burada tüm gece Kuran okusa gözümü bile kırpmadan onu dinleyebilirdim.

Bir dağın zirvesinde çağlayan şelale, ıssız bir ormanda öten kuşun yankısı gibiydi sesi; sessizliği delip yine sessizliği bırakıyordu ellerime. Okudukları zihnimde öyle çok yankılanıyordu ki içimdeki boşluğu bir kez daha görüyordum yankısında. Kuran'ı diğer şeylerden ayıran buydu. İnsan ne kadar güzel okursa okusun, okuyanın diline dokunup

soyutlaşıyordu ondan. Makama karışıp anlamıyla güzelleşiyordu, hiçbir şey bilmeyen insanın kulaklarında bile.

Sayfayı çevirirken nefes almak için durdu, dinlendi biraz. Sömineninin hemen yanında, dizinin dibinde oturan Tarçın'ın başını ve bacağına koyduğu patisini okşadı; sonra okumaya devam etti. Salon genişti ve Arsıl odanın bir ucunda, ben diğer ucunda oturuyordum; yine de sesi hiçbir kayıp yaşamadan ulaşıyordu kulaklarıma.

Son ayetleri okuyup sureyi bitirdikten sonra acele etmeden ilk sayfayı açtı ve bu kez Fatiha suresini okudu. Bir süre hiçbirimiz tek bir kelime etmedik. Kollarımı göğsümde kavuşturup kolçağa yaslandım, oturduğum yerde iyice büzülmüştüm ve anlamadığım bir sebeple zihnimin içi yine o karışıklığın ortasında kalakalmıştı.

"Müslüman bir ailede doğmadım," dedi Arsıl bir anda. "İslam'ı babanla karşılaştığımda öğrendim Helya, o öğretti bana. Ve öğrettiği ilk şey teslimiyetti." Başını kaldırmadan ve bize dönmeden öylece durdu oturduğu yerde. "Gücü seviyordum, hâlâ seviyorum fakat babanın bana öğrettiği şey bu gücü şekillendirmemi sağladı. Temelsiz, yolsuz, ezici gücü değil; İslam'da gördüğüm gücü sevdirdi. O güç başka, öyle tuhaf ve öyle büyük ki ilk adımı teslimiyetten geçiyor. Teslim oldukça, asıl gücün sahibini hatırladıkça güçleniyorsun."

"Mükemmel..." diye fısıldadım kendi kendime, yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Düşüncesindeki incelik, birçok kez kafa yorduğum konuyu derinliğinde yoğuruyordu. Düşüncelerimin Arsıl Alaz'ın cümlelerinde şekillenmesini izlemek, çarkımı güçlü fakat güvenli bir nehre yaslamak gibiydi.

Sonra durdum; zihnim durduğumu fark etmeden çarptı sırtıma, dengemi kaybettiğimi hissettim. Gözlerim yoğun bir ağırlıkla dolmuştu. Titreyen ellerimi kollarımın arasına biraz daha bastırdım. Bana ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat Arsıl konuşmaya devam ettikçe kendimi kaybettiğimi hissediyordum. Boğazıma hâkim bir düğüm ne yutkunmama ne de ciğerlerimi genişçe doldurmama izin veriyordu şimdi.

"Helya iyi misin?"

Bakışlarımı kaldırıp beni inceleyen Yasemin'e bakarak, "Efendim?" diyebildim yalnızca.

"İyi misin diyorum." Endişeyle beni izliyordu gözleri. "Hasta gibi görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece... Kafam çok karışık," diye itiraf ettim manidar bir gülümsemeyle.

Arsıl'ın bana baktığını hissettim ve tam o anda, "Ne kadar karışık?" diye sordu. Sesindeki otoriteyi fark etmeseydim ciddiyetinden şüphe duyabilirdim.

Geniş bir açıklama ve sohbet konusu açmamak için, "Çok," dedim kısaca. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok..."

Kaşlarını kaldırdı, Kuran'ı bir eline alıp diğer eliyle Tarçın'ı çekti kucağına. Tarçın miyavlayarak tırmandı Arsıl'ın gömleğine ve kolunda kıvrıldı. Sonunda yavaşça ayağa kalktı Arsıl, sessizce odanın kapısına ulaştı. Ancak gözden kaybolmadan önce durdu ve hâlihazırda kaosun içinde yüzen düşüncelerimi biraz daha dibe çekecek sözleri söyledi.

"Zifiri karanlık çöktüyse ay çekilmiş, yerini güneşe bırakmıştır."

Ve sonra gitti.

Düşünmedim. Gözlerimi kapatıp zihnimin perdesini hızla çektim. Söyledikleri kulaklarıma çarpıp etrafa saçıldı.

...

Üç gün.

Babamla annemin nerede olduğundan bihaber olduğum, daha önce hiç görmediğim bir adama güvendiğim, defalarca durup ne yaptığımı sorguladığım bir üç gün daha geçti.

Anlatılacak bir şey olduğu söylenemezdi, üç günüm de dolu dolu çiftlikte ahırlarla ilgilenerek geçmişti. Farklı bir şey yoktu, tabii çiftlik kartımı kaybettiğimi sanıp telaşlandığım birkaç dakika boyunca tanımadığım birkaç kişiyle aramda geçen tuhaf muhabbetler ve koca üç gün içinde tanıdık kimseyi görememem dışında... Aslına bakılırsa büyük bir çevrem yoktu ve ahırlarda genelde tanıdık insanlar olmazdı.

Bu süre boyunca dükkânda Arsıl durmuştu. Kendisinin çalışma günleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu, bunu ona sormadım; sadece dükkâna baktığı için teşekkür ettim. Bunun dışında ondan tümüyle uzaktım artık, aramızda olması gereken sınır ve mesafe daha sağlamdı; çiftlikteyken uzak olmamızın bunda katkısı vardı elbette.

Yorgundum. Çiftlikteki camide kısa kestirmelerimin dışında pek dinlenememiştim ve şimdi, hemen burada, kamyonetin arka koltuğunda uyuyabilirdim. Yoldaki tümseklerle sarsılıp başımı cama çarparken baş ağrımın o küçük çarpma anlarında kayboluyormuş gibi oluşu da işime geliyordu.

Yasemin ön koltukta Arsıl'a bir şeyler anlatırken dışarıda yağan yağmurun onun sesini bastırmasından memnundum. Boğazımı sıkan pelerinimi gevşetmek için birkaç kez ipleri çekiştirdiğim sırada iç çekip dikiz aynasına bakma gafletinde bulundum. Arsıl'ın bakışları dokunup geçti benimkilere, içeri süzülen ışık aynaya çarptı ve gözlerindeki kehribar hoş bir ışıltıyla parlayıp yine gölgeye karıştı. Bakışlarımız aynı anda kaçırmıştık.

Parmaklarım farkında olmadan şalımın üzerinden kehribar kolyemin kabarıklığını buldu; ön tarafta geçen konuşmalar bir uğultu gibi kalsa da Arsıl'ın, "Kehribar," dediğini zorlanmadan duymuştum.

Elimi kolyemden hızla çekip nedensizce tutunduğum savunma mekanizmamı yanıma aldım.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum ne söylediğinin önüne ardına bakmadan.

Gözleri, dudaklarına uğramamış bir gülümsemeyle kısılır gibi oldu; bakışlarının az önce elimi koyduğum şalımın kıvrımına takıldığı o küçük anı yakaladım. Bunu fark edeceğimi beklemediğini görüyordum; buna rağmen kendinden emin bir hâlde, "Neyi?" diye sordu.

Yasemin arkasını dönüp ne söylediğimi anlamaya çalışır gibi baktığında anlığınlığım çekingenliğime bırakmıştı yerini.

"Abim bir şey anlatıyordu," dedi Yasemin. "Helya iyi misin? Birkaç gündür hasta gibi görünüyorsun."

"Değilim," dedim kapının kenarına iyice büzülerek. "Yani hasta değilim, iyiyim."

Şükür ki eve ulaşmamız çok uzun sürmemişti. Oyalanmadan yukarı çıktım. Hızla duş alıp namazımı kıldıktan sonra bir süre öylece oturdum yerimde, dua ettim ve biraz Kuran okudum. Elimi ağzıma kapatıp uzun uzun esnedim, saat epeyce erken olmasına rağmen şimdiden yatmayı düşünüyordum.

Tokamı nemli saçlarımdan çıkarıp sızlayan saç diplerime hafif hafif bastırarak masaj yaptığım sırada kapı tıklatıldı. Tıklatırken, "Benim!" diye seslendi Yasemin kapının diğer yanından.

"Gelebilirsin," diye karşılık verip oturuşumu bozmadım.

Elindeki fincana dikkat ederek yavaşça girdi içeri. Onu bana uzatırken, "Abim sana yolladı, baş ağrın içinmiş," dedi. "Sanırım geçen günkü çaydan..." Ardından ben daha tek kelime edemeden sıcak fincanı elime tutuşturup, "Aşağı gelecek misin?" diye sordu. "Televizyonun sinyalleri çekiyor bugün. Sevdiğim bir program var, beraber izleyebiliriz."

Gülümseyip nazikçe teklifini reddettiğimde, "Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıdayım," diyerek çıktı odadan.

Fincanı avucumda döndürerek, "İhtiyacım olan şey bedenimin dinlenmesi, zihnimdeki fırtınanın durulması, baş ağrımın dinmesi," dedim kendi kendime. Küçük yudumlarla çayı yarıladığımda başımdaki ağrı varlığını korusa da keskinliğini kaybetmeye başlamıştı.

Çantamı açıp Amber'deyken yanıma aldığım kitabı çıkardım ve tam çantamı yerine bırakacakken iç taraftaki küçük cepte katlanmış bir kâğıt gördüm. Uzanıp kâğıdı elime aldım ve üzerinde yazılanlara baktım. Bu kâğıt geçen gün çantamda bulduğumdu; üzerinde güvenle ilgili cümleler yazan kâğıt.

El yazısında sebebini bilmediğim bir şey oyalıyordu gözlerimi. Bir şey vardı, çok tuhaf bir şey hem de fakat ne olduğunu anlayamıyordum. Bir süre daha inceledim yazıyı, yazılanları, kâğıdı. Gözlerimin önünde olup görmediğim o şey anılarımdan birine tutunup birleştiğinde aklımın orta yerine bir yumruk inmişti sanki.

Hızla yataktan kalkıp dolabı açtım, geçen gün giydiğim elbisemi diğerlerinin arasından bulup çektiğimde yaptığım ilk şey ceplerini kontrol etmekti. Pelerinimin cebinden düşen ve benim de elbisemin cebine attığım kâğıdın kırışmış dokusu parmaklarıma sürtündüğünde hem rahatlamış hem de huzursuz olmuştum. Kâğıdı çıkardım, düzgünce açıp diğer kâğıtla yan yana tuttum. Aklım Amber'de gördüğüm defterin sayfalarını bu iki kâğıdın yanına çoktan getirmişti bile.

Gürültü, çok fazla... Beynimin içindeki gürültü çok fazlaydı. Düşüncelerin içimdeki karmaşada attığı her bir adım kulaklarımda çınlıyordu.

"Anlamıyorum," dedim içimdekine nazaran küçük bir fısıltıyla. Saçlarımı hızla toplayıp üzerimi düzeltttim, şalımı aceleyle doladım başıma. Odadan çıkıp aşağı indim, salona girdim. Yasemin odada tek başına oturmuş, gidip gelen televizyon ekranını izliyordu; aniden içeri girdiğimde dikkatini çabucak bana vermişti.

"Helya beni korkuttun! Bir şey mi oldu?"

Lafı dolandırmadan, "Abin nerede?" dedim.

Hiçbir şey anlamamıştı, tıpkı benim gibi.

"Odasında," dedi eliyle üst katı işaret ederek. "Çalışma odasının karşısındaki oda."

Merdivenleri hızla çıkıp kapının önüne ulaştım. Kapıya birkaç kez vurup beklemeye başladığımda ayaklarım agresif bir ritimle dövüyordu zemini. Kapı kolu kıvrıldı, Arsıl Alaz odanın kapısını sonuna kadar açtı.

"Helya?"

"Bunlar ne?" Elimdeki notları kaldırıp ona gösterdim. Birini çantamda, diğerini pelerinimin cebinde bulduğum iki not vardı elimde ve ortak özellikleri Arsıl Alaz'ın el yazısını taşımalarıydı. Bazı şeyler akılda kalıcı özelliklere sahiptir, onun el yazısı da buna dâhildi ve Amber'de gördüğüm defter de yazı da aklımdaydı hâlâ, yanılma payımın çok az olduğunu biliyordum.

Bana bir adım yaklaştı, bir adım geriledim.

"Uzak dur!" dedim aramızdaki mesafeyi koruyarak. Onda bir şey vardı, anlamadığım ve beni köşeye sıkıştıran bir şey.

Başını sallayıp elini uzattı yavaşça, yanına yaklaşmadan kâğıtları avucuna bıraktım. Elinde döndürdü kâğıtları, sonra bana baktı, derin bir nefes aldı ve iki yazıyı da okudu.

"Güven, insanın kendine doğrulttuğu tehlikeli bir silahtır. Risk, batmak ve yükselmek olan iki uç noktaya giden en kestirme yoldur." Yutkundu, diğer kâğıda kaydı bakışları. *"Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum..."* Durdu, boğazını tıkamış o düğümü görür gibi baktı bana ve devam etti. *"Ben o uçuruma yürüyorum. Adımlar benim, kaybı gören gözler benim, beden benim bedenim... Ama yürüyen ben değilim."*

Dudaklarından güçlükle kopan kelimeler harflerine ayrılarak bir bir buharlaştı, yükseldi, gökyüzüne karıştı. Sonra bir şimşek çaktı alnımın tam orta yerine. Kıvılcım düşüncelerimin arasına karıştı, zihnim ardında bırakacağı külleri şimdiden gördüğü bir yangınla kapana kısılmıştı. Beynim yangın yeriydi şimdi.

"Bu kâğıtlar defterimden koparılmış. Nereden buldun bunları?"

"Bana kim olduğunu söyle Arsıl Alaz!" dedim olayın sapmasına müsaade etmeden.

Dudaklarını birbirine bastırıp öylece bekledi bir süre.

"Kim olduğunu biliyorsun Helya. Sen söyle, kimim ben?"

Sesi karanlıkta yankılanmış, tenimi okşayan hayalî rüzgâra karışıp kulaklarımı uğuldatmış ve eteklerimi uçuşturan uçurumda çaresizliğe sıkıştırmıştı.

Beynimde kapılar ardına kadar açılıyor, sonra sertçe çarpılıyordu. Kapanan her bir kapı baş ağrıma karışıp duvarları titretiyor, gürültünün yankısıysa dalga geçer gibi duvardan duvara sıçrayıp duruyordu. Alevlerin fırtınalarla şiddetlendiği ateşten bir rüzgârın ortasında duruyordum.

Kelimeler... *Ve işte kelimeler...* Her biri bir anlama boyanıyordu şimdi. Anılarım uykusundan uyanmış silkiniyor, zihnim benden çaldıklarını bir bir geri veriyordu.

Bilincimin ellerimden kaydığını hissedebiliyordum. Dünya, avını izleyen bir yırtıcı gibi dönüyordu etrafımda. Elimi uzatıp beni bu girdaptan kurtaracak bir dal aradım, parmaklarım güçlü parmaklar arasına kıstırıldığında avuçlarıma yayılan sıcaklık ellerimi uyuşturdu. Düştüğüm sularda anbean derinliğe çekiliyordum, ciğerlerimdeki hava küçük baloncuklara dönüşüp bedenimi terk ederken göz kapaklarım çevremde dönen dünyayla ilişiğimi kesmek ve kapanmak için var gücüyle çabalıyordu. Ne ona karşı çıkacak gücü ne de sebebi bulabilmiştim, bu yüzden boyun eğip kapattım gözlerimi.

Sonrası karanlıktı, birkaç saniye durup ruhumun düştüğü bu karanlığı tarif edecek fırsatım olmamıştı. Çünkü düşüyordum; bir boşlukta, yerçekiminin en gaddar yanında, hızla, zemine, orada olduğundan bile emin olmadığım zemine.

...

Hiçbir şey olmamıştı, kendime ve ona yabancılaşmamıştım; günlerdir yaşadıklarım kalitesiz bir tiyatro oyunundan ibaretti belki de.

Göz kapaklarım yavaşça aralandı. Baş ağrısının hafif sızısı dışında bir iz yoktu vücudumda. Ayağa kalkıp yattığım odaya baktım; odama, gerçek odama, odamıza.

Küçük adımlarla ulaştım kapıya. Merdivenleri yavaş yavaş indim. Peşimden inen Tarçın, eteklerime geçirdi tırnaklarını. Eğildim, tüylerini okşayıp başının üzerine bir öpücük bıraktım. Aşağı indiğimi gören Yasemin koşarak yanıma gelip iyi olup olmadığımı sordu. İyiydim, ona da böyle söyledim.

Arsıl'ın nerede olduğunu sormadım, ben sormadan o söyledi.

Güneş kapısına yöneldim, ayağıma kenardaki terlikleri geçirip çıktım. Tenime çarpan soğuk rüzgârı ait olduğum zamanın bilincinde huzurla karşıladım. Verandadan inip evin diğer yanındaki eski, tahta masaya yöneldim.

İşte oradaydı, başını kaldırdı. Yüzü masanın kenarında yaktığı küçük kamp ateşinin ışığıyla aydınlandı.

"Arsıl..." dedim dudaklarımı güçlükle aralayarak. "Arsıl ben, Helya... Helya..."

Tebessümüyle içimi ısıttı, dilimi sarmış buzu çözdü. Ayağa kalkıp yanıma geldi, ellerimi tutup küçük bir öpücük bıraktı parmaklarımın üzerine ve beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. Tüm bu ormanın en kuytu yerine, Arsıl Alaz'ın göğsüne sığındım.

"Hoş geldin Helya Alaz," dedi başımın üzerine bir öpücük kondurarak. "Hoş geldin karıcığım."

06.03 TAN

KAKTUS TEAM

Kehribar taşı, çam ağacının fosilleşmiş reçinesiydi; içinde geçmişinden kalıntılar taşıyan şifalı bir reçine. Taşı ince ince ayıran küçük damarlar, turuncuyla sarının kahverengine karıştığı cümbüş ve tıpkı zaman durmuşçasına o renklerin içinde donup kalmış bir tutam toprak, hatta belki de bir karınca ya da küçük bir yaprak ve tüm bunları var olduğu andan itibaren içine iz iz hapseden eşsiz bir seremoni...

Güçlü bir ağaca ait olmak, ışıltısında o ağaçtan izler taşımak; tıpkı tüm ormanı küçük bir taşın içine sığdırmak gibiydi, bir özet gibi ya da bir öz, ormanın özü.

İzler taşımak... Kirpiklerinin arasındaki kehribarın ince harelerinin bir kehribar taşı gibi ormanın izlerini sırtına yüklemesi, bir adamı gizlemesi; anılarımı ince damarları arasında saklaması, göz bebeklerine sarılmış o yıllanmış ağacın güçlü köklerinde bana kendi yansımamı göstermesi... Arsıl Alaz'ın bana bakan şifalı gözleri işte buydu; beni kendimle tanıştırıp gecemi şafağa kavuşturan o tan yeriydi, hem de her seferinde.

Benim izlerim Arsıl Alaz'dan ibaretti, tıpkı bir kehribara hapsolmuş ve yıllar geçse de geçmişle arasındaki bağın kopmasına müsaade etmeyen küçük kalıntılar gibi. Arsıl da bana hapsolmuştu; ben kendime yabancı olduğumda bile ondan kalan kalıntılar, izler bağlıyordu beni geçmişe ve geçmişten benliğime. Fakat bir şey daha vardı, bu bir döngüydü ikimizin arasında. Çünkü Arsıl Alaz benim içimdeki izler, ben ise onun gözlerindeki kehribara gizli kalıntılardım.

Zihnim hâlâ karmakarışıktı fakat en azından bir boşlukta değildim artık. Fırtınalar etrafımda dönüyor, anılarım yerini bulabilmek için etrafta koşuşturuyor ama ayaklarım bir zemine basıyordu şimdi.

Ateşin ışığında aydınlanan yüzüne baktım, elindeki ince sopayla küçük ateşi karıştırıyordu. Dudaklarımı araladım, dilime tutunmuş kelimeleri güçlükle de olsa döktüm aramıza.

"Ne kadar zaman geçti Arsıl... Babamın ölümünün ve benim bozuk bir saate dönüşümün üzerinden..."

Manidar bir gülümseme uğradı dudaklarına.

"Bozuk saat... Bunu senden duymayalı iki haftadan fazla oluyor." Ardından aldığı derin nefesi bırakıp bana dikti bakışlarını. "İki yıl..."

O kavurucu acıyı bekledim, gelmedi. Yalnızca göğsümün orta yerinde eski bir yaranın sızladığını hissettim. Her seferinde biraz daha hafiflerdi, bozuk saatin doğruyu gösterdiği her seferde ya da kendimi kaybedip sonra bulduğum her seferinde.

Beni kendime getirecek son adımları atan o iki küçük notu çıkardım cebimden.

"Bunlar..." Bunlar Arsıl'ın notlarıydı, onun defterinden bizzat benim koparıp defterimde saklamak için aldığım notlardı. Notları onun defterinden çalıp çantama koyan da bendim, cebime koyup unutan da.

"Defterlerim her zaman ilgi çekici oldu senin için. Neler yazdığımı hep merak edersin. Bazen göstermem, inatlaşırsın benimle ve gizli gizli alıp okursun. Bazen de böyle kendine saklarsın," dedi notlardan birini göstererek. "Ama diğeri bana değil, sana ait. Ben yazdım fakat söyleyen sendin." Elime uzanıp notlardan birini aldı ve ilk cümlelerini okudu. "*Önümde boylu boyunca uzanan bir uçurum, ben o uçuruma yürüyorum...*" Devam etmedi, küçük kâğıdı ikiye katlayıp gömleğinin cebine sıkıştırdı. "Bana bunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi ondan bir an olsun çekmeden olumsuzlukla iki yana salladım başımı.

"Hafızam kaybettiğin üçüncü seferdi. O şiddetli baş ağrını hissettiğinde dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlamadan hemen önce bu sözleri söyledin bana." Acı bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Ne yapacağını bilemeden evden koşa koşa çıktın, seni durdurmadım ama hemen arkandaydım. O son krizi geçirip bilincini kaybedeceğin o âna kadar bana söylediğin cümleleri aklımdan bir an olsun çıkaramadan peşinden geldim ve sonra... Her seferinde olduğu gibi..."

Zihnim bir tekerleme gibi tekrarlıyordu ona söylediğim cümleleri. Ona bunu söylediğimi hatırlıyordum, o gecenin hangi günün gecesi olduğunu şimdi hatırlayamasam da o anı hatırlıyordum.

Konuyu değiştirip, "Evde bulduğun not, babanın sana bıraktığı not yani," dedi bir öncekine göre daha ılımlı bir gülümsemeyle. "Baban onu sana önceden yazmıştı. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet," dedim. Hatırlıyordum. Bunu Arsıl Alaz'dan dinlemiştim. Baban, olacak kötü şeyleri tahmin etmiş gibi, Arsıl'a bırakmıştı bu notu; olur da bir gün tek başıma kalırsam bana göz kulak olması için. Sonuçta zor ikna olan biri olduğumu biliyordu ve nasıl ikna olacağını da.

"Yasemin'in buraya geldiğini hatırlamıyorum, onunla böyle tanışmak istemezdim," dedim dudağını dişlerimin arasından kurtararak.

"Yeni geldi, aslında seni onunla doğru bir şekilde tanıştırmayı istiyordum. Ama o geldiğinde... Sen gitmiştin."

Tuhaf bir espriydi ama iyi gelmişti. Boğazımdan yükselen küçük kıkırtıyla ikimiz de güldük. Uzun bir yolculuğun ardından yeniden evime gelmiş gibiydim, rahatlamıştım ama yine de hâlâ yerine oturmamış şeyler vardı.

"Anlayamıyorum. Neredeyse her şeyi hatırlıyorum ama zaman kavramı şu an öyle uzak ki benden, hatırladığım her şey beynimde uçuşuyor."

"Biliyorum, her seferinde öyle olur." Uzanıp elimi tuttu, kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Buraya geldiğim ilk anda yaptığı gibi bir öpücük bıraktı parmaklarımın üzerine, hemen hemen aynı yere. "Aklın

karmakarışık şimdi; neyin ne zaman olduğunu ya da olup olmadığını anlayamayabilirsin, zorlama kendini. Aklının yatışmasını beklemelisin."

"İçimde sanki bir ateş yakılmış gibi," dedim ayağımın ucundaki küçük çalıları ateşe ittirirken. "Sabırsızım ve bir şeyleri hatırladıkça daha fazlasını istiyorum... Defterim vardı Arsıl, senin gibi not tuttuğum bir defterim. Onu bana neden vermiyorsun? Daha kolay olmaz mı, daha hızlı hatırlamaz mıyım her şeyi?"

Sadece sessizce olumsuz bir şekilde salladı başını. Direttim.

"Arsıl? Onu bana ver, defterimi istiyorum."

"Şimdi olmaz, biraz daha kendine gelince..." Ateşin vurduğu yanında kirpiği kısa bir gölge bırakmıştı yanaklarına. "O gün... O şey, yani krizlerin yaklaştığında..." Yüzünü kaldırıp gözlerime bağladı bakışlarını. "Her şey karışıyor Helya, hiçbir zaman defterde yazılanları okumaya devam etmedin. Hatırladıkların ya da unuttuklarındaki eksiklik defterine yazdığın anılarınla örtüşmüyor. Beynini zorluyor bu durum, zihnine baskı yapıyor ve nöbetlerini tetikleyen şeylerden biri de bu. Film kopuyor ve zihnin allak bullak oluyor. Bunu bir kez denemedim fakat bıraktım artık; çünkü son denediğimde defterini parçalamış, her yeri dağıtmış ve sonra günlerce uyanmamıştın; uyandığındaysa her şey çok daha kötüydü. Bunun için seni bir daha asla zorlamam, seni kendine bırakıyorum ve geçtiğin yollara küçük, zararsız ipuçları bırakıp bekliyorum; yine de bazen bu bile seni zorlayabiliyor."

"Hatırlıyorum... Bazen sana da etrafıma da zarar verebiliyorum değil mi? Beni neden durdurmuyorsun?"

"Bir kere denemiştim..." Güldü ve gömleğinin sağ tarafına koydu elini, orayı gösterir gibi. "Seni sakinleştirmeye çalışırken oklarına kurban gittiğim ikinci seferdi."

Elimi dudaklarımın üzerine kapattım, suçluluk duygusu çabucak sarmıştı her yanımı.

"Onu da hatırlıyorum." Onu yaraladığım ilk sefer değildi, sadece o anlardan biriydi. *Ne içler acısı...*

"Durdurmak seni daha kötü yapıyor. Kendine zarar vermene yol açmaktansa sonrasında sadece etrafı toparlıyorum..."

Oturmayan birçok şey vardı hâlâ, yerine geçmeyen her anı için aceleci ve tedirgindim.

"Neden şimdi hatırlayamıyorum her şeyi Arsıl? Hafızam hâlâ boş sayılır."

Parmaklarını koluma yerleştirip güven verircesine sıktı hafifçe.

"Hep böyle olur. Yarın uyandığında her şey yerli yerine oturacak inşallah."

"Bir daha dağılmak üzere," dedim tatsız esprimle rahatlamaya çalışarak. Bunun iyi bir seçim olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

Elini omzuma sarıp benimle eve doğru yürümeye başladı.

"Haydi, seni uyutalım. Ve sabah eşine kavuşmuş mutlu bir adam olarak uyanayım ben de."

"Teşekkür ederim."

"Neden?" dedi sorusunun cevabını bildiğinden emin olduğum bakışıyla. Kolunu, tüm dünyadan korur gibi bedenime sarıp sıcaklığını paylaştı benimle.

"Bana katlandığın için Arsıl..." Sesim koca ormanın kıyısında bir fısıltıdan ibaretti ama o beni duydu.

Başparmağı hafifçe dokundu kirpiğime, "Ben teşekkür ederim Helya Alaz," dedi. Ona bakmadım fakat yüzündeki durgun gülümsemeyi görmek için bakmama gerek yoktu. "Zihniniz uyanana kadar, yine bana kapılarınızı açtığınız ve şimdi ise sevginize muhtaç bu adama arkanızı dönmediğiniz için..."

Başımın üzerine özlediğim öpücüklerinden birini bıraktı, yüzümü göğsüne yasladım. Onu sevmenin benim tercihim olmadığını biliyordu; bu ruhumun çaresizliğiydi, tüm çareleri elimin tersiyle ittiğim bir çaresizlik. Gözlerine bakmanın bile bana şükretmeyi hatırlattığı bir adamdan başka nasıl bir çarem olabilirdi ki?

...

Yanından geçtiğim, gözlerine baktığım, dokunup bıraktığım her şey bir rüya gibiydi. Kolumu çimdikleyip bunun bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edemediğim bir rüya... Çünkü ancak yaşadıklarının rüya olduğundan şüphe ederse kolunu çimdikler insan. Ben ise tüm parçalar önüme döküldüğünde bile kolumu çimdiklemem gerektiğini bilemedim, tıpkı diğer her seferinde olduğu gibi. Tüm kapılar kilitliydi ve anahtar hemen cebimdeydi ama ben anahtarın varlığından da kapıları açmam gerektiğinden de bihaberdim. İçinden çıkamadığım fakat hiçbir zaman gerçekten görmediğim bir rüyaydı bu.

Ben kaybetmeyi sevmezdim, kaybetmek ise benden nefret ederdi. Çünkü kaybetmek almayı severdi, aldıklarını geri vermeyi değil. Bu durumda ben onun başlıca düşmanı oluyor ve kendi bedenimde bir düşman saklıyordum.

Gözlerimi açtım. Sabah namazında kendime düşünmek için küçük bir an bile vermeden namazımı kılıp çabucak uyumuş ve gün ağardığında kendime gelmek istemiştim. Gün çoktan ağarmıştı; kim olduğumu bildiğim bir sabaha uyanmak güzeldi, bana ya da bize ait olan bu yatakta uyanmak da öyle.

Yavaşça doğruldum yerimden. Arsıl yanımda değildi, etrafa öylece bir göz gezdirdim. Boş duvarların çevrelediği geniş odaya baktım, sonra farklı cephelere bakan pencerelerin kenarlarından yere kadar uzanan perdelere. Bir yatak, iki komodin, büyük ahşap bir dolap ve bir boy aynası; sade, ferah ve güzeldi. Odamızı özlemiştim.

Komodinin üzerindeki bardağa uzanıp birkaç nefeste bitirdim tüm suyu. Çenemden aşağı süzülen bir damlayı elimin tersiyle silip bardağın hemen yanına bırakılmış deftere baktım. Siyah ciltli defter ona dokunmamı istiyormuş gibi yakın bırakılmıştı yatağa. Uzanıp aldım, tanıdık dokusu istekle karşıladı parmaklarımı. Tıpkı Arsıl Alaz'ın defterine benzeyen bu defter, benimdi.

Kenarındaki bağı çözüp en son nerede kaldığımı bilerek çevirdim sayfaları ve sonunda boş bir sayfa açtım. Yazılanların hiçbirine bakmadım, bir önceki sayfada neler yazdığıma bile; çünkü biliyordum, bir hafta önce neler yazdıysam hâlâ aklımdaydı.

Yirmi yaşına kadar, yaşadığım bu bir hafta boyunca hatırladığım kızdım ben; yani iki yıl öncesinde kalmış o kız. Fakat şimdi, direnişçileri sadece babasıyla annesinin yanında nadir zamanlarda görmüş o kız değildim; onların içindeydim ve artık yirmi iki yaşındaydım. Babası öldürülen ve annesi kayıp olan kızdım. Ailesinin darmadağın edilişine canlı canlı şahit olup zihni de tıpkı ailesi gibi darmadağın edilen kız...

Arsıl Alaz: o ise düştüğüm yerde çırpınırken elimi tutup beni ayağa kaldıran, dizlerimdeki yaraları temizleyen adamdı. Babamın ölümüne kadar ortaya çıkmayan öğrencisi, vücudunda açtığım yaraların izlerini taşıyan ve sırf iki yıl öncesine tekrar tekrar geri tepen hafızamla etrafımı yadırgamayayım diye çevremdeki her şeyin düzenini buna göre sabit tutan, çalışma masasının altına girip gizlice yazılarını okuduğum, bu ormana en çok yakışan adam ve benim... Eşimdi o.

Her şey karmaşık görünürken aslında kolay bir toplama işlemi kadar açık ve basitti.

Tüm hikâye iki yıl önce, annem ve babamla birlikte Amber'de kalacağımız bir zaman; babamın, getirilen bir haber sonucu bizi Amber'de bırakıp direnişçilerin yanına gitmek istemesiyle başlamıştı. Annem onu tek göndermeyi kabul etmemiş ve beni dükkânda bırakıp babamla gitmişti. Annemin sevmediği tek huyum inatçılığımdı ve ben o akşam bu huyuma sonuna kadar sadık kalarak gizlice babamın kamyonetinin arkasına binmiş ve onlarla birlikte gitmiştim.

O gün yaptığım inatçılığın, hayatım boyunca omuzlarımda gezip her geçen gün beni biraz daha ezen bir yük olacağından habersizdim.

O akşam ilk kez bir direnişçi kampına gitmiştim. Uzunca bir süre üzerime örttüğüm muşambanın altında kalsam da Parsların sınırın diğer tarafında bir kampı bastığını ve basılan kamptaki direnişçilerin arasından kurtarılanları buraya getirdiklerini duyunca sonunda dayanamayıp aşağı inmiştim. Yaralananları görmedim fakat birinin ismini duydum; babamın çok yakın bir arkadaşıydı ağır yaralanan ama asıl yıkıcı olan o arkadaşının babasının cesedini ve başında ağlayan insanları görmem olmuştu. Başım dönmüş ve koşuşturan küçük kalabalıkta düşüp ezileceğimi hissetmiştim. Fark edilmeden hızla kamyonete binip o muşambanın altında cenin pozisyonu alıp beklemiştim.

Birkaç çığlık ve bağırış duyduğumda kamyonetin kapıları açılmış, annemle babam aceleyle girmişti içeri. Ama sonra işler istediğim gibi gitmemiş, kamyonetin arkasına insanlar binmeye başlamıştı. Korkuyla yerimden çıkıp etrafıma baktığımda bunların kamptaki insanların bir kısmı olduğunu ve diğer birkaç aracın da bu şekilde dolduğunu görmüştüm. Durumu kavrayabildiğim zaman benim için geç olmuştu; çünkü o kargaşada gaza basan babam, hiçbir güvenliğim olmadan kalktığım kamyonetten düşmeme sebep olmuştu.

Saniyeler içinde boşalmış kamp alanında, uzaklaşan tekerlerin arkasından gidenlere bakmak o yaşıma kadar yaşadığım en kötü ândı. Ayağa kalkıp boğazım parçalanana kadar bağırıp koşmuştum, öyle bir kargaşaydı ki arkada kalan ve hatta arabadan düşen biri bile fark edilemiyordu. Fakat ben edilmiştim, hem de babam tarafından. Arkamda, uzakta bir yerde başka arabaların ve adamların sesini duymuştum ve tüm bu kaçışın, karmaşanın sebebinin bunlar olduğunun farkındaydım. Korku tüm uzuvlarımı uyuşturmuştu, koşan adımlarım bile durma noktasındaydı.

Eğer korku göğüs kafesini kaplayacak kadar büyükse yalnızca iki seçenek verir, *ya koş ya da bırak*. Babam koşmam için var gücüyle bağırmış, ben de koşmaya çalışmıştım. Fakat bu, öylece düşünüldüğü

gibi değildi; dizlerim öyle şiddetli titrerken koşmak için attığım bir adım bile zeminle buluşturmuştu beni.

Uzaklaşan kamyonet kısacık bir saniye duraksamış, kapısı açılmış ve babam aşağı atlamıştı; annem onun koltuğuna geçmiş, sonraysa kamyonet babamın talimatıyla bizi geride bırakıp uzaklaşmaya devam etmişti. Kamyonete ulaşacak kadar vakit yoktu, babamın beni alıp geri gitmesine yetecek vakit hiç yoktu.

Her şeyi mükemmel bir şekilde berbat etmiştim!

Sonrası hafızamdan asıl silinmesini istediğim anılardı. Babam bana koştu, ben bir adım atabildim. Kolumdan tutup sürükledi beni. Arabalar gürültüyle yaklaştı, adamlar bağırdı. Babamın silahı kamyonette, benim okum evdeydi ve yalnızca iki kişiydik, her yandan savunmasızdık. Babam kolumu hiç bırakmadı, tepenin başına koştuk. Adamlar bizi görüp tüfeklerini çıkardı. Koştuk. Babam önüme geçti. Tüfekler patladı, babamın bedeni patlayan tüfeklerle uyum içinde sarsıldı. Elimi bıraktı ve yere devrilmeden önce beni onlardan kurtarmak için tek çıkış olan tepeden aşağı itti ve ben her şeyden hızla uzaklaşarak düştüm. Dallar ve taşlar bedenimin her yanına batıyordu; bir yere tutunup düştüğüm o tepenin başına ulaşmayı, babamın elini tutmayı istedim ama hızla yuvarlanıyordum. Gözlerimi, farklı bir hayata açmadan önce, son kez kapatmıştım. Parmaklarım akan nehrin soğuk suyuna dokunduğunda başım büyük bir kayaya sertçe çarpmış, alnıma süzülen sıcak kanı hissettirip bilincimi hızla elimden almıştı.

Kasabalılardan biri tarafından bulunmuştum, aylarca hastanede kalmış ve sonunda gözlerimi açabildiğimde karşımda Arsıl Alaz'ı bulmuştum.

Annemi o günden beri hiç görmemiş ve ondan haber alamamıştım, babam hâlâ Parsların onu vurduğu o tepe başındaydı benim için. Ben ise bozuk bir saate dönmüştüm artık; yerdeydim, doğruyu gösterdiğim zaman bile kimse dönüp saate bakmıyordu.

Fakat Arsıl Alaz için saatin kaç olduğu önemli değildi, zihnimin burada olup olmadığı da. Geceyi atlatmıştım, gün aymamıştı belki ama yine de Arsıl Alaz bana tan yerini göstermişti.

Altı ay sonra evlenmiştik, benimle evlenmişti; ona bunu yapmaması gerektiğini söylemiştim, çünkü ben istesem de o bu yükü sırtına almak zorunda değildi. Yılın bazı zamanları anılarını kaybedip hafızasından iki yıl silinerek o felaket gecenin yaşanmadığı bir sabaha uyanan bir kızı taşımak zorunda değildi. Kendimi, kendisini, zamanı hatırlamamı beklemek zorunda değildi. Ama bekledi, hem de bir kez bile şikâyet etmeden...

Kasabadaki tüm doktorlara götürdü beni, sürekli hastalığımla ilgili araştırmalar yaptı, hâlâ yaptığını biliyordum. Kütüphanesinin bir kısmı bununla ilgili kitaplar ve bilgilerle doluydu.

Tanıdığım en farklı ve en özel insandı Arsıl Alaz, onu keşfetmek dünyadan kopmak için kullandığım bir yoldu bazı zamanlar.

Kendime geldiğimde onun yardımıyla vakit kaybetmeden direnişçilerin arasına karışmıştım. İstediğim şey ailemin intikamı değildi, zaman amaçlarımı olgunlaştırmıştı. Diğer birçok direnişçi gibi zulmü kıracak elin eklemlerinden biri olmak istiyordum.

Geçen süre boyunca Parslar ile ilgili birçok şey öğrenmiş ve planlamıştık. Birçok şey değişmişti artık; iyi ve kötü fakat daha şiddetli... Kendime geldiğime göre kaldığımız yerden çarkın bir parçası olmaya devam edecektim.

Kapı küçük bir gıcırtıyla aralandı. Tarçın içeri süzülüp tembel hareketlerle yatağa tırmandı. Defteri kenara bırakıp onu kucağıma çektim, beyaz tüylerini okşamaya başladım.

"Biliyorsun Tarçın. Ara sıra gidip geliyorum. Seni tanımadığım için bana darılma lütfen."

Tarçın'ın isminin Tarçın olmasının sebebi Arsıl Alaz'ın tarçına olan alerjisiydi. Ona zarar veren şeyleri en yakınında tutmayı istemek gibi garip bir huyu vardı işte. Arsıl tuhaf bir adamdı ve bir kenarında mutlaka zıtlık barındırırdı. Siyah ondaysa, beyaz da ondaydı.

Kapı bir kez daha gıcırdadı. Bu kez gelen oydu; içeri girmedi, omzunu kapının kenarına yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve öylece gülümseyerek baktı bana.

"Seni özledim Helya Alaz."

Kısa süreli hafıza kaybı geçirsem bile gülümsemesini ilk ya da son görüşüm fark etmiyordu. O gülümsüyordu, göğsümün orta yerinden serin bir nehir geçiyor ve tüm düşüncelerimi akıntısına katıp götürüyordu.

Tarçın'ı kenara bırakıp defterime uzandım ve bugünün tarihini atıp birkaç cümleyi boş sayfaya bırakıp defteri kapattım.

"Ben Helya, Helya Alaz. Geri döndüm, bıraktığım yerden devam ediyorum, bir kez daha...

Ve tam karşımda, Arsıl Alaz bana yeniden gülümsüyor."

07.01 ENGEBE

KAKTUS TEAM

Koşmak bir yaşam belirtisidir. Doğarsın, hayat sana bir yol verir, o yolda yürümeyi öğrenir ve sonra koşarsın. Bazen yavaşlar, nefeslenirsin fakat yavaşlasan dahi adımların birbirini takip etmelidir. Yolların taşlı ve engebeli olması bir engel değil, adımlarının güçlenmesi için bir fırsattır.

Durmak ise bir ölüm belirtisidir. Sana ait olan o yolda durduğun her saniye, yapabileceklerinin yavaş yavaş tükenmesi demektir. Nefes almak ancak koştuğunda değerlidir ve ruhu koşmayan bir bedenin nefes alması ise değersiz bir ayrıntıdır.

Koşuyorum... Nefesim kesilene kadar koşuyor ve her adımımda engebelerimin kumpaslarından armağan kalmış dizlerimdeki yaraların sızısını hissediyordum. Aslına bakılırsa koşuyorduk. Yalnızca ruhumuz değil, bedenlerimiz de koşuyordu; yani canlı kanlı bacaklarımız. Arsıl hemen önümde, ben ise arkasındaydım ve ona yetişebilmek için nefes nefese kalmıştım. Belki bu yaptığımıza kaçmak da denilebilirdi fakat bu ifadeyi mecbur kalmadıkça kullanmayı tercih etmezdim.

Yavaşladığımı fark etmiş olacak ki, "Helya!" diyerek uyardı beni Arsıl. Hızlı ol!"

Toprağın kaldırım taşlarıyla birleştiği yeri geçmemek için özen gösteriyorduk, çünkü gecenin bu saatinde peşimize takılmış şehir askerlerini kasabaya sokup insanları gereksiz yere korkutmak istemiyorduk.

Arsıl biraz yavaşladı ve önüne geçmeme izin verip, "İleride devrilmiş bir ağaç var, onun hemen sağından gir ve yere eğil Helya," dedi serinkanlılıkla.

Koştuğum her saniye biraz daha kuruyan boğazım aldığım nefesleri kabul etmiyor, durmam gerekiyordu ama Arsıl'ın gösterdiği yere kadar zorladım kendimi.

"Okları ver bana!" dedi hemen arkamdan. Omzuma asılı ok kılıfını ona attım. "Bizi gördüler Helya, sakın pelerininin başlığını kaldırma. Ağacın arkasına geç ve eğil!"

Önüme çıkan dallara dolanan eteklerimi hızla kucağımda toplayıp ağacın diğer kısmına atladım. Gövdeden çıkmış kırık bir dalın pantolonuma takılıp bacağımı çizdiğini hissettiğimde ses çıkarmadan yere attım kendimi.

"Durun!" diye bağırdı yaklaşan askerlerden biri. "Olduğunuz yerde durmazsanız ateş ederiz!"

Arsıl yüzünün yarısını kapatan siyah bandanayı boynundan burnunun üzerine kadar çekip hemen yanıma attı kendini. Vakit kaybetmeden kılıftaki oklardan birkaçını alıp ince uçlarını cebinden çıkardığı küçük şişedeki ilaca batırdı dikkatlice. Şişeden çıkardığı oklar uçlarındaki sıvılarla ay ışığında parlarken, "Eğil!" dedi.

Omzunda duran yayımı hızla alıp oklardan birini yerleştirdi. Kirişe asıldı ve gittikçe yaklaşan adım seslerinin olduğu yöne doğrulttu. İlk asker çitlerin hemen yanında belirdi. Arsıl'ı çabucak fark etti fakat daha bize doğru koşamadan Arsıl oklardan ilkini serbest bıraktı. İnce ok bacağına saplanmıştı, asker birkaç adım atıp bağırmak için ağzını açtı fakat sonra sırtüstü düşüp bayıldı. Arkasından gelen dört asker de diğerinin yakınlarında yere serilmişti. Yalnızca biri bize çok yakındı.

Arsıl ok kılıfını bana uzatıp yayımı omzuna astı, elimden tutup beni ayağa kaldırdıktan sonra koşmaya başladı.

"İleride kullanılmayan bir depo var, bir süre orada dinlenirsin. Ortalık biraz durulunca da gideriz."

Eski taş depoya çabuk ulaşmıştık. Arsıl zorlanmadan kapıyı itip içeri girdi ve sonra arkamızdan dikkatlice kapatıp karanlık deponun duvar dibine çekti beni. İkimiz de yorgunlukla yere yığıldık. Göğsümü daraltan solukları bir düzene sokma umuduyla başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Askerlerin yerdeki görüntüleri içimi sızlatıyordu fakat en fazla bir iki saat içinde vücutlarındaki ilaç etkisini kaybedip kendilerine geleceklerdi ve okların vücutlarında hatırı sayılır bir zarar bırakmayacak olması da vicdanımı rahatlatıyordu. Her ne kadar bizi Parslar karşısında savunmasız bıraksalar bile ölmelerini isteyecek kadar nefret yoktu içimde; en azından onlara karşı.

Her şey çok karmaşıktı. Bu yüzden her şeyi en başından anlatmalıydım.

Dün gece kendime gelmiştim. Aslında yılda birkaç kez yitirdiğim hafızamı bir kez daha elime alabildiğimi söylemek daha uygun olur. Sonraki gün ise sanki bu bir hafta hiç yaşanmamış ve ben hiçbir şeyi unutmamışım gibi bıraktığım her şeyin başına geçmiştim.

Babamın ölümü üzerinden geçen iki yıl boyunca direnişçilerle birinci kısmın, yani Parsların bulunduğu ve onlardan başka kimsenin giremediği alanın büyük bir bölümünün haritasını çıkarmıştık. Direnişçileri içeri gizlice sokmak bir hayli zor ve zaman alıcıydı fakat birinci kısımdaki en önemli binaları, askeri bölgeleri ve Pars liderinin sarayının olduğu alanı az çok biliyorduk artık.

Şimdilik hedeflediğimiz iki şey vardı. Bir; Parsların gizli gücünü ikinci kısımda kırmak ve mümkünse o kısmı onlardan temizleyerek halka yapılan saldırıların önüne geçmeye çalışmak. İki; ki bu en önemlisiydi, efsanede geçen gelenekle Kaplanlar arasında var olan fakat ilan edilmeyen Kaplan liderini ya da liderin çocuğunu bulmak.

Kaplanları liderler yönetmez, hatta liderlerin kimlikleri dahi gizlenir fakat yine de Kaplan halkının lidere çok büyük bir bağlılığı ve sadakati

vardır; özellikle de bu sadakat komuta düzeyinde bir öneme sahiptir. Bu yüzden Kaplan topraklarını ele geçirmek için yapılması gereken birkaç şeyden biri direkt olarak bununla bağlantılıdır; lideri ve oğlunu öldürmek ve liderin kızını alarak Pars liderinin varisiyle evlendirerek liderliği devralmak. Çünkü bir liderin ölümü liderliğini kaybetmesi değil, bunu çocuğuna devretmesi anlamına gelir. Yani kısaca; *lideri öldür, oğlunu öldür, kızını al.*

Ama tabii ki bu durum Kaplanların apaçık teslim olacağı anlamına gelmez, ki zaten asıl konu burada başlıyor. Parslar pek tabii hiçbir Kaplan'ın bu sadakati kendilerine göstermeyeceğinin farkında ve bekledikleri şey de bir teslimiyet değil; başkaldırı. Bu başkaldırıyı görmek istiyorlar ki çıkacak bir isyanı sebep göstererek Kaplanlara karşı savaş başlatıp zaten çok da yanımızda olmayan şehir merkezini aramızdan çeksinler.

Konudan saptım, asıl konu şehir askerlerinin neden bizi kovaladığıydı. *Neden?* Çünkü Arsıl ve küçük bir grup direnişçi, birinci kısımda sınıra yakın birim binalarından birine girip ikinci kısma yerleştirilen Parsların kayıtlarını bulacak; bu durum ikinci kısmı Parslardan temizlememize bir hayli yardımcı olacaktı. Benimle birlikte birkaç direnişçi kadın da etrafı kollayacaktı, diğerleri bunu birkaç kez yapmıştı ve mükemmel bir planımız vardı; ta ki sınırı geçmeye çalışırken benim birkaç santim sapmayla attığım yanlış bir ok yüzünden yakayı ele verene kadar... Sınırdaki askerler ânında peşimize takılmıştı, kolay lokma olmamak için hepimiz birbirimizden ayrılmış ve dakikalarca koşmuştuk.

Zihnimdeki düşünceleri bir kenara süpürüp nefes aldığımız şu anda Arsıl'a döndüm, dirseklerini dizlerine yaslamış soluklanıyordu.

"Özür dilerim Arsıl! Hata yapmamam gerekiyordu." Her şey benim yüzümden mahvolmuştu, bir kez daha.

"Ah Helya..." Sesinde saklı merhamet ve şefkat bir sakinleştirici gibi uyuşturuyordu öfkemi. "Yanlış atılan bir ok, birkaç santimlik ufak bir hata sadece; büyütülecek bir şey yok. Hem bak, hâlâ yaşıyoruz."

Ufak bir hata değildi, hatalarımdan biriydi sadece. Ben bozuk bir saat ve yürüyen bir belaydım.

"Sen hata yapmazdın Arsıl!"

"Ben de insanım Helya Alaz ve hatalar yaparım," dedi gerçekliği öne sürerek.

Başımı iki yana sallayıp dolan gözlerimi sert bir yutkunmayla bastırmaya çalıştım.

"Çabalıyorum ama berbat etmekten öteye gitmiyor yaptıklarım." Arsıl'ın gözlerinde derin bir itiraz vardı söylediklerime karşı fakat ben hastalıklı bir dürtüyle hızla iki yana sallıyordum başımı, itirazını reddederek. "Ben bir yükten başka bir şey değilim Arsıl. Bir şeyler yapmaya çalışıp hiçbir halt başaramayan bir yük! Gidip gelen bir hafızam var, en iyi yaptığım işi bile elime yüzüme bulaştırıyorum. Ne beynim tam çalışıyor ne ellerim."

Başımı bıkkınlıkla duvara vurup bastırdığım birkaç yaşın yanaklarıma inmesine müsaade ettim. Arsıl kaşlarını çatmış, bakışlarındaki ürpertici sessiz sedasız dinliyordu beni. Gerilen çenesi sıkmaya başladığı dişlerini açık ediyordu ve kehribar gözleri dışarıdan içeri düşen ışıkta bile kapkaraydı şimdi.

"Arsıl..." dedim yalvarır gibi. "Beni sırtında taşıma."

Elini kaldırıp, "Sakın devam etme!" dedi fısıldayarak.

Fısıltısı dudaklarımı mühürledi. Belki çığlık çığlığa bağırsa biri, Arsıl Alaz'ın fısıltısına denk gelemezdi. O mührü dudaklarımdan sökmek yara açacak olsa bile yaptım.

"Kurtul benden! Bırak yükünü, yemin ederim bunun için seni suçlamam!"

Parmakları aceleyle kapandı dudaklarımın üzerine.

"Bu kadar..." dedi. "Bugün tek bir kelime daha etmeyeceksin!" Sonra parmaklarını çekti fakat parmakları hâlâ dudaklarının üzerindeymiş gibi tek bir kelime çıkmaya cesaret edemedi.

Ayağa kalktı, deponun içinde gergin birkaç tur attı, eline bir ok aldı ve kendini sakinleştirmeye çalışarak elinde döndürüp durdu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum; çünkü sakin duvarlarının arkasındaki Arsıl Alaz, benim birkaç cümlemle bir volkan olup yıkabiliyordu o duvarları ama her an, her şeyi eline yüzüne bulaştırma potansiyeli olan ve küçük hafıza kayıplarıyla kısa süre de olsa geri saran biri için sürekli suçluluk duymak elde değildi ve bunun için ona hâlâ beni ardında bırakabileceği bir kapı olduğunu hatırlatmak zorunda hissediyordum her seferinde.

Arsıl Alaz delirmişti. O mükemmele bu kadar yakınken benim gibi bir kızı sevip onunla evlenerek dünyanın en akıl almaz işini yapmıştı.

Dizlerimi kendime çekip gözlerimi dönüp duran Arsıl'a diktim, ona baktığımı fark edince durup öylece baktı bana. Sonra başını önüne eğip iç çekti ve hızla yanıma gelip dizlerimin hemen önüne oturarak yüzümü avuçları arasına aldı.

"Helya, sevgilim... Sen bana verilmiş bir armağansın, kendini yük olarak görmen gururuma dokunuyor."

İçimdeki çığlıkları küçük bir fısıltıyla bastırabilen adamın cümlelerindeki şefkatin güzelliğiyle avunuyordum. Bir kez daha sessizce şükrettim sahip olduğum bu adam için, gözyaşlarım ettiğim şükürlerin peşi sıra birikti kirpiklerime.

Ellerini iterek, "Arsıl Alaz!" dedim, bir şiir gibi döküldü ismi dudaklarımdan.

İttiğim ellerini omuzlarıma bastırıp hızla göğsüne çekti beni, bunu istediğimi biliyordu. Kıvrılıp sığındım göğsüne. Ormana en çok yakışan adam, yine orman gibi kokuyordu; biraz gece gibi, hafif reçine ve misk.

"Çok güçlüsün ve çok kırılgansın. Cesur fakat ürkeksin. Işık saçıyorsun ama karanlıktasın." Eli hafifçe okşadı yanağımı. "Helya seni keşfetmek muazzam bir şey..."

Yüzümü kaldırdım, ona söyleyecek bir şeyler yoktu dilimin ucunda. Yine de araladım dudaklarımı fakat Arsıl elini kaldırıp bir şey söylemeden susturdu beni. Dikkatlice dinledi dışarıyı. Adım sesleri bir hayli uzaktan geliyordu, her ihtimale karşı sessiz kaldık. İyice uzaklaştı sesler ve sonunda tümüyle kesildi.

Rahat bir nefes alıp alnımı Arsıl'ın göğsüne yasladım. Kaç dakika geçti bilmem, öylece durduk uzunca bir süre. Sonra duvar kenarına sürünüp yanına çekti beni. Yaralı omzuna tutunduğumda hızla geri çektim elimi, yarası hızlı iyileşse ve artık oldukça rahat hareket etse de bu zamanlardaki ifadesiz tavrına güvenmiyordum.

Bacaklarımı kucağına koyup omzuna yaslandığımda yüzünü bana çevirip, "Yatsıyı kılmış mıydın?" diye sordu.

"Senden önce kılmıştım," dedim çocuksu bir gururla.

"Ah..." dedi sahte bir yakınmayla. "Nasıl unuturum! Erken kıldığın nadir zamanlarda ödül vermemiz için öylece evin içinde dolanıp duruyorsun."

Ayağımın ucuyla dizini dürterek, "Genelde senden erken kılıyorum!" dedim.

Tüm bu tasasız sohbetimizi olabildiğince sürdürmek ister gibi, "Evet evet," dedi sesindeki tüm ciddiyeti bertaraf edip beni açık açık alaya alarak.

"Belalı bir tipim Arsıl, biliyorsun. Bulaşma bana!" dediğimde göğsü güluşüyle hafifçe sarsıldı.

"Bilmez miyim..."

Gülüşünü görmek için yüzümü ona çevirdim. Gözleri kapalıydı, dudaklarına asılı kalan hafif kıvrım içimi ısıttı. Güzelliğindeki tehlike ve

güç ona has bir asalet saklıyordu. Bir an bu gülümsemeyi yüzünden silmeden böylesine izlememe musaade ettiği tek kadın olmanın gururuyla neşelenerek dağıldı aklım. Gözlerini açtığını ve bakışlarıma karşılık verdiğini fark etmemiştim. Yakalanmış olma düşüncesiyle hafif bir utangaçlık sardı yüzümü, gülümsedim ve bakışlarımı kaçırdım fakat o kaçırmadı.

"Bana ilk gülümsediğinde yine böyle bir kargaşa içindeydik." Parmakları yanağımı okşayıp şalımın başladığı yerde durdu. "Gülümsedin; sonra ben her şey duruldu mu, yoksa daha mı karıştı anlayamadım."

Tek nefesli bir güluşle başımı salladım.

"Benimle evlenmek istediğini söylediğinde aklımı karıştırdığını söyleyip günlerce kaçmıştım senden."

"Gün değil, istersen yıllarca arkanı dön ve hatta kapat kendini Helya. Ben o gülümsemeye özgürce bakabilmek için evlenecektim seninle ne kadar zor olursa olsun."

O günleri hatırlamak, sevdiğim bir kitabın sayfalarını kurcalamak gibiydi. Ne olduğunu biliyor, yine de heyecanlanıyordum. Cevap vermeden ona sokulunca başını eğip yüzüme baktı.

"Burada olmadığın, yani tam anlamıyla burada olmadığın zaman boyunca seni özlediğimi söylemiştim değil mi?"

Bir tek nefeslik gülüş daha...

"Söyledin."

"İyi yapmışım." Omzumdaki kolunu bastırıp iyice kendine çekti beni. "Çünkü öyle çok özledim ki..."

Hava soğuktu fakat birbirimizi ısıtmıştık, eklemlerim yorgunluktan sızlıyordu ama ona böyle kenetlenmişken oturduğum sert zeminde bile neredeyse konforu bulmuştum. Yorgunluğumun bastırdığı ve hareketsizliğimin desteklediği uyuşukluk Arsıl'ın kollarında iyiden iyiye yerleşmişti vücuduma.

"Helya..." Adım ninni gibi masum bir fısıltıyla döküldü dudaklarından.

Devam edemedi, çünkü kapıdan gelen beklenmedik bir ses bu âna dâhil olmuştu. Cümlesini yarım bırakan tıklama sesi aynı zamanda beni de yerimden sıçratmıştı, telaşla Arsıl'dan ayrılıp ona baktığımda hızla ayağa kalkıp beni arkasına çekti. Temkinli adımlarla deponun tahta kapısına yaklaşırken kapı bir kez daha tıklatıldı.

"Arsıl, Helya! İçeride misiniz?"

Kapının arkasından gelen tanıdık ses Hasan Amca'ya aitti. Direnişçilerin etkili söz hakkına sahip büyüklerinden Hasan Amca, aynı zamanda bize en yakın insanlardandı. Rahat bir nefes alarak çabucak toparlandım. Arsıl beni bekleyip kapıyı açtı. Hasan Amca ve hemen yanında da Fetih vardı. Fetih direnişçiler arasında oldukça etkili bir diğer kişinin, Cihan Amca'nın oğluydu ve bu yüzden sürekli gördüğümüz biriydi. Arsıl ondan hiç hazzetmese de bana kalırsa direnişçilerin birçoğu gibi iyi biriydi.

"Her yerde sizi aradık çocuklar!" dedi Hasan Amca. "Biz çabuk atlattık askerleri ama çoğu sizin peşinizdeydi." Konuşurken hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. "Haydi çok durmayalım burada. Sınıra çok yakınız zaten, diğer askerler de buralarda gezmeye başlar."

Arsıl, "Tamam," dedi kısaca ve beni de arkasına alarak peşlerinden yürümeye başladı.

"Biz kamyoneti iki yüz metre ileri, ormanın içine bıraktık. Diğerleri orada bekliyor, sizi de dükkâna bırakalım. Gece vakti daha fazla dolaşmayın ortalıkta."

"Yasemin ne olacak?" dedim yalnızca Arsıl'ın duyabileceği bir sesle.

"Okul yurdunda kalacak bu gece. Her ihtimale karşı..."

Önden yürüyen Hasan Amca arkasını dönüp, "Helya, kızım iyisin değil mi?" diye sordu. Kısa süreli hafıza kayıplarım yılda birkaç kez de olsa sürekli iletişim kurduğum insanların durumu bilmesi bazı şeyleri daha kolay kılıyordu. Bu yüzden olanlardan haberdardılar.

"İyiyim."

Fetih de bana dönmüştü bu sırada, Arsıl bundan rahatsız olduğunu belirtmek yerine bir adım atarak Fetih'in görüş alanını kapattı. Böyle zamanlarda Arsıl Alaz'ın nasıl korumacı bir adama dönüştüğünü görmek beni hiç şaşırtmıyordu.

Bizimkine göre daha büyük olan kamyonete ulaştığımızda vakit kaybetmeden yola çıktık. Kasaba yolları ıssızdı ama yine de her ihtimale karşı ormana yakın yolları ve hatta çoğu kez orman yollarını kullandık. yolumuz uzundu sonuçta. Üçüncü kısma geçerken yalnızca direnişçilerin kullandığı kör noktadan geçsek de motor sesinin duyulması bile bizim için tehlikeliydi, bu yüzden birkaç kilometreyi asgari hızda giderek çok daha kısa sürede varacağımız yere saatler sonra varabildik.

Hasan Amca bizi dükkâna yakın, ıssız bir köşeye getirmişti. Bu saatte sokaklarda dolaşmak kendimizi ele vermek olurdu. Hasan Amca da Fetih de indi kamyonetten.

"Sabah size söylemedim ama..." dedi Hasan Amca. "Şehir merkezine giden sınırda bir güvenlik açığı bulmuş bizimkiler. Ama henüz kimse denemeye cesaret edemedi, çok riskli."

"Size olabileceğini söylemiştim!" dedi Arsıl. "Geç bile kaldık, çok daha önce bakmamız gerekiyordu."

Hasan Amca hafif bir mahcubiyetle başını salladı.

"Haklısın oğlum. Söylediğin yerin yakınlarında bulmuşlar zaten." Kendi kendine güldü ve elini Arsıl'ın omzuna koyup hafifçe sıktı. "Baban Bedirhan da böyleydi. İlk geldiğinde seni onun gölgesi saymıştık fakat bir gölgenin yapamayacağı, hatta bizim bile yapamayacağımız şeyler gösterdin bize; birçok şeyi senin sayende başardık, neredeyse babanı geçiyorsun."

Babamın Arsıl'ı oğlu olarak tanıtmasına bir türlü anlam veremiyordum ama kendisi yaptığı hiçbir şeyi öylesine yapmazdı, özellikle de böyle bir şeye hayati bir durum söz konusu olmadığı müddetçe girişmeyeceğini

adını gibi biliyordum; bu yüzden o gerçeği söylememizi istemiyorsa Arsıl da ben de söylemeyecektik, ne kadar aklımı kurcalarsa kurcalasın.

Arsıl övülmekten hoşlanmadığı için başını eğerek geçiştirdi bu övgüleri.

Hasan Amca ısrarcı olmadan, "Bir gelişme olursa dükkânı ararız," dedi kamyonete dönmeden önce. "Allah'a emanet olun çocuklar."

"Sen de Hasan Amca," dedim.

Fetih'in bakışlarının kısa bir süre beni bulduğunu fark ettim ama alelacele bakışlarını kaçırıp, "Ben zaten yakında dükkâna gelirim," dedi. "Yani aradığım birkaç kitap vardı da."

Arsıl ters bakışlarla Fetih'i ezerek gergince esnetti yumruklarını.

"Gel Fetih gel, ben veririm sana aradığın kitapları!"

Fetih kısa bir süre duraksayıp ne diyeceğini bilemeden öylece baktı, bu duraksama gelme fikrinden çoktan vazgeçtiğinin en açık göstergesiydi. Sonra birkaç kelimeyle vedalaşıp diğerlerinin yanına gitti.

Kamyonetin arkasından bakarken parmaklarımın ucuna yükselip kolumla Arsıl'ın dirseğini dürttüm.

"Sevgili abiciğim beni mi kıskanıyor?"

Arsıl tepeden ters bir bakışla adeta olduğum yerde ezdi beni.

"Abi mi? Düzgün konuş Helya!" Pelerinimin başlığını başıma geçirip burnuma kadar indirdi, sonra arkasını dönüp dükkâna yöneldi.

"Sence de bazen komik olmuyor mu?" dedim onu kışkırtmaya çalışarak.

Bazen hakikaten komik durumlar oluşsa da ikimizi de çileden çıkaran şeyler de oluyordu; tıpkı onu abim sandığı için benimle farklı şekilde iletişim kurmaya çalışan kızlar ve kızları için konuşmak isteyen teyzeler gibi. Komik ya da sinir bozucu olabilirdi ama insanları kandırmanın vicdan azabı hep vardı. Yine de durum o kadar kötü değildi; direnişçilerle her gün bir arada değildik, onlar çoğunlukla ikinci kısımda yaşardı,

üçüncü kısımda yaşayanlar da tedbir amaçlı bir arada görülmezdi. E
azından kendi kısmımızda rahattık.

"Ben gülmedim!" dedi onda çok sık görmediğim aksi bir tavırla. "E
yakın zamanda Zehra Teyze'yle konuşacağım, uyarsın şu çocuğu! İyic
canım sıkılmaya başladı."

"Sen konuşma istersen," dedim daha fazla uzatıp da canını sıkmamak
için. "Benim Zehra Teyze'ye böyle bir şey düşünmediğimi söylemem
daha uygun olur." Zehra Teyze hepimizin annesi gibi olduğu için çoğu
ince konu onunla halledilebilirdi.

Aksi tavrı yavaş yavaş silinip, "İyi, haydi," dedi arkasını dönüp dükkâna
ilerlerken. Elini boşluğa uzattığında hızla yürüyüp tuttum uzattığı eli,
bunu bekliyordu ve elimi parmakları arasında sıkı sıkı sardı.

...

"Hâlâ tam olarak anlamadım."

Yasemin ikimize de boş bakışlarla bakıyor ve bizi neredeyse çaresiz
bırakıyordu. Arsıl nefesini bırakıp yerinden kalktı ve kitaplıkların
arasına girip kasaya ilerledi.

"Ben kasada duruyorum, sen istersen anlatmaya devam et Helya."

Yasemin, "Ebeveynlerinin çocuklarını geçiştirmesi onların özgüvenini
zedeler," diyerek seslendi Arsıl'ın arkasından. "Ve sen benim ebeveynim oluyorsun abi!"

Kasanın başında birkaç şey düzelten Arsıl kaşlarını kaldırarak güldü.

"Çocuk olduğunu kabul ettiysen bir daha bana ben büyüdüm muhabbeti yapmayacaksın." Alaylı sözlerine karşı Yasemin'e tam bir abi gibi
sevgiyle baktığı anı kolaylıkla yakalayabilmiştim.

"Fırsatçılık yapma abi, işine geldiği gibi anlıyorsun!" Yasemin çoktan
gözlerini kaçırmış ve kendisine şefkatle bakan abisinin bakışlarıyla
karşılaşmamıştı.

"Neyse..." dedi Arsıl, Yasemin'e önüne dönmesini işaret ederek. "Beni
bulaştırmayın, neyi anlamadıysan Helya'ya sor."

Yasemin yeniyetme gençlerin sık sık takındığı bir tavırla dudağını
kıvırarak bana döndü, merakı hâlâ yüzünden okunuyordu.

"Abimle evlisiniz yani, öyle mi?"

"Öyle Yasemin, bundan önceki beş soruşunda da öyleydi." Arsıl'a
sabırlı olmasını söylemiştim fakat Yasemin kendine olayları anlayacak
zaman vermeden üst üste sorular soruyordu ve bunun en sinir bozucu
yanı, soruların her zaman bir öncekilerinin türevleri olmasıydı.

"İki yıldır evlisiniz değil mi?" dedi emin olmak ister gibi.

"Hayır Yasemin, bir buçuk yıldır evliyiz," dedim bıkkın bakışlarla.
"İki yıl, hafızamı kaybetmeye başladığım süreç..."

"Peki bu hafıza kayıpların her zaman mı oluyor?"

Sorular farklı olmamasına rağmen nasıl hâlâ aynı heyecan ve merakı
koruyordu anlamıyordum.

"Hayır, her zaman değil."

"İki yıl içinde beş kere," dedi Arsıl kasanın arkasındaki kitapları toparlarken.

"Vay be!"

Yasemin kısa bir süre sessiz kalarak anlattıklarımızı düşünmeye başlamıştı, ben de bu süre içinde biraz olsun dinlenme fırsatı bulmuştum.
Onunla yeni tanışmış sayılırdım. Aslına bakılırsa o beni tanımıyordu
fakat ben onu görmesem de neredeyse iki yıldır tanıyordum.

Arsıl'la babamın karşılaşması Arsıl'ın annesiyle babasının öldürülmesine dayanıyormuş. Yasemin o zamanlar çok küçük bir çocuk olduğu
için, Arsıl'ın yaşadığı kuytu köşe yerlere de Arsıl gittiği zamanlarda
devamlı yalnız kalmaya da ayak uydurması imkânsızmış. Babam onu
da tıpkı Dilşah'ı aldığımız gibi yanımıza almayı teklif etmiş ama ne

kadar ısrar ederse etsin Arsıl yük olmamak için Yasemin'i bir kasaba yurduna bırakmış ama Yasemin orada kalmayı kabul etmeyip sürekli sorun çıkarmış. Sonunda da babam ona bakacak güvenilir, yaşlı bir kadın bulmuş ve Arsıl'ı dinlemeden Yasemin'i yanına yerleştirmiş. Bu süre içinde Arsıl çalışmış, sürekli kardeşini ziyarete gitmiş ve babamın öğrencisi olarak birçok alanda ondan eğitim almış.

Yasemin'i her zaman Arsıl'ın anlattığı kadar tanıyordum ben, çünkü Arsıl'ın bile Yasemin'le arasındaki ilişki karışıkken bir de kendi karmaşıklığımla konuya dâhil olmam bana doğru gelmiyordu. Bu yüzden uygun zamanı bekliyorduk. Yasemin'e bakan kadın yaklaşık iki hafta önce vefat etmiş, Arsıl da benimle konuşup Yasemin'i yanımıza almayı planlamış. Tabii kendisi bu planları yaptığında ben burada değildim, yani zihnen. Sonrası ise bu şekildeydi, yani tanışıyor sayılırdık.

"Abimin evli olduğunu söylememesine anlam veremiyorum," dedi Yasemin gocunmuş bir sesle. "Seni benimle tanıştırmalıydı!"

"Bunu ondan ben istedim. Siz bile rahatça görüşemiyordunuz Yasemin. Bir de benim gidip gelen aklımla seninle tanışmam her şeyi daha karmaşık hâle sokardı." Artık konuyu kapatmak için ayağa kalktım. "Sen istersen biraz düşün ya da yukarı çıkıp bilgisayarlardan birine de geçebilirsin. Benim rafları düzenlemem gerek."

Çabucak dikkati dağılmıştı.

"Tamam," dedi sırıtıp yan yan merdivenlere doğru yürürken. "Ben bilgisayarın başında biraz düşüneyim."

Komik tavırlarına gülüp kasaya yaklaştım.

"Arsıl Alaz..."

Yüzünü kaldırıp o sevdiğim gülümsemesiyle karşıladı beni.

"Helya Alaz..."

"Hasan Amca arayacaktı," dedim gülüşüne kapılıp konuyu dağıtmamak için. "Kaplan liderini bulma konusunda..."

"Bu sabah aradı. Birkaç gün içinde bu kısmın doğusunda yaşlı bir kadının yanına gideceğim. Ondan bir şeyler öğrenebileceğimizi söyledi."

"Ben de geliyorum."

Tek nefeslik bir gülüşle birlikte başını yana yatırdı.

"Sanki gelme desem beni dinleyeceksin."

"Benim yerim senin yanın sevgili eşim!" dedim yapay bir ciddiyetle. "Biliyorsun, senden uzak kalamam; özlüyorum sonra."

Bu oyunbaz tavırlarıma karşı gardını indirerek teslimiyet dolu gözlerle bana bakıp, "Beni kandırıyorsun," dedi kabullenmişlikle. "Kandırıldığımı bile bile inanmak beni kolay lokma yapar değil mi?"

Derin bir nefes alıp kaşlarımı kaldırdım ve tıpkı Yasemin'in biraz önce yaptığı gibi dudağımı kıvırarak omzumu silktim.

"Nasıl baktığına göre değişir."

Konuyu daha fazla derinleştirmemek için kapıdan giren müşterilere yer verip kenara çekildim. İçlerinden birkaçı kasaya yaklaşmadan önce. Arsıl o nefesimi boğazıma düğümleyen bakışlarından biri attı. Bu adamı seviyordum, hem de nefes aldığım her saniye için ayrı ayrı.

Gün hızlı geçmiş ve dükkânı kapattıktan sonra Arsıl beni Dilşah'ın yanına götürmüştü. Bir süre onun yanında kalıp orada vakit geçirmiştim. Dilşah'ın da her şeyden haberi vardı; en yakınlarımdandı, nasıl olmayabilirdi ki? Benimle birlikte canı yanmıştı, biliyordum ama Arsıl'ın yanımda olması onu rahatlatıyor, Arsıl'a güveniyordu. Ona güvenmeyen kaç insan tanıdım şu hayatta, saymaya bile değmezdi belki de.

Dilşah, amcamın hatırası yüzünden direnişçilerden kopamamıştı; fiziksel durumu yüzünden aralarında olamasa da direnişçiler onu hep ziyaret eder ve bir ihtiyacı varsa karşılardı. Aktif olamasa da herkes sever ve korurdu onu.

Eve döndüğümüzde, "Lideri ya da çocuğunu bulduk diyelim. Ya insanlar ona inanmazsa?" dedim namazını bitirmiş Arsıl'a. "Kimliği gizli, kim olduğunu sadece Kaplan büyükleri biliyor ve neredeyse hepsi öldü, kayıp ya da Parsların elinde." Parslar da lideri arıyordu ve biz lideri onlardan önce bulmalıydık.

Arsıl eline aldığı tespihin tanelerini yavaş yavaş parmaklarının arasında döndürmeye başladı, dudakları okuduklarıyla meşgul olurken vereceği cevabı bekletti. Ardından ayağa kalkıp seccadesini katlarken sessizce okuduğu duasını bitirerek seccadeyi komodinin köşesine bıraktı ve sonunda yanıma geldi.

"Kaplan Mührü onda," dedi kısaca.

Kaplan Mührü, ilk Kaplan liderinin halkı adına yaptırdığı çok eski bir mühürdü ve bu mühür yıllarca liderden lidere miras olarak geçmişti. Bana kalırsa onu yakından görmüş tek bir insan kalmamıştı. Bu sebeple taklit edilmesi de oldukça güçtü, gerçi edilse dahi daha ilk bakışta anlaşılabilirdi. Ancak Kaplan halkı büyükleri, eski mücevher ustaları ve lider bilirdi nasıl olduğunu.

"Lider yaşıyor mu, çocuğu var mı bunu bile bilmiyoruz."

Bilmiyorduk, çünkü lider ortada olduğunda kargaşa da beraberinde geliyordu. Parslar lidere ulaşmak istiyor, Kaplanlar buna engel oluyor ve yine kan dökülüyordu. Bu yüzden bundan çok önceleri Kaplan büyükleri liderin kimliğini gizleme, halkı koruma ve liderin ancak liderlik yapması gerektiğinde, yani bir savaş söz konusu olduğunda ortaya çıkması kararı almıştı.

Yatmadan önce parmağıyla çenemi tutup yavaşça kaldırdı yüzümü ve elmacık kemiğimin üzerine hafif bir öpücük bırakıp yanıma geçti. Yatak ağırlığıyla sarsılmıştı.

Ellerini başının arkasına alıp, "Öğreneceğiz," dedi.

Parmaklarının ucundaki mürekkep lekelerine takıldı bakışlarım, olması gerektiği gibi oradaydılar yine. Her zaman biraz mürekkep izi taşırdı parmak uçlarında, belli ki yanıma gelmeden önce en az birkaç satır kelime saklamıştı yine defterlerinden birine.

"Fırtına öncesi sessizliği yaşıyoruz, her şey kızışacak Arsıl. Savaş çıkabilir."

"Çıkabilir."

"Ölebiliriz."

"Ölebiliriz."

"Hiç korkmuyor musun?"

Aramızda paslaşılan cevaplar kolay telaffuz edilse de ürpertici meselelerin parçalarıydı.

Yüzünü bana çevirip ezberler gibi gezdirdi bakışlarını yüzümde ve sonunda, "Korkmuyorum," dedi.

"Ben korkuyorum." Suçluluk her zaman benliğimin bir parçası olacaktı; kurtulmak istediğim fakat tutsağı olduğum parçam, hayatın bana verdiği en derin engebe. "Kendi ölümümden değil, birinin ölümüne sebep olmaktan korkuyorum."

"Helya..." dedi çocuğunu azarlayan bir baba edasında. Ama dinlemeyip, "Babamın ölümü, annemin beni terk edişi; hepsinin sorumlusu benim! Sonrasında çıkardığım sorunlar ve..." dedim.

Gözlerindeki kehribar keskin bir kıvılcımla alev alıp önce kavuruyor, sonra kavruluyordu; göz bebekleri o alevin dumanındaki zehirle buğulanmıştı.

"Devam etme!" Yine beni korumak için bana kızıyordu.

"Ve bir de sen varsın. Bu doğru, inkâr edemezsin. Sen güçlüsün Arsıl; her şeyi çözüyor, başarıyorsun. Ben ise sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyorum."

"Helya sus!" Bağırışı odanın duvarlarını titretmiş, benim duvarlarımı yıkmıştı.

"Bunu hak etmiyorsun, beni taşımak zorunda değilsin. Beni gerid bırak! Benimleyken yürüyorsun ama bensiz olsan koşarsın." Tüzek bir nefes çektim içime, suçluluk duygusu hiçbir zaman peşimi bırak mayacaktı. "Ben başımın çaresine bakarım."

Dünyanın en tuhaf sözlerini sarf etmişim gibi baktı yüzüme, kaşlarını kaldırdı ve acı bir tebessümle yerinden doğruldu.

"Ne dedin?"

"Duydun," dedim parmaklarımı birbirine dolayarak.

"Ne dedin Helya!" Sesini yükselttikçe sanki sözleri boğazıma dolanıyordu. "Seni bırakayım öyle mi?"

Cevap vermedim.

"Konuşsana! Hiçliğin ortasında kalakaldığında ne yapacaksın? Başının çaresine bakman gerektiğini bilmediğin zaman ne olacak?" Acımasızlığı bile gözlerindeki şefkatten alıyordu gücünü. "İdare etmen gerektiğini bile bilmeden nasıl idare edeceksin!"

Bir damla yaş zayıflığımdan yararlanarak süzüldü yanağıma. Gerçekler yüzüme tokat gibi inmemiş, bir bina gibi yıkılmış ve beni altında bırakmıştı. Fakat daha acısı, onun deli gibi acı çektiğine şahit olmaktı; hem de benden katbekat fazla. Gözlerine bakan biri içini kavuran o ateşin izlerine tanıklık edebilirdi. Arsıl ben olmuştu; benimle acı çekiyor, sonra yine beni toparlıyordu.

"İşte bunu kastediyorum! Beni öyle çok düşünüyorsun ki acımı benden çok sen çekiyorsun!" Yataktan kalkmak için hareketlendim, bileğimi yakalayıp durdurdu beni. "Bırak!" dedim kolumu ondan kurtarmaya çalışarak. "Seni ne hâle getirdiğimi görmek istemiyorum!"

"Bir daha sor!" dedi kolumu bırakmadan. "Korkuyor muyum, bir daha sor!"

"Sormayacağım!" Bu kez benim bağırışım onun sesine karışmıştı, gözyaşlarına kaptırdığım bedenim onun kollarında sarsılıyordu.

"Korkuyorum!" dedi buz kesmiş sesiyle beni bastırarak. "Senden önce ölmekten korkuyorum! Bir gün ölüp de seni bir başına bırakmaktan korkuyorum! Seni bırakmaktan korkuyorum Helya!" Tuttuğu kollarımı sertçe sarstı. "Bu nasıl bir korku biliyor musun?"

"Bilmiyorum! Bilemem, çünkü kimseyi bensiz bırakmaktan korkmadım! Çünkü ben birini bıraktığımda kimse öylece ortada kalmayacak hiçbir zaman; ben tamamlayan değilim Arsıl, tamamlananım. Eksikliğim bir şeyleri eksiltmez!"

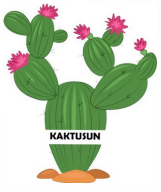
Elleri gevşedi, gözlerindeki alevler kabardı ama etrafını değil, kendini zehirliyordu yine. Kollarımı ondan çekmedim, o beni bıraktı. Beni tutsun istedim gizliden gizliye, söylediği gibi tutsun ve bırakmasın. Bu, bencillikti ve bunu asla ona söylemeyecektim. Benden uzaklaşıp yavaşça kalktı yataktan.

"Yapma Helya! Sana yeniliyorum. Onca insanın arasında sen yerle bir ediyorsun beni. Yapma!"

Sonra gitti, kapıyı açıp çıktı odadan. Çok geçmeden dış kapının çarpılma sesi duyuldu. Yine berbat etmiştim, göz göre göre ateşe yürüyordum.

Hayır.

Ateşe yürümüyordum, ateşle koşuyordum. Hayatta kaldığımı kanıtlarcasına koşuyordum, alevler içindeydim ve canım yanıyordu, koştuğum yolları kule çeviriyordum. Fakat yanmak değil, yüzümü çevirdiğimde hemen yanımda Arsıl'ın yandığını görmek öldürüyordu beni.

08.02 KARAR

KAKTÜS TEAM

«Arsıl Alaz tümüyle bir oka benziyordu. İlki, yayında gerilip hedefini bulduğu an ve diğeri ise karşısındaki hiçbir şey anlamadan yayından çıkıp hedefini vurduğu an."

Defterime şimdi yazdığım bu cümlelere uzun uzun baktım ve sonra defteri kapatıp kalemimle birlikte bir köşeye bıraktım.

Kendimi bildim bileli ok kullanırdım, babam öğretmişti. Koşarken ok kullanmak, at üzerinde ok kullanmak, hareket hâlinde ok kullanmak, hedefe uzakken ya da yakınken; hepsini biliyordum. Ok ve yay bir parçam, hatta bir uzvum hâline gelmişti yıllar içinde. Kendimden emindim.

Sonra bir adam girdi hayatıma; Arsıl Alaz. Ok kullanıyordu, hem de benden bile daha iyi. Fakat yavaşlattığını düşündüğü için benim gibi omzunda taşımıyordu. Sadece gerekli zamanda ve gerekli yerde elindeydi. Hatta bunun için tam olarak şöyle söylemişti; "*Beni yavaşlatan bir silah ya beni vurur ya da beni vurdurur.*"

Bu sadece onun için geçerliydi, çünkü benden hızlıydı; yalnızca adımları değil, her hareketi. Onu dövüşürken izleyen bir insan anlayabilirdi ancak bu sözlerimi. Kavgaya tutuştuğu insanların, yüzlerine inen yumrukları ve kaburgalarını ezen tekmeleri görebildiğini sanmıyordum. Çünkü ben onu uzaktan izlerken bile görebilmekte zorlanıyordum.

Yapabildiğim her şeyi benden daha iyi yapıyordu. Kuran okumak, ok kullanmak, koşmak, dövüşmek, düşünmek, okumak; her şey. Fakat yine aynı adam, beni kendisinin eksilmez bir parçası gibi hissettiriyordu. Sanki ben o mükemmel adamın en derin, en önemli parçasıydım; sanki

ben olmasam yıkılacaktı. Yıkılmayacağını biliyordum, yıkılmazdı; çünkü o tanıdığım en sağlam kişiydi ama nasıl inanmadığım hâlde bana böyle hissettirebildiğini bilmiyordum. Onunla kendimi karşılaştırdığımda eziliyordum ama o beni yanına aldığında varlığının varlığımla önemli olduğunu hissettiriyordu. Ona büsbütün hayrandım.

Arsıl Alaz yoktu, gitmişti. Sabah namazından beri onu bekliyordum, sabahın altısıydı şimdi ve hâlâ gelmemişti. Dün gece sinirle çıkıp gitmişti. Onu bu kadar kızdırdığım zamanlar nadirdir; böyle zamanlarda benden uzaklaşır, öfkeli yüzünü görmeme musaade etmezdi.

O hiçbir zaman durumundan şikâyet etmemişti ama ben onun yerine ediyordum. Çünkü bazen şikâyet etmesi gerekiyordu, o da insandı ve bunu ona hatırlatmak istiyordum. Acıyı böylesine kabullendiğini görmek canımı yakıyordu.

Arsıl'ı beklerken neredeyse tüm geceyi onun çalışma odasında geçirmiş, birkaç kitabı kurcalayıp yine gizli gizli defterlerini okumuştum. Yazdıkları bir anı da anlatsa, benim söylediğim bir şeyi de not alsa, anlamadığım bir sürü bilimsel bilgi de barındırsa yine de bir kere okumaya başladığımda saatlerce defterlerini elimden bırakamıyordum. Bu yüzden bir hayli uykusuzdum.

Elbisemi giyip şalımı başıma doladım ve aşağı indim, pelerinimi üzerime alıp iplerini sıkıca bağladım. Arkamı döndüğümde Tarçın sessizce gelip hemen ayağımın dibine sıkıştırdı beyaz patilerini. Ona basmamak için kendimi bir adım geri attım.

"Tarçın!" dedim korkuyla. Umursamazca baktı suratıma, ayağımın ucuyla patisini ittim. "Üzerine bassaydım görürdük bu havalarını!"

Yasemin merdivenlerden inerken Tarçın'ın sataşıp durduğu çizmelerimin bağcıklarını bağlamış, pantolonumun paçalarını içine sokuyordum.

"Abim gelmedi mi?" dedi benim nasıl olduğumu anlamaya çalışarak. Sabah namazını kıldığımızda hiç konusu geçmemişti ama elbette ki anlamıştı yokluğunu.

Çantamı ve yayımı omzuma asarken keyifsizce gülümseyerek, "Hayır, dün geceki tartışmayı duydun değil mi?" dedim.

"Şey..." diye geveledi mahcubiyetle. "Yani dinlemek istemezdim... Ama bağırıyordunuz."

"Benim yüzümden..." Ok kılıfının yarısını çantamın içine sokup pelerinimin başlığını alnıma kadar çektim. "Neyse, ben dükkâna gidiyorum." Tam kapıdan çıkacakken durup ona baktım. "Sen okula gitmeyecek misin? İstersen yola kadar birlikte yürüyelim."

"Bugün okul yok Helya, tatil günü. Ama istersen seninle gelebilirim."

"Hayır, aslında çok temkinli yollar kullanmıyorum." Israra hazırlanmış bakışlarını görmezden geldim. "Mecbur değilsen evde kalıyorsun."

"Abim vardı ve bir de ablam oldu!" dedi sahte bir isyanla, yine de durumdan memnun gözüküyordu tıpkı benim gibi.

"Benim de kardeşim yoktu. Güzel oldu."

Gülümsedi, ben de öyle. Belki bunun için erkendi fakat Yasemin'i kardeşten uzak görmüyordum.

"Kendine dikkat et Helya, Allah'a emanet ol."

"Sen de," dedim evden çıkarken.

Kapıyı kapatmadan son anda, "Helya!" diye seslendi, başımı içeri uzatıp ona baktım. "Abim... Tüm hayatımı onun yanında geçirmemiş olabilirim ama seni ne kadar sevdiğini görecek kadar tanıyorum onu."

Başımı salladım yalnızca ve çekilip kapıyı kapattım. Arsıl'ın sevgisi bu dünyada bana verilmiş en güzel nimetti ama bu sevgiyle sarhoş olmadan önce bana olan sevgisinin ona iyi geldiğinden emin olmak isterdim.

Havanın soğuğundan, hareket ettiğim için yalnızca yüzüm ve ellerim nasibini alıyordu. Hızlı hızlı geçtim ağaçların yanından, bu tempoda yürürsem yarım saatte yola çıkabilirdim. Şanslıysam kasaba otobüslerine yetişecek, değilsem de bir çiftlik arabasının yoldan geçmesini

bekleyecektim. Bir on dakika daha yürüdükten sonra yalnızca adımlarımın ve öten birkaç kuş sesinin arasından yükselen bir korna sesi yerimden sıçrattı beni. Nefes almadan yayıma uzansam da Arsıl'ın kahverengi kamyonetini hemen tanımıştım. Rahat bir nefes alıp hızlı yürümenin de yorgunluğuyla soluklandım.

Kamyonetin yanına gidip dikildim, Arsıl uzanıp kapıyı açarak, "Bin," dedi yalnızca.

"Dün geceden beri yoksun."

"Bin Helya!" dedi yüzünü bana çevirmeden. Dediğini yapıp yan tarafına geçtim hemen. Bakışlarım onun üzerindeydi fakat o ben biner binmez yola verdi kendini.

"Neredeydin?" Sitemli değildi sesim, yalnızca biraz merak. Aramızın iyi olup olmadığını bilmek istiyordum. Çünkü üzerine gittiğimin farkındaydım, zaten üzerinde birçok yük vardı.

"İşim vardı." Aramız bozuktu. Geçiştirici cevaplarından değil, sesindeki soğukluktan ve ördüğü o duvardan anlıyordum bunu.

"Beni, benim için alıyorsun karşına."

Sessizlikle yetindi.

"Konuşmayacak mısın benimle?" dediğimde bu kez sürüp giden sessizlik yerine, "Konuşuyorum," dedi ama sesindeki duygusuzluğun koyduğu mesafede soğuk rüzgârlar esiyordu.

Biliyordum, üzerine giydiği duygusuzluğun arkasında tutuyordu kendini ve yine biliyordum ki dün gece bana bağırdığı için suçlu hissediyordu. Susuyor ve buna suçlu hissedeceği yeni bir şey eklemek istemiyordu.

"Çok üstüne geldim gece," dedim ona ulaşma umuduyla. "Sana haksızlık ettim Arsıl."

"Bana mı?" dedi frene sertçe basarak. Koluğuma tutunup savrulmamayı başarabilmiştim. "Haksızlık ettiğin kişi ben miyim Helya?" Soruyordu ama cevaplamamı istemiyordu, bu yüzden sustum. "Kendine yaptığın eziyete bak! Kendi kendini ayaklar altına alıp beni senden nasıl uzaklaştırmaya çalıştığına bak!"

"Arsıl..." demek istesem de elini kaldırıp susturdu beni.

"Lütfen Helya, bırak biraz nefes alalım tamam mı? O içten içe sıktığın boğazını bırak, kendini görmezden gelmeyi bırak, seni benden uzaklaştıran o yanını bırak. Nefes al biraz, nefes al ki ben de alayım!"

Hâlâ kızgındı bana, hem de çok. Kelimelerine erişecek olgunlukta bir şey düşmedi dilimin ucuna, bu yüzden onun cümlelerinden alıp işledim düşüncelerimin arasına.

Beni dükkâna bıraktıktan sonra direnişçilerin yanına gideceğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. Kamyonetin gözden kaybolmasını iç çekerek izledim. Amber'in yanındaki fırından kamımı doyurmak için bir iki çörek aldım ama onları da canım istemedi, bir kenara bıraktım öylece. Amber çok yoğun değildi bugün, bu yüzden hemen rafları düzenlemeye giriştim.

Bu kattaki kitaplıkların yarısının raflarını düzenlemeyi bitirip başımı kaldırdığımda öğlen ezanı okunuyordu. İçerisi yoğun olmasa da oyalanmadan namazımı kılıp yerime döndüm.

Vakit akşama vurduğunda dükkânın kapanışının yaklaştığını müşterilere haber verdim. Çoğu kasaya yönelmişti bile, önce onlarla ilgilenip sonra sipariş listesini düzenleyerek çekmeceye kaldırdım. Çok geçmeden kapattım dükkânı ve dışarı çıkmadan içeride bekledim. O gelmeyecekse ben de burada kalırdım.

"Ama ya Yasemin?" desem de cevabı çabucak vermiştim. "Arsıl onu düşünmüştür."

Yukarı çıktım, babamın odasına. Babamın ve Arsıl'ın kitapları iç içeydi. Her zamanki gibi açtım defterleri, alınan notlara bakıp işaretledikleri

kitapları inceledim. Öyle çok yapmıştım ki bunu, bazı cümlelerin başını ezbere biliyordum.

"Teşekkür ederim."

Bu ana dâhil olan beklenmedik sesle elimi korkuyla göğsüme koyup sesin geldiği tarafa çevirdim yüzümü. Arsıl kapının hemen yanında dikilmiş bana bakıyordu.

"Daha kolay ölüm şekilleri biliyorum," dedim elimi göğsüme basmış bir hâlde. "Ödümü patlatman zaman kaybı olur."

Dudağının kenarı hafifçe seğirdi fakat bir gülümsemeye ulaşmadı. Yorgundu, üstü başı tüm gün koşmuş gibi dağınıktı. Gömleğinin birkaç düğmesi kopmuştu, paçalarında çamur lekeleri vardı. Ama ben tüm bunlara rağmen yalnızca, "Ne için?" diye sordum. "Teşekkür, ne için?"

"Eve tek başına dönmeyip beni beklediğin için." Bakışlarında gerçek bir minnettarlık vardı.

"Seni bekledim," dedim elimdeki kitabı sertçe masaya bırakırken. "Hem de tüm gün!"

Sakinliğini bozmadan, "Güzel," dedi. "O hâlde çıkalım."

Yerimden kalkmadan, "Neredeydin Arsıl?" diye sordum.

"Çiftlikteydim," dediğinde cevabını yadırgadım. Çiftlikte olamazdı; en azından çalışmak için olamazdı, çünkü Arsıl çiftlikte çalışmıyordu. Direnişçilerin derinlerindeki kimseler ana çiftlikte pek çalışmazdı, kimliklerini tehlikeye sokardı bu; sahte kimlik kullanmaları bu yüzdendi. Ben böyle bir şey istememiştim, çünkü üç gün bile olsa yine de eski hayatımdan bir parça bulmak istiyordum.

"Neden?" dedim aramızdaki gerginliğe rağmen bir açıklama yapacağını umarak.

"Söyleyeceğim ama şimdi değil. Haydi eve gidelim artık. Aşağıda bekliyorum seni."

Tüm ışıkları ve kapıları kapatıp indim. Arsıl etraftaki dağınıklığı toparlamıştı. Aşağıyı da kapattım, kepenkleri indirip dükkânı kilitledik ve kamyonete bindik.

Yolda ikimiz de tek kelime etmemiştik. Yalnızca Arsıl'ın dudakları tanıdık bir kıpırtıyla meşgul olmuştu. Ne okuduğunu biliyordum, her zamanki gibi; *Fatiha suresi*. Arsıl Kuran'ı çok güzel okurdu fakat Fatiha suresine apayrı bir düşkünlüğü vardı, onu dinleyip etkilenmeyecek birini tanımıyordum. Ne zaman gergin ya da boşlukta hissetse ardı arkası kesilmeden okur ve anlamı bir dua gibi dudaklarına takılırdı, kendine tekrar tekrar hatırlatır gibi.

Eve geldiğimizde Yasemin ders çalışıyordu. Oyalanmadan yemek hazırlayıp yedik, Arsıl ve benim yüzümden hâlâ ortamda bir gerginlik söz konusuydu. Yasemin ikimizin de hareketlerini dikkatle izliyordu.

Arsıl başını tabağından kaldırmadan, "Akşam namazını kıldın mı Yasemin?" diye sordu suskunluğu bozarak.

"Vakit girdiğinde kılmıştım abi."

"Güzel," dedi yemeğini bitirip. "Yatsının vakti girsin, birlikte namaz kılalım. Sonra biraz Kuran okuruz."

Tıpkı babam gibi konuşmuştu. Babam da Arsıl gibi her sabah namazından sonra Kuran okurdu; biz de onu dinler, bazen de onunla okurduk ve şimdiki gibi de bazı akşamlar yatsıdan önce tekrar ederdik bunu.

"Tamam," dedi Yasemin. "Biliyor musun abi, siz geç geldiğiniz için bu aralar okuldan sonraki kursa da kalıyorum zaten."

"Aferin abım." Tabağını ve masadaki birkaç bulaşığı kaldırıp tezgâha bıraktıktan sonra Yasemin'in yanına gelip başının üzerine bir öpücük bıraktı. "Ama sakın okul çevresinden uzaklaşma."

Yasemin uysal bir hareketle başını salladıktan sonra Arsıl arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

"Salonda sizi bekliyorum."

...

"Ve esselamu aleyküm ve rahmetullah."

Son selamı verip bitirdik namazı. Bir süre rahat bir nefes aldım ve hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık. Tespih çekip dua ettikten sonra şöminenin üzerindeki Kuran'a uzandı Arsıl, alıp tekrar yerine geçti. Besmele çekti, durdu, hazır olmamızı bekledi ve okumaya başladı.

Okuduğu sureyi biliyordum, ondan daha önce de dinlemiştim. Her seferinde ayetleri sesinde harmanlayıp anlamına yakışacak makama kavuşturuyordu. Etrafım hafif bir bulanıklığa kapılmış gibiydi, okuduğu ayetlerdeki anlamların soyutluğuna dokunup bedenimin somutluğunu hissediyordum. O ayetlerin muhatabının biz ya da ben olduğumu bilmek kendimi önemli hissettiriyordu. Sözlerin asıl sahibinin büyüklüğünü görmek ise hissettiğim önemi tevazuyla terbiye ediyordu.

Arsıl okumayı bitirdi, kısa bir duayla kapattı Kuran'ı. Bir süre duraksadı önce, okuduklarını gözden geçirir gibi kıstı gözlerini ve söyleyeceği yeni şeyler için derin bir nefes daha aldı.

"Eğer o dilerse, rüzgârı durdurur da onlar denizin üstünde durakalır. Elbette bunda sabreden, çok şükreden herkes için ibretler vardır. (Şura/33)"

Bana dönmedi fakat benden yana çevirdi yüzünü.

"Ne çabuk pes edip isyan ediyoruz öyle değil mi Helya?"

"İsyan değil, kabullenmek bu. En kötüsünü, en zorunu dahi kabullenmek; gerçekleri görmek, ona göre davranmak."

"En zoru..." dedi yerinden doğrulup acele etmeden seccadesini katlarken. *"Demek ki zorlukla beraber bir kolaylık var. (İnşirah/5)"* Yüzünü bana çevirip kaşını kaldırdı. "Baktığın şeyde görmek istediğini görürsün, güzel şeyleri fark et."

Beni nasıl sıkıştıracağını biliyordu. Haklıydı, bunu en başından beri biliyordum ama suçluluk duygusunu arkama alacak gücüm olup olmadığını bilmiyordum. Söyleyecek bir şeyim yoktu, sessizliğe sığındım.

Tarçın geldi, sessizce dolandı Arsıl'ın paçasına. Gülümsedi, dün geceden beri sonunda görmüştüm tebessümünü. Özlemle izledim.

"Kızım, gel bakalım buraya." Onu kucağına aldı, tüylerini okşayıp başının üzerini öptü. Tarçın daha bir yayıldı onu saran kollara. Ardından, "Ben yatıyorum," dedi Yasemin'e fakat cümlenin hedefi net bir şekilde bendim.

Yasemin bir bana bir Arsıl'a baktı, aramızı düzeltmek istediğini biliyordum ama çekiniyordu da; bu yüzden çekilip, "Ben de ders çalışmaktan yorulmuştum. İyi geceler size," dedi.

"Sana da," dedim Yasemin odadan çıkarken.

Tarçın kucağından zıplayıp şöminenin önündeki kilime serildi; Arsıl başını kaldırıp bana baktı önce, sonra arkasını dönüp merdivenlere yöneldi ve ben de peşine takıldım. Yukarı çıktık. Odaya girdik, başörtümü çıkarıp bir kenara bıraktım. Arsıl yanımdan geçip uzandı. Ona döndüm ama yüzüne bakamadım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sakince, "Gel buraya," dedi hemen yanını işaret ederek. Adımlarım ona çoktan ulaşmıştı bile. Kenara oturdum ve bir şey söylemesini bekledim, konuşmamı gerektirmeyecek bir şey. "Kendine ettiğin haksızlığın ne kadar zoruma gittiğini görüyor musun Helya? Ne kadar sen olduğumu görüyor musun?" dediğinde yavaşça başımı sallarken hızla yutkundum.

"Görüyorum. Ama..."

"Ama yok Helya... Çok çabaladım; anılarını kaybetmemen, o boşluğa düşmemen için bir çözüm aradım hep. Kasabadaki her doktorla konuştum ama yok. Yok işte! Bunun altında ezilme artık, onunla yaşamayı öğren. Ben yolu bulman için buradayım ve hâlimden memnunum." Parmağının ucu bir tüy gibi okşadı yanağımı. "Zihninin beni her sefe-

rinde yeniden kabul edişinin bana nasıl bir mükâfat olduğunu biliyor musun?"

Sessizlikten başka cevabım yoktu.

"Belki aylar sonra bunu yine unutacak, sonra tekrar hatırlayacaksın ama ben bu sözlerin gözlerinde tıpkı şimdiki gibi ışıldadığını görmek için unutmayacağım. Beş ay sonra mı unutacaksın ya da iki ay mı? Unut. Sen unut, ben ikimiz yerine de hatırlayacağım her şeyi." Ellerime indi elleri, parmaklarımı sıkı sıkı kavradı ve belli belirsiz bir öpücük bıraktı üzerlerine. "Şikâyet etmeyeceğim, şükür sebebinden şikâyet etmenin imkânı yoktur Helya."

Birkaç damla yaş birikmişti göz pınarlarımda, elini kaldırarak ıslak kirpiklerimi okşadı parmakları.

Gülümsedim.

Gülümsedi.

...

Nemli saçlarımın uçlarında birikmiş damlalar geceliğimin sırtına nokta nokta lekeler bırakıyordu. Saçlarımı bir omzumda topladığım sırada Arsıl'ın kızgın bakışına boyun eğerek çekmeceden bir çorap alıp üşümüş ayaklarıma geçirdim. Hırkamı da üzerime aldığımda yüzündeki o enfes gülümsemesi yine bulaşmıştı dudak kıvrımlarına. Boğazımı temizleyip ne kadar zaman geçerse geçsin o böyle bakıtığında kızaran yanaklarımı gizlemek için arkamı döndüm ve çekmecelerden birindeki tarağı çıkardım. Saçlarımı tarayacağım sırada elini yatağa, hemen yanına vurdu.

"Gelsene buraya."

Yanına ulaşıp umursamaz bir ifadeyle ya da maskeyle de diyebilirim tarağı ona verirken yanına oturdum.

"Şöyle gülmeyi keser misin?"

Tarağı eline alıp omzuma topladığım saçımı sırtıma bıraktı, sonra omuzlarımdan tutup arkamı döndürdü.

"Işıldıyorsun," dedi saçlarımdan aldığı bir tutamı taramaya başladığında.

"Sen de öyle," dedim imayla. "Sana bakan, tüm geceyi yüzünden okuyabilir."

Birbirimizi özlemiştik, her anlamda ve neredeyse on gündür uzaktık. Kollarında olmak; güveni, huzuru ve tanımı silikleşmiş tüm kavramları yeniden öğretti bana.

Küçük, erkeksi bir kahkaha yükseldi boğazından. Taradığı bir tutam saçı omzumdan aşağı bırakıp büyük bir tutam daha aldı.

"Öyle mi? Okumayı dene o hâlde," dedi o tutamı da tarayıp diğerinin yanına bırakırken. "Belki tekrar okuman gerekiyordur."

Gülerek dizini dirseğimle dürttüm.

"Dayanılmaz bir adamsın!"

Kalan büyük tutamı da taradıktan sonra saçlarımın tümünü sırtıma alıp düzeltirken, "Ve sen de dayanamıyorsun," dedi.

Tarağı bir kenara bırakıp omuzlarımı kolları arasına hapsederek sırtımı göğsüne yasladı. Yüzümü omzuma yasladığı yüzüne çevirdiğimde omzumu öpüp kolunu uzatarak dirseğimi kaldırdı ve nazikçe elimi tuttu.

"*Karı koca birbirine sevgiyle bakınca Allah da onlara rahmet nazarıyla bakar ve ellerini ellerine aldıklarında, günahları parmaklarının arasından dökülür (Hadis-i Şerif),*" dedi kenetlenmiş parmaklarımızı izlerken.

Bu özel anda sonsuz zaman dilimine hapsolma isteğim, yapılması gerekenleri düşündüğümde bir anda acelecilikle yer değiştirdi.

"Kahvaltı hazırlamam gerek, hem dükkânı açmak için geç kalmayalım." Yanından kalkmak için hareketlendiğimde hızlı bir öpücük

çalmıştı bile benden. "Arsıl!" dedim yersiz ve sahte bir yakınmayla. Yakınmam onu bile inandırmamış olacak ki muzip bir gülüşle kaşını kaldırıp başını salladı.

Hırkamın düğmelerini ilikleyip nemli saçlarım için bir tülbent aldım ve aşağı indim. Kahvaltıyı hızla hazırlayıp masadaki eksik birkaç şeyi tamamladığım sırada Yasemin mutfağa gelmişti, Arsıl'ı da bekledikten sonra birlikte masaya oturduk.

Sıradan birkaç konuyla dönen muhabbetten sonra Arsıl ciddi bir konuyu getireceğinin sinyallerini verir gibi sessizleşti ve konuşmamızın bitmesini bekledi.

"Dün çiftliğe ve birkaç yere gittim," dedi sonunda. Bu konuyu neredeyse unutmuştum. Yasemin konuşmanın gideceği yeri anlamamıştı, bu yüzden sustu. Ben de anlamamıştım ama sonrasında söyleyeceği şeylerle fazlasıyla ilgili olacağını tahmin edebiliyordum. "Çiftlikte Kaplan büyüklerini tanıyan birkaç kişiyle konuştum, sonra bahsettikleri yerleri bulup oralara gittim. Biri yeni vefat etmiş, diğeri her şeyini toplayıp ormana yerleşmiş."

"Ormana mı? Neresi olduğunu söylediler mi?" dedim tüm dikkatim Arsıl'a yönelirken.

"Söylemediler ama ben buldum. Yani tahmin ediyorum, zor olmayacak."

Konuşmanın gidişatı beni epey heyecanlandırmıştı, "Ne zaman konuşmaya gideriz?" diye sordum. Hiç düşünmeden, "Bugün," dedi.

Tüm konuşmanın dışında kalan Yasemin, "Neden Kaplan büyükleriyle konuşacaksınız?" diye sordu ortaya.

Gayriihtiyari bir şekilde, "Lideri bulmak için," desem de Arsıl, "Sen işine bak Yasemin," diyerek kapattı konuyu.

Yasemin, Arsıl'ın gizli uyarısını dikkate almadan, "Lideri mi bulacaksınız? Neden? Bir sorun mu var?" diyerek art arda sıraları sorularını.

"Yasemin!" dedi Arsıl tekrar uyararak. "Seninle ilgili bir konu değil, derslerine bak sen." Arsıl'ın onu tüm bu olaylardan ve direnişçilerden uzak tutmak istediğini biliyordum.

"Neden?" dedi Yasemin ona meydan okuyarak. "Derslerime baktığımda üst eğitime mi göndereceksin, yoksa şehir merkezine mi gideceğim?"

Arsıl yine o soğuk ifadeye büründü çabucak.

"Hiçbir yere gittiğin yok!"

"Neden çalışayım o hâlde?" Bu konuyu açmak için an kolluyormuş ve şimdi fırsatını bulmuş gibiydi. "Ana çiftlikte birkaç gün fazladan iş günü koparabilmek için mi?"

Arsıl derin bir nefes alıp, "Odana çık Yasemin!" dedi sesine yansıyan kızgınlığın üstünlüğüyle. Yasemin sinirle sıktı dişlerini ve çatalı sertçe masaya bırakıp mutfaktan çıktı.

Merdivene yöneldiğini duyduğumda, "Fazla üzerine gidiyorsun," dedim Arsıl'ı sakinleştirecek yumuşak bir sesle. Cevap vermedi ama yumuşadığını görebiliyordum. Yine de konuşmak istemediği belliydi, konuyu değiştirdim. "Kaç gibi gideriz?"

Tabağını alıp tezgâha bırakırken, "Şimdi. Hazırlan, burada bekliyorum seni," dedi.

Yukarı çıkıp hızla abdest aldım ve giyindim. Yasemin'in yanına uğrayıp iyi olduğundan emin olduktan sonra da aşağı indim. Arsıl beni görünce Tarçın'ı kucağından bırakıp ayağa kalktı, ceketini aldı üzerine. Ben de hemen yanındaki pelerine uzandım fakat beni durdurdu ve elimdeki ince pelerini alıp yerine kalınını bıraktı omuzlarıma.

"Kendine hiç dikkat etmiyorsun."

Çizmelerimizi giyip evden çıktık. Arabaya bindiğimizde, "Bu kısımda mı olacağız?" dedim.

"Hayır, ikinci kısma gidiyoruz."

"O zaman direnişçiler de orada olacak," dedim cümlenin sonuna eklediğim görünmez soru işaretiyle.

"Hasan Amca bizden haber bekliyor. Biz aradığımız kişiyi bulup konuştuktan sonra onlarla da durumu gözden geçireceğiz. Dikkate değer bir şey olursa ona göre bakarız."

İkinci kısma ormandan geçmiştik, bu yüzden kasaba askerlerinden gizlenmemiz çok daha kolay olmuştu; ormanlar güvenlik açısından daha zayıf olduğu için rahat hareket edebiliyorduk. Birinci kısma, yani Parsların yanına da ormandan geçebileceğimizi düşünsem de bunu dillendirdiğim her seferinde bu düşüncenin ne kadar büyük yanılgı olduğunu gösterir gibi birkaç Kaplan direnişçisi bu yolu deniyor ve hayatını kaybediyordu. Çünkü söylediklerine göre Parslar sınırlarını sonu ölüm olan tuzaklarla çevreliyordu. Babamın söylediği gibi, ormanlar en güvenli ve aynı zamanda en tehlikeli yerlerdi.

Yol her zamankinden çok daha uzun sürmüştü; ağaçlar hız yapmamızı engelliyordu, bu yüzden saatlerdir yoldaydık. Arsıl tahminlerinin arasında olan birkaç boş ev gezdikten sonra sonunda aradığı yeri bulmuştu.

"Şimdi içeri gireceğiz ve konuşup liderin kim olduğunu öylece öğreneceğiz, öyle mi?" dedim alayla. "Öyleyse neden bunca zamandır duruyoruz ki?" Kamyonetten inip yaklaşık üç yüz metre ilerideki küçük eve yöneldim Arsıl'la birlikte.

"Birincisi, hayır Helya. İçeri girip öylece lideri öğrenmeyeceğiz," dedi alayıma alayla karşılık vererek. "Ve ikincisi, savaş yaklaşmasa ve Parslar lideri aramasa onu aramazdık. Lider sadece savaş ortamında ve büyük sorunlarda ortaya çıkar."

"Öyleyse onu bulduğumuzda ne diyeceğiz? *Merhaba lider, Parslar canımıza tak etti ve işler de iyice kızışıyor, müsaitsen duruma bir el atabilir misin?*"

Arsıl, "Gerçekten mi?" der gibi baktı yüzüme. Çocuksuluğuma karşı daha küçümseyici bir tavır göstermediği için minnettardım.

"Seferberlik ilan edilmesini sağlayacak tek kişi liderdir Helya. Kaplanların hepsi onun sözünü dinler ve liderin yanlış kişiler tarafından bulunması demek felaket sonuçlar doğurabilir. Savaş ortamı oluşmadan lideri bulmalıyız, o ortaya çıksa da çıkmasa da. Çünkü daha Kaplanlara onun lider olduğunu ispatlamamız gerekiyor. Şu an ortaya çıkması mantıklı olur mu bilmiyorum ama işler biraz daha kızıştığında gelse işkence, ya da hapis tutulan ve öldürülen Kaplanların hesabını vermek zorunda kalacak."

"Teknik olarak lideri tehdit ettin şu an," dedim işi şakaya vurup durumun ehemmiyeti altında ezilmemeye çalışarak.

"Eğer gerçekten hesap vermesi gereken bir durum olursa," dedi ciddiyet ve alay arasındaki o ince çizgide, "tehdit etmekten fazlasını yapacağım."

Küçük ahşap eve ulaşmıştık sonunda. Küçük bahçe sebzelerle bezenmiş, odunlar evin hemen yanındaki eski ocağın dibine yığılmıştı. Evin önünde durup birkaç kez kapıya vurduk. Bir süre hiçbir ses gelmedi, sonra küçük kıpırtılarla kapının hemen ardında birinin olduğunu anladım.

"Kimsiniz?" dedi yaşının verdiği çatallı, sert ses. Bir kadına aitti.

"Ben Arsıl. Yanımda eşim Helya var. Sizinle konuşmak istiyoruz."

"Ne konuşacaksınız?" dedi kapının arkasındaki ses.

"Liderle ilgili," dedim Arsıl'ı beklemeden.

Kadın kapıyı hızla açtı ve kızgın bakışlarıyla karşıladı bizi. Orta boylarda, beli bükük, epeyce yaşlı bir kadındı; durduğu yerde bile titriyordu bedeni.

"Ne istiyorsunuz benden?" Tavrındaki sert çıkış ve temkin öylesine değildi, bir altyapısı olduğuna emindim.

"Yardım etmenizi istiyoruz," dedi Arsıl. "Kaplanların karşı karşıya olduğu tehlikeler için..."

Kadın önce Arsıl'a, sonra bana baktı uzun uzun ve sonunda, "İçeri gelin," dedi kapının yanından çekilerek. Ben yanından geçerken titreyen elleriyle düzeltti başörtüsünü ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Ev dışarıdan göründüğü gibi küçük olsa da ferah ve sadeydi, bu yüzden daha geniş görünüyordu; zaten topu topu büyük bir oda ve odayla birleşik bir mutfak vardı görünürde.

Arsıl bizi kimin, neden gönderdiğini anlattı kadına; kadın ciddiyetle dinledi ve yerinden kalkıp ikimize de bir bardak çay getirdi.

"Size sert davrandım," dedi baştaki sertliğinin perdelediği cana yakınlığıyla. "Bazılarımız vefat etti, bazılarımızı öldürdüler, dağıttılar, esir aldılar," dedi gözlerinden geçen hüznü gizlemeye çalışarak. "Biz de kabuğumuza çekildik."

Kaplan büyükleri, gerek önceki liderleri görenler gerekse eskilerden direnişçilerle bağı olanlardı fakat Parslar onları yavaş yavaş tüketmeye ve bir şey öğrenebilmek için darmadağın etmeye başlamıştı. Bu yüzden bir Kaplan büyüğüyle konuşmak hiç mi hiç kolay değildi.

"Bende aradığınız yok," dedi kadın iç çekerek. Kelimeleri telaffuz edişi dahi yaşadıklarının yüküyle ağırlaşıyordu sanki, yüzündeki derin çizgiler eski anılar barındırıyordu. Sırtlandığı her zorluk, yaşadığı her acı bir çizgi bırakmıştı yıllar önce güzelliğin hüküm sürdüğü yüzünde. "Lideri tanımam, kimdir bilmem ama bilen birini söyleyebilirim." Bunun iyiye işaret olmadığı gün gibi ortadaydı. "Lideri ya da lider çocuğunu bulursanız sakın onu şimdi ortaya çıkarmayın." Durumun önemini anlamamız için üzerine basa basa söylüyordu. "Şimdi ortaya çıkarsa ne Kaplanlar onun peşinden gidebilir ne de Parslar peşini bırakır. Parslar bu topraklarda hiçbir zaman savaşa bu kadar yaklaşmadı çocuklar. Lideri bulun ve doğru zamanda ortaya çıkmasını bekleyin."

Çay bardağı avuçlarımı yakarken, "Doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacağız?" dedim.

Sıkıntıyla bıraktı nefesini.

"Benim şimdi söylediğim bugün doğru, yarın yanlış olur kızım. Siz o zaman geldiğinde bunu zaten göreceksiniz."

"Liderı kim bilir, nereden öğreneceğiz?" dedi Arsıl sonunda.

"Sabırlı bir adamsın," dedi kadın ona bakarak. "Ama içinde çağlayan şelalelerin şiddetini görüyorum oğlum..." Emin bir şekilde uzun uzun baktı Arsıl'a. "Ben sana cevap birinci kısımda, Parsların yuvasında desem şimdi çıkıp gideceksin."

Arsıl'a bakıp öyle bir şey yapmayacağından emin olmak ve rahat bir nefes almak istedim fakat Arsıl tam da kadının söylediği gibi kör, tehlikeli bir cesaretle kendinden emindi.

"Birinci kısımda," dedi kadın bir kez daha, "aradığınız cevabı bilen insanların neredeyse hepsini öldürdüler; kalanlar ya kayıp ya da faydasız fakat orada bir adam var. Umarım hâlâ hayattadır. Hücrelerde tutuyorlar onu, konuşturmaya çalışıyorlar. Biliyorum ki onlara tek bir kelime bile söylemeyecek ama yanına giderseniz size anlatır."

"Onlara bir şey söylemeyeceğini nereden biliyorsunuz?" dedim art niyetsiz bir merakla. "Ve haydi bir şekilde yanına girdik diyelim, bize nasıl güvenecek?"

Kadın yerinden kalktı ve köşedeki dolabı açıp en altından küçük köstekli bir saat çıkardı. Yanımıza gelip Arsıl'ın avuçlarına bıraktı saati.

"Gözlerinde kabaran ateşi gördüm oğlum, tutamaz seni yanındakiler. Ne derlerse desinler gidecek ve istediğin cevabı alacaksın." Titreyen ellerini birbirine kavuşturup oturduğu koltuğa döndü. "Bu saati ona verin, benim gönderdiğimi anlar."

"O sizin..." dedim, sonra sustum.

Kadın bana bakıp hüzünle gülümsedi.

"Kocamdı. Yıllarca saklı kaldı, sonunda buldular onu. Beni sakladı ama kendini saklayamadı. Bakmayın öyle, bana da bir şey söylediği yok; kendinden bile saklardı bildiklerini."

Çok durmadık orada, ikimize de bir ağırlık çökmüştü. Çaylarımızı bitirip teşekkür ettik ve kalktık. Kapıdan çıkmadan önce kadın, dolan gözlerini saklayamadan, "Onu bulursan..." dedi Arsıl'a. "Beklediğini söyle oğlum, biliyorum ne o buraya gelir ne de ben oraya giderim ama bilsin ki gönlümde hâlâ bir yolu var, gelse de gelmese de."

Umutsuzluğunda yeşerttiği umut, aralarındaki engellere yapılmış en büyük başkaldırıydı.

Omuzlarımı kısıp gergince kaşıdım kollarımı. Arsıl'ın duraksadığının farkındaydım, eminim ki duydukları zihnindeki mürekkepte boğulmuştu bile. İşittiklerini nasıl ezberlediğini biliyordum; bazen defterlerinde benim bile tam olarak hatırlamadığım cümlelerimi bulurdum, insanları onların cümleleriyle saklardı.

"Tamam," dedi Arsıl onun söylediklerinin üzerine bir kelime sarf etmeden. "Allah'a emanet olun."

"Siz de Allah'a emanet olun çocuklar." Kadın başını yavaşça salladı, sonra titreyen adımlarıyla içeri girip kapıyı kapattı.

Arabaya ulaşana kadar konuşmadık, içim içimi yiyordu. Sonunda yola çıktığımızda direnişçilerin yanına ulaşmadan bu konuyu açıp çözmeyi istiyordum.

"Arsıl o kadının söylediği gibi..." Devam etmek istemedim, bana o öyle olmayacağını söylemesini bekledim. Fakat karşılaştığım tek şey gözlerindeki kararlılıktı. "Hayır, Parsların arasına gitmeyeceksin!"

"Birinin bunu yapması gerek," dedi yalnızca.

Ona hayretle bakıp bağırmamak için sıktım yumruklarımı.

"Delirdin mi sen! 'Biri' ne demek Arsıl? Oraya gidemezsin, hele de tek başına asla!" Sinirle ona döndüm. "Parsların arasına girmekten bahsediyorsun! Direnişçiler bile bunu grup olmadan yapmıyor. Parsları arasına karıştın diyelim, bir de onların hücrelerine yaklaşmak... Bunu düşünmek bile başlı başına delilik, hatta intihar!"

"Burada öylece oturalım o hâlde Helya ve olacakları izleyelim, istediğin şey bu mu?"

"Tamam," dedim ona karşılık hırsla. "Tamam o zaman, ben de seninle geliyorum!"

Keskin bakışları hedefini bulmuş bir ok gibi saplandı gözlerime.

"Bunun ihtimali bile tartışma konusu olamaz!" Arsıl Alaz'ın nokta koyduğu anları bilirdim, sonrasında sarf edilen her söz geçersiz kalırdı ve en kötüsü de şu anın tam da onlardan biri olduğunu görmemdi.

"Arsıl..." dedim bir umut.

"Konu kapandı Helya, hiçbir yere geldiğin yok!" dediğinde acımasız bir hamle de olsa, "Benden önce ölmeyi istemediğini söylemiştin!" dedim elimde kalan son kartı öne sürerek.

Parmakları direksiyonun üzerinde gerildi, yolu izleyen gözleri kısıldı ve derin bir nefes aldı. Kısa olmasına rağmen bana oldukça uzun gelen bir sürenin sonunda yüzünü bana çevirmeden savuşturdu hamlemi.

"Bu yüzden ölmemeye çalışacağım."

...

Klişe bir şey söyleyeyim mi? Zaman hızla akıp geçti.

Aslına bakılırsa geçen yalnızca bir gündü ama bazen zamanın durulup dakikaları günlere dönüştürebildiği göz önünde tutulacaksa, bir günün bir saat gibi geçmesindeki sürat de fark edilebilirdi.

Zamanın su gibi akıp geçmesini istemiyordum; sular dolup taşabilir, hatta biz geçmeyen zamanda boğulabilirdik bile. Çünkü dün öğrendiklerimizden sonra Parsların arasına girmeye niyetlenen Arsıl, tam da bu gece için yapmıştı tüm planlarını ve işte şimdi tam da o andaydık.

Tüm gece ikna etme ve tartışma faslıyla geçmişti. Elimdeki tüm kozları kullanıyor, yenilerini üretiyordum ama Arsıl kullandığım her şeyi ustalıkla geri püskürtüyordu ve sonra tartışmaya başlıyorduk. İkimiz

de yorulmuştuk. Sonrasında ise ben tüm gün çiftlikte çalışmıştım, Arsıl ise güvenilir direnişçilerin yanına gidip durumu anlatmış ve planlar yapmıştı.

Bir sorun daha vardı; Arsıl yalnız gitmek konusunda net ve ulaşılmaz bir kararlılıkta sabitti. Ne ben ne de Hasan Amca ikna edebilmiştik onu. Hatta Arsıl tam olarak, "Bir kişi daha olması bile sorumluluk demektir, sorumluluk yavaşlatır beni ve yavaşlarsak ölürüz!" diyerek son noktayı koymuştu bu konuya.

Ormanın bittiği yerde, kasaba ışıklarının ulaşamadığı karanlık noktada duruyorduk. Burnum sızlıyor, gözlerim soğuk havanın ve Arsıl'ın etkisiyle buğulanıyordu.

"Arsıl..." dedim son kez yalvarır gibi. "Haydi evimize dönelim. Hasan Amca da bir şey söylemez, o da tek başına gitmeni istemiyor. Hem daha iyi bir plan yaparız."

"Yapma Helya," dedi yakınma ve şefkatin birleştiği noktada beni bulan bakışlarıyla. Avucunu yanağıma bastırdı ve kirpiklerime birikmiş birkaç damlayı dağıttı.

Ancak buraya kadar gelmemi istemişti Arsıl, gecenin bu vaktinde ortalıkta olmamın tehlikeli olduğunu söylediğinde ona acı bir alayla gülmüştüm. Birazdan Hasan Amca onu almaya gelecek ve ben de kamyonetle eve dönecektim; Yasemin'in yanına. Yasemin sadece onun bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu, Arsıl onu uzak tutma konusunda kararlıydı. Ne tehlikeden haberdardı ne amacından ne de gideceği yerden.

"Bana bak," dedi yüzümü yüzüne doğru kaldırarak. "Şimdi söylediklerimi elinden geldiğince hatırla tamam mı?" Yüzüm parmaklarından sıyrılmadan isteksizce başımı salladım. "Döneceğim inşallah Helya ama her şeyi düşünmemiz gerek. Bu yüzden söyleyeceklerim karşısında sakin olacaksın..." İki eli de sardı yüzümün iki yanını, beni sakinleştirir gibi hafifçe okşuyordu yanaklarımı. "Eğer olur da dönemezsem geç olmadan Hasan Amca'nın yanına gideceksin. Seni yalnız bırakmazlar. Sonra Dilşah'la kalırsın, kaybolduğunda sana o yardımcı olur. Yasemin okulu bitene kadar yurtta kalır, sonra onu yanına alırsın."

İtiraz ederek ellerinin çevrelediği yüzümü hızla iki yana salladım.

"Hayır Arsıl!" Parmaklarının tenimden koptuğu noktaları soğuk kristaller kaplamıştı sanki.

"Sakin ol Helya. Söylediklerim sadece şu an değil, her zaman için geçerli..."

Yaklaşan arabanın motor sesini duyduğumda boğazımın düğümlenip beni nefessiz bıraktığını hissettim. Göğüs kafesim korkunun ağırlığıyla sıkışıyor, karnım histerik düşüncelerle kasılıp içten içe kıvrandırıyordu beni. Arsıl Alaz'ın gitme vakti gelmişti, hiçbir vakte böylesine bir nefret duymamıştım.

"Biz gittikten sonra durma burada, çabuk eve dön," dedi ve sonra yavaşça çekip sıkıca sardı beni. Dudaklarını alnıma yaslayıp buzdan bir çiçek bıraktı tenime. "Helya Alaz, güzel karım... Lütfen bulutlarını çek yüzünden ve gerçek bir güneş gibi parla."

Boğazımdaki düğümü dilimin ucunda hissettim, kelimeler sıkışmış ve ölmüştü sanki dudaklarımda.

Geri çekilip ellerimin üzerine bıraktı bu kez öpücüğünü. Yüzüme son kez bakıp, "Allah'a emanet olun," dedi ve arkasını dönüp yaklaşan arabanın gürültüsüne doğru ilerledi. Bir kez bile bakmadı arkasına, gelen arabaya bindi ve gürültü yavaş yavaş uzaklaştı ormanın bu yanından.

Ellerim damarlarımda gezinen hastalıklı ateşe başkaldırır gibi buz tutmuş titrerken, sağ almış birkaç kelimeyi sessizliği yaran rüzgârın soğuk uğultusuna bıraktım.

"Allah'a emanet ol Arsıl Alaz!"

09.03 KAR

KAKTUS TEAM

"Korku, bilinç ve bilinçsizliği ayıran o hassas çizgidir; ruhun kaynama noktasıdır. Ruh kaynar; iki kalp atımının arasına bir yenisi daha eklenir, parmak uçlarındaki soğuğun zihindeki alevlerle çarpıştığı yerde zihin yanar, beden buz tutar.

Saf korku iki seçenekle gelir insana, ya içinde yanan ateşle şuursuzca etrafta koşmak ya da ellerini sarmaya başlamış buzlara boyun eğerek bir köşede sessiz sedasız beklemek. Eğer insan korkuyu zihninde öğütebiliyorsa yeni seçenekler doğurabilir kendine. İki yıl önce düştüğüm o kamyonetin arkasından koşmam gerekirken korkunun adımlarımı kilitlemesine izin vermiş, ona boyun eğmiştim ve bedelini babamın ölümü ve hafızamın kaybolup duran bozuk bir saate dönüşmesiyle ödediğimde öğrenmiştim bunu.

Şimdi bir yanı buz, diğer yanı yangın olan bu ince ipte dengede durmayı başarıp korkumu zihnimde öğütmek ve olgunlukla yoğurmak zorundaydım; bunu başaramazsam düşecek, düşersem kaybolacak ve kaybolursam kayıplarımın arasında bir daha kendimi bulamayacaktım.

Korkuyordum, hem de deli gibi; hatta belki hemen şu köşeye geçip küçük bir çocuk gibi ağlayabilirdim fakat sonrasında gözlerimi silip ayağa kalkmam gerekiyordu."

Kalemi kaldırıp, "Arsıl Alaz aklını kaçırsa da tek başına Parsların arasına girip tehlikenin göbeğine atlasa da bu hisse yenik düşmemeliyim," dedim zayıf telkinlerime inanmak için çabalayarak.

Arsıl bana hissettiklerimi yazmayı öğretmişti fakat ben ona bu kadar derin bir öfke duyarken nedense bunu yazamıyordum. Muhtemelen yanımda olsaydı bir süre beni izler; sonra da, "*Çünkü öfken korkunun gölgesinde kalıyor,*" derdi. Ben de ona, "*Sana ne!*" derdim. "*Canımı tehlikeye atıp giderken fikrimi aldın mı? Şimdi ben de seninkini almıyorum!*"

Yere düştüğünü yeni fark ettiğim defteri ve kalemimi alıp sayfanın köşesindeki dağılmış mürekkebin üzerinde gezdirdim parmaklarımı ve sonra defteri kapatıp masanın üzerine koydum.

Arsıl'ın çalışma odasındaydım, tıpkı bundan önceki üç gecede de olduğu gibi. Bu odayı her zaman severdim, Arsıl'ın kitaplarını keşfetmeyi ve onun defterlerini gizli gizli okumayı da. Ama geçtiğimiz iki üç günde bu durum bende bir takıntı hâlini almıştı; çiftlikten geliyor ve sonra bu odadan neredeyse hiç çıkmıyordum.

Arsıl'dan tek bir haber bile yoktu; direnişçilerle konuşmuştum, onlar da kendisinden haber alamıyordu. Arsıl'ın direnişçilerin arasındaki önemi göz ardı edilemezdi fakat buna rağmen peşine gidecek cesareti gösterememişti kimse. Beni ise gün içinde Arsıl'ın peşinden gitmemem için gözetimde tutuyorlardı, çünkü bunu yapmam mantıklı düşünemediğim küçük bir âna bakıyordu.

Ne olursa olsun biliyordum, inşallah Arsıl sapasağlam bir şekilde gelecekti yanıma ve her şeyi başardığı gibi bunu da başaracaktı. Bu nasıl oluyordu bilmiyordum ama ruhumdan bir parçanın onun aldığı nefeslerle rahatladığını, korkularımı dizginlediğini hissediyordum.

"Helya bize yiyecek bir şeyler hazırladım." Yasemin elinde tepsiyle içeri girip köşedeki koltuklara yöneldi. Yasemin işin tehlikeli kısmından bihaberdi ve bendeki bu tuhaflığı görse de sanırım Arsıl'la aramızdaki gerginlikten kaynaklandığını düşünerek sorularında ısrarcı olmuyordu.

Hazırladığı şeyler gerçekten lezzetliydi ama iştahım yoktu, sırf enerji kaybetmemek için yemeye zorluyordum kendimi. Yasemin'in bunu fark etmemesine sevinmiştim.

Elindeki ekmekten bir lokma alıp kaçamak bir bakış attı bana.

"Abimle aranızın düzeldiğini sanıyordum."

"Öyleydi ama Arsıl tuhaf davranıp sinirlerimi bozabiliyor."

Doğruydu, konu farklı olabilirdi fakat sinirlerimi darmadağın etmişti.

"Evet, bazen sert çıkabiliyor," dediğinde tuhaf davranışlarımın tahmin ettiği sebepten olduğuna ikna olmuş görünüyordu. "Abim iyi bir adam ama sınırları öyle net ki oraya yaklaştığında bir anda sert yüzünü gösteriyor. Bahaneler yok onun için, bir şey ya var ya da yok. Üzerini çizdiği şeye bir daha dönüp bakmıyor bile."

Konu giderek uzaklaşıyordu benden, bu iyiydi.

"Öyle... Katı olduğu bir konuda yumuşadığını pek görmedim. Koyduğu sınırların ötesine geçmeyi de geçirmeyi de sevmez."

"Neden ki?" dedi Yasemin geçen günkü tartışmanın siniriyle. "Sanki düşünürüz dese ölecek! Evet demesini bile beklemiyorum, sadece düşünsün istiyorum Helya. Ama o bunu bile yapmıyor!"

"Yasemin?" dedim o sinirle yerinde kıpırdanıp dururken.

Duruldu.

"Efendim?"

Gücenmemesi için oldukça yumuşak bir tavırla, "Neden bahsediyoruz?" dedim.

Sinirle gerilmiş bedenini rahat bırakıp kamburunu çıkararak oturdu. Derin, sıkıntılı bir nefes alıp elindeki ekmeği tabağına bıraktı.

"Okulum Helya... Okulum bittiğinde üst eğitim merkezine geçmek istiyorum. Ama abim dinlemeden reddediyor."

"İkinci kısım çok tehlikeli..." Yasemin'in ne hissettiğini anlayabiliyordum fakat hak verdiğim kişi Arsıl'dı. İkinci kısım böylesine teh-

likeliyken bu kısımdakiler çocuklarını haklı olarak oraya göndermek istemiyordu.

"Bıktım artık Helya!" Söylediğini doğrularcasına yüzünü astı. "Parazitlardan, tehlikelerden, her şeyden bıktım! Ben..." İçi doluydu, belli. Söylediklerini de yarım bıraktıklarını da bölmedim, bir süre susup sonra devam etti. "Gitmek istiyorum. Bunu söylediğimde de kızıyor abim ama istediğim şey bu. Şehir merkezine gitmek, tehlikeden uzaklaşmak istiyorum; buraya hapsolmak istemiyorum!"

"Şehir merkezinin tehlikeli olmadığını nereden biliyorsun?" Şehir merkezi oraya gidebilen birkaç kasaba zenginin anlattığı o şehir efsanelerindeki gibi mükemmel olamazdı; hiçbir yer mükemmel olamazdı.

"Orada teknoloji var. Arabalar buradaki gibi külüstür değil, cep telefonları var, bilgisayarlarını ellerinde taşıyabiliyorlar. Binalar, sokaklar, dükkânlar; hepsi buradan katbekat güzel! Biz yıllar öncesinde kaldık, onlar gerçek zamanı yaşıyor."

Söylediklerinin büyük bir kısmı beni cezbetmiyordu. Yıllara hapsolmamız şüphesiz ki kötüydü fakat lüks arabalar ya da cepte taşınan telefonlar ilgimi çekmiyordu. İlgimi çeken şey özgürlüktü; Ateşoyuk'un, doğup büyüdüğüm bölgemin özgürlüğü.

"Namazlarımı kılıyorum, Kuran okuyorum, sohbetlere gidiyorum ve kapanmayı da istiyorum ama neden Helya, neden bunca şeye rağmen dualarım kabul edilmiyor? Sadece istediğim tek bir şey var, neden olmuyor?"

"Bazen anneler çocuklarına istediği şekerlemeyi vermez," dedim durumu kendimce açıklamaya çalışarak. "Çocuk için şekerlemeler şüphesiz ki güzeldir ve onu istiyordur ama anne, şekerlemenin ona vereceği zararı biliyordur ya da sadece o an şekerlemeler için uygun bir an değildir. Çocuk eksisini ya da artısını düşünmez, şekeri istiyordur ve alamadıysa isyan eder. Bu bir benzetme olamaz kesinlikle, yalnızca küçük bir örnek. Yine de parçaları birleştirebileceğini umuyorum."

Duraksayarak söylediklerimi düşünüp tarttığını gördüğümde sevindim. Bakışlarını ellerinde toplayıp hafifçe gülümsedi.

"Bazen abimle çok farklı olduğunuzu düşünüyorum, bazense tamamen aynı. Bunu düşüneceğim, teşekkür ederim Helya."

Yemeklerimizi bitirmiştik, Yasemin tepsiyi alıp ayağa kalktı. "Kendime yapamadığım açıklamalar olduğunda sana gelebilir miyim?" dedi odadan çıkmadan önce.

"Her zaman buradayım," dedim imalı bir tebessümle. "Yani ara sıra gidip gelebiliyorum ama burada sayılırım."

Gülüşü iyice genişledi ve odadan çıktı.

Yalnız kaldığımda gülümsemem saniyeler içinde yerle bir oldu yüzümde. yıkıntının tozları düşüncelerimi griye boyadı. Arsıl Alaz burada olsaydı temizlerdi zihnimde biriken tozları, o gelene kadar bununla yaşamalıydım.

"Lütfen Allah'ım... Lütfen dualarımı kabul et."

...

Umut, kazanması kolay ama ayakta tutması güç bir histir. Bir damla su dahi umudun yeşerip şaha kalkmasına sebep olabilirken günleri gecelere katan zaman acımasızca terk edilmiş kurak bir toprağa sürükler umudu, ihtiyacı olan o bir damla suyun toprağa düşmediği her saniye. Önce soldurur o toprakta, sonra çürütür ve sonunda orada hiç var olmamış gibi toprağa karıştırır. Bu döngü toprağa düşen her su damlasıyla tekrar eder kendini alay eder gibi, ta ki toprak küsüp tozuna karışan suyla umudu yeşertmek yerine çamurlaşana kadar.

Zihnimin topraklarını balçıklar kaplamıştı, hâlâ umudumun yeşerdiği yerler vardı ama bu, düşüncelerime bulaşmış çamurları temizlemeye yetmiyordu.

"***Dört koca gün,***" yazdım yeni açtığım sayfaya. "***Arsıl Alaz'dan hiçbir haber almadan dört koca gün daha geçti. Toplam bir hafta mı***

oluyor, yoksa beş altı gün mü bilmiyorum; aslında bu belirsizliğin matematiği düşüneceğim en son şey."

Sonra kelimeler birbiri ardınca devam etti; Arsıl'ı anlattım, yokluğunu, yokluğunda yeşerttiğim her umudu, o umutların bir bir soluşunu, toprağı, sonra çamuru... Arsıl bu satırlardaki umutsuzluğu duysa nefret ederdi ama acı bir gerçek vardı ki Arsıl burada değildi; hem de nereyse koca bir hafta boyunca.

Direnişçiler birinci kısmın sınırına yaklaşmama izin vermiyordu, sınıra gizli gizli yaklaştığım her seferde yakalanmıştım. Gerçi yakalanmasam bile sınıra ulaşamadan mutlaka askerler tarafından görülecektim, yine de önemi yoktu.

Evde bir başımaydım, düşüncelerin arasında kalıp aklımı kaçırmamak için erkenden dükkâna gidiyor ve çıkabildiğim kadar geç saatte çıkıyordum. Yasemin'i şüphelenmemesi için okul yurduna bırakmıştım, gündüzleri yanına gidip birkaç saat onu görerek sorularını basit cevaplarla geçiştiriyordum. Sonra yine eve dönüp Arsıl'ın çalışma odasında uyuyor, dua ediyor, kitap okuyor, ulaşabildiğim defterlerini okuyor ve yazı yazıyordum.

Bundan tam iki yıl önce hastanede yatarken Arsıl'ın karşıma geçip ellerime bir defter tutuşturmasıyla başlamıştı satırlarla tanışıklığım. Elimde bir kalem bir defterle hastane odasında öylece kalakalmıştım. Artık kendi yolumda yürümek istemeyip her şeyden elimi çekmem öyle sinirlendirmişti ki onu, "Yaz!" diye bağırışının odayı inletişi hâlâ kulaklarımdaydı, nitekim bana bağırdığı anlar oldukça nadirdir. "Ne hissediyorsan yazacaksın!" demişti ağlamaya başladığımda. "Üzüldüğünde yaz, ağladığında yaz. Ölüyor musun? Onu da yaz!"

Sonra yazmaya başlamıştım; bazen o günü, bazen kendimi ya da babama söylemek istediklerimi, annemin belirsizliğine kusmak istediğim öfkeyi ama en çok Arsıl'ı yazmıştım. Çünkü içimdeki boşluğu öyle bir doldurmuştu ki getirdikleriyle, kendi yolumda yürürken her adımda ondan izlere rastlıyordum ve kaybolan anılarım yine onunla buluyordu yolunu.

Çalışma masasının arkasına geçip küçük dolabı açtım, eski kitabı çıkardım. En arka sayfasına konulmuş küçük anahtarı alıp çekmecelerin yanına eğildim. Arsıl'ın çekmecelerinden birinin anahtarıydı bu, dün gece bulmuştum.

Çekmeceyi açtım, defteri alıp masanın altına girdim; tıpkı Arsıl'ın defterlerini okuduğum her seferinde yaptığım gibi. Sayfaları çevirdim ve rastgele birinde durdum. Cümlelerindeki tanıdık izler hemen kabul görmüştü zihnimde, beni anlatmıştı yine birçok seferde olduğu gibi.

Kaybolduğum zamanların birine yakın bir tarihte yazmıştı sayfadakileri, yine acımı anlatmıştı. Anılarımı kaybederken düştüğüm o boşlukta korkuyla attığım çığlıklar vardı satırlarında. Zihnimden gitmesini engelleyebilecekmiş gibi tanıdığım her şeye delirmiş gibi saldırmam ve sonunda aşina olduğum ormanda attığım her adımla biraz daha yabancılaşmam, kendi evimde kayboluşum... Yazılanlar işte bunlardı.

Arsıl hafızamı kazandığım zamanlara, "doğuş" diyor; yeniden doğduğumu söylüyordu; yeniden kendimi bulduğumu ve yeniden güçlendiğimi. Yine tüm acılara rağmen bunları işlemişti bu sayfaya da. Fakat sonuna geldiğimde okuduğum son cümleler şeffaf bir duvar gibi çıktı önüme, çarptığımı bile fark edemedim. Yaktı gözlerimi, gözyaşları peşinden geldi. Bu satırlar bu kez güvenli değildi.

"Sen bir tırtılsın, ben senin kelebeğe dönüşünü izliyorum... Ve sonra kendi kanatlarını parçalayışını."

Masanın altından çıktım, defteri hızla kapatıp yerine ittim ve çekmeceyi kilitleyip anahtarı yerine bıraktım. Umudu öğütleyen adamın cümlelerinden güç almaya çalışırken bu kez onun umutsuzluğuna çarpmıştım.

Odanın ortasına serilmiş seccadenin başına bıraktım kendimi, az önce sabah namazını kıldığım yere. Göğsüm keskin bir yükle kasılmıştı, kaos göğüs kafesimin parmaklıklarından taşıyordu. Dualarım birbirine girmişti, kurtarabildiklerimi mırıldanıyordum. Boğazımdaki yumru bir an olsun yalnız bırakmıyordu beni.

Gün ağarana kadar öylece durdum orada; oturuşum bile değişmeden eklemlerim sızlıyordu. Gözyaşlarımı bir kez daha silip yerimden doğ ruldum, seccadeyi katlayıp kenara bıraktım. Dükkânı açmak için epey erkendi, yine de ağzıma beni ayakta tutacak birkaç şey atıp çıktım.

Tüm gün tıpkı diğer günlerdeki gibi Amber'de ne kadar ağır iş varsa onları yapmış, düşünmek için bir saniye dahi tanımamıştım kendime. Depo, kitaplıklar ve kasa arasındaki koşuşturmam öyle yormuştu ki kendimden bolca uzak kalmıştım, bir makineden farkım yoktu. Dükkân bile olduğu saatten bir saat sonra kapatmıştım. Öyle ki tanıdık bir esnaf uğrayıp Arsıl'ın nerede olduğunu, tüm işleri neden bir anda yapmaya çalıştığımı sormuş ve yardım etmeyi teklif etmişti; kibarca geri çevirmiştim.

Hasan Amca ve Zehra Teyze de önceki birkaç günde olduğu gibi dükkâna uğrayıp nasıl olduğumu sormuştu. Arsıl'dan bir haber olup olmadığını öğrenmek istediğimde susmuşlardı. Ben de onlara bir şey söylememiş, sanki hiç gelmemişler gibi davranmıştım. Perişan hâlime acımış olacaklar ki üstelemeyip bir süre daha yanımda durduktan sonra gitmişlerdi. Dahası Arsıl'la abi-kardeş değil de evli bir çift olduğumuzu çevreden birilerinden öğrenme ihtimalleri bile artık beni tedirgin etmiyordu.

Dükkânı kapatıp kamyonete atladığımda Dilşah'ın evine giderken buldum kendimi, Arsıl'ı hissetmek için çabucak eve gitme düşüncesi bile yokluğuyla karşılaşacağım gerçeğiyle beni boğuyordu.

Kış gelmişti ve yüzünü gizlemeden bize gösteriyordu. Soğuğunu bir elçi gibi göndermişti önceden, şimdi ise yılın ilk karı yağıyordu. Toprak yol düşen her kar tanesiyle çamurlaşırken ağaçlar, mücevherlerini kuşanmış bir kadın gibi dallarında saklıyordu küçük taneleri. Kamyoneti kenara çekip çantamdan defterimi çıkardım. Bu ânın, yılın ilk karının kayıtlarıma geçmesini istiyordu.

Arsıl soğuğu ve yağmuru severdi; karı daha çok severdi ama kara dokunmaktan değil, bizzat varlığından hoşlanıyordu.

"Kar yağıyor... Kapkara asfaltın üzerine serildiğinde bile özündeki asaletle parlıyor ve yine ezilip geçildiğinde ruhunu alıp bedenini toza toprağa terk ediyor. Bu kar Arsıl Alaz, yılın ilk karı. Ve sen şu anda hemen yanımda olabilirdin..."

Attığım üç nokta dağıldı, mürekkep birbirine karıştı. Daha fazla bir şey yazmak istemedim, kenara tarihi atıp mürekkebin kuruyup kurumamasına aldırmadan defteri kapatıp çantama attım. Yine korku, yine öfke doluydum. Kar yağışı iyice yoğunlaşmıştı, direksiyona sert bir yumruk geçirdim. Tiz korna boş yolda yankılandı, gözyaşları gözlerimi yaktı ama ağlamadım. Kamyoneti çalıştırıp yola koyuldum.

Evin önüne geldiğimde zile basıp bekledim, bir süre sonra kapı açıldı. Bahçeye girdiğimde Feride Teyze de evin kapısını açmış bekliyordu, eve ulaşana kadar yağan kar omuzlarımda birikmişti.

"Selamun aleyküm," dedim onu öpüp içeri girerken.

"Aleyküm selam." Çıkardığım pelerinimi aldı. "Üşümüşsün." Üzerimdeki kalın elbiseye rağmen köşedeki askıdan bir hırka alıp tutuşturdu elime. "Sobinenin yanına geç, ısın biraz. Dilşah'ı uyandırayım ben de, uyukluyordu yukarıda."

"Tamam Feride Teyze, içerideyim ben."

Salona girip köşedeki tekli koltuğa geçtim, ellerimi şömineye tutup ısıtım biraz. Dilşah'a olanları anlatmayacaktım. Amcamla yengemin kaybından sonra Arsıl'ın Dilşah'ın ailesinin katili olan Parsların arasına girdiğini ve günlerdir ondan haber alamadığımızı kendisine söyleyemezdim. Benim de ondan bir farkım yoktu ya, yine de bunu bilmesini istemezdim. Bir tuhaflık olduğunu anlayacaktı belki ama çok üstelemezdi Dilşah, bu huyunu her zaman severdim.

"Helya!"

Feride Teyze, Dilşah'ın tekerlekli sandalyesini iterken Dilşah daha bana ulaşmadan uzatmıştı kollarını. Yanına gidip sıkı sıkı sarıldığımda tahmin edemediğim bir şekilde bu sarılış, hislerimin önüne çektiğim

sette bir çatlak açmıştı. Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde boğazım
temizleyip geri çekildim.

"Nasılsın?" dedi sandalyesini koltuğumun hemen karşısına çekerek.
Kısa saçlarını ensesinde bir atkuyruğuyla topladığında koltuğuma ge-
çip, "İyiyim," dedim; içimdeki isteksizliği bir nebze bastırabilmiştim.

"Eskisi gibi sık sık gelmiyorsun." Güldü. "Hasan Amca bile senden
daha çok uğruyor. Seni özledim Helya... Kardeşim!"

Küçükken, henüz Dilşah'ın bizimle yaşadığı zamanlarda birbirimize
hep böyle hitap ederdik; *kardeşim*. Gülümsedim.

"Ben de özledim ama dükkân şu sıralar biraz yoğun... Havalar da
soğuyunca hemen eve geçiyoruz."

"Seni yeniden kendinde görmek güzel!" dedi hafıza kayıplarını ima
ederek. "Arsıl olmasa senin başka bir yerde kalmana izin vermezdim,
biliyorsun." Gülümsemeyi sürdürmek için zorladım kendimi. Bunu
fark etmişti. "İyi değilsin sanki..." dedi sevimli gülümsemesi yavaş
yavaş silikleşirken.

"Arsıl'la şu aralar aramız limoni..." Aynı anda hem yalan söylüyor
hem de söylemiyordum. "Neyse..." dedim konuyu geçiştirerek. "Bana
bakma sen, her zamanki karamsarlığım."

Daha fazla uzatmadı, sonra da farklı konular açıp birkaç şey anlattı.
Onu dinliyormuş gibi yapıyordum ama aklım çoktan allak bullak ol-
muştu bile. Konuya dâhil olmaya ve normal davranmaya çalıştım, bir
süre daha bu şekilde konuştuk. Aslında daha çok Dilşah konuştu, ben
ise dinliyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Burada kalmamı teklif etmişti ikisi de ama kendimi normal görünmek
için daha fazla zorlamamak adına daha sonra gelip kalabileceğimi
söyledim ve namazımı kılıp ikisiyle de vedalaştıktan sonra çıktım.

Yol uzun sürmüştü her zamanki gibi, yol boyunca karlar ön camımı ve
gözyaşları da gözlerimi buğulandırmıştı. Bir kasaba askeri bu saatte
yolda olduğum için beni durdurup saatlerce sorguya çekebilirdi ama

bir tane bile askere rastlamadım. Tuhaf olan şu ki rastlamak istemiştim.
Eve gitmeme engel olacak, Arsıl'ın yokluğuyla birkaç saat daha yüz-
leşmemi önleyecek bir şeyler olsaydı... Dükkâna dönmeyi düşündüm
ama orası da evden farksızdı, her yerde Arsıl'ın izleri vardı. Eski evime
gitmeyi bile düşündüm bir an ama bu, daha da korkutucu bir seçenekti;
yine evin yolunu tuttum.

Evin yanına bıraktım kamyoneti; çantamı ve okumu yanıma alıp eve
döndüm. Yürüyeceğim sırada sessiz bir inleyiş ve adım sesleri durdur-
du beni yerimde. Bir ok çıkarıp çantamı yere attım, yayımı elime alıp
dikkatle etrafımda döndüm. Korkuyordum ama aynı zamanda yine bir
su damlasıyla filizlenmişti umudum.

"Kim var orada?" dedim neredeyse neşeli çıkan sesimin korkudan
titreyen dizlerime eşlik edişiyle.

Bir adım daha, karda sürtünme sesi ve daha yakın...

"Kim var!"

Sesin geldiği yönü kestirmemin olanaksız olduğu bir karmaşadaydım, çevremde dönüp duruyordum. Evin önündeki sokak lambasının aydınlattığı açık alanda parıldayan karlar, üzerlerine düşen gölgeyle canlanmıştı adeta. Kirişi yavaşça bıraktım; ok da yay da ellerimden düşerken Arsıl Alaz ıslak, çamurlu ve kanlı gömleğiyle bedenini dizlerinin üzerine bıraktı.

Aldığım ilk nefes buymuş, bu solukla can bulmuşum gibi çektim havayı içime; ayaklarım zemine çivilenmişti, art arda aldığım nefeslerle dolan ciğerlerim dışında hiçbir hareket yoktu bedenimde. Zihnimin kapıları birikmiş tüm hisler tarafından kırılmış ve nihayet yanaklarıma süzülen yaşlarla koşmaya başlamıştım, aramızdaki kısacık yol bir türlü bitmemişti ayaklarımın altında. Yanına ulaşıp yere bıraktım kendimi, kollarımı boynuna doladığımda hıçkırıklarım ikimizi de sarsıyordu.

"Teşekkür ederim!" dedim anlaşılması güç kelimelerle. "Allah'ım teşekkür ederim!" Geri çekilip solgun yüzünü avuçlarıma aldım. "Arsıl..." Saçlarını terli alnından çektim, gözlerime kilitlenmiş gözlerine bakıp

öptüm onu. Yorgun bedeni hareketlenip yavaşça kollarını belime sard
Yüzünün her bir yanında dolaşıyordu parmaklarım; burada olduğunun
gerçek olduğundan emin olmak ister gibi. "Buradasın Arsıl..." dedim
gözyaşları arasında. "Geldin!"

Yılın ilk karı üzerimize yağıyordu. Hemen yanımdaydı işte; yüzü
avuçlarımın, bedenim ise onun kolları arasında. Beni yalnız bırakma
mıştı, bir kez daha.

"Buradayım sevgilim," dedi duyulması güç bir sesle. "Geldim."

Başını göğsüne yaslayıp sakinleştirmek için hafif hafif okşadı sırtını
Dokunduğu her yer çamurlaşmış topraklarımı yeniden yeşertip yem
yeşil vadilere dönüştürdü. Geri çekilip bir kez daha baktım özlediğim
yüzüne, elleri yanaklarımı bulduğunda yorgunca gülümsedi. Yine
aynı hareler, yine aynı gizem vardı gözlerinin kehribarında ama bi
kez yorgunluk da vardı kirpiklerinin arasında. Sesi de hareketleri de
öylesine bitkin ve üstü başı öyle dağınıktı ki sonunda bunun farkına
varıp kendime gelebilmiştim. Yeniden ellerini tutmanın mutluluğuyla
sarhoş olmadan önce onu içeri taşımam gerekiyordu.

Koşup yere bıraktığım eşyalarımı aldım, anahtarımı çıkarıp hızla kapıyı
açtım. Dönüp ayağa kalkan Arsıl'ın koluna girdim dikkatle, ağırlığını
vermeden yaslandı, birlikte içeri girdik. Eğildi, parmakları çizmelerimin
iplerine dolandı. Ellerini çekip çözdüm bağcıklarını ve kendi çizme-
lerimi de çıkarıp tekrar koluna girdim.

"Ne oldu sana böyle Arsıl?" dedim kendi kendime.

"Düştüm, dövüştüm, koştum," dedi kısaca; sonra kesik bir nefes aldı.

"Biraz dinlen, kendine gel. Yaralarına bakayım ben de o sırada." Ne
olduğu önemli değildi şimdi, sadece o buradaydı ve varlığıyla huzur
bulmadan hiçbir şey konuşmayacaktım onunla, konuşulacaklar bekle-
yebilirdi. Yüzümü ona çevirdim. "Tüm ormanı yürüdün mü?"

Belli belirsiz başını salladı, neler olduğunu sorup onu yormadım.

Odaya çıktık. Arsıl'ı yatağa taşıyıp dikkatlice yatırdım. Komodindeki bardağa su doldurup Arsıl'ın ellerine tutuşturdum. Art arda üç dört bardak su içmişti; biraz daha rahatlamış, kendine gelmiş gözüküyordu şimdi. Doğrulmasını sağlayıp kirli ceketini çıkardım. Bir yanı yırtılmış gömleğini ve çamurlu pantolonunu da çıkarıp yorganın altına girmesine yardım ettim. Yaralarının çok derin olmadığını gördüğümde rahatlamıştım. Birkaç kat daha yorgan örttüm üzerine; başını yastığa iyice yerleştirdi, gözleri yarı aralık beni izliyordu.

"Helya..."

Dolabın yanında durup cevap vermeden ona baktım. Her şeyi bir yana bırakıp yanına yatmak ve günlerce yaşadığım korkuyu bana unutturacak adamın sıcaklığında huzurlu bir uyku çekmek istesem de bu bencil düşünceyi bir kenara ittim.

"Büyük kardeş kim?" dedi güçlükle.

"Anlamadım." Sorusuna bir anlam vermeye çalışırken bir yandan da giymesi için kalın bir şeyler arıyordum.

"Büyük kardeş..." dedi öksürmeden hemen önce. "Baban mıydı, yoksa amcan mı?"

Gömleklerin arasından kalın bir kazak bulabildiğimde bir an duraksadım, sorduğu şey tuhaf bir biçimde rahatsız etmişti beni.

"Amcam," dedim yanına gidip kazağı ona uzatırken. "Amcam büyük kardeştı, babamın abisi... Neden sordun?"

Birkaç kez daha öksürdüğünde ona kendini zorlamamasını söyleyecektim ama devam etti.

"Hücredeki adamın yanına gittim Helya. Ona saati verene kadar yüzüme bile bakmadı. Onu aldığında bile susmakta kararlıydı ama sonra bana bir şey söyledi."

Yavaşça yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Heyecanlanmıştım ama tedirginlik heyecanımı bastıracak kadar yoğundu.

"Ne söyledi?" derken sesim küçük bir fısıltıya hapsolmuştu.

"Dostunun ismini ya da bir diğer deyişle eski liderin..." Gözlerime baktı, beni ölçer gibi bekledi ve sonunda, "Kılıçhan..." dedi. "Kılıçhan Karayel."

Beni izledi. Nefesim boğazımda kasılıp kalmıştı; ne hareket edebiliyor ne de tek bir kelime dökebiliyordum ortaya, gözkapaklarım başlarımın takıldığı noktada kapanma ihtiyacı bile hissetmiyordu. O susuyordu, ben düştüğüm hayretten çıkıp konuşamıyordum. Sessizlik dayanılmaz bir gürültüydü şimdi aramızda, o da her şeyin farkındaydı.

"Dilşah..." dedim, yavaşça başını salladı.

Kılıçhan Karayel dedemdi; bizim dedemizdi, Dilşah'ın ve benim. Büyük kardeş ise amcamdı, bu demek oluyordu ki...

Lider amcam ve Dilşah ise liderin çocuğuydu.

10.01 KIVILCIM

KAKTÜS TEAM

Küçük bir çocuktum; amcamla yengemi kaybettiğimiz, Dilşah'ın adımlarıyla vedalaşıp tekerlekli sandalyeyle tanıştığı gün. Babamın acı yeminlerinin ardından günlerce tek bir kelime bile etmediği, annemin elini babamın omzuna koyup teselli edecek birkaç kelimeyi bile arayıp bulamadığı, Dilşah'ın uyandığında anne ve babasını sorduğu o ilk anı, babamın yaşananları ona nasıl anlatacağını gecelerce düşündüğünü hatırlıyorum. Dilşah öyle çok ağlamıştı ki bir daha güleceğine inancımı yitirmeye başlamıştım.

Her sabah yatağına gidip ben uyandırmıştım onu, gülümsetmek aylarını almıştı. Bize alışmıştı; bizimle yemek yemeye ve sohbet etmeye, hatta babamın onu eğitimlerime dâhil etmesine bile. Amcamla yengemin hatıralarına yıllar sonra alışmıştı, onların ismi geçtiğinde gözleri dolmuyordu artık.

Alışamadığı tek bir şey vardı; Parslar. Konunun bir ucu onlara değindiğinde bile oturuşu değişiyor, gözlerini kaçırıyor ve sessizlik içinde cümlelerin onlardan uzaklaşmasını bekliyordu. Tam da bu sebeplerden onu Parslarla ilgili hiçbir konuya dâhil etmiyorduk, direnişçiler bile onun yanında tek kelime etmiyordu konuyla ilgili. Peki şimdi kim çıkıp ona Kaplan liderinin çocuğu ve Parslarla burun buruna gelecek ilk isim olduğunu söyleyebilirdi?

Ben farklıydım, zor bir çocuktum. Dilşah'la geçmişimiz benzer olsa bile ben güçlü olan, toparlayandım. Dilşah ise hassas ve narin, kırılgan olandı. İkimiz de yere düşsek ben ayağa kalkmalı ve Dilşah'ı da yerden kaldırmalıydım. Fakat şimdi ona bu yükü yüklemek, altında

kalacağını bile bile kırılmasına izin vermekti. Ne yapacağımdan ya da neler olacağından bihaberdim, yalnızca korkuyordum.

"Haydi bakalım." Yavaşça Arsıl'ın kolundan tutup kalkmasına yardım ettim. "Yaralarına bakmamız gerek."

Yatakta doğrulurken, "Helya..." dedi sıkılgan bir tavırla. "İki üç sıyrığı sence de çok büyütmüyor musun?"

Söylediği gibi çok derin yaralar olmasa da iki üç tane değildi, sıyrık hiç değildi. Söylenişini duymazdan gelerek yaralarını temizledim bir kez daha ve dikkatlice üstlerini kapattım.

Arsıl eve dün gece gelmişti, bu zamana kadar kimseye geldiğiyle ilgili tek bir şey söylememiş ve evden çıkmamıştık, çiftliğe bile gitmemiştim. Belki akşama doğru Amber'e gider ve Hasan Amca'ya telefon açardım ama önce onunla benim konuşmam gerekiyordu. Arsıl yaralı, hasta ve son derece yorgundu şimdi; sabah namazından sonra banyo yapması için yardım etmiş, ardından tekrar yatırmıştım. Bu saate kadar hiçbir şey olmamış gibi davranıp kendine gelmesini beklemiştim, o da sorularımı soracağım zamanı bekleyerek sessiz kalmıştı.

Yaralarını kontrol etmeme izin verdikten sonra tekrar uzandı yatağa. Elimi anaç bir tavırla alnına koydum, parmaklarım yanağına inerken bileğimi tutup avucumu hafifçe öptü. Gülümsedim. Açacağım konu aklıma geldiğinde gülüşüm ciddiyetle solmuştu.

"Dilşah... O bu yükü nasıl kaldıracak Arsıl?"

Dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi düşüncelerin arasından.

"Sence direnişçilere bunu hemen söylemeli miyiz?" Bana kalırsa bu bilgi bir süre daha bizde kalabilirdi.

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Hayır... Önce güvendiğimiz birkaç kişiyle konuşacağız bunu sadece, herkese açıkça ilan edemeyiz." Bileğimde hayalî bir daire çizdi parmaklarıyla. "Hepsine güvenmiyorum."

Kastettiği direnişçilerdi. Bunu Arsıl'dan duymak tuhaftı; çünkü bugüne kadar onlara en çok yararı dokunan kişilerdendi, her konuda. Şimdi böyle söylemesi... Tuhaf olan şuydu ki onu haksız bulmuyordum ve bazı durumlarda bakışlarla bile olsa belirtiyorduk bunu birbirimize. Bunu söylemem de garip ama bazı şeylerin beni rahatsız ettiği kadar Arsıl'ı da ettiğini görüyordum. Onunkini sormadan kendi sebebimi sundum önüne.

"Amaçlarından sapanlar var."

"Var. Zulümden kurtulmaya çalışıyoruz ama bazı direnişçilerin, özellikle de yeni grupların bahsettiği saldırgan hayalleri duyuyorum. Bazılarının amacı halkını kurtarmak değil, zulme zulümle karşılık vermek."

"Bunu Hasan Amca ve diğer direnişçi büyükleriyle konuşmalıyız. Bu, herkesi kötüye saptırabilir." Nefretin bile bir ahlakı vardı ve bu ahlaktan bihaber olan direnişçiler yüzünden adımız da amacımız da tehlikeye girebilirdi.

"Öyle..." dedi yalnızca.

"Dilşah'ın lider kızı olduğunu öğrenenlerden bazıları onu bir silah gibi kullanmak isteyecek, istemediği şeyleri yapmaya zorlayacaklar belki de." Savunmasızlığını düşündükçe korkum büyüyordu.

"İstemediği şey..." Kastettiğimin bile farkında olmadığım şeyleri anlamış gibiydi. "Bir evlilik mi? Çünkü daha fazlasını yapmaya cesaret edemezler."

Bir şey söylemeden uzun uzun baktım gözlerine, beni anladığını görebiliyordum.

'Bilmiyorum, bilmiyorum Arsıl. Kaplan halkının başında lider olarak durduğu an onu yıkmaya çalışacaklar. Parslarla burun buruna gelecek, Parsların ona yapmaya çalışacağı şeyleri düşünmek bile istemiyorum. Bile bile onu önlerine atamayız. Belki de... Belki de..."

"Belki de biri bunu yapmadan onu lider olabilecek bir Kaplan'la evlenmesi için biz ikna etmeliyiz." Söylemeye çekindiğim şeyi Arsıl tek seferde söyleyivermişti.

"Bunu istemek doğru mu bilmiyorum ama onu göz göre göre yem gibi ortaya koyamam." Tereddüt her zaman vardı ve eminim ki hiçbir zaman yok olmayacaktı.

"Bunu onunla konuşmalıyız." Bileğimdeki parmaklarını hafif hafif bastırdı tenime, bedenimdeki gerilimi almak ister gibi. "Şimdi biraz rahatla tamam mı? Daha çok yolumuz var, lideri yarın çıkarmayacağız. Kaplan halkının başına. Unutma, savaşın eşiğine gelene kadar lider gizli kalacak ve emin ol ki o zaman tek sorunumuz bu olmayacak."

Nefesimi bırakıp huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Tek sorunumuz bu olmayacak tabii. Kaplan Mührü... Dilşah'ta olmayabilir, babasının lider olduğundan bile habersiz... Onu nerede bulmalıyız? Dahası Kaplanları ikna etmek beklediğimiz kadar kolay olmayabilir."

"Bazen durmalısın Helya," dedi elimi kaldırıp dokunduğu yeri öperken. "Zihninin olayları sindirmesine izin ver, düşüncelerini biraz sustur ve derin bir nefes al."

Söylediğini yaptım, her şeyi bir kenara çekip derin bir nefes aldım ve bu konuyla ilgili her şeyi dondurup aklımın kutuplarına kaldırdım. Fakat sorunlar çözülmemişti, çünkü bir konuyu kaldırırken başka bir düşünce düşüyordu önüme.

"Tamam... Düştün, dövüştün ve koştun," dedim söylediklerine hitaben. "Peki nereden Arsıl Alaz, kiminle ve nereye?"

Bileğimdeki zarif tutuşu, elimi ellerine hapsedip parmaklarımı kavrayarak sahiplenici bir tavra büründü.

"Genel bir soruyla şaşırt beni sevgili eşim."

"Ne oldu?" dedim isteğine ve isteğime karşılık vererek. "Burada olmadığım günlerde ne oldu?"

"Sınırı geçtim. Hazırladığımız haritanın bir kopyası vardı yanımda, önce fark edilmeden orayı bulmaya çalıştım ama hücreler haritanın dışında ve sınırın bir hayli uzağındaydı. Bulmam uzun sürdü; çünkü Pars yapılarında sinir bozucu bir benzerlik vardır, yapının içine girmeden ne olduğu pek anlaşılmaz. Sonunda buldum ama içeri girmemin imkânı yoktu; bu noktada biraz dövüşmüş olabilirim, yine de her şeyi gizli ve sessiz tutabildim."

İnanılması öyle zordu ki kimsenin doğru düzgün ayak basamadığı, hatta bassa bile bir dünya plan ve grupla girdiği topraklarda günler geçirmişti bu adam bir başına.

"Günler sonra, tüm bunları başarıp tekrar sınıra ulaşmak ve birinci kısımdan çıkmak için planlar ve gözlemler yaptığım sırada, öncekinden daha fazla ve çok daha uzun süre dövüşüp koştum. Yakalanmanın eşiğine geldiğimde atladığım yamaç, düşüşüme güzel bir örnekti." Güldü ve yaşadığı tüm faciayı alaya aldı. "İkinci kısmın ormanına girerek kaybettirdim izimi, bir gece dışında kasabaya çıkamadım, o hâlde ortaya çıkmak kendimi ele vermek olacaktı. Sonrası ise yürümek, emin ol ne ne kadar yürüdüğümü biliyorum ne de atlattığım kaç askerle dövüştüğümü."

"İnanılmaz bir adam olabilirsin!" dedim gözlerimi öfkeyle gözlerine dikerek. "Ama bir daha böyle bir şey yapmaya niyetlenirsen yemin ederim sırtına yapışıp seninle gelirim!"

Sessiz kalmıştı.

"Ölebilirdin!"

"Ölmedim."

Öyle çok öfkelenmiştim ki bakışlarım bir an için odanın köşesinde duran ok ve yayıma kaymıştı. Arsıl bunu fark ettiğinde gururlu, hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sinirle kapattım gözlerimi, hislerim

darmadağındı. Elimi elinden çekip dolan gözlerimi sildim. Bana uzandı, ellerini itip geri gittim.

"Ne yaşadığımı bilmiyorsun!" dedim boğuk sesimle. Sonunda böyle bir patlama yaşayacağımı ikimiz de biliyorduk. "Günlerdir ne hâldeyim, kendimi nasıl teselli etmeye çalışıyorum bilmiyorsun!"

Yataktan kalkıp pencerenin yanına gittim, ellerimi saçlarıma daldırıp sinirle çekiştirerek. Onun da yataktan kalktığını duydum, yanıma gelmişti. Saçlarımı ellerimden kurtardı sakince, kolları yavaşça sırtıma dolandı, sinirle ona döndüğümde beni sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

"Bencilsin!" dedim omuzlarımı saran ellerine vurarak. "Senden haber alamadığım her seferde kendi kendimi teselli etmenin ne demek olduğunu biliyor musun Arsıl Alaz? Sana ulaşamadım, sevdiğimi kaybedeceğimi düşündüm. Bu korkunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Kurtulmaya çalışmama rağmen kolları gevşemedi, ne sıcağından ne kokusundan mahrum etti beni. Kollarını gevşettiğinde hemen ondan ayrılıp gidecek olsam bile aslında olmak istediğim yerdeydim.

"Biliyorum," dedi saçlarımın üzerine bir öpücük bırakırken. "Sana iki yıl önce, o hastane odasında âşık olmadım ben Helya; bu yüzden emin ol sevdiğin birini kaybedeceğini hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum."

Kollarım yavaşlamıştı, hareket etmeyi kestim sonunda.

"Ne demek bu?" Durgunluğum aramızda gerilen ipleri bir bir çözmüştü sanki.

"Babanın yanına geldiğimde kaç yaşındaydım?" diye sorduğunda cevap vermek istemedim. Çünkü kızgınlığımı bastırıp söndürüyordu ama yine de dayanamayıp, "Sanırım on üç," dedim.

"On iki," dedi beni düzelterek. "Peki seni ilk ne zaman gördüm?"

"Tuhaf sorular soruyorsun," dedim huysuzlanarak. Bir yandan kollarından kurtulmaya çalışıp bir yandan da beni bırakmamasını istiyordum.

"Cevap ver." Omuzlarımı tutup kendisine döndürdü beni.

"Bilmiyorum. Hastanede sanırım, babamın yanında daha önce de görmüşsündür belki ama ben seni ilk kez hastanede gördüm, yani orada tanıştık."

Cevabım onu tatmin etmemişti.

"Hayır, seni ilk gördüğümde on üç yaşındaydım ve yine hayır; tanışığımızda ben on üç, sen on yaşındaydın."

Hatırlamak için zorladım kendimi, bedenimi kollarına bırakıp tüm dikkatimi düşüncelere verdim ve sonunda dürüstçe, "Hatırlamıyorum," dedim. "Hafızamın çok iyi iş çıkarmadığı gün gibi ortada ama bunu unutacağımı sanmam ve... Daha önce hiç söylememiştin."

"Hatırlamaman doğal ve haklısın, daha önce anlatmamıştım bunu sana," dedi kollarını biraz gevşetip aramıza yüzümü görebilecek kadar ufak bir mesafe bırakırken. "Kim bilir... Belki de her şeyi anlatmamam, ömrümüzün kalanında her zaman kenarda konuşabileceğimiz bir şeylerin kalmasını istediğimdendir." Gözlerimin önüne dökülmüş iki tutamı dikkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Her şeyi bir anda anlatıp benden bilmediğin bir konuyu dinlerken yüzünün aldığı o dikkatli, güzel şekli izlemekten mahrum kalmak istemiyorum."

"Bana anlatmadığın daha neler var Arsıl Alaz? Bilmiyorum ama eğer sen onları kalan ömrümüze yaymak istiyorsan öyle olsun." Kazağına tutunup alnımı göğsüne yasladım. "Şimdi yalnızca seninle tanıştığımı hatırlamadığım o ânı istiyorum."

Konunun gidişatını saptırdığının farkındaydım ama yolun sonuna öyle ilgi çekici cümleler bırakıyordu ki bunun için ona kızamıyordum bile. Aldığı derin nefesle yüzüm göğsüyle birlikte kalkıp indi.

"O zaman demir ocağında bir ustanın yanında çalışıyordum, baban beni kontrol etmek için çalışma saatlerinde ara sıra yanıma uğrardı. Bir gün de sen vardın yanında, baban benimle konuşurken yüzüme bile bakmadın. Gerçi yüzüm gözüm kir içindeydi, tanınacak gibi değildim. Baban

tanıştırmıştı ikimizi, o sıra öyle bir gözün takılmıştı bana; gözlerime bakmış, sonra hiçbir şey olmamış gibi etrafı izlemeye devam etmiştin."

Hayal meyal hatırlıyordum ama net değildi hiçbir şey, yalnızca renkleri seçebiliyordum.

"O günden sonra seni bir daha görebilmek için yıllarca elimden geleni yaptım Helya Alaz," dedi çenesini başımın üstüne yaslarken. "Okul saatlerin, kapandığın ilk gün, eğitimlerin, çalışma günlerinin belirlendiği zaman... Hepsini biliyordum. Ama sonra babanın bana okumayı öğrettiği ayetler çıktı karşıma seni izlediğim zamanlarda ve yavaş yavaş çektim kendimi senden. Yaptığın her şeyi yine takip ediyor, yürüdüğün yolu izliyordum mesela ama sen o yolda yürürken arkamı dönüyordum. Bir süre sonra da alıştım buna zaten ve babanın üzerimdeki onca emeğine karşılık nankörlük etmemek için bu konuyu bir kez bile açmadım. Sonra... Bildiğin gibi işte."

Yüzümü kaldırmadan yanağına koydum elimi, göğüs kafesimin içi festival yeri gibiydi. Kahkaha atanlar bir yanda; korkup heyecanlananlar, hayrete düşenler diğer yanda. Konudan konuya taşımıştı beni, yine o tanıdık heyecan ve hayranlık kabardı içimde ona karşı. Ne söyleyebilirdim ki? Onu iki yıl önce değil de çok daha önce fark etseydim hayatımda ne kadar şey değişmiş olurdu? Kayıplarım çoğalır mıydı, yoksa söz edecek bir kayıp bile olmaz mıydı? Cevapları asla bilemeyecektim, çok fazla olasılık vardı fakat bizi birbirimize bağlayan an tam da şu ândı. Öncesini düşünerek nefes aldığımız bu andan çalmak yerine, kollarında olduğum adamın aslında her zaman hayatımda olduğunu bilerek mutlu olmayı tercih ettim.

"Babam neden bunca yıl seni bizimle gerçek anlamda tanıştırmadı Arsıl Alaz?" dedim içimden, bu soruyu yalnızca içimde bıraktım. Arsıl'a sorsam ne fark edecekti ki? Babam verebilirdi ancak cevabını.

Sorularımız vardı, cevaplar için savaşıyorduk ama bazen fark edemediğimiz bir şey vardı ki bir soruya sahip olmak bir cevaba da sahip olacağımız anlamına gelmiyordu. Bazı cevaplar bizde değildi ve biz bunun için kendimizi yıpratmamalıydık.

...

"Biraz daha dinlenmeliydin, daha sonra gidebilirdik," dedim Arsıl'ın peşinden yürürken, yine de ön kapıyı açıp kamyonete bindim.

Arsıl kamyoneti çalıştırmış, ağaçların arasına dalmış ve evden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Bir şeyim yok Helya, yeterince dinlendim."

Hava epeyce kararmıştı. Amber'e gitmeyi ve geceyi orada geçirdikten sonra ikinci kısma, direnişçilerin yanına geçmeyi önermiştim ama Arsıl önce direnişçilerin yanına gidip sonra Amber'e geçmemiz gerektiğini söylemişti. Haklıydı; çünkü direnişçiler hâlâ Arsıl'ın döndüğünü bilmiyordu, daha geç olmadan bunu haber vermeliydik.

Bu kez kullandığımız yol kasabaya çok yakındı fakat bize engel olacak hiçbir şeye rastlamamıştık neredeyse. Kasaba tuhaf bir şekilde sessizdi, yakınından geçtiğimiz meydanlarda bile sessizlik hâkimdi, evlerde yanan ışıkları görmesem buranın terk edildiği kanısına bile kapılabilirdim. Arsıl da bu durumu fark etmiş ve ara sıra gözünü yoldan ayırıp etrafı şüpheyle izlemişti.

Yolda geçen uzun süreye rağmen durum hemen hemen aynıydı. Sınıra yaklaştığımızda ise işler biraz daha karmaşıklaşmaya başlamıştı, çünkü sessiz geçen yolun sonunda insan sesleri ve hatta uzaktan gelen bağırışlara karışan sirenler duyulmaya başlamıştı.

Arsıl kamyoneti ormanın aşağıda kalan kuytu bir köşesine çekti, ne olduğunu bilmediğimizden bu şekilde arabayla dolaşmamız çok dikkat çekebilirdi. Sınırın çok yakınındaydık, kalan yolu yürüyerek tamamlayacaktık.

Arabadan iner inmez hızlı adımlarla sesin geldiği yöne ilerlemeye başladık; benim adımlarım aceleci, Arsıl'ınkiler ise temkinliydi. Pelerinimin başlığını önüme indirdi hızla ve kolunu önüme çekip hemen yakasına aldı beni.

"Ters bir şey varsa, koş dediğim anda arkana bakmadan arabaya koşacaksın!" dedi duraksamadan. Onu asla burada bırakmazdım ama tartışma çıkarmamak için sessiz kaldım.

Sesin kaynağı çok yakın değildi, bu da gürültünün uzaklara ulaşacak kadar fazla olduğunu gösteriyordu. Çok daha tuhaf olanı ise az önce yanımızdan bir kasaba askerinin koşarak geçmesi ve bize göz ucuyla baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden sese doğru koşmaya devam etmesiydi. Askerin bizi tutup sorguya çekmesi kötü olurdu ama daha kötüsü onun bizimle vakit kaybetmek istemeyeceği kadar büyük bir sorunun olmasıydı.

Sese yaklaşmaya başladıkça askerlerin sayısı artıyordu ve aralarında siviller de vardı. Artık ileride bir yangın olduğunu net bir şekilde görebiliyorduk ama eminim ki bu normal bir yangın değildi. Askerler meydanın diğer tarafına geniş bir set çekmiş, halkın girmesine izin vermiyordu. Yaralı insanların etrafında koşuşan insanlar ağlayıp bağırıyor ve bazıları da onları sakinleştirmeye çalışıyordu. Tümüyle bir karmaşa hâkimdi meydana. Aralarında birkaç tanıdık direnişçi görünce Arsıl birinin kolundan tutup ne olduğunu sordu.

Adamın Arsıl'ı görünce şaşkınlıkla gözleri irileşse de, "Parslar!" dedi nefes nefese. "Büyük bir grup Pars askeri ellerinde ateşlerle girdi bu kısma, önlerine gelen her şeyi ateşe verdiler; sanırım sınıra yapılan küçük bir sivil saldırıyı bahane etmişler. Direnişçiler ve kasabalılar durdu karşılarında, kasaba askerleri Parsları geri göndermeye çalıştı. Kaplanların da Parsların da bir kısmı öldü, bazı Parslar kendi kısımlarına döndü."

Arsıl yalnızca, "Hasan Abi buralarda mı?" diye sordu. Adam meydanın diğer köşesini işaret edince başını sallayıp elimi sıkı sıkı tuttu ve gösterilen yere hızla yürümeye başladı. Ortalıktaki duman yoğunlaşınca durup şalımı burnumu kapatacak şekilde yüzümün yarısına kadar sardı ve devam etti.

Hasan Abi'yi yaralıların başında bulunca hemen yanına koştuk. Bizi gördüğünde önce hayretle bize bakıp sonra Arsıl'a sertçe sarıldı. Tüm bu kaosa rağmen bir an için gülümsediğini görebilmiştim.

"Dönmüşsün Arsıl!"

"Döndüm abi döndüm, konuşmamız gereken çok önemli şeyler var. Duruma bakılırsa..." dedi meydana yayılmış insanlara bakarak, "daha fazla da erteleyemeyiz."

"Tamam çocuklar," dedi elindeki su bidonunu yaralılarla ilgilenen kadına uzatırken. "Burada bekleyin, hemen geliyorum!"

Yanımızdan uzaklaşırken arkamı dönüp meydana bir kez daha baktım. Diğer yandan hâlâ alevler yükseliyor, itfaiye ve askerler ateşi söndürmeye çalışıyordu. Bir çocuk annesinin eteğine sarılmış, adımlarına yetişmeye çalışırken yaşlı gözlerle etrafı izliyor; bir adam yerde baygın yatan karısını uyandırmaya çalışıyordu. Pazar yerinin tatlı gürültüsünü ağırlayan meydanda feryatlar, çığlıklar ve koşuşturma sesleri çınlıyordu şimdi. Evleri ve aileleri setin diğer yanında kalan insanların bakışlarındaki ürkekmişlik ve gözlerine yansıyan alevler, tüm kargaşanın sessiz bir özeti gibiydi. Bir an için dünya çekti kulaklarımdan tüm seslerini, yine de insanların gözlerine işleyen gürültüyü terlemiş yüzlerinde ve gözyaşlarında gördüm.

Gözlerimizin önündeki sahneyi tercüme etmeye çalışarak, "Arsıl..." dedim kolumu sıkı sıkıya tutmuş, bedenini adeta bedenime bir kalkan yapmış adama.

Beru anladı ve hafifçe başını sallayıp, "Evet..." dedi. "Savaş başlıyor."

11.02 DÜĞÜM

KAKTÜS TEAM

Alevler, ardında bıraktığı isi boşlukta dalgalanan gri bir kuşak gibi kıvrıla kıvrıla saçıyordu gökyüzüne. Dumanlar bir gerçeği örtmek ister gibi iniyordu gözlerimize, meydandaki bağırışlar yerini hıçkırıklar ve sönmüş ateşin küçük çıtırtılarına bırakmıştı ve nedense bu küçük sesler çığlıklardan daha gürültülüydü şimdi. Belki alevler çok büyük değildi ama önemli olan da bu değildi. Önemli olan o alevlerin her şeyi küle çevirecek koca bir yangının elçisi olmasıydı ve bu acı görüntüye şahit olan herkes bunun farkındaydı.

Hasan Amca anlattıklarımızın üzerinden geçen dakikalara rağmen ilk andaki şaşkınlığını taşıyordu yüzünde, elini çenesinin altına koymuş derin derin düşünüyordu. Düşüncelerimizin ve aklımıza gelen çözümlerin aynı olduğunu tahmin edebiliyordum, çünkü bakışlarındaki kararsızlık ve çaresizlik çok tanıdıktı.

"Evlerinize dönün!"

Askerlerin bağırışları kalabalığı dağıtmaya yeterli gelmese de insanlar kendiliğinden evlerine dağılmaya başlamıştı. Evleri setin diğer yanında küle dönenler ise askerler tarafından grup grup toplanıyordu. Meydana giren askerî araçlar dağılmamak için direnen insanları dağıtırken Hasan Amca önde, Arsıl ve ben de arkada buraya en yakın direnişçi kampına yöneldik. Hasan Amca'nın çağırdığı güvenilir küçük bir grup direnişçi de peşimizden geliyordu.

Dev bir kuyu kapağını andıran taş blokun önüne geldiğimizde etrafımızdakimse kalmamıştı, insanlar böyle kuytu köşe yerlerin yakınından bile

geçmek istemezdi. Bir direnişçi önden gidip kenardaki silindiri çevirdi ve o koca taş blok kayarak çekildi önümüzden. İçeri adım attığımda karanlık, sessiz, rutubetli bir soğuk çarptı yüzüme. Merdivenleri inip aşağı yöneldik; Hasan Amca cebindeki anahtarı çıkarıp biraz ileridek büyük kapıyı açtıktan sonra geçmemiz için kenara çekildi, şalteri kalbırıp ışıkları yaktı. İçerisi önce bir sığınağı andırsa da aslında büyük bir salon gibiydi; geniş, sade, temiz.

Odanın bir ucuna çekilip yayımı ve çantamı bir köşeye bıraktım, başlığımı sırtıma atıp pelerinimi düzelttim. Başka bir direnişçi kadın, kocasının yanından ayrılıp çantasını benimkinin yanına bırakırken ikimiz de hafif, gergin bir tebessüm paylaştık.

"Önce namaz kılalım," dedi Hasan Amca küçük dolaptan seccadeler çıkarırken. Gecenin burada düşüncelerle boğuşarak geçeceği belliydi, bu yüzden önce biraz nefes almalıydık.

Saatler birbiri ardınca geçti ama su gibi değil, her dakikası alabildiğine dolu... Koltuğun bir kenarında, göz kapaklarım uykuya yenik düşmek üzere hafif hafif kapanırken dizlerimin üzerindeki deftere bir şeyler yazmaya çalışıyordum şimdi. Bazen kalem elimden kayıyor, mürekkep anlamsız çizgilerle dağılıyordu ama sonunda ya yanlış kelimelerin üzerini karalayarak ya da düzeltmeye çalışarak toparlıyordum.

Direnişçilerin hepsi evlerine dağılmıştı; Arsıl, ben, Hasan Amca, eşi Zehra Teyze ve birkaç kişi daha kalmıştık. Hepsi saatlerdir çalışma odasındaydı; Arsıl'ın aklında kalan ve not aldığı bilgileri kaydetmeye, bazı bilgilerle haritayı biraz daha genişletmeye çalışıyorlardı. İşin teknik kısmına geçtiklerinde yanlarından ayrılıp ana odaya geçmiştim.

Dilşah hakkında birçok karar almıştık. Zehra Teyze onunla konuşacak, olanları sindirdikten sonra hepimizin hemfikir olduğu evlilik konusu açılacaktı. Ardından Kaplan Mührü'nün bulunması için yine Dilşah'ın izniyle evde arama yapılacak ve evlilik için güvenilir, güçlü ve liderliği üstlenebilecek bir Kaplan erkeği bulunacak; aynı zamanda burada konuşulan tüm konular yine burada kalacak, Dilşah'ın evinin çevresinde dikkat çekmeden dönüşümlü olarak güçlü ve büyük bir güvenlik ağı

oluşturulacaktı. Dilşah için vardığımız sonuçlar bunlardı, hâlâ ona evlilik seçeneğini sunmak kendimi kötü hissettiriyordu ama diğer türlüsü onu düşmanların önüne yem olarak koymaktan başka bir şey değildi.

Geçen birkaç saatin sonunda sabah namazını kılıp çıktık kamptan. Arsıl gece boyunca direnişçilerin tebrik ve övgülerini geri çevirip konuyu kapatmış ve devam etmemeleri için yalnızca konuların çözümüne odaklanmıştı. Övülmekten hoşlanmayan bir adam olduğunun farkındaydım ve övgüler karşısındaki rahatsızlığı beni de huzursuz etmişti.

"Sen direnişçiler için birçoğunun yapamayacağı şeyler yaptın," dedim arabanın buğulanmış camına anlamsız şekiller çizerken. "Feda ettiğin şeylere bir bak. Ama hiçbir şey yapmamış gibi umursamaz bakıyorsun. Biraz takdir senin de hakkın Arsıl! Şımarmak doğana aykırı biliyorum, zaten bunu da istemezdim ama en azından hiçbir şey başarmamış ve feda etmemiş gibi davranma. Taktığın maskenin ardını göremiyorum, neden böyle yapıyorsun?"

Gözlerini yoldan ayırmadı fakat tüm gece yüzüne yapışmış sert ve ifadesiz bakışları biraz olsun yumuşadı.

"Feda ettiklerimi görmelerini istemiyorum."

Vitesin üzerindeki elini hafifçe okşadım.

"Neden?"

"Fedakârlık kullanılmaya müsaittir Helya." Elinin üzerindeki elimi tutup hafifçe öptü. "Feda et ama feda ettiklerini insanların düşünmesine izin verme. Çünkü insanlar sendeki fedakârlığı keşfederse, seni buna mecbur bırakmak ister."

Arsıl'ın temkinli bir adam olduğunu herkes bilirdi ama ben bunun yalnızca temkin olmadığını bilen tek insandım. Arsıl Alaz'ın sınırı değil, sınırları vardı. İlkini geçen insanlar olsa bile diğer sınırlara yaklaşmaları imkânsızdı. Ben geride kalanların çok ötesindeydim; bu adamın birçok sınırından geçmiş, engellerini görmüş, düşmüş, yaralanmış ve

onun çizgisinde yürümeyi öğrenmiştim fakat benim bile geçemediğim sınırlar olduğunun da bilincindeydim.

"Kimseye güvenin yok değil mi?"

Saniyelik bir bakışla karşılık verdi.

"Sana güveniyorum." Ağaçları geçip düz yola çıktığımızda bir kez daha baktı bana. "Babana da güveniyordum."

"Bu dünyada önünde gözlerini kapatacağın yalnızca iki kişi mi var?" Cevabını bildiğim, acımasız bir soruydu bu.

Takındığı ifade ağırlaştı yüzünde; gülümsemesi üzerine büyük gelmiş bir elbise gibi duruyordu dudaklarında, yavaşça soldu. Direksiyonun üzerindeki elleri bile hareket etmedi, gözlerini kırpmadı; yalnızca sertçe yutkundu, boynunda hareket eden âdemelması ve usulca alnına düşen küçük saç tutamı onun donuk bir fotoğraf karesi olmadığına işaret eden tek yaşam belirtisiydi sanki.

"Küçükken... Anneme de güvenirdim."

Aldığım nefes ciğerlerime öyle ağır gelmişti ki kendimi doğrulduğum koltuğa bırakmak zorunda kaldım.

"Arsıl..." dedim ona dönerek ama durdurdu beni.

"Helya Alaz, sevgilim bu soruyu tekrarlama... Lütfen," dedi üzerinden çıkardığı gülümsemeyi tekrar sırtlanarak.

Kelimeler bir bir battı dilime, gülümsemesindeki buruk izler boğazımı sıkıyordu. Arsıl'ın ağzından annesiyle ilgili bir şey duymak öyle nadirdi ki bunca yıl belki iki, belki de üç kez "anne" kelimesini ağzına almıştı. Ona bununla ilgili bir şey soramazdım, tıpkı şimdi olduğu gibi. O anlatırsa eğer zaman durur, ben onu dinlerdim ama yüzünde o zehirli gülümsemeyi yeşertecek konuyu asla ben açmayacaktım. Hakkında her şeyi bileceğim günün hayalini kurmaya devam ediyordum, edecektim de.

"Eve mi, Amber'e mi?" dedim gülümsemesinden biraz yüzüme çalarak. Parmaklarımı parmakları arasında sıkı sıkı sarıp yeni bir öpücük daha bıraktı üzerlerine.

"Amber'e."

...

Gün ışığı soluk bir leke gibi dursa da gökyüzünde, hava hâlâ karanlıktı. Amber'in tüm ışıklarını açmadık, birkaçıyla yetindik şimdilik; sokak lambalarının içeri düşen ışıklarının oluşturduğu görüntüye saygısızlık etmek istememiştim.

Arsıl yukarıdaydı, ben ise aşağıda kasanın başında. Dağıttığım kitapları topluyordum. Masayı düzenleyip çekmecelere geçtiğimde en alt çekmecenin dibinde Arsıl'ın defterinden yırtıp çaldığım notlardan birini buldum. Aceleyle defterinden alıp görmemesi için çekmecenin en dibine saklamış ama sonra unutmuştum işte. Dudaklarım sese kavuşmadan sessiz sedasız kıpırdadı elimdeki kâğıt parçasında yazanlarla.

"Kadın avucuna sakladığı kuşları gökyüzüne bırakır gibi salıverdi zihnine birikmiş anıları. Avuçlarından kurtulan anılar gecede kanat çırptı, kadın avuçlarını doldurmak ister gibi ellerini toprağa daldırdı..."

Öncesi de sonrası da vardı ama ben yalnızca bu kadarını alabilmiştim. Arsıl birçok kez beni notlarını okurken yakalamış, sahte bir kızgınlıkla almıştı defterini elimden ve ben de yakalanacağım zamanlar için bu çözümü bulmuştum. Baştan sona yanlıştı yaptığım ama bir tek onun satırlarında kendime dışarıdan bakabiliyor ve yalnızca onun satırlarında kendimi böylesine güçlü görebiliyordum.

Kendi defterimi çıkardım çantamdan. Önce birkaç cümle yazdım ve kâğıdı dikkatlice yapıştırdım defterime, altına Arsıl'ın adını yazdım ve defteri kapatacağım sırada tekrar açıp adının hemen yanına bir cümle daha ekledim.

"Arsıl Alaz, ruhuna mürekkep bulaşmış adam..."

Yırtılmış kâğıt parçasını hayranlıkla izlerken merdivenlerden gelen sesle apar topar kapattım defterimi, gelip içine bakacakmış gibi masanın bir köşesine ittikten sonra aşağı inen Arsıl'ın karşısına çıktım. Elinde dumanı tüten iki bardak tutuyordu.

"Biraz dinlenmen gerek." Bardaklardan birini ellerime tutuşturdu. "Bunu iç."

"Ben kampta biraz uyukladım," dedim çayı dökmemek için bardağı sıkı sıkıya tutarken. "Asıl sen hiç uyumadın Arsıl. Dinlenmeye ihtiyacı olan sensin." Ada çayı, bal ve kakule kokusu geliyordu bardaktan; diğer kokuları ayırt edemiyordum ama bu koku bana evimdeymiş gibi hissettiriyordu, evimde ve Arsıl'ın hemen yanında. Cevap vermeyince, "Gece olanlar..." dedim. "Her şey değişiyor, kötüye gidiyoruz."

"Eskiler daha kötü günler gördü, savaşı yaşadılar ama hiçbir zaman sonuç alamadılar ve evet, bu kez savaş bu topraklara geliyor ama artık amacımız yalnızca onları alt etmek ya da uzaklaştırmak olmayacak." Kendi bardağından küçük bir yudum aldı. "Sadece onları değil; Kaplanlara olan kinlerini, Kaplan topraklarına olan tutkularını ve inandıkları o efsane saçmalığını da alt etmeliyiz."

"Nasıl yapacağız bunu?" Umutsuzluk bana tek nefeslik bir gülüş verdi. "Bu savaşmaktan daha zor, çok daha zor..."

"Zincirin kopması için bir halkanın kırılması yeter Helya."

Zincir gözlerimizin önündeydi, uzuvlarımızı sarıp bizi ebediyen tutsak etmek isteyen aç bir hayvan gibi. Biz bu paslı zincirde zayıf halkayı mı bulacaktık, yoksa fedakâr olanı mı?

"O halkayı nasıl bulacağız?"

Gözlerime baktı, sanki içeride biri bir ateş yakmıştı da kehribar alev alev tutuşuyordu gözlerinde ve göz bebeğinin çevresinde bir lav gibi akıp ışıldıyordu. O bakışların bana anlatmak istediği bir şey vardı, kehribar bir şeyler saklıyordu sarı kahve harelerinde ama Arsıl bakışlarını çekerek bunu benden gizledi.

"Arayacağız."

Ne zinciri daha fazla tuttum aklımda ne de halkayı; her birini bir yana savuşturup, "Ya sonra?" dedim. "Parsları yendik, Kaplan topraklarındaki arzularını söndürdük; peki ya kinleri nasıl bitecek?"

"Her Pars, Kaplanlara karşı nefretle büyütülür. Hiçbiri gerçek bir Kaplan'la karşılaşmadan aslında nasıl insanlar olduğumuzu bilmez; bizi sahip oldukları toprakları çalan, haklarını yiyen barbarlar olarak tanırlar. Bu yüzden başlarındaki insanların anlattığı Kaplanları değil, gerçek Kaplanları göstermemiz gerek onlara."

Çayımdan bir yudum daha alıp diğer elime verdim ağırlığımı.

"O hâlde onlarla iletişim kurmamız o kadar da imkânsız değil, gerçek kimliklerimizi göstermeliyiz onlara."

"Elbette ki kinine sarılanlar çıkacak aralarında fakat halkı ikna edip birleşebilir ve bu yargıyı yıkabilirsek baştakilerin de kabul etmeyen azınlığın da bir etkisi kalmayacak."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim sarf ettiğimiz tüm cümlelerin arasından sıyrılarak. Hafifçe başını sallayarak beni dinledi. "Tüm bunları nereden biliyorsun?" Çünkü bu bilgiler hayati öneme sahipti.

Küçük bir gülümsemeyle yüzüme bakıp, "Babanın öğrencisiydim Helya," dedi.

"Hiçbir Pars'la karşılaştınız mı? Yani görmekten bahsetmiyorum..." Bu ihtimal tuhaf bir heyecan filizlendirmişti içimde. "Anladın işte."

"Bir değil, birçok Pars'la karşılaştık. Baban da ben de..."

"Çok şey biliyorsun, kim bilir aklında benim görmediğim daha neler var. Babam da bana pek fazla şey anlatmazdı, sen de Arsıl Alaz." Yanıya inmiş bardağımdan bir yudum daha aldım. "İkinizin üzerinde de sızının bir işe yaramadığını biliyorum. O hâlde ne yapmam gerekiyor?" Dudaklarını araladığında vereceği cevabı tahmin ederek durması için elimi kaldırdım. "Bekle, buna cevap verme. Biliyorum, verdiğin cevap

yine sorularımdan uzaklaştıracak beni. Ben kendi kendime kapatıyorum konuyu."

Neşeden arınmış belirsiz bir gülümsemeyle beni yanına çekip kolunu omuzlarıma sardı.

"Hafızanı kaybettiğinde, sana gerçekleri gösteremememin ne kadar canımı acıttığını söylemiştim Helya. Bu da tıpkı öyle..."

Zihnim bağırışlarla çınladı, düşünceler birbiri ardınca dizildiğinde her bir ana bir soru düştü, ben de sustum. Sorular bayattı, yıllar içinde eskitmiştim hepsini. Yorulmuştum.

"Dilşah'la konuşmalıyız. Bunu kaldıramayacağından korkuyorum."

Güven verircesine omuzlarını biraz daha bastırdı kendisine.

"Biz yanında olacağız."

Başımı göğsüne yaslayarak, "Aklına biri geliyor mu?" diye sordum. "Evlilik için, güvenilir ve bunu taşıyabilecek biri..."

Aklında bir isim olmadığı nefes alışındaki belirsizlikten dahi hissediliyordu.

"Direnişçilerin arasında güvenilir birçok kişi var ama bunun seçimini ben yapmak istemem."

"Öyle olsa bile başarabilecek miyiz bilmiyoruz Arsıl. Hem... Bir şey itiraf edeyim mi?"

"Lütfen..." dedi ilgiyle konuşmamı bekleyerek.

"Her şeyin daha kötüye gideceğini görüyorum ben, herkes görüyor. Lider konusu ne olacak, Kaplanlara bir lider göstersek şu an kaçı onun komutasına girer, nasıl birlik oluruz, nasıl güce tapan bir ırkın karşısında savaşıp galip çıkarız?" Dilimde kalan son birkaç cümleyi görmüş gibi sessiz kalıp bitirmemi bekledi. Nefesimi bırakıp alnımı Arsıl'ın göğsüne yasladım. "Yarın yeni bir gün olacak Arsıl ve her

geçen gün yıkımlar çorap söküğü gibi gelecek. Ta ki savaşa kadar... Peki... Ya kazanamazsak?"

Aldığı derin nefes, göğsüne yaslı başımı hafifçe itti.

"Kazanç, uğruna harcanılan çaba olmadan olamaz. Fakat kazanç olmasa da çaba çabadır sevgilim."

"Biliyorum ama..." dediğimde sözlerimin ardı boştu, Arsıl bunu görüp benim yerime tamamladı o boşluğu.

"Şehadet Helya, bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Öyle değil mi? Amacın saf, temiz ve güçlüdür. Allah için, ayak bastığın topraklar için ve hürriyet için canından vazgeçmektir." Çenemi tutup hafifçe kaldırdı yüzümü. "Peki sence bu savaşa girmiş ve orada can vermiş bir insan, dünya şartlarında galip olabilir mi?" Sessiz bir onaylamayla baktım gözlerine. Onayımdan memnun olmuştu. "Sağ çıkamadığın bir savaşta, seni kendi zaferine ulaştıracak tek şey bu savaşta savaşmış olmaktır."

"Savaş kaybedilmiş olsa da ben kendi zaferimi kazanırım, yalnızca bana ait olan zaferi." Yumruklarımı sıktım ve göğsümde kabaran gayanı fısıltılarla bastırdım. "Bu yüzden kendi zaferim için savaşmak istiyorum, halkımın zaferi için ise savaştığım bu savaşı kazanmayı."

Emin bir gülümseme, bir tüy gibi dokunup geçti dudaklarına.

"İkimiz de bunu istiyoruz. Kendi savaşımızdan bizi galip çıkaracak tek şey bu olacak inşallah."

Bakışlarındaki gururlu ışıltı gözlerimi bulduğunda boynumdaki kehribar kolyeyi aldım parmaklarımın arasına ve "İnşallah," dedim yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak. Sonra da sabah ezanı duyuldu karanlığın yavaş yavaş eteklerini çektiği kasabada.

...

Küçük feneri diğer elime alıp sayfayı yavaşça çevirirken koridordan gıcırtılar gelmeye başlamıştı. Feneri yere atıp telaşla kapattım defteri ve masanın altından çıkıp onu aceleyle çekmecelerden birine ittim.

Gıcırtılar, beraberinde adım sesleriyle odaya yaklaşırken üzerimi düzeltip hızla kütüphanenin önüne geçtim; elime rastgele bir kitap alıp onunla ilgileniyormuş gibi davrandım.

Bu çalışma odasında ve hatta Arsıl'ın masasının hemen altında, yine Arsıl'ın defterlerini okurken birçok kez yakalanmanın eşiğine gelmiştim. Henüz burada yakalanmamıştım ama Arsıl zeki bir adamdı, elbette ki eşyalarının karıştırıldığını anlamıştı ama bana bir şey söylemediği sürece devam edecektim. Amber'de ya da burada saklanmadan defterine göz gezdirdiğim zamanlarda defteri elimden alıyor ama bunu bir daha yapmamamı söylemiyordu, hatta gözlerime bakıp hafifçe gülümsüyordu ve bir yanım bu gülümsemeyi kendine ruhsat biliyordu. Belki yüzsüzlüktü bu ve onun özeline saygı duymalıydım ama yazdığı tüm o şeyler, ilmî notlar ya da edebî kesitler, her ne olursa olsun zihnime dokunuyordu. Bu benim bir tür bağımlılığımdı, bırakamıyordum; onun not aldıklarından, yazdıklarından uzak kalmam olanaksızdı.

Defteri bul, feneri al, masanın altına gir ve onun satırlarını oku. Bu da kötü alışkanlığımın sloganıydı.

Kapı açıldı, Arsıl'ın büyük bedeniyle karşılaşacağımdan neredeyse emin bir şekilde kapıya döndüm ama kapıda dikilen kişi onun ve hatta benim bedenimden bile daha küçük olan Yasemin'e aitti. Gülümseyerek içeri girdi, elinde iki fincan vardı ve birini her an devirebilecekmiş gibi çabucak bana uzattı.

"Abim senin için gönderdi. Söylediğine göre dün gece pek uyuyamamışsın, bugün erken yatıp dinlenmen gerekiyormuş."

"Kendine baksın o!" dedim kendi kendime. Dün gece direnişçilerin yanına döndükten sonra birkaç saat de olsa uyuyabilmiştim ben ama Arsıl'ın dün geceden beri uyumadığını biliyordum.

Yasemin beni duymamıştı. Köşedeki tekli koltuğa geçip dizlerini karnına çekerek oturdu.

"Daha önce hiç telefon gördün mü Helya?"

Elimdeki kitabı rafa bırakıp çalışma masasının önündeki koltuğa oturdum ben de.

"Dükkânda bir telefonumuz var, kasabadaki insanların birçoğunun evlerinde de ama tahmin edersin ki ormanda telefon pek kullanılamıyor."

"Hayır," dedi saçını kulağının arkasına iterken. "Ondan değil, gerçek bir telefondan bahsediyorum. Parmaklarınla yüzeyinde dilediğini yapabildiğin, kolayca fotoğraf çekebildiğin ve bir şeyler izleyebildiğin bir telefon..." Anlatırken bile gözleri parlamıştı.

Omuzlarımı silkip çayımdan bir yudum aldım, tadı hoştu ve biraz da yoğun ama kokusundaki dinlendirici etki hoşuma gitmişti.

"Bilmiyorum, birkaç kere televizyonda ya da şehir merkezine gitmiş insanların getirdiği fotoğraflarda gördüm. Kolay gözüküyor ama bir yerden sonra sıkılırsın."

"Sıkılmak mı?" dedi hayretle. "İstediğin kadar oyun oynayabilir, bir şeyler izleyebilir ve eğlenebilirsin onunla Helya!"

Tam gerçekten öyle olup olmadığını düşünmeye başlamıştım ki odanın kapısı açıldı ve Arsıl içeri girdi. Tarçın da Arsıl'ın sağ ayağının hemen yanında, ona sürtüne sürtüne yürüyordu. Arsıl dolanıp Tarçın'la birlikte masasının başına geçti. Üzerinde keten bir gömlek ve yine rahat bir keten pantolon vardı. Saçları hâlâ kısa olsa da birkaç tutamı alnına düşecek kadar uzamıştı.

"Neredeyse telefonu olan insanların artık temel ihtiyaçlarını karşılamaya gerek duymadığını söyleyeceksin," dedi alaylı bir tavırla Yasemin'e bakarak.

Yasemin sıkılgan bakışlarını Arsıl'a çevirip, "Senin anlamanı beklemiyorum abi!" dedi.

"Peki ya santralle uğraşmadan istediğin yeri arayabiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi Yasemin dudağının bir köşesini kıvırarak. "Aslında kasaba sınırlarına girdiğin anda sinyaller telefonu kısıtlıyormuş."

"O hâlde telefonsuz yaşamaya devam edebilirim." Konuya olan tüm ilgimi kaybetmiştim. Eğer santral kalkıp üzerimizdeki baskılar son bulmayacaksa Ateşoyuk'un bu yanı için teknolojinin gelişmesi çok da önemli bir şey değildi.

Arsıl güldü, Yasemin bıkkın bakışlarla bizi izledi.

"Ben de nasıl senin gibi anlayışlı bir kızın abim gibi bir adamla evlendiğini soracaktım Helya ama vazgeçtim, bir noktada birleşiyorsunuz işte."

"İyi yaptın," dedi Arsıl bana yandan bir bakış atarak. "Nasıl evlendiğini değil, önce nasıl yüzüme baktığını sorman gerekiyordu çünkü."

Yasemin'in dikkati çabucak dağılmıştı.

"Yoksa abimi süründürdün mü Helya? Eğer öyleyse bunu dinlemeyi istiyorum!" Yeniyetme gençlerin nasıl da ilgisini çekiyordu böyle şeyler.

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Arsıl benden önce davranıp, "Süründürmeyi Helya'ya sor," dedi.

Elimi geçiştirir gibi sallayıp, "Abartıyor!" dedim Yasemin'e.

Arsıl komik bir şey söylemişim gibi gülüp bana doğru eğildi.

"Anlamadım, ne dedin?"

Ona dönmeden, "Abartıyorsun işte," dedim.

Arsıl sahte bir hayretle söylenmeye ve abartı olduğunu inkâr etmeye başladığında Yasemin'in keyfi yerine gelmiş gibiydi, gülerek bizi izliyordu ve bana konuyu anlatmam için ısrar etmeye başlamıştı bile.

...

Artık çiftliğe gitmiyordum, Hasan Amca birim binalarına sızdırılan birkaç direnişçiyle konuşmuş ve çalışma kaydımı sildirmişti. Sonunda diğer direnişçiler gibi çiftliğe gitmeyi bırakmak zorunda kalmıştım ama bu kesinlikle istediğim bir şey değildi. Ortalık böylesine karışıkken direnişçilerin bu kadar ortada olması kendimize de direnişçilerin güvenliğine de zarar veriyordu. Yine de hayatımın eski düzenini özlüyordum, hiç olmazsa haftanın üç günü her şeyden uzak ve normal hissedebiliyordum kendimi.

Yastığa dağılmış saçlarımı toplayıp yüzüme düşenleri kulağımın arkasına ittim. Sabah namazına bile zor kalkmıştım, namazı kılar kılmaz yatağı bulmam saniyelerimi almıştı. Arsıl haklıydı, gerçekten çok yorulmuştum ama o daha çok yorulmuştu, her açıdan.

Bir süre perdeleri açılmış pencereden usul usul yağan karı izledim öylece, sonra yataktan kalkıp aynanın karşısına geçtim. Saçlarım dardağındı, gözlerim neredeyse griye yakın bir maviydi bugün, renginin silikleşmesi beni yorgun gösteriyordu. Ellerimi burnumdan yanaklarıma doğru yayılan küçük çillerin üzerinde gezdirdim.

Bu sırada kapı açılmış, Arsıl içeri girmişti. Söylemeye gerek yoktu ama tabii ki benden çok daha önce kalkmış ve hatta eminim ki sabah namazından sonra uyumayıp ormanda koşuya bile çıkmıştı. Hep böyle yapardı, yorgun oluşunun düzenini değiştirdiğine pek rastlamamıştım.

Yanıma gelip bir kolunu belime sardı ve benimle birlikte aynaya baktı. Yüzüme eğilip yanağımın üzerindeki elimi öptüğünde, "Yaz ayında çıkması gereken çiller neden bu mevsimde sıklaşır ki?" dedim söylenerek.

Arsıl elimi çekip çillerimin üzerinden öptü bu kez.

"Çok güzeller."

Nefesimi bırakıp aynadaki yansımamı, çillerimin aksine, bir yetişkin gibi tepeden izledim.

"Küçük bir kız çocuğu gibi gösteriyor beni."

"Oldukça güzel..." Gülümseyerek baktı aynadaki gözlerime; benim bakışlarımdan daha güzel, zarif ve güçlüydü. Dağılmış saçlarımı arkaya itip derin derin nefes aldı yüzünü saçlarımdan çekmeden.

"Garip..." Onun kolları arasına girip beni sarmasına izin verdim. "Şu tuhaf lekeleri bile güzel bulacak kadar garipsin."

Yüzünü saçlarımdan çekip yüzümü avuçlarına aldı, parmakları şefkatle çillerimi okşadı.

"Ve bir kez daha güneş kendini balçıkla sıvayamadı," dedi benden küçük bir öpücük alıp yanımdan ayrılırken.

İsmimin anlamına gönderme yapılmasından hoşlanmazdım ama Arsıl bu durumun oldukça dışındaydı. Bir klişeyi seslendirir gibi değil de daha önce dünya üzerinde kurulmamış en özel cümleyi bana armağan ediyor gibiydi.

Komodinin yanında duran defterimi birkaç şey not etmek için açsam da bir iki cümle sonra kapatıp aynı yerine bıraktım. Parmağımın ucuna küçük bir damla mürekkep bulaşmıştı, onu avucuma silip dağıtacağım sırada Arsıl'ı hemen arkamda hissettim. Hafifçe irkilip gömleğini yakaladığımda parmağımdaki mürekkep gömleğinin yakasına bulaşmıştı.

"Beni korkuttun Arsıl!" dedim lekenin çıkmayacağını bildiğim hâlde elimi gömleğine sürterken. "Ve bu da senin hatandı."

Arsıl başını eğip lekeye göz ucuyla baktıktan sonra, "Bazı hatalar insanları hatırlanır kılar Helya," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Mesela?" diye sordum.

Beni hayrete düşürecek cümlelerin geleceğini hissetmek çok da zor değildi.

"Beni vurman bir hataydı ama bacağıma bir ok sapladığın günden sonra da seni unutamamıştım."

Bu konuyu konuşmamız yeterince tuhaf değilmiş gibi, "Sana birçok kez ok sapladım," dedim.

Elleri elbisemin belinde dolaşırken yüzümün her santimine tekrar tekrar bakıyor, yaptığım her hareketi ciddiyetle izliyordu.

"Bu yüzden aklımdan çıkmıyorsun Helya Alaz."

Birden gülmeye başlayıp alnımı göğsüne yasladım.

"Benden duymuş olma ama bu düpedüz psikopatlık!"

Muzip bir tebessümle eşlik etti gülüşüme.

"Şöyle düşün, bana bir not yazar ve notunun bir yerinde mürekkebi kaydırırsan o hata bana o notu yazdığın anı hatırlatır ve hata yaptığında hafifçe kızaran yanaklarını."

"Sana bir not yazmadım," dedim ona bir sır veriyormuş gibi hafif bir fısıltıyla. "Sana ok sapladım ve emin ol, yanaklarım kızarmamıştı."

Kısa fakat güçlü bir kahkaha attı.

"Kızarmasına gerek yok sevgilim, sapladığın anda gözlerinde kabaran hırsı hâlâ hatırlıyorum."

Gülüşüm kahkahaya dönüşürken başımı umutsuzca iyi yana salladım.

"Sana diyecek bir şey bulamıyorum, gerçekten!"

"Ben bulabilirim," dedi belimden tutup beni beraberinde kapıya yönlendirirken. "Ve emin ol bu kez kızarmadığını iddia ettiğin yanaklarının kızardığından emin olurum. Ama şimdilik sadece kahvaltı yapalım. Çünkü bugün halletmemiz gereken bir sürü can sıkıcı iş bizi bekliyor."

İçimdeki Helya başını geriye atmış bir çocuk gibi söylenirken onu bir yana bırakıp yapılacakları tekrar tekrar düşünmeye, çözemediğimiz tüm konuları zihnimde sıralamaya başladım ve Arsıl'ın omzumdaki elini tutup onunla birlikte aşağı indim.

Sofrayı hızla hazırlayıp kahvaltımızı yaptıktan sonra hiç oyalanmadan ortalığı toplayıp evden çıktık. Yasemin'i okula bıraktık, ardından da Arsıl beni dükkâna bırakıp direnişçilerin yanına gitti.

Dükkâna girmeden önce pazar yerine indim, çadırlar kurulmuştu kış için. Herkes kat kat giyinip tezgâhların arkasına geçmişti. Kara rağmen

pazar yeri her zamanki gibi doluydu bugün de. Ev ve kendim için birkaç şey alıp dükkâna döndüm. İçeri girmeden önce yandaki fırından biraz kurabiye aldım, sonra girdim Amber'e.

Dükkânı erken açmıştım ama yine de çok geçmeden insanlar içeri girmeye başlamıştı. Bazısı yanına birkaç kitap alıp koltuklardan birine yerleşiyor, bazısı kitaplıklar arasındaki merdivenlere tırmanıp istedikleri kitapları arıyor, bazıları ise hemen üst kata koşup bilgisayarları açıyordu. Hepsi farklı işler yapıyor fakat ortak bir konu konuşuluyordu: dün gece olanlar. Bugün pazar yerinde de birçok insan bunun hakkında konuşuyordu. Oysa yaşananlar buraya uzak, sınırın çok yakınındaydı ve televizyon bu tip olayları göstermezdi ama neredeyse herkesin haberi vardı olanlardan. Daha bir saat bile olmamıştı ama bu kadarcık zamanda bile dükkânın önünden o kadar çok asker geçmişti ki bir yerden sonra saymayı bırakmıştım. Herkes bu durumu fark ettikçe daha da panikliyordu.

Birçok şeyi daha önceden bitirdiğim için pek iş kalmamıştı dükkânda, bu yüzden siparişleri düzenleyip kontrol etmeye koyuldum. Tüm günüm bunlarla uğraşarak ve yazı yazarak geçmişti. İnsanlar daha erken boşaltmıştı bugün dükkânı; kış geldiği için hava erken kararıyordu, kasaba karışıktı ve askerler sürekli etrafta dolaşıyordu.

Arsıl'ın kamyonetinin kapının önünde durduğunu görünce tüm gün aradığım huzur gelip yerleşti içime. O içeri girerken kasayı ve masanın etrafını toplamaya başlamıştım.

"Selamun aleyküm," dedi yanıma geldiğinde.

"Aleyküm selam." Kasayı kapatıp masayı hızla topladım. "Hazırım ben. Namazı burada mı kılalım, camiye mi gideriz?"

"Burada kılalım," dedi ceketini çıkarırken. "Caminin oralar karışık, askerler insanları pek dışarıda tutmuyor."

Namazı kılıp çıktık Amber'den; bazı kamyonetler yolda çevrilmişti, sokaklarda ise kimilerinin kimlikleri kontrol ediliyordu. Şükür ki hiçbir askerle muhatap olmadan geçtik kasaba meydanını.

"Hasan Abi'yle konuşabildin mi?" Kastettiğim tek bir konu değildi, konuşulması gereken tüm konuları soruyordum.

Yüzü asıktı, dükkâna geldiği ilk an da fark etmiştim bunu.

"Yarın konuşacağız, tam konuşamadık. İki saldırı daha oldu sınırın yakınlarında."

"Nasıl?" diyebildim yalnızca.

"Dün geceki kadar büyütememişler ama yine de epeyce kayıp var." Durdu, canımı sıkacak bir şey daha söyleyecekti belli ki; çünkü asık olan yüzü, sıktığı dişleriyle biraz daha gerildi. "Bir ordu hazırlamaya başladıklarını tahmin ediyoruz. Yaptıkları ve yapacakları tüm bu saldırılar da bir deneme gibi..."

Bir kez daha duraksadığında, "Bir şey daha var," dedim.

Başını sallayıp, "Var," dedi. Çenesini kaşıyıp sakallarını düzeltti, bana döndü. "Lideri arıyorlar."

Göğsüm korkuyla kasıldı, bu olayları her hatırladığımda Dilşah'ın tekerlekli sandalyesinde etrafa attığı masum bakışlar geliyordu aklıma. Sonra da karşısında kan ve toprağa susamış Parsları düşünüyordum, içim buz kesiyordu.

"Ya öğrenirlerse?" dedim endişeyle.

"Şimdilik direnişçiler bile bilmiyor, yalnızca sayılı kişilerin arasında bu konu; kolay kolay tahmin edemezler ama mührü bulmamız gerekiyor artık Helya. Bunun için de Dilşah'la her şeyi konuşmalıyız. Hasan Amca eşiyle gidecekti bugün yanına, ne oldu bilmiyorum. Evlenmesi şart artık, liderliği de tümüyle bırakmalı; tüm yükü üzerinden alınacak ve yalnızca korunacak."

"Evleneceği adamı nasıl bulacağız?" Bu soru tüm gün aklımda dönüp durmuştu.

"Bunu yarın Hasan Amca'yla konuşacağız, ilk akla gelen muhtemel birkaç kişi var. Sen de gelirsin bizimle, düşündüğün biri varsa birlikte konuşuruz."

"Tamam," dedim sessizce, sonra tekrar Arsıl'a döndüm. "Arsıl?"

Bakışlarını yoldan ayırmadan, "Efendim?" dedi.

"Kasaba... Kötüye gidiyor değil mi?"

Gözleri kısacık bir an buldu beni, sonra yola döndü. Sessiz kaldı ve bu sessizliği aslında zaten bir cevaptı.

Yasemin onu okuldan aldığımızdan beri bir tuhaf davranıyordu. Anlamlandıramadığım bir heyecan vardı üzerinde ve daha tuhaf olanı ise bunun üzerini örtmeye çalışmasıydı. Bu durumu fark eden tek kişi değildim, Arsıl'ın şüpheli bakışları da bana katılmıştı.

Hep birlikte akşam yemeğini yedik. Arsıl ve ben suskunduk, Yasemin de öyle. Bu yüzden Arsıl sık sık bakışlarını Yasemin'in üzerine dikip neyi olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Yemeği yiyip namazlarımızı kıldıktan sonra Yasemin, "Yukarıdayım ben," dedi ve çıktı odadan. Arsıl arkasından uzun uzun baktı, bir süre bekledi ve ayağa kalkıp mutfaktan çıktı. Nereye gittiğini tahmin etmek zor değildi, bu yüzden ben de peşinden çıktım. Merdivenlerin sonuna geldiğinde ona yetişebilmiştim, doğruca Yasemin'in odasına gidiyordu. Odanın önüne geldiğinde kapıyı çaldı ve birkaç saniye bekledikten sonra açıp içeri girdi. Yasemin bir şey sakladığı çok belli olan telaşlı ve hızlı hareketleriyle her şeyi açık ediyordu artık.

Arsıl ürkütücü bir sakinlikle, "Ne saklıyorsan çıkar Yasemin," dedi.

Yasemin şaşkınlığını üzerinden atamamış ve görünüşe göre epey ürkmüştü.

"Odama bu şekilde giremezsin!"

"Sana sakladığın her neyse çıkar dedim!" Arsıl'ın sesini yükseltmesi ikimizi de şaşırtmıştı. Yasemin, Arsıl'a ters ters bakıp yastığını kenara itti sinirle ve arkasına sakladığı ince, siyah bir şeyi eline alıp Arsıl'a gösterir gibi kaldırdı isteksizce.

"O elindeki ne?" dedi Arsıl sıktığı dişlerinin arasından.

Suçlu bir tavırla kaçırdı bakışlarını.

"Tablet bilgisayar."

Daha önce birkaç kez tablet bilgisayar görmüştüm; Yasemin'in geçen gün bahsettiği telefonla neredeyse aynıydı benim için, yalnızca biraz daha büyüktü sanırım. İstemsizce elindeki ince ekranı incelemeye başladım.

"Ne olduğunu biliyorum ufaklık!" Ortamın nabzı gitgide yükseliyordu. "Nereden buldun onu?"

"Okuldan bir arkadaşımın," dedi Yasemin. "Ailesi şehir merkezine gittiğinde getirmiş. Bana ödünç verdi, yarın geri götüreceğim."

Arsıl hayret ve sinir karışımı bir ifadeyle kaldırdı kaşlarını.

"Sana öylece ödünç verdi," dedi Yasemin'e inanmadığını sesinin her bir vurgusuyla gösterirken. "Öyle mi?"

"E... Evet." Yasemin doğruyu söylemiyordu, bunu anlamak öyle kolaydı ki...

"Bana doğruyu söyle!" dedi Arsıl adeta kükreyerek. "Karşılığında ona ne verdin?"

"Hiçbir şey vermedim!" dedi Yasemin bakışlarını kaçırıp üste çıkmaya çalışarak. Arsıl ısrar ettiğinde ise daha çok bağırmaya başladı. "Sana vermedim dedim, rahat bırak beni!"

Tableti alarak yanımdan geçip hızla çıktı odadan. Arsıl arkasından gitmek için hareketlendiğinde kolunu tutup durdurdum onu.

"Yeterince üzerine gittin, belki de biraz rahat bırakman gerekiyordur."

Beni dinleyerek odada kaldı ama tutamadığı siniriyle sertçe ovdu yüzünü.

"Görmüyor musun Helya, onlara özeniyor!" dedi öfkeyle. "Bütün harçlığını o tablete bakmak için verdi, daha bu sabah parasının çalındığını söyledi bana."

"Tüm harçlığını verdiyse kötü olmuş," dedim ellerini tutup onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ama bunları merak etmesi kötü bir şey değil, hele de onun yaşında bir genç için."

"Buradan gitmek için can atıyor!" dedi asıl yarayı açık ederek. "Fırsatını bulsa durmaz bile, arkasına bile bakmadan terk eder!"

"Seni asıl rahatsız eden de bu değil mi?" Arsıl'ın Yasemin'e olan tüm o sert tutumlarının sebebi buydu. "Bu yüzden ona bu kadar sert davranıyorsun."

Bir süre öylece durdu karşımda, sonra belli belirsiz başını salladı. Koluna tutunup beline sarıldım, kolları omuzlarımı sarıp göğsüne bastırdı beni.

"Onu anlamaya çalış Arsıl, lütfen. Bir yurtta, bir evde kalıyor. Etrafındakiler ona bahsetmiyor ama ortada bir şeyler döndüğünün farkında olduğundan da birçok sorusu olduğundan da eminim. Kolay şeyler yaşamıyoruz, o da yaşamıyor."

"Biliyorum Helya..." dedi abiliğin sorumluluğu altında derin bir nefes aldıktan sonra. "Biliyorum."

...

Önce Arsıl'ı sakinleştirmiş, sonra Yasemin'le konuşmuştum; bir süre ağlasa da o da sakinleşmişti sonunda. Hatta bana o tabletten birkaç şey bile göstermek istemişti. Arsıl ve Yasemin bir daha bir araya gelmemişti gece boyunca, sabah onu okula bırakmadan önce ise Arsıl o tableti arkadaşına geri vermesini sıkı sıkı tembihlemişti. Yasemin cevap vermemişti ama geri vereceğini biliyordum.

Bugün eve geç gelme ihtimalimize karşı yine yurtta kalacaktı Yasemin, bu durum hiç içime sinmese de onu yalnız bırakmak ya da yanımızda sürüklemek istemiyorduk. Arsıl beni Amber'e bırakıp Hasan Amca'nın yanına geçecek, Dilşah'la konuşulup konuşulmadığını öğrenecekti. Bugün dükkânı erken kapatacaktım, çünkü Arsıl dönüp beni buradan alarak Hasan Amca'nın yanına, kampa götürecekti.

Kapının önünde duran büyük araçtan, verdiğim siparişlerin olduğu koli leri taşıdım dükkâna; sonra onları yerleştirdim. İşim bittiğinde kolileri alıp kapının kenarına bıraktım. Kasaya döndüğümde dükkânın kapısı açıldı, bir anda içeri giren soğuk hava içimi ürpertmişti. Gelen müşteriye bakmak için başımı kaldırıp elimdeki kitapları bir kenara ittim.

Neredeyse Arsıl kadar uzun, koyu renk saçları esmer yüzünü çevrelemiş, tahminen yirmilerinin sonunda bir adam girdi içeri; gözleri sanki vakit kaybetmek istemiyormuş gibi beni bulmuştu. İçimi tuhaf bir his kapladı, sebebini bilmiyordum ama garip bir şeyler vardı. Kasaya mı gelecek, yoksa kitaplıkların arasına mı girecek bilemediğim için bekledim. Bana döndü adımları, kasaya kadar gelirken dükkânın içinde dikkatle dolaştı bakışları.

"Merhaba!" dedi kolunu öndeki çıkıntıya yaslayarak.

"Buyurun?" Üzerime diktiği gözlerini geçiştirmek için bıraktığım kitaplarla ilgileniyormuş gibi çevirdim yüzümü fakat adam inatla çekmiyordu bakışlarını yüzümden, oldukça rahatsız olmuştum. "Buyurun!" dedim bir öncekinden daha sert bir şekilde.

Kaşlarını kaldırdı ve alaylı bir gülüşle, "Bir kitap arıyordum," dedi sonunda.

"İsmini söyleyin?" Bir daha yüzümü kaldırıp adama bakmadım. Bakışlarını üzerimde hissetmek yeterince rahatsız ediciydi, bir de ona bakarak buna karşılık veremezdim.

Verdiği kitap ismine baktım ama bulamamıştım.

"Öyle bir kitabımız yok." Başka bir isim söyledi bu kez, o da yoktu. Sinirlenmeye başlamıştım. Sonunda verdiği kitap isimlerinden birini arayıp bulunca, "17. Kitaplık, üstten beşinci raf, soldan yirmi yedinci sıra. 11745 etiketli kitap. İsterseniz kitaplıkların yanındaki merdiveni kullanabilirsiniz," dedim çabucak ve sanki çok önemli bir işim varmış gibi kitaplardan birini açıp incelemeye başladım.

Adam birkaç saniye daha oyalandı kasanın önünde, sonra kitabı alıp tekrar geldi. Dükkândan çıkması için parasını alıp hızla kitabı paketledim. Bakışlarını bir türlü üzerimden çekmiyordu, bir süre daha orada öylece durdu ve sonunda kitabını alıp dükkândan çıktığında derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Tuhaftı, gerçekten çok tuhaf.

Vakit geç olmuştu, Arsıl hâlâ gelmemişti. Bu saatten sonra kasabada rahat rahat dolaşabileceğimizi sanmıyordum, kapanış saatine yaklaşmıştık ve askerler etrafta kol geziyordu. Direnişçilerin yanına gitmemiz çok zordu. Endişelenmek ve merak etmek arasında gidip geliyordum, gözlerim sürekli girişteydi. O adamın tuhaf bakışlarının verdiği rahatsızlık bile uçup gitmişti artık üzerimden, şu anki merakıma yer açmıştı sanki.

Yukarı çıkmadan bir köşede namazımı kıldım. İnsanlar ortalıkta gezen askerlerden çekindikleri için yine erken boşaltmıştı dükkânı, birkaç kişi dışında kimse kalmamıştı. Parmaklarım tutturduğu gergin ritmi bir an olsun bırakmıyor, gözlerim saate dalmış yelkovanı kovalıyordu.

Derken kapı açıldı ve beklediğim adam içeri girdi. Ciğerlerim rahat bir nefesle lükse kavuştu, daha yanıma yönelmemişken ayağa kalkıp kasanın yanına geçtim. Dizlerinin üzerine ulaşan kahverengi ceketinin yakalarını düzeltip saçlarını elleriyle geriye taradı, saçlarında kalmış küçük kar taneleri avucunda eriyip gitti.

"Selamun aleyküm," dedi yanıma ulaştığında.

"Aleyküm selam."

Bakışları yoğun ve anlaşılmaz bir hâlde gezdi yüzümde; böyle anlar beni ürkütürdü, çünkü yüzüne inmiş sisi görebiliyor ama sisin ardında ne var seçemiyordum. Bir şey vardı, dudaklarına o gergin ifadeyi katan bir şey ama anlamıyordum.

"Direnişçilerin yanına gitmeyecek miyiz?"

Kaşlarını kaldırıp kasanın diğer yanına geçti.

"Hayır, burada kalacağız bu gece."

"Neden?"

Etrafına baktı, kitaplıkların yanındaki ve bilgisayarların başındaki birkaç insana...

"Bugün erken kapatıyoruz!" dedi duymaları için bağırarak. Sesi ortadaki yüksek kubbede yankılandı.

İnsanlar beş on dakika içinde işlerini halledip dükkândan bir bir çıktı. Arsıl dükkânın kapısını kilitleyip kapıdaki küçük tabelayı ters çevirdi ve giriş ışıklarını söndürdü.

"Burada mı kalalım, üst kata mı çıkalım?"

"Üst kata," dedim kasayı kontrol edip kapattıktan sonra.

Üst kata çıktık. Köşedeki holün kapısını açıp içeri girdik. İçerisi küçük bir ev gibiydi; babamın çalışma odası, minik bir mutfak ve yatak odası. Ben mutfağa girip ikimiz için de bir kahve yaparken Arsıl yatak odasına geçmişti. Kısa holü geçip yanına gittim, oturduğu yerin hemen yanına kıvrıldım.

Uzattığım kahveyi eline alırken, "Dilşah'la konuştular," dedi. Sanki o an avuçlarımın arasındaki kupa elimi biraz daha yaktı, sessizce onu dinledim. "Kendine gelememiş bir süre. Ama toparlamış bugün, şimdi iyi."

"Yarın yanına gitmem lazım, geç bile kaldım," dedim omuzlarıma çöken suçluluk hissiyle. Yanında olmamak başlı başına bir hataydı, bu durumu ona ben söyleyemeyecek bile olsam yanında olmalıydım.

"Helya..." dedi Arsıl. Söyleyeceklerinin arkası vardı, biliyordum. Gözlerimi gözlerine dikip duyacaklarıma hazırladım kendimi. Hazırladım; çünkü öyle bakıyor, bakışları dahi kendimi hazırlamamı söylüyordu. "Hasan Amca'yla konuştuk bugün, şu... Şu evlilik konusunu..."

"Evet," dedim ama beş on saniye sonrası çoktan canlanmıştı zihnimde, yalnızca henüz bunu algılayamıyordum. Zor bir denklem değildi, taşlar ortadaydı aslında, sadece birkaç cümleydi onları yerlerine oturtacak. Bu olasılık daha önce nasıl aklıma gelmemişti ya da aklıma gelmesine rağmen nasıl ustalıkla saklamıştı zihnim kendimden bilmiyordum.

"Bana sordu..." Kelimeler isteksizce döküldü dudaklarından, devam etmek için zorladı kendini. Onunla birlikte tekrar edebilecek kadar emindim bir sonraki cümleden. Kesik bir nefes aldı ve sonra, "Dilşah'la evlenip evlenemeyeceğimi," dedi.

12.02

KAKTÜS TEAM

"Aile.

Sıcak bir yemek masası, üzerinde dumanı tüten sıcak yemekler ve yüzlerdeki sıcak gülümseme... Anlamına ulaşıldığında sarmaladığı her şeyle sıcaklığını paylaşabilecek küçük bir kelime... Yumuşak pamuklu bir gecelik gibi huzurlu, rahat ve güvenilir...

Fedakârlık.

Gülümseyerek başında durduğun şöminede kenara kayıp bir başkası için yer açmak, tabağındaki yemeğin yarısını diğer tabağa koymak, hatta belki yapılan espriler komik değilse bile gülümsemek için kendini zorlamak...

Bu kadar mı? Hayır, kesinlikle hayır.

Şöminenin başından kalkmak, yemeğini vermek, geceliğini sert bir çuvalla değiştirmek, o sıcak odadan çıkıp ısının ulaşamadığı soğuk odaya girip bir köşeye geçmek...

Daha fazlası mı?

Evden çıkmak, evin sıcak ışıklarını göremeyecek kadar uzaklaşmak, kendi soğuğunun onların sıcağını etkilemeyeceğinden emin olana kadar koşmak...

Biz küçükken babam eski ağacımızın en sağlam dalına bir salıncak yapmıştı. Dilşah kalkıp benimle oynamaya başladığı zamanlardan birinde saatlerce o salıncağa binip onun binmesine izin vermemiştim.

Annem ağacın dibinde tekerlekli sandalyesinin üzerinde ağlayan Dilşah'ı kaldırmış, beni salıncaktan indirmişti.

Ağlayarak anneme salıncağın benim olduğunu söylediğimde kulağıma eğilmiş ve elime mendile sarılı iki kurabiye bırakıp, "Kızım ceplerinde her zaman ailen için biraz fedakârlık olsun," demişti.

Gözyaşlarımı silip kurabiyelerden birini Dilşah'a uzatmıştım. Bu, annemi gülümsetmişti. Sonra... Sonra ona karşı bencillik ettiğim için kendimi cezalandırarak diğer kurabiyeyi de ona vermiştim. Annem bu kez gülümsememiş, bana gururla bakıp arkasını dönüp eve girmişti. Fakat hatırlıyorum, o gururlu bakışının altında buruk bir iz vardı."

Kalemimi kaldırıp sayfayı kapattım.

Sabaha kadar gözüme bir dakika dahi uyku girmemişti. Arsıl tüm gece babamın çalışma odasındaydı; ben ise aşağıda, kitaplıkların karşısındaki koltuklardaydım. Karnıma çektiğim bacaklarımı bir an bile kıpırdatmayarak eklemlerim uyuşana kadar oturuşumu bozmamıştım. Kitaplıklardan birinin üzerindeki lambayı açıp daha fazlasına ihtiyaç duymadan loş ışıkla yetinmiştim.

Arsıl'la konuşmaktan deli gibi korkuyordum, buna cesaretim yoktu. Hasan Amca'nın teklifini reddetmesinden korkuyor fakat kabul etmesinden daha çok korkuyordum. Korkularımın arasında sıkışıp kalmıştım. Bencilliğim yüzünden saatler içinde defalarca nefret etmiştim kendimden ve yine aynı anda kendime hak vermiş, korkularımı anlayıp onları tanımıştım.

Bir elim hemen yanıma bıraktığım defterimin sayfalarının köşesini bulup onları kıvırırken bir elim dişlerimin arasında ezdiğim dudaklarıma vuruyordu hafif hafif. Askerler dükkânın önünden geçtiklerinde gölgeleri en soldaki kitaplığın arasındaki boşluğa düşüyordu; bakışlarım o gölgelerin hareketlenişinde takılı kalmıştı, her gölge hareketini atlamadan saymaya başlamıştım bir süre sonra.

Isıtıcıyı iyice kısmış, kalın bir hırka almıştım üzerime. Sıcağın belli noktalardan yayılması başımı ağrıtıyordu. Ya da tetikliyordu mu deme-

liydim? Evet, o ağrıları hissetmeye başlamıştım. Sıradan bir baş ağrısı değildi. O ağrıları hissediyordum; işte o tuhaf olanları, anılarımı çalacak o nöbetlerin elçileri olan ağrıları. Çok sık olduğunu söyleyemem, hatta oldukça seyrek ve belirsizdi ama bu, varlığından bir şey azaltmıyordu.

Bu normal değildi, daha geç hissetmem gerekirdi; bunun belli bir zamanı yok ama hiçbir zaman diğer nöbetimin üzerinden bu kadar az zaman geçmişken tekrar etmemişti kendini. Neyse ne, belki yalnızca paranoyaydı benimkisi, belki de sadece sıradan bir baş ağrısıydı. Birkaç gündür hissediyordum ama ne benim buna takılacak lüksüm ne de Arsıl'ın bununla ilgilenecek zamanı vardı. Bu yüzden ona söylemedim, sanırım söylemeyeceğim de.

Merdivenden gıcırtı sesleri yükselmeye başladığında sanki zihnimin içini o anda görebilecekmiş gibi başımdaki hafif ağrıdan uzaklaştırdım düşüncelerimi. Kıpırdamadım, sesler yavaş yavaş aşağı yaklaştı. Dikkatim dağıldı, birkaç askerin gölgesini saymayı atladım. Zaten bir süre sonra da gölgenin düştüğü o alan bana yaklaşan adamın ardında kaldı.

Karşımda durduğunda ortasına oturduğum koltukta hafifçe kenara kayıp ona yer açtım. Eklemlerim bu ani hareketle sızladı, yüzümü dahi ekşitmedim.

Nefesini bıraktı acele etmeden, elindeki büyük fincanlardan birini bana uzattı. Bekletmeden aldım, yanıma oturdu. Çayın buharından biraz papatya ve kediotu kokusunu ayırabilmiştim; ardından gelen kokular yine belirsizdi, tıpkı onun gibi.

Çaya bakarak, "Uzuvlarımı kontrol edemeyecek kadar sakinleşmeyeceğimi umuyorum," dedim başarısız bir espri girişimiyle. Bu benim, *ters giden bir şey yok* oyunumun en zayıf hamlesiydi.

Üzerine gitmeyip, "Yalnızca ihtiyacın olduğu kadar..." dedi.

İhtiyaç... *Bencilliğimden kurtulmaya ihtiyacım var.*

Evet; lider Arsıl olursa, herkes eşini güvende tutmak için liderliği nasıl kendi üzerine aldığını konuşacaktı. Sonra aşklarından bahsedeceklerdi,

efsaneler uydurulacaktı hem de nesilden nesile. Dilşah ve Arsıl'ı ayrılmaz bir bütün gibi göreceklerdi. Ben ise evliliğimizi bilen insanların alttan alta acıyan bakışları arasında onları izleyecektim.

Bencillik yapma! Biri eşin, diğeri kardeşin ve söz konusu bir zulmün devrilmesi. Sakın Helya Alaz, sakın bencillik yapma!

"Haydi söyle."

Uykudan uyanmış gibi sıçradım belli belirsiz.

"Efendim?"

"Bu bakışı iyi bilirim... Uzun uzun baktığın hâlde beni görmüyorsun." Uzanıp güçlü fakat zarif bir tutuşla elimi avuçlarına aldı. "Hangi düşüncenin ortasındasın, anlat bana."

Elimi sarmış uzun parmaklara indirdim bakışlarımı, Arsıl'a baktığımın farkında bile değildim. Beni böylesine tanıması kaçacağım alanları öyle daraltıyordu ki... Çabalamadım fakat teslim de olmadım, yalnızca uzaklaştım.

"Arsıl bana biraz Kuran okur musun?"

Cevap vermeden elimi avuçlarında tuttu; sonra yerinden kalkıp yukarı çıktı. Bir dakika bile olmadan kendi Kuran'ıyla geldi yanıma, kalktığı o yere tekrar oturup Kuran'ını açtı.

Babam o eski şöminemizin başına bizi toplar ve önce bize Kuran okur, sonra anneme verirdi okuması için, en son ise bana. Annem gibi okuyamadığım için utanırdım bazen, onun gibi güzel okumak isterdim. Fakat bu isteğimdi, hayalim değil. Hayalim, babam gibi okuyabilmekti. Okuduğu her ayet anlamıyla çıkardı sanki ağzından. Vurguları, her seferinde göğsümde çağlayacak heyecanı karıştırırdı aldığım nefese.

Bu nasıl bir nimet bilmiyorum... Şimdi o makamı, o üslubu Arsıl'dan dinliyordum ne bir eksik ne bir fazla.

Tıpkı babamın yaptığı gibi son sayfaları bana bıraktı okumak için. Okumayı bitirdiğimde kısacık bir duayla kapattım Kuran'ı. Arsıl okuduğum son birkaç ayeti tekrar okudu. Sonra koltuğun yanındaki küçük kitaplıkta duran meale uzandı. Eline aldı ama açmadı.

"İşte onlar, sabretmelerine karşılık cennetin yüksek makamlarıyla mükâfatlandırılacaklar, orada esenlik dileği ve selamla karşılanacaklardır. Orada ebedî kalırlar. Orası ne güzel bir durak ve ne güzel bir konaktır. (Furkan 75/76)"

Ve sesler, yine elimize birkaç düşünce tutuşturup çekildi aramızdan. Panikledim ama aldığım nefesin bile düzenini bozmayacak kadar iyi sakladım kendimi. Her zaman ihtiyacım olan ayetleri bulup çıkarırdı önüme, içimdeki bu teslimiyeti açık etmemek için elimden geleni yapardım ve her seferinde ona teşekkür etmek ister fakat etmezdim.

Kısa süren sessizliğe konulan nokta bana aitti.

"Kuran okuyuşun babama çok benziyor. Onu dinlemeyi severdim." Bu bir kaçıştı. Bunu anladı, beni zorlamadı.

"'Diline düşen her kelimeyi hisset,' derdi. 'Ancak sen hissedersen hissedilir. Ne kadar güzel okursan oku, sendeki anlamının arkası boşsa hiçbir tesiri olmaz.'"

"Haklıymış," dedim yalnızca.

O konuya ikimizde değinmiyorduk, ne bakışlarımız ufak bir ima barındırıyor ne de dilimiz o yola çıkacak bir kelimeyi sahipleniyordu. Tehlikeli sularda yüzmüyorduk; ben boğulmaktan korkuyordum, o ise benim boğulmamdan. Bu yüzden sustuk. Bu sessizliğin uzun ömürlü olmadığını bilmek ağır bir yüktü. Arsıl'ın vereceğim cevabı bilmesi ise daha da ağır bir yük...

Bu anı burada bitirmek için kalktım yerimden, hırkamın önünü sıkı sıkı kapayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ben... Yukarı çıkayım biraz. İyi geceler." Bedenim ona dönmek için can atarken ruhumun ondan kaçması çocuksu bir dengesizlik hâli

oluşturmuştu bende. Merdivene ulaşıp basamakları çıkarken üzerindeki ince keten gömleğe bakıp, "İstersen sobayı ya da ısıtıcıları aç," dedim. "Hava epey soğuk..."

Onu bıraktığım şekliyle durdu; başını kaldırmadan, "Soğuk olan sadece hava olsun," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Duymamış gibi davrandım. Duymamış, basamağı çıkmak için kaldırdığım ayağım bir anda tonlarca ağırlık kazanmamış ve ellerim hiç titrememiş gibi...

...

Gün hızlı geçti ya da ben öyle düşünmek istedim. Arsıl Cuma namazından sonra direnişçilerin yanına gitti, ya Hasan Amca'yla bu konuyu konuşmayacak ya da bugün onunla hiç görüşmeyecekti, biliyordum. Bu konuyu benimle konuşmadan ona bir cevap vermezdi.

Sabah erkenden pazara gidip kendim ve Tarçın için bir şeyler aldım. Arsıl sabaha karşı eve gidip Tarçın'ı buraya getirmişti. Ben de tüm gün bir yandan onunla uğraşıp bir yandan Amber'deki işleri hallettim, yapılacaklar bitince kendime yeni icatlar çıkardım.

Akşam olduğunda dükkânı kapatıp oyalanmadan yukarı çıktım, namazımı kıldıktan sonra aşağıdan sesler duymuştum. Arsıl gelmişti. Anlamsız bir telaşla hemen yatağa geçtim ve arkamı dönüp bu gece de onunla konuşmayı reddettim, bu gece de bencilliğime yenildim.

Geldi, odaya girdi. Yatağın bir köşesine geçip dakikalarca hareket etmeden sessizce oturdu. Uyumadığımı bildiğine emindim, iyi bir izleyiciydi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Namazını kıldı, üzerindekileri değiştirip yanıma uzandı. O yanıma gelip de sırtımı göğsüne yaslayana kadar bu gecenin de uykusuz geçeceğine neredeyse emindim ama o bir kez daha yıktı tahminlerimi, bana huzurlu bir uyku armağan etti.

Uyandığımda sırtım bir boşluktaydı, yanımda değildi. Hafifçe esnedikten sonra doğrulup yatak başlığına yaslandım. Arsıl yatağın karşısındaki koltuğa geçmiş, dizlerinin üzerine koyduğu defter ve dudaklarına yaslı kalemle beni izliyordu.

"Günaydın," dedi seslerin yükselmesine müsaade etmeden. Defteri ve kalemiyle tıpkı beni resmeden bir ressam gibi duruyordu karşımda, aslına bakılırsa çizgilerle değil ama kelimelerle çoktan resmedilmiştim belki de. Hava hâlâ karanlıktı ama günümün ayması için güneşe ihtiyacım yoktu, Arsıl'ın ağzından çıkacak birkaç kelime günüme güneşi doğurabilirdi.

"Günaydın."

Kalemi hafif hafif vurmaya başladı defterin kenarına. Elini her kaldırdığında bakışlarım avucundaki ince yara izlerine takılıyordu. Artık bu kaçışmın bir sonu olmalıydı, bir şeyleri konuşmalıydık, benden bunu istemeliydi.

Ama istemedi.

Bunun için ona isyan etmek istedim ve sonra teşekkür etmek... Sonunda kaçırdım bakışlarımı ve dudaklarımı oyalayacak bir gülümsemeyle yüzümü kar tanelerinin neredeyse yarısına kadar tırmandığı pencereye çevirdim.

"Bana neden katlandığını anlamıyorum."

Defterine gelişigüzel birkaç şey yazdı, sonra kelimelerin üstünü karaladığı o sürtünme sesini duydum.

"Sana katlandığımı düşünürsen anlayamazsın. Sana hapsolduğumu düşünmeyi dene."

Gözlerim onu bulduğunda beklemediğim gülümsemesinin dilimde bıraktığı uyuşuklukla birkaç saniye duraksadım.

"Bu benzetme çok daha vahim... Hapsolduysan kapıları açmayı denemelisin."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı, gözlerini çekmemekte ısrarcı olacağını sanıyordum ama başını iki yana sallarken bakışlarımızın temasını kesti.

"Ben hapishanesine âşık bir mahkumum Helya Alaz." Bakışlarının sahipsizliği çok uzun sürmemişti. "Beni esaretimden edecek her canlıya savaş açabileceğimi unutma."

Kalktı, defterini ve kalemini alıp odanın kapısına ulaştı ama sonra durup, "Namazını kıl, dinlenmek istiyorsan biraz daha uyu. Aşağıda seni bekliyor olacağım," dedi ve çıktı odadan.

Kendi defterime uzandım, komodindeki kalemle birlikte kucağıma çektim ikisini de. Bir tarih atarak boş sayfaya birkaç cümle bıraktım, tıpkı onun yaptığı gibi onu resmettim satırlara ve defterimi kapattım.

"Güldüğünde gözleri ve elmacık kemiklerinin arasında ortaya çıkan o belirsiz ince çizginin nasıl zarif bir ayrıntı oluşu mu, yoksa o gülümsemenin ardından gelecek birkaç cümlenin elimde yalnızca sessizliği bırakacak kadar güçlü oluşu mu beni daha çok yerle bir ediyor, sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim."

Namazımı kılıp aşağı indiğimde hava aydınlanmış sayılırdı ama dükkânın açılmasına daha üç saat vardı neredeyse. Merdivene geldiğimde mutfakta ikimiz için birkaç şey hazırlamayı düşünmüştüm ama koltukların ortasında duran sehpadaki küçük hazırlık ve yan fırından alınmış birkaç sıcak ekmekle Arsıl'ın bunu benden önce düşündüğünü gördüm. İçimde bir heyecan vardı, bugün konuşulacaktı bu konu. Ne kaçacak yerim kalmıştı ne de kaçmama yetecek kadar korkaklığım.

Arsıl'ın hemen karşısına geçtim. Ekmeklerden birini benim için böldü ve bir fincan çayla birlikte önüme bıraktı. Kitaplıkların arasında dolaştı bakışlarım, kendime güvenli bir hedef bulduğumda gözlerimi oradan çekmeden dudaklarımı geç kalınmış cümleler için araladım.

"Konuşmalıyız."

Yüzümü ona çevirmedim ama hâlâ görüş alanımdaydı, bana baktığını biliyordum.

"Eğer istiyorsan konuşuruz."

"İstiyorum. Ama bunun kararının benim isteğime bağlı olmaması gerektiğini de biliyorum."

"Hayır, öyle." Çayını dudaklarına yaklaştırırken duraksadı. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz."

Hedefsiz bir öfkeyle, "Benden kaçmamı mı istiyorsun?" diyerek çıkışımda cümlemi tamamlamama müsaade etmeden, "Senden sadece istemediğin bir şeyi yapmamanı istiyorum," dedi.

Cevap vermek için içime çektiğim nefes boğazıma takıldı ve yeni fark ettiğim bir şeyle gülümsedim.

"Arsıl... Her seferinde bu tuzağa düşüyorum. Bana istersem yapmama gibi bir seçeneğim olduğunu söylediğin her defasında korkaklık etmemek için daha çok üzerine gideceğimi, bunu istemek için kendimi cesaretlendireceğimi biliyorsun."

Dürüst bir tebessümle baktı.

"Oyun değil sevgili eşim, yalnızca teşvik." Gözlerini çekmedi, bakışlarım özlediği kehribardan cesaret bularak onunkilerde kilitlendi. "Helya..." dedi dalıp gittiğim gözlerinden beni çekip yüzeye çıkarır gibi. "Korkularını benimle paylaşacak mısın?"

"Yapma. Korkularımı çok iyi tanıyorsun, belki benden de iyi. Bunları tekrar düşünmek istemiyorum; zaten günlerdir aklımda dönüp duruyor, dillendirmemi isteme."

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı.

"Pekâlâ... Kararın nedir?"

"Bunu ikimiz de biliyoruz." Çayıma uzanıp kurumuş boğazımı fincandan aldığım sıcak bir yudumla yumuşattım. "Ve bu... Bunun yalnızca benim kararıma kalması bencilce... Direnişçilerin gözlerini kapatıp arkasından yürüyeceği bir adam vardı önceden, babam. O artık yok,

şimdi liderlik için senden daha iyisini bulamazlar. Dilşah var; nasıl zor bir duruma girdiğinden, neler hissettiğinden bihaberim. Sen varsın, bana şefkatle bakan gözlerinin ardında nasıl bir yangın var hayal dahi edemiyorum. Bu yük yalnızca benim omuzlarımda değil Arsıl, onu yalnızca ben taşıyormuşum gibi davranamam."

Sessiz kaldı, gözlerindeki gururu sözlerime armağan ediyordu bakışları.

"Yani sorulması gereken soru benim isteyip istemediğim değil; olması gereken bu mu, yoksa değil mi? Korkuyorum, bunu gizlemeyeceğim. İnsanlar seni öncü görecek ve yanında gördükleri insan ben olmayacağım. Belki isminin yanına benimkini hiç yakıştırmayacaklar; bizi bilmeyen hiç bilmeyecek, bilen ise bilmiyormuş gibi davranıp unutacak."

Gözümden düşen bir damla yaşı görmemesini isterdim ama bu mümkün değildi, o küçük damla kirpiklerime düştüğü an bakışları onu ezberlemişti sanki.

"Canını hiçe sayıp Parsların arasına giderken, *birinin bunu yapması gerek*, demiştin. Haklıydın, bunu yapmamız gerek. Ve emin ol; eğer birini bu işten çıkarabilecek olsaydım o sen olmazdın Arsıl, Dilşah olurdu. Ben dayanmaya çalışırım, senin dayanacağına da inanırım ama onun hepimizden saklayacağı yalnızlığını düşündükçe kendimi suçluyorum. Zulmün bitmesi için çabalamak ve Dilşah'ın Parslarla yüz yüze gelmemesiyse konu, buna mecburum."

Sakince bıraktım nefesimi, korkularım Arsıl'la yüz yüze geldikçe sanki gücünü kaybetmişti; hâlâ vardı ama onlarla başa çıkabilirdim. Son birkaç cümle için topladım kelimeleri.

"Ben yanınızda olacağım. Dilşah'ın korunduğunu bilmek ve senin nasıl güçlü, iradeli bir lider olduğunu görmek için hep burada olacağım Arsıl."

Gözleri kısıldı. Kehribar sarı turuncu bir alevle aydınlattı göğsüme inmiş geceyi, karanlık güçsüz düştü.

"Anladım ki senin için şükredeceğim zamanların sayısını biraz daha artırmam gerek," dedi dudaklarına ulaşmak için çırpınan, belirsiz bir tebessümle. "Söylediklerinin üzerine pek bir şey demek istemiyorum. Ama şunu bil ki inşallah bu halkı ve Dilşah'ı koruyacağım, zulüm karşısında savaşacağım ve seni hep seveceğim Helya Alaz. Elin hep elimde olacak, benden kopmak istediğinde bile buna izin vermeyeceğim."

"Böyle bir şey istemem," dedim çabucak, söyledikleri dilimi yakmış gibi.

Uzun uzun baktı gözlerime. Gözlerini çevreleyen, her daim orada olan hafif şişlik; zihnindeki yıkımların, inşaların, ölümlerin, doğumların eski bir tablova birkaç fırça darbesiyle gizlediği bir şifre gibi duruyordu yine yüzünde. Duraksadı.

"İnşallah istemezsin sevgilim... İnşallah."

"Böyle bir şey düşünmemelisin..." desem de konuyu çabucak kapattı.

"Artık bu konuyu aramıza sokmayalım olur mu Helya?" dedi benden alacağı onayın onu nasıl rahatlatacağını göstererek. "Evlilik yalnızca konuşuldu şu an; zamanı şimdi değil, daha var. Bu yüzden bunu düşünmeyi bırakalım olur mu? Vakti gelince zaten düşünmek zorunda kalacağız."

"Tamam," dedim ona istediği rahatlığı vermek için çabalayarak. "Zamanı gelene kadar açılmayacak bu konu."

Senin bir yaz akşamı kadar huzurlu gülümseyerek teşekkür etti.

Kahvaltımıza devam ettik ve söylediğimiz gibi o konuyu bir kutuya kapatmış, kutuyu da yükseklere kaldırmıştık. Kahvaltıdan sonra yukarı çıktık, birkaç saatimiz kalmıştı kendimize ayırabileceğimiz. Ve ayırdık da, bizden başka kimseyi dâhil etmedik bu âna.

Arsıl'ın odadan çıktığı kısa bir anda vakit kaybetmeden ceketinin cebinde gördüğüm defterine ulaştım. Son sayfayı çevirip yazdığı son paragrafı okuyacakken merdivenden gelen gıcırtılar yüzünden yapmamak için kendime çok defa söz verdiğim şeyi yaparak yazdığı son

paragrafı yırtıp kendi defterimin arasına sıkıştırdım ve defterini kıvırıp aldığım cebine koydum hızlıca.

Aynanın önüne geçip saçlarımı toplarken içeri girmişti.

"Yine direnişçilerden birkaçı bu kısımda tanıdığımız insanların neden bizi evli olarak bildiğini sordu bana."

Bu birçok kez olmuştu, hâlâ bunu bilmeyen direnişçi çoktu ama soran kim olursa olsun Arsıl'ın verdiği cevap değişmiyor; "*Güvenlik,*" diyerek geçiştiriyordu sadece, kimse de üzerine gidemiyordu. Arsıl sıradan konuları konuşmazdı direnişçi kamplarında, bu yüzden insanlar ona onları ilgilendirmeyen sorular soramazdı. Bir diğer etken de babamın Arsıl'ı bir kere oğlu olarak tanıtmasıydı. Bu yüzden en meraklı insanlar dahi ne bizi araştırıyor ne de araştırsa da bir şey bulabiliyordu.

"Babamın böyle bir yalanı neden söylediğini hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Böyle bir şey yaptıysa mutlaka bir sebebi vardır Helya," dedi gömleğini çıkarıp benzer bir gömleğe uzanırken. "Baban hayati olmadığı müddetçe yalan söylemezdi. Hem... Hz. İbrahim'in zamanında Hz. Hacer'e söylediği gibi, biz din kardeşiyiz. Bir noktada yalan sayılmaz."

Güldü, güldüm.

Haklıydı. Hatta babam hayati konularda bile yalan söylemezdi; bu, onun istisnalarından biriydi. İşte bu noktada işler daha da tuhaflaştırıyordu. Kalkıp ben de giyindim onunla birlikte, sonra aşağı indik.

"Benimle gelmek ister misin?" dediğinde yanına gidip, "Bugün dükkânın başında durmam gerek, siparişler gelecekti," dedim. Beni kendine çekti, acele etmeden uzun uzun sarıldım. "Çok asker var etrafta Arsıl, sınırdan geçerken dikkatli ol."

Cevap vermeden başını salladı, dükkânın önüne yaklaşan insanları gördüğümde kollarından yavaşça ayrıldım. Kapıları açıp Arsıl'ı yolcu ettim, soğukta durmamı istemediğinden dışarı çıkmadan o gidene kadar kapının önünde bekledim. İçeri giren birkaç kişiyi karşıladıktan sonra hemen defterime koşup Arsıl'ın defterinden kopardığım kâğıdı defalarca okudum, parmaklarım yazıların üzerinde takılıp kaldı.

"Göleri yine soluk mavi ama bugün biraz daha soluk... Öyle ki ona gri demek daha çok yakışıyor. Dağların zirvelerini sarmalayan sisin grisi... O sis dağıldığında, dağın çıplak yüzünü gördüğünde gözlerin hangi tonuyla bu adama bakacak, hangi eliyle itecek kendini o zirveden; bunu bilmek isterdim."

...

Amber'deki hareketlilik geçip içerisi durulduğunda namazımı kılıp kısa bir süre için dükkânı kapatarak dışarı çıktım. Kasaba araçlarının birine bindim. Gitmek için geç bile kaldığım yere gidecektim; Dilşah'ın yanına. Biliyordum, özellikle de bunu duyduğu ilk birkaç gün yanında birini istemeyecekti ama nasıl olduğunu görmek zorundaydım.

Evin önüne geldiğimde kar yağışı epeyce yoğunlaşmıştı, mevsim boyunca Ateşoyuk'un beyaz kalışını çok seviyordum. Feride Teyze açtı kapıyı, beni görünce şaşırsa da sonra gülümsedi. Kenara çekilip içeri girmemi bekledi.

"Selamun aleyküm," dedim ona sarılırken.

"Aleyküm selam güzel kızım, hoş geldin."

"Hoş bulduk, sen iyi misin?" Göz altları iyice çökmüş, yüzünün feri kaçmıştı sanki.

"Ben iyiyim de o durgun bu aralar," dedi yukarı bakarak. "Üst katta, teras odasında. Yanına git, konuşmaya çalış biraz. Ben de şu ocağın altını kapatıp yanınıza gelirim."

Başımı sallayıp hızlı hızlı çıktım basamakları, Dilşah cama döndürülmüş küçük bir koltukta oturuyordu. Sesleri duyunca arkasını dönüp bana baktı, bitkin bir gülümsemeyle karşıladı.

"Hoş geldin Helya."

"Hoş bulduk." Tekerlekli sandalyesini arka tarafa çekip yanındaki diğer koltuğa oturdum.

"Çok yer kaplıyor," dedi sandalyesine bakarak. "Feride Teyzem şehir merkezinden biraz daha küçük olanlarından getirtecekmiş bu hafta."

"Güzel," dedim gülümseyerek. "Havalar ısındığında seni kasaba meydanına çıkarıp yavaşlamam için bana yalvarana kadar hızlı süreceğim onu."

"Korkudan aklım çıksa bile yavaşlamanı istemem biliyorsun," dedi bir an için gözleri parlayan, küçük Dilşah olarak.

"Biliyorum." Ben sustum, küçük Dilşah neşesini de alıp gitti. Sessizliğin sonu gelmeyecek sandım bir an, o konuyu hiç konuşmadan kalkıp gitmeyi istedim. Gülümsemenin biraz önce terk ettiği bakışları, üzerindeki yükü anlatır gibi ağırlaşıyordu. Kendi yükümü umursamadan onunkisini paylaşmak, birazını kendi sırtıma alıp onu rahatlatmak istedim.

Feride Teyze elinde bir tepsiyle gelip oturduğunda ikimiz de çoktan çekmiştik bakışlarımızı birbirimizden. Birçok konu geçti aramızdan; Feride Teyze Dilşah'la gezdikleri yerleri anlattı, neler yaşadıklarını. Güldük, ilgimiz olmayan konuları konuştuk dakikalarca ve sustuk, sustuğumuz anları doldurmak için konuşmaya zorladık kendimizi.

Feride Teyze boş bardak ve tabakları alıp aşağı indiğinde kaçmak için kullandığımız o boş konuları dakikalarca konuşabilen biz, yine sessizliğin arkasına saklanmıştık. Dilşah hafifçe yutkundu, ilk konuşanın o olacağını anladığımda biraz rahatlamıştım.

"Mühür bende değil Helya," dedi beklediğim konunun dışına çıkarak. "Nerede olduğunu da bilmiyorum. Bunu Hasan Amca'ya da söyledim."

"Bilmediğini biliyorum," dedim onu yargılamadığımı ve asla böyle bir şey yapmayacağımı göstermeye çalışarak. "Bundan hiç şüphe etmedim."

Başını salladı belli belirsiz, bu kez ikimiz de beklediğim konuya düşmüştük.

"Helya ben bunu yapmak istemiyorum," dedi lafı hiç dolandırmadan. Lafı dolandıracak yerimiz de kalmamıştı artık.

"Seni onların önüne atamam. Bu oldukça ağır, farkındayım ama hepimiz buna mecburuz. Sen güçlü bir kızsın, bunu biliyorum..."

Yüzünü dışarı çevirip dudaklarını birbirine bastırdı.

"Durumum böyle olduğu için sen de bununla baş edemeyeceğimi düşünüyorsun değil mi?"

Gözlerimin saniyelik bir bakışla sandalyesine kaymasını engelleyemedim, şükür ki bu bakışı görmedi.

"Hayır Dilşah, hayır. Görüyorsun; günlerdir, hatta haftalardır nasıl saldırılar oluyor ikinci kısımda. O insanların gözleri kör, merhametleri yok: anladın mı?" O saldırıların hiçbirini görmemişti Dilşah, sadece duymuştu ve televizyondan gösterilen kısıtlı, anlamsız birkaç görüntü kadar biliyordu olanları. Bu kadar basit değildi hiçbir şey, ben orada bizzat insanların feryatlarını dinlemiştim. "Bu... Bunu ben de olsam yapamazdım, yani liderliği. Bu bir şeyi değiştirmez."

Başını hızla iki yana sallayıp, "Hayır, sen olsan yapardın," dedi acı acı gülümseyerek. "Sen olsan yapardın!"

Gülüşünün bir benzeriyle karşılık verdim ona.

"Karşında bozuk bir saat var Dilşah, sapasağlam bir kız yok. Bunu unutma."

Gözlerindeki buzlar pişmanlığıyla eridi, özür diler gibi baktı yüzüme.

"Öyle söylemek istemedim, özür dilerim. Düzgün düşünemiyorum birkaç haftadır. Geldiğin için teşekkür ederim ama seni kırmaktan korkuyorum... Helya kusura bakma, lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

Ona gücenmediğimi gösterir gibi gülümsedim.

"Peki..." Yerimden kalkıp koltuğunun arkasına geçtim. "Bunun için daha vakit var. O zamana kadar iyice düşün, buna alıştır kendini. Ama şunu unutma ki seni kimsenin hedefi hâline getirmeyeceğim ve güvende olduğundan emin olana kadar ne gerekiyorsa yapacağım." Cebimden büyük bir mendile sarılmış iki kurabiye çıkardım ve yanına eğilip avuçlarına tutuşturdum. "Seni hiç bırakmadım kardeşim."

O bana bakmadan ben arkamı dönüp indim aşağı, Feride Teyze'yle kısaca vedalaşıp evden çıktım. Beklemek istemiyordum; birazdan burada olması gereken aracı yakalamak için koşarak çabucak aştım sokağı.

Meydana ulaşıp araca binebildiğimde bir kenara tutunup nefeslendim. Göğsümde, sıkışan soluklarımın ve omuzlarımda, Dilşah'la konuştuklarımızın ağırlığı vardı. Yol boyu düşüncelerin birbirini kovalayacağı önlenemez bir girdaptaydım.

Dükkâna ulaştığımda kapattığım kapı açıktı, belli ki Arsıl gelip dükkânı açmıştı. İçeri girdiğimde sabahki yoğunluğa yakın bir yoğunluk vardı. Arsıl'a uzaktan hayranlıkla bakan birkaç kızı görmezden gelerek kasanın önüne geldim. Yüksek kısmına dirseklerimi yasladığımda Arsıl elindeki kitaptan ancak kaldırabilmişti yüzünü.

"Selamun aleyküm."

"Aleyküm selam," dedi kitabı kapatırken. "Senin için yiyecek bir şeyler aldım, yukarıda. Karnın açsa şimdi çıkıp yiyebilirsin."

Yukarı öylesine bir baktım, Arsıl'a bakan bir kızla göz göze geldiğimde kızarmış yanaklarla gözlerini kaçırdı. Ona kızamayacağım kadar toydu, bu duruma alışmıştım belki de.

"Birazdan çıkarım." Tırnaklarımla ahşap yüzeyde bir ritim tuttuğumda Arsıl dikkatle beni izliyordu. "Dilşah'la konuştum," dedim sonunda. "O... Pek istekli değil. Ona sebepleri anlattım ve..." Nefesimi bırakıp omuzlarımı düşürdüm. "Bilmiyorum Arsıl. Onu bunun için zorlayabilir, kendisini korumak için bununla baş ederim. Ama korkuyorum, o beni tanıyor. Korkularımı görmesinden korkuyorum. Bu kadar bencil olduğumu bilmesini istemiyorum."

Sakince beni dinledi. Yanımıza gelip biraz para ve kitap uzatan kadının verdiklerini aldı, kitabı sarıp geri verdi. Kadın dükkândan çıktığında yerinden kalktı, ona bakabilmek için yüzümü kaldırmam gerekti.

"Bencilliğin ne demek olduğunu iyi biliyorum," dedi bana kızan bakışlarıyla. "Bu sıfatın sana ne kadar uzak olduğunu da öyle." Elini düzensiz ritmine dalmış parmaklarımın üzerine kapattı. "Bugün yeteri̇nce yorulmuşsun."

"Yorulmak mı? Tüm gün yalnızca burada oturdum ve..."

"Fiziki yorgunluktan değil, aklının içinde dönüp duranlardan bahsediyorum Helya; seni oldukça yorgun düşürmüş. Yukarı çık, yemeğini ye ve biraz uyu." Söyledikleri emredici bir anlam taşısa da sesindeki sakinleştirici tını bunu bir rica olarak sunuyordu.

"Pekâlâ." Tam arkamı döneceğim sırada yüzümü ona çevirip durakladım. "Arsıl..." Bakışlarını gözlerimden çekmediği o ânı kimsenin bölmesini istemediğim için hafif bir tebessümle söyleyeceklerime yer açtım. "Seni seviyorum."

Kirpiklerinin arasındaki kehribarın, taze tutuşmuş bir ateşle göz bebeklerinin çevresinde kaynayışını seyredebilmek için birkaç saniye daha verdim bize. Göğsümün orta yerinde bir ateş yakıp üşüyen parmaklarımı kavururken sıcağı, dudağı ezberlediğim bir açıyla kıvrılıp tebessümü doğurdu. O tebessümün öyle kalmasını istedim, bir kelimeyle bile olsa bozulmasından korkuyordum.

Birkaç saniyenin sonunda çektim elimi elinden, arkamı dönüp yukarı çıktım. Küçük bir çocuk gibiydim? Toy bir kız? Olgun bir kadın? Hayır. Yalnızca buydum, Arsıl Alaz'ı sevecek cesareti gösterebilen kız. Herkes onun gibi bir adamı sevmenin kolaylığından bahsedebilir fakat onu sevmeden bunun ne denli bir cesaret gerektirdiğini kimse bilemezdi.

...

Omuzlarımı esnetip gerindim, esnerken elimi ağzıma örtüp sırtımı duvara yasladım. Hasan Amca'nın eşi Zehra Teyze masanın bir kenarına

geçmiş, karşısındaki kadının ayırdığı çiçekleri izliyordu. Yeni yeni ana çiftliğe gitmeye başlamış bir genç kız masadaki birkaç tabağı toplayıp hızla yıkadı. Diğer kadınlar ya kendi aralarında konuşuyor ya da bir köşede sessizce düşünüyordu.

Bugün Amber'i açmamıştık, bunu her zaman yapmasak da birçok dükkânın kapalı olduğu bir gün olduğu için göze batmazdı. Önce ana kampa uğramış, sonraysa yine ikinci kısmın diğer ucunda kalan küçük bir kampa geçmiştik; neredeyse tüm gün buradaydık. Erkekler direnişçi kampının diğer tarafındaydı, Kaplan Mührü'nün nerede olabileceğini araştırıyorlardı hâlâ. Dilşah'ın evi aranmış, oradan hiçbir şey çıkmamıştı. Birkaç eski kampa bakılmıştı, oralarda da kayda değer bir şey yoktu.

"Mühür bulunamazsa ne olur?" Zehra Teyze'nin cevaplamasını istememe rağmen öylece ortaya sormuştum. "Halk lidere inanmaz mı?"

"İnanır... Ama mühür elimizde olduğunda bile onları inandırmak zor olacak Helya. O, ilk liderin mirası... Bu yüzden mühür bizim için kanıtlardan biri sadece ama işimizi oldukça kolaylaştıracak önemli bir kanıt..." Masadan kalkıp bana yaklaştı Zehra Teyze. "Biraz çıkalım Helya, hava alırız."

Bu, benimle özel konuşmak istediği anlamına geliyordu; başımı salladım ve içerideki kadınlara şöyle bir bakıp odadan çıktım. Buradaki kadınlar da diğer taraftaki erkekler de direnişçilerin en güvenilir insanlarıydı. Fakat Hasan Amca da Zehra Teyze de ne olursa olsun işi sıkı tutmaya çalışıyordu.

Pek uzaklaşmadık, aradaki geniş hole çıktık sadece. Çok ilerlemeden durdu Zehra Teyze.

"Belki Hasan, Arsıl'a söylemiştir ama ben senin de bu konuda bize yeterince yardımcı olacağına inanıyorum. Ailenin ve amcanın doğum ve ölüm kayıtlarını ve onların da ailelerinin kayıtlarını bulmalıyız. Gizli bir araştırma başlatılacak, birim binalarında tanıdıklarımız var biliyorsun. Halkın hatırladığı, tanıdığı son Kaplan liderinin soy ağacını tamamlamaya çalışacağız. Uzun sürecek ama halkın resmî kanıtlara da

ihtiyacı var, her şeyi ortaya döktüğümüzde zaman kaybetme lüksümüz kalmayacak. Onları en kısa süre içinde bize inandırmalıyız."

"Bilmiyorum," dedim boğazıma yerleşen tuhaf karamsarlık hissiyle. "Araştırırım ama çok eski kayıtlar gerekecek, onlara nasıl ulaşabileceğimizden emin değilim. Daha önce denendi, bilgilere ulaşamadılar; biliyorsun lider gizli tutulduğundan beri bilgiler de gizli... Bu çok zor, her şeyin kayıt dâhilinde olduğu bile meçhul..."

Yüzünde söylediklerime katıldığını gösteren belirsiz bir kabulleniş vardı ama bu karanlık bulutların arasında umudu seçmek düşündüğüm kadar zor olmadı.

"Bunu bize bırak kızım. Elimizdeki her şeyi ortaya dökeceğiz. Kaplan büyüklerinin hepsini bulup görüştük. Onları yanımıza, korumamız altına aldık. Şimdi Parsların elinde esir olanları kurtarmaya çalışacağız. Çok zamanımız kalmadı. Senin de Arsıl'ın da elinizden geleni yapacağınızı biliyorum."

Derin bir nefes alarak, "Yapacağız," dedim. "Yapacağız inşallah."

Söylediklerine bir şey daha eklemek için göğsünü dolduran derin bir nefes aldığında tüm dikkatimi ona vermiştim. Hatta öyle çok odaklanmıştım ki, bastığımız zemindeki titremeyi bir an için sanki hiç fark etmemiştim. Hemen ardından gelen patlama sesi titreyen zemini anlamlandırırken bağırışları da kuyruğuna takıp getirmişti peşi sıra. Çantalarımızı bıraktığımız yere koşup yayımı, birkaç oku ve pelerinimi aldım hızla. Direnişçiler bir bir çıktı yerlerinden. Neredeyse diğeri kadar şiddetli bir patlama sesi daha üzerimize çöktüğünde ortalıktaki herkes farklı bir yöne koşmaya başladı. İnsanlar birbirini görmüyor, yalnızca kamptan çıkmak için çabalıyordu. Tavandan dökülen küçük parçalar beton yağmuru gibi insanların üzerine döküldükçe öksürükler bu kargaşayı biraz daha besliyordu.

Birbirine seslenen insanların gürültüsü sönen lambaların karanlığında sahipsizce etrafta dolaşıyordu, duvarlardan düşen döküntüler yüzünden gözlerimi açamıyordum. Önce Arsıl'ı bulmayı düşündüm, sonra

bunun ikimiz için de nasıl bir zaman kaybı olacağını aklımda tutarak pencerelerin olduğu taraftan uzaktaki kasaba ışıklarını görmeye çalıştım. Bakışlarımın tutunduğu bir ışığın beni kendisine çektiği sırada kaynağının alevler olduğunu fark etmek tüm bedenimi bir elektrik dalgasına kurban vermişti.

Kendimi toplamak çok zamanımı almadı. Koştum, alevlerden uzaklaşıp bağırışların gittiği yöne bıraktım kendimi. Havanın soğuğu yüzüme çarptığında dengemi kaybedip yanlış bir adımla ellerimin üzerine düştüm. Avuçlarımı donduran kar hızla parmaklarımın arasında erimeye başlamıştı, kamptan çıkmanın rahatlığı ve Arsıl'a hâlâ ulaşamamanın korkusuyla güçlükle doğruldum. İnsanlar ellerindeki fenerlerle kamyonetlere koşuyordu, kargaşanın büyüklüğüne rağmen kamptaki direnişçilerin sayısının o kadar da fazla olmadığını biliyordum. Bu beni yalnız hissettiriyordu.

İnsanlara doğru Arsıl'ın adını birkaç kez bağırdım, bir kadın kolumu tutup beni beraberinde bir kamyonete çekti. Kendimi ondan kurtarıp Arsıl'ı bulacağımı söyledim. Çevreme baktım fakat alevler, insanlar ve koşanların ayak seslerinden başka hiçbir şey kalmamıştı etrafta. Bu ânın babamın öldüğü o geceyle benzerliği bacaklarıma düşmanca bir ağırlık yüklese de kendimi toparlanmaya ikna edebilmiştim.

"Hayır," dedim defalarca. "Hayır! Bu gece, o gece değil. Kendine gel!"

Bir patlama sesi geldiğinde kampın bir duvarının daha çöktüğünü gördüm. Karanlıkta koşan, yüzleri kapalı birkaç insanı fark etmiştim, onların Pars olduğundan hiç şüphem yoktu. Kamyonetlerden epey uzaklaştığım için şimdi oraya gitmek kendimi ortaya atmak olabilirdi. En yakındaki ağaçlığın arasına attım kendimi. Dallar ellerimde ve yüzümde ince çizikler bırakırken pelerinimin eteklerini toplayıp başlığımı yüzüme indirdim.

Direnişçilerin son kez etrafa bakıp kimsenin kalmadığına emin olarak kamyonetleri çalıştırdığını gördüğümde saklandığım yerden kıpırdayamadım. Alevlerin arasında kalan kampın etrafında dolaşan birkaç gölge, alandan uzaklaşan kamyonetlerin arkasından bakıp ateş etse de direnişçiler çoktan gitmişti. Uzaktan kasaba askerlerinin sirenlerini duyulduğunda çabuk toparlandılar, alevleri güçlendirecek birkaç girişimden sonra hızla terk ettiler kamp alanını. Kaçarken gördüğüm kadarıyla sayıları azımsanmayacak kadar çoktu.

Parsların ormandan girmediği belliydi; kendi topraklarında olmayan orman lanetlenmişti inançlarına göre, oradan girmezlerdi. Bu yüzden kullandıkları yol kampın diğer yanında kalan kasaba yoluydu hiç şüphesiz. Ve onların ikinci kısımda böylesine rahat dolaşabilmeleri büyük bir sorundu, çok büyük!

Saklandığım ağaçların arasından güçlükle çıkıp karanlık ormana doğru atıldım. Omzuma astığım yay, birkaç ok ve cebimdeki küçük, cılız fener elimde olan tek şeylerdi. İçeride çantamı alacak fırsatım olmamıştı. Başlığımı biraz daha indirip hızlı ve temkinli adımlarla yönümü bulmaya çalıştım. En azından beni güvenli bir yere çıkaracak kadar ilerlemem gerekiyordu.

Aklım Arsıl'daydı, beni bırakıp araçlarla gitmezdi. Ama gitmesi için de dua ediyordum, çünkü şayet hâlâ oradaysa şu an yanımda olması gerekirdi. Diğer ihtimalleri aklımın ucuna getirmek bile gücümü tüketiyordu.

Sonunda güvenli bir çukur buldum kendime, bedenimde sızlayan noktalara ve beni yürürken zorlayan yaralara bakmak için biraz soluklanabilirdim. Feneri yayımın hemen yanına bırakıp kesik soluklarının arasında sırtımı toprak tepeciğine yasladım. Bu âna kadar fark etmediğim tüm yaralar, ilgisizliğe tahammül edemiyormuş gibi bir anda acıya tutundu. Dişlerimi sıkıp göğsümü dolduracak nefesler için zorladım kendimi.

Hakkını vermeliydim ki o dalların bu kadar sağlam olduğunu düşünmemiştim. Pelerinimi aşıp kollarımda dikiş gerektirmeyen fakat çabuk geçmeyecek birkaç yaraya sebep olmuşlardı. Cebime sıkıştırdığım büyük mendili yırtıp bölüştürerek yaralarıma sardım. Dinlenmek için kendime biraz daha izin verdikten sonra yavaşça doğrulup ayağa kalktım. Ancak dar bir alanı aydınlatabilen fenerimle yavaş yavaş yürümeye

başladım karanlık ormanda. Kamptan görünen kasaba ışıklarının olduğu yönü tahmin etmeye çalışıp sonunda sola döndüm.

Fenerime oranla daha güçlü birkaç ışık uzaktan bana dokunup geçtiğinde oklardan birini hızla yayıma takıp arkamı döndüm. Kasaba askerlerinin sirenleri duyulmaya başlamıştı tekrar. Parslar değildi bunlar, kasaba askerleriydi; etrafı kolaçan ediyorlardı. Beni fark etmelerine izin vermeden hızlandırdım adımlarını, fenerlerin görüşünden çıkıp koşmaya başladım. Ancak durum istediğim gibi gitmedi; ışıklar hızlandı, ayak sesleri duyulacak kadar yaklaştı ve sonunda askerlerden biri durmam için bağırmaya başladı. Ben hızlıydım ama onlar da kalabalıktı.

Kaçmam anlamsız görünebilirdi, sonuçta bir suç işlememiştim ve az önceki yangından kurtulan bir mağdurdum. Ama her şey bu kadar basit bir denkleme dayanmıyordu her zaman. Aynı zamanda bir Kaplan askeri olsalar bile, şehir merkezinin kasaba askerleri üzerinde eli vardı. Bu da demek oluyordu ki bu saatte ve böyle bir olayın üzerine dışarıda olan herkes suçlu sayılabilir ve direnişçiler yasa dışı bir topluluk olarak bilinebilirdi. Tabii bir de bir şekilde o topluluğun kampında bulunduğum anlaşılırsa paçamı çok da rahat kurtarmam mümkün değildi. Bu durum bazı noktalarda onları, şehir sınırlarında bir gardiyan gibi dikilen şehir askerlerinden farksız kılıyordu.

Çok uzaktan bir uğultunun, "Kaçma!" diye bağırdığını duyar gibi oldum, devamında söylenen sözler ufak bir uğultuya dönüşerek rüzgârla birlikte uçup gitmişti kulaklarıma erişmeden.

Kasabaya ulaştığımın bir işareti olarak gördüğüm taş depoları hızla geçip ağaçların arasından çıkmaya ve dar sokaklar arasında kendime saklanacak bir yer bulmaya çalıştım. Fakat tuhaf bir şekilde kasaba da bu saatte sakin değildi, hatta kamp alanındaki gürültünün daha fazlası vardı burada. Göğe yükselen dumanı gördüğümde yakılıp dağıtılan tek yerin kamp alanı olmadığını anlamıştım. Asker sirenlerine bir kez daha yaklaşıyordum şimdi.

Dar bir sokak arasını geçip koşmaya devam ettiğim sırada pelerinimin eteği aniden çekilmişti. Başlığım yüzümden düştü, yayımı kaldırdığımda birkaç kasaba askeriyle karşı karşıya geldim. Hepsi açık açık görmüştü yüzümü, işin tuhaf kısmı ise birbirimize bakarken hepimiz birkaç saniye için duraksamıştık.

Pelerinimi tutan adam, "Hemen benimle geleceksin!" derken yayımla burun buruna gelmenin şaşkınlığıyla gevşetti elini. Kendimi ondan kurtarıp hızlı fakat güçlü bir tekmeyle arkasındaki tahtaların arasına düşürdüm onu, diğerleri de hemen arkasında olduğu için hepsi dengesini kaybetmişti. Hızlı bir yumruk darbesi ve bir başka tekmeyle bana doğru hamle yapan adamı düşürüp arkama bile bakmadan koşarak kaçtım oradan.

Onları atlatmak çok kolay olmadı ama atmak zorunda kaldığım birkaç oktan sonra nihayet ters bir yola girip kurtarmıştım kendimi. Kimsenin peşimde olmadığına emin olarak bir bahçeye gizlendiğimde soluklanacak zamanı bulabilmiştim. Burası birinci kısmın sınırına bir hayli yakındı ve bu gece Parslar burada da ciddi bir hasar bırakmıştı.

Şu an bulunduğum sokaklar askerler tarafından kontrol ediliyordu. Eğer kargaşanın olduğu yere ulaşabilirsem insanların arasına karışabilirdim. Başımı kaldırmadan ufak adımlarla ilerledim. Bahçeden çıkıp diğer sokağa döneceğim sırada biri koluma yapışıp hızla geri çekti, refleksle bağırmak için dudaklarımı araladığımda hiç vakit kaybetmeden elini ağzımın üstüne kapatıp susturdu beni. Bedenimi çekmeye çalışıp çırpınmaya başlamış, ağzıma kapanan eli sertçe ısırmıştım.

O sırada ufak bir fısıltı kulaklarıma ulaştı.

"Uslu dur sevgili eşim."

Bedenim bu bir komutmuş gibi bıraktı kendini ve tam da o sırada çitlerin hemen diğer yanından kalabalık bir grup asker geçip gitti. Eğer şimdi dışarı çıksaydım onlara yakalanmam işten bile değildi. Ortalık sessizleşene kadar ne ben hareket ettim ne de Arsıl başka bir şey söyledi. Sonunda sesler durulduğunda ona dönüp hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna sarıp sıkıca sarıldım. Ormanı andıran çam ve misk

kokusu güvende olduğumu fısıldarken göğsüm onun varlığına şükredip derin bir solukla ödüllendirdi bedenimi.

"Buradasın..." Geri çekilip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İyisin Arsıl, iyisin değil mi?"

Uzanıp elimi tutmadan önce avucuma bir öpücük bırakırken, "İyiyim, seni buradan çıkardığımda daha iyi olacağım," dedi ve başını kaldırıp dikkatle etrafa baktı. "Gel benimle."

Beni yerden yavaşça kaldırdı, evin arkasından dolandırıp birkaç bahçeyi daha arkamızda bıraktı ve sonunda ıssız, eski bir sokağa çıkardı.

Neredeyse yirmi dakika boyunca yürümüştük. Sese kavuşmamış tüm sözcükler içimizde kuru bir gürültü oluşturmuştu yol boyu. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama en az benim kadar düşüncelere daldığını görmeye yetecek kadar tanıyordum onu.

Beni nereye getirdiğini fark ettiğimde bir cevap bulabilmek için ona döndüm.

"Bunu yapmamız yasa dışı değil mi?"

Gözlerini kapatıp güldü hafifçe.

"Az önce askerleri yaralayıp onlardan kaçtığının farkında mısın?"

Onun gibi gülerek, "Evet ama bu kadarına cesaretim yok," dedim.

"Güzel," dedi elimi daha sıkı tutup kendine çekerek. "Benim ikimiz için de cesaretim var!"

Söylediği son cümleden sonra kendimi ona bıraktım, sonraysa ikinci kısmın ana çiftliğine tamamen yasa dışı bir şekilde girdik. Bunu nasıl yaptığımızı uzun uzun anlatmanın bir anlamı yoktu, Arsıl yine bir yolunu bulmuştu işte.

"Neden geldik buraya?" dedim, aslında merakımın o kadar da önceliğim olmadığını fark ederek.

"Üçüncü kısma geçmemiz zor, bu saatte eve dönemeyiz. Kısım sınırları askerlerle çevrilmiştir şimdi. Kasabanın içinde dolaşmak da anlamsız... Hem bu gece sana güzel bir manzara göstermek istiyorum."

Gülerek, "İstemezse onu kimsenin fark etmeyeceğini söyleyen Arsıl Alaz, şimdi eve dönmenin imkânsızlığından bahsediyor demek," dedim adımını kaydırıp omzumu onun koluna çarparak.

Ukala bir gülüşle çattı kaşlarını; kolunu omzuma sarıp beni kendisine çekerken, "Hayır, yalnızca bu gece uğraşmak istemiyorum," dedi.

Bu kez gülüşümü, yüzümü göğsüne yaslayarak bastırdım.

"Egonu çeker misin, beni sıkıştırıyor da." Küçük, hafif bir kahkahayla sarsıldı göğsü. Bir şey söylemedi. Yüzümdeki gülüş, zihnim gerçeklerle sarsıldığında düştü yavaşça. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Kamptakiler..." dedim.

"Ölen yok, yaralananlar var. Onlar da kamyonetlere taşınmış. Bombalar çok etkili değilmiş ama yine de şayet biri bizim olduğumuz yere düşseydi o zaman birçok kayıptan söz edebilirdik."

"Sen neden kamyonetlerle gitmedin?" desem de cevabını biliyordum, nitekim bildiğim cevabı verdi; "Seni bulamadım."

"Kasabada olan saldırı neyin nesi peki?"

"Çok bilgim yok ama aynı Pars grubu olmayabilir. Gördüğüm kadarıyla kasabadaki durum çok daha kötü..."

Bir süre sessizlik dolandı kollarımızın arasında, karları ezen adımlarımız elimizdeki tek ses oldu. Sonunda konuşan yine ben oldum.

"Zehra Teyze ailemin doğum ve ölüm belgelerini istedi."

"Biliyorum." Kolumu saran parmakları beni ona biraz daha bastırdı sanki. "Ben bakacağım, merak etme."

"Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Lütfen Helya, bunları tekrar konuşmayalım."

Derin bir nefes alarak susturdum dilime birikmiş tüm kelimeleri ve yanağımı ceketinin sert yüzüne sürterek, "Peki," dedim.

Sıcak bir yer bulmak çok zor olmamıştı. Gündüz burada olan depo görevlilerinin kulübelerinden birine girmenin bir yolunu bulmuştu Arsıl. Burası oldukça küçük ama güzeldi. Sıcaktı, her anlamda da.

Başımı kaldırıp gözlerim geniş pencerenin ardındaki gökyüzünü bulana kadar Arsıl'ın manzara derken neyi kastettiğini anlayamamıştım. Kar yağışı akşamüstü kesilmişti, bu yüzden gökyüzü durgundu ve bulutlar ellerini çekmiş, karanlığı bir başına bırakmıştı. Bir çiftlikteydik ve kasaba ışıkları epeyce uzakta kalıyordu. Bu ışıksızlığın arasında yıldızlar, siyah kadifenin üzerine rastgele saçılmış mücevherler gibi parlıyordu karanlığın içinde. Arsıl'ın az önce yaktığı küçük sobada çıtırdayan odunlar elimizdeki tek gürültüydü, soluklarımız bile sessizlikte yol buluyordu kendine.

"Bazı gürültüler yalnızca sessizlikte fark edilir," dedi zihnimi nasıl tanıdığını ispatlar gibi.

"Rüzgârın kulaklarına sürtünmesi..." Omzuyla boynunun birleşiminde kendime bir yer bulup başımı oraya yasladım. "Ayaklarının dokunup geçtiği çimenler... Ezilen çam iğneleri..." Gülümsedim. "Çıtırdayan ateş... Bazı sessizlikler gerçek sesleri keşfetmemizi sağlıyor."

Aldığı nefeslerle inip kalkan göğsü uzun bir süre hareketsiz kaldı. Bazen insan bir şey söyler ve sonra sessizlik olur, ya söylenilen şey karşıdaki insanın duvarlarına çarpıp ona ulaşamadan kaybolup gider ya da karşıdaki usulca kapılarını açıp kelimeleri duvarları arasına alır. Cümlelerimin onun tarafından sahiplenildiğini biliyordum.

"Bazı sessizlikler gerçek sesleri keşfetmemizi sağlıyor," dedi hafif bir fısıltıyla sözlerimi tekrar ederek. Tek nefeslik bir gülüşle sarsıldı omuzları, koluma sarılmış parmakları minik bir daire çizdi elbisemin üzerinde. "Her şeyimi kaybettiğim gece... Ellerimde kendi kanım vardı, ölmüyordum ama ölüme çok da uzak değildim. Kaybedecek başka bir

şeyim kalıp kalmadığını düşünüyordum. Sahip olduğum hiçbir şeyin olmadığını fark ettiğimde yüzümü gökyüzüne çevirip uzun uzun izledim yıldızları, tıpkı bu gece olduğu gibi berraktılar. Ve sonra hırsla bağırmak için derin bir nefes aldım, varlığından bile emin olmadığım bir yaratıcıya bağırıp beni neden bu hâlden kurtarmadığının hesabını sormak istedim."

Parmaklarım göğsünde duruldu, zihnimin kapıları ondan gelecek her cümle için sonuna kadar açıktı.

"Sonra durdum, tekrar nefes aldım ama bu kez bağırmaktan çok bir yalvarışla gökyüzüne çevirdim yüzümü. Ve dedim ki; 'Eğer orada bir yaratıcı varsa... Eğer gerçekten oradaysan ve beni duyuyorsan lütfen bir işaret gönder.' İstediğim büyük bir şey değildi, ayağımın bir taşa takılması bile benim için yeterliydi Helya. Sadece ufacık bir işaret bekledim, bana yalnız olmadığımı gösterecek bir delil..." Duraksadığında nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. "Ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey!" Güldüğünü hissettim. "Hiçbir şey olmadı. O gece bir kez daha gökyüzüne bakıp bulduğum azıcık umudu da kaybetmiştim." Derin bir nefes almak için izin verdi kendine. "Sonrasında bir süre kendi boşluğumda dönüp durdum. Kendime kızgındım, gökyüzünde aradığım bir yaratıcı bana en fazla ne kadar yakın olabilirdi ki, onu ararken bunu düşünmemiştim. Sonradan fark ettim. Ve yine kızgındım fakat bu kez kendime değil. Bir işaret göremediğim için kızgındım. Ben böylesine teslim etmişken kendimi, hiçlikle yüz yüze geldiğim için kızgındım. Ama en kötüsü ne biliyor musun? Kime kızgın olduğumu bile bilmiyordum."

Dudakları kapanıp sessizliğe yer açtığında onu sıkboğaz etmemek için sessiz kaldım önce. Ama bu sessizlik uzayıp merakımı besledikçe dayanamadım.

"Sonra?"

Yutkundu, eli kolumdan kayıp omzumu buldu. Boynuma asılı ipi yakalayıp kehribar kolyemi aldı parmaklarının arasına.

"Sonra baban beni buldu. Dağılmıştım, toparladı ama hiç konuşmadı benimle. Onunla konuşacak kadar kendime gelmemi, iyileşmemi bekledi. Babanı birkaç kez namaz kılarken görmüştüm ve bir kez de Kuran okurken. Yanına gidip oturduğumda sanki hiç oraya gitmemişim gibi davranarak okumaya devam etmişti. Bitirdiğinde bana bakıp, 'Anlamını bilmek ister misin?' diye sormuştu. Başımı sallamıştım sadece."

Cümleleri toparlamak ister gibi durdu.

"Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar sağlayacak şeylerle denizde seyreden gemilerde, Allah'ın gökyüzünden indirip kendisiyle ölmüş toprağı dirilttiği yağmurda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârı ve gökle yer arasındaki emre amade bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen bir topluluk için deliller vardır. (Bakara/164)"

"Delil..." dedim. "Bastığın yer bile..."

"Evet," dedi kolyemi ağır ağır parmaklarının arasında çevirirken. "Aslında bu hayatın kendisi bir delildi. Fakat yalnızca sesler kulaklarımdan çekildiğinde duyabildim bunu. Elimde hiçbir şey kalmadığında aslında bir şeylerin var olduğunu gördüm. Yokluğun nasıl büyük bir varlık olduğunu öğrendim Helya."

Defterimin yanımda olmasını ve ağzından çıkan her sözü tek tek yazmayı istedim. Çoktan hafızamın satırlarına işlemişti cümleleri fakat biraz mürekkebe her zaman ihtiyacımız vardı.

Gökyüzüne bakan o genç, yaralı çocuk gitmiyordu zihnimden ve bir daha gideceğini de sanmıyordum. Bozuk bir saate dönüşmediğim sürece tabii...

"Sana neden o hâlde olduğunu sormayacağım, eğer anlatmak isteseydin bunu çoktan dinlemiş olurdum. Ama merak etmediğimi de düşünme."

Sessizliğini bozacak ufak bir harekette bile bulunmadı.

Ne tuhaftı, anılarımı geri getiren şey bu adamda bulduğum ayrıntılardı. Hakkında bilmediğim onca şey varken, bir yanı böylesine gölgeler içindeyken, zihnim sanki tanıdığı tek insan oymuş gibi onunla buluyordu yolunu. Ondan izlerle tamamlıyordu kaybettiği her bir anıyı.

"Bazen bir yabancı olduğunu düşünüyorum Arsıl, sokakta yanından geçtiğim bir insan kadar yabancı." İtiraz etmeden dinliyordu beni. "Söz konusu sen olduğunda daha yolun başında olduğumu sanıyorum. Sonra arkamı dönüyorum, yolun başı görünmüyor. Önümü dönüyorum, yolun sonu da görünmüyor. Aşmam gereken daha ne kadar yol var bilmiyorum." Tatlı bir uyku ellerimden tutup beni dingin sulara çektiğinde son birkaç cümle için zorladım kendimi. "Ama ne kadar kalırsa kalsın yine de o yolda yürümek istiyorum." Başımı kaldırıp yüzüne baktım gözlerimi kapatmadan önce. "Bu bana bir adım daha kazandırır mı bu yolda?"

"Kazandırır. Ama inşallah o adımı bir gün geri almak istemezsin sevgilim."

Daha fazla duramadım, kendimi bırakıp boynundaki güvenli yere yerleştim. Bir tehlikeyi çağırır gibi başıma yerleşmiş ağrıyı biraz daha sakladım kendimden, uykunun sularına çekilmek bir saniyemi bile almamıştı belki de. Bir yangından, yıkımdan çıkmıştık bu gece. Peşimize takılmış birçok insanı arkamızda bırakıp hepsinden kurtulmuştuk ve şimdi, sanki hiçbiri yaşanmamış gibi yıldızları izleyerek onun omuzlarında uyuyordum.

...

Dizlerimi kendime çekip birkaç cümle daha ekledim yazdığım son kelimelerin ardına. Tüm günü gereksiz ayrıntılarıyla anlatmaktansa yalnızca hatırlamak istediklerimi yazmıştım; en ayrıntılı sayfa tabii ki Arsıl'a, söylediklerine ve hissettirdiklerine aitti.

Sabah namazına doğru Amber'e gelmiştik. Namazı kıldıktan sonra Arsıl çalışma odasına kapanmış, bir daha da hiç çıkmamıştı. Dükkânın

açılmasına epey vardı, o kulübede uyumuş olsak da dinlenemediğimizi düşünürsek bu biraz nefes almak için güzel bir fırsattı.

"Yazdıklarını okuyabilir miyim bir gün?"

Elim yazdığım son satırda duraksamışken duyduğum sesle başımı kaldırıp ona baktım.

"Defterim her zaman ortada Arsıl," dedim imayla. "Ben senin gibi saklamıyorum."

Yanıma yaklaşırken alaycı bir tebessümle kıvrılmıştı dudakları, hafifçe kaldırdı kaşlarını. Gülümsemesinin altındaki ima benimkisinden daha sağlamdı.

"Ben senin iznin olmadan defterine dokunmam Helya," dediğinde suçlu bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırdım.

"Güzel," dedim imasını anlamamış gibi. "O hâlde yazdıklarım hâlâ güvende..."

Konuyu uzatmadı, gelip ayak ucuma oturdu. Parmakları ayaklarıma değdiğinde kaşlarını çatıp bileklerimi tuttu.

"Ayakların buz gibi..." Önce yatağın yanındaki eski komodinden bir çorap alıp giydirdi, sonra ayaklarımı kucağına çekip avuçlarının arasında ısıttı.

"Yasemin'i buraya getirelim," dedim defterimi kapatıp kenara koyarken.

"Hayır, orada kalması onun için daha güvenli şu anda. Hem ben her gün gidiyorum yanına."

"Ben de yurdu arayıp konuşuyorum ara sıra, bir daha giderken beni de götür. Onu özledim."

Çenesini kaşırken sakallarını düzelttip güldü.

"Normal bir zamanda olsaydık çok iyi bir aile olmaz mıydık?" dedim gülüşüne kapılmadan önce.

Ayaklarımı saran parmakları durdu bir an için.

"Olurduk."

"Belki ileride oluruz," dedim çoktan zihnimde o zamanın hayalini canlandırmış bir hâlde. Sonra durup ona döndüm. "Ona karşı çok katısın bazen. Bu onu yaralıyor."

"Kardeşimi seviyorum Helya." Tarçın miyavlayarak yatağa sıçradı; Arsıl elini kaldırıp kucağına tırmanmasına, ayaklarımın hemen yanına kıvrılmasına izin verdi. "Ama her an kaçıp gitmek istemesi, vazgeçtiğim onca şeyi düşününce beni çok kızdırıyor."

"Farkındayım," dedim uzanıp parmaklarımın ucuyla Tarçın'ın başını okşayarak. "Bunun için ikinize de bir şey söyleyemiyorum."

Sessiz kaldı, bunun fazlasıyla canını sıktığı bir gerçekti. Zayıflığa tahammülü olmaması onun en zayıf yönlerindendi belki de. Mükemmeli istemek... Buydu onun bir kusuru. Benim gibi biriyle nasıl birlikte olduğunu hâlâ anlamıyordum.

Tarçın doğrulup bedenini esnetti, Arsıl'ın gömleğine tutunup boynuna tırmandı. Güldü, gömleğinin yakasına başını sokmuş Tarçın'ı tutup tüylerini okşadı.

"Kızım sen biraz gergin misin bugün bakalım?"

Tarçın'ı severken ben de onu izlemeye dalmıştım. Dün sabah saçlarını kısaltmıştı, yine de gözlerini yansıtan ufak tutamlar düşüyordu alnına. Gözleri küçük bir oğlan çocuğununki gibi parlıyordu sanki. Fakat o gözlerdeki kehribar, içinde sakladığı sırların ağırlığıyla olgun bir adamın bakışlarını veriyordu ona. Yüzündeki zarif kıvrımların oluşturduğu bütünün böylesine güçlü bir adamı ortaya koyması şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcıydı. Bir yırtıcı gibi güzeldi Arsıl Alaz, keskin pençelerindeki asaletin ardında ölümcüllüğü gizleyen bir yırtıcı gibi. Ben ise onun dikkatini çekmeye çalışan bir avdım sadece.

Arsıl başını kaldırıp bana baktığında gülümseyerek bakışlarımı üzerinden çektim. Başımdaki hafif ağrı geldiğimizden beri benimleydi, bir ara şiddetlendiğini hissetsem de şimdi aynı düzeyde hafif hafif devam ediyordu.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Tarçın ilgisizlikten rahatsız olmuş bir hâlde atladı Arsıl'ın kucağından, kolumun hemen yanına sıçradı. Başını okşayıp kollarıma yerleşmesine izin verdim. O ise yataktan kalkıp daha önce komodine bıraktığı kitabı aldı eline, kenardaki koltuğa oturdu. Birkaç sayfasını çevirip durdu, sonra diğer sayfalara bakmaya devam etti. Gözleri sayfalarda gezinirken farkında olmadan çatılmıştı kaşları.

"Bir ara Dilşah'la konuşmam gerek," dedim parmaklarımın arasındaki yumuşak tüylerle oynarken.

Sayfaları çeviren eli duraksadı, kaşları daha da çatıldı ve tuhaf bir şüpheyle baktı gözlerime.

"Neden?"

"Evlilik konusu için Arsıl," dedim rahatsız edici bir kafa karışıklığıyla ve Dilşah'ı şu zamana kadar düşünmeyişimin suçluluk hissiyle. "Biliyorsun, bu işten belki de en çok yıpranacak olan o ve ne zamandır onu görmüyorum, yanında olmam gerek."

Yalnızca parmaklarına değil, bu kez bakışlarına da inmişti durgunluk. Az önce dikkatle incelediği kitabı önemsiz bir eşya gibi kenara bırakıp temkinli bir şekilde bana döndü.

"Helya..." dedi yumuşak bir sesle yanıma yaklaşarak. "Bana iki gün önce nereye gittiğini söyle."

Bir şeyden emin olmak istiyor gibiydi ama sorusu anlamsızdı. Bu soru beni oldukça rahatsız etmişti, cevap vermek istemedim.

"Bu da ne demek?"

Tam önümde durdu bedeni, ellerimi çekip avuçlarına sakladı. Bakışlarım birleşen parmaklarımıza inecekken gözlerine bakmam için beni zorladı. Bakmak istemiyordum, kehribar bir kor olmuş yakıyordu sanki gözlerimi. Anlam verememek kafamı karıştırıyordu.

"Helya..." dedi bir kez daha. "Haydi sevgilim, bana iki gün önce nereye gittiğini söyle."

"Arsıl ben ne bileyim!" Bunu sorduğu için sinirlenmiştim ama sonra durduldum. Zihnimde bir boğukluk vardı, tıpkı... Tıpkı kulaklarım tıkanmış ve sesleri boğuk mırıltılarla duyuyor gibiydim. Düşüncelerim bulanık bir karışıklıktan ibaretti. "Yine dükkândaydım işte. Biraz çalıştım ve şeye gittim... Şeye..."

Boğazıma takılmış koca bir düğüm nefesimi kesti, gözlerim irileşti ve birkaç damla gözyaşı habersizce düştü yanaklarıma. Şimdi tıkanan kulaklarım açılmış ve sesler netleşmişti sanki. Zihnimdeki sis çekilmiş, karışıklık dinmiş ve tüm boğuk düşünceler netliğe kavuşmuştu. Zihnim çaldığı anıları sertçe vurdu yüzüme, hatırlamadığım her şey avuçlarıma dolmuş gibi çektim Arsıl'dan ellerimi. Avuçlarıma baktım, sonra da Arsıl'a. Ellerim titredi.

"İki gün önce Dilşah'ın yanındaydım. Onunla bu konu hakkında zaten çoktan konuştum."

"Konuştun," dedi Arsıl, sesini yükseltse kırılıp dağılacakmışım gibi.

"Hatırlamıyordum!" dedim yanan gözlerime aldırmayarak. "Arsıl ben hatırlamıyordum!"

Ayağa kalkıp ellerimi yüzüme örttüm. Arsıl da kalktı benimle, yavaşça beni kendine çekti. Belim güçlü kollar tarafından sarılıp göğsünün güvenli sertliğine saklandı.

"Sorun yok Helya, yalnızca hatırlamadın. Sorun yok, tamam mı?" dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

Bir yanım kendini Arsıl'ın fısıldadığı cümlelerle avuturken, diğer yanım beni korumak ister gibi bedenimi sarıp sarmalamış adamın tedirginliğine takılı kalmıştı.

"Herkes bir şeyler unutabilir," dediğinde bu kez başımı iki yana sallayıp ona döndüm kollarının arasından.

"Hayır Arsıl, hayır! Ben gerçekten unuttum. Yoktu anladın mı, onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum sadece. Zaten konuştuğum aklımda bile değildi. Normal değildi Arsıl, hiç olmamış gibiydi!"

Aklım karmakarışıktı, neler olduğunu anlayamıyordum.

"Hemen hatırladın ama bak," dedi saçlarımı okşayarak. "Öyle olsa bir süre daha aklında olmaması gerekirdi değil mi? Ama öyle olmadı, hatırladın Helya. Demek ki anormal bir şey yok."

"Var!" dedim alnımı göğsüne yaslayıp gözyaşlarımı aramıza saklayarak. "Hissettim." Acılı bir kabullenişin çıkmaz sokağında kapana kısılmıştım sanki. "Zihnimin anıları geri çekişini hissettim, kafamın nasıl karıştığını hissettim."

Kendimi bir an için Arsıl'ın sert ve güçlü duruşuna kaptırabilseydim eğer, bir saniyelik bir açığında onun da şaşkın olduğunu hissetmeseydim, o zaman kendimi kandırabilirdim. Fakat emindim. Normal değildi, hem de hiç. Anılarımı geri çekip beni aylar, hatta yıllar öncesine iterek o zamana bırakan zihnim şimdi dalga geçer gibi oynamıştı benimle.

Korkuyordum...

Hıçkırıklarımın kollarında dinmesini sağlamak için beni bir kafes gibi sarmıştı kollarıyla.

"Şşşt... Tamam, bir şey yok. Tuhaf bir şey yok, tamam mı? İyiyiz." Saçlarımın üzerine bir öpücük bırakıp beni zihnimle baş başa bırakmamak için konuşmaya devam etti. "Bugün ilk iş kasaba doktoruna gideceğiz için rahat etsin diye. Tuhaf bir şey olmadığını sen de göreceksin."

Güçsüzlüğümün farkındaydık her ikimiz de ama başımla onayladım onu. Titreyen ellerimle gömleğine öyle sıkı tutunmuştum ki bir düğme kopup odanın içine fırladı. Arsıl saçlarımı okşamaya ve beni kendimle yalnız bırakmamak için bir şeyler söylemeye devam ediyordu.

Beni sakinleştirip yavaşça yatağa çekerek uzanmamı sağladığı sırada aşağı kattan bir ses gelmeye başlamıştı, biri dükkânın kapısını çalıyordu. Saat çok erkendi, en sabırsız müşterilerin dahi uğramayacağı bir saatti bu. Arsıl'ın çatılan kaşlarına bakıldığında bile saatin uygunsuzluğundan emin olunabilirdi.

Arsıl saçlarımı bir kez daha okşayıp, "Aşağı bir bakıp geleyim. Açılış saatini gelenlere hatırlatmamız gerek sanırım," dedi ve yataktan kalkıp üzerini düzelttikten sonra bana son kez bakıp odadan çıktı.

Bu saatte gelen kişi beni de meraklandırmıştı. Islak yanaklarımı silip saçlarımı topladım. Uzun hırkamı üzerime alıp şalımı başıma doladığımda odadan çıkmıştım. Merdivene ulaştığımda anlamsız bir gerginlik kuşatmıştı göğsümü. Az önce yaşadığımız şeyden sonra soluklarımın çabuk rahata ulaşacağını sanmayacak kadar akıllıca düşünebiliyordum hâlâ.

Merdiveni geride bırakıp kitaplıkların yanından geçtikten sonra Arsıl'ın dükkânın kapısını kapatmak için hareketlendiğini gördüm fakat kapının diğer yanındaki kişi Arsıl'ın arkasında kalıyordu. Aralarında geçen konuşmayı duymuyordum. Yanlarına yaklaşmayı istemediğim için bir kitaplığın yanına geçip bekledim. Dışarıdaki kişi beni fark etmiş gibi Arsıl'ın diğer yanından başını uzattı ve beni görünce kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

Arsıl tedirgin bir şekilde bana bakıp içeri girmeye çalışan adamın önüne geçerken, "Sen yukarı çık," dedi bana kısa bir bakış atarak.

Adam öyle tanıdık geliyordu ki... *Arsıl kadar uzun, koyu renk saçları esmer yüzünü çevrelemiş, tahminen yirmilerinin sonunda bir adam...* Bu, o adamdı; geçen gün dükkâna gelip tuhaf tavırlarıyla dikkatimi çeken adam.

Ne Arsıl'ın yüzündeki gerginliğe ne de adamın üzerindeki rahatsız edici rahatlığa anlam verebilmiştim. Ama buna dâhil olmak da istemedim. Arsıl'ı dinleyip geri çekildim ama adam bir boşluktan yararlanıp içeri bir adım attı. Aramızdaki onca mesafeye rağmen bu adıma karşı biraz

daha geriledim. Tam dönüp gideceğim sırada tıpkı o günkü gibi bakışlarını üzerime dikti adam ve huzursuz edici bir alaycılıkla gülümsedi.

"Merhaba Helya." Arsıl onu kolundan tutup geri çekti, adam aynı inatla yerine geri dönmek istedi. "Arsıl bizi tanıştırmadı. Kabalık etmekten hoşlanmayan bir çocuktun her zaman Arsıl, bu yüzden bu kez görmezden geleceğim."

Arsıl'ın gözlerindeki düşmanca bakışlar, parmaklarının bir mengene gibi kolunu tuttuğu adam içindi ve benim ne olduğu hakkında tek bir fikrim bile yoktu. Üzerime dikilen bakışlardan duyduğum yoğun rahatsızlıkla buradan bir an önce uzaklaşmak istedim. Fakat adam daha arkamı dönmemi bile beklemeden bağırıp durdurmuştu beni.

"Bekle." Onu dinlemeden arkamı döndüm ve kitaplığın diğer yanına geçtim. "Daha tanışmadık bile Helya!" dedi arkamdan, söyleyecekleriniin beni durduracak güce sahip olduğundan emin bir hâlde. "Ben Tufan Alaz... Arsıl Alaz'ın abisiyim."

13.01

KAKTÜS TEAM

Arsıl'la olmak bir uçurumun kenarında uyuyakalmak gibiydi. Uykunun en derin ânında, ona tümüyle dalmışken ufak bir hareketle o uçurumdan düşüp düşmeyeceğimin garantisi hiçbir zaman olmazdı.

Önümde bir cam vardı ona açılan ve bir de o camı boydan boya kaplayan bir buğu. Renkler beliriyordu camın ardında ve ben uzanıp camı kaplayan o buğuyu silemiyor, bu yüzden manzaranın nasıl olduğunu da bilmiyordum. Gün doğuyor, içeri ışıkları düşüyordu ama güneşi göremiyordum. Gece çöküyor, yıldızlar karanlığa karışıyordu ama hiçbirini seçemiyordum. Birileri ölüyordu camın ardında, ölümleri doğumlar takip ediyordu, çığlıklar camı titretiyordu; ben yalnızca gölgelerin oyununu izliyordum. Arsıl'a bakmak böyle bir şeydi. Yüzünde dolanan gölgeler hangi geçmişe, hangi yanına ait bilemezdim. Soru sormak anlamsızdı onun karşısında, cevaplarının yeni sorulara kapı araladığını öğrendiğim günden beri sorgulamayı bırakmıştım. Bir köşeye geçip camı kaplayan o buğunun kendi kendine çekilmesini bekliyordum.

Onunla olmanın kolay olduğunu düşünmedim hiçbir zaman, ben karanlığı göze almıştım. Bilmediğim bir şey hep vardı, ceplerinde daima sırlar taşıdığını biliyordum. Ben gün ışığının altından ona bakıyormuş gibi açıktım karşısında. O ise ışığın önünde duruyordu, siyah bir silüetti karşımda; onun beni kendi gölgeleri içinde izleyecek kadar yabancı olması canımı yakıyordu.

Tarçın paçama tutunmaya çalıştığında onu kenara çekip elimde kalan ekmeği ikiye bölüp masaya bıraktım. Sanki üzerimde Arsıl'ın bakışları dolaşmıyormuş gibi sakince kendi bardağımı doldurdum. Onun

bardağına da çay koyacağım sırada elime uzanıp demliği tuttu, hiçbir şey söylemeden ona bıraktım ve ellerimi çekip arkamı döndüm. Parmaklarının tenime dokunmak için bir bahane bulması hızlanan birkaç kalp atışına mâl olmuştu bana. Tavizsiz tavırlarımın altında bakışlarına ulaşmaya çalışan yeniyetme bir kız vardı. Onu zapt etmek bazen oldukça zor oluyordu, özellikle de Arsıl bakışlarını gözlerime dikip bana kaçacak yer bırakmadığında.

"Helya..." dedi. Ona bakmam için bir süre sessiz kaldı.

"Bugün dükkânda çok işim var," dedim ona müsaade etmeden. "Yemeğini çabuk yemen gerek, dükkânı erken açacağım."

"Daha bir saat var açılış saatine." Tavırlarımın altında yatan sebebi çok iyi biliyordu. "Bu konuyu günlere yaymayacağım Helya, konuşmadıkça daha fazla sessizliğe çekileceksin."

"Bana bir şey anlatmanı istemiyorum," dedim sonunda ona çıkışarak.

Beni dinlemeyip, "Tufan..." dedi.

"Arsıl!" Bağırışım Amber'in kubbesinde yankılanıp onu durdurdu. "Bu saate kadar sana bir yabancı olarak kaldım, ben karşında şeffaken sen gölgelerinin içindeydin. Bu yüzden böyle devam edelim. Hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Hayatımda bir yabancı olarak kalmaya devam edebilirsin!"

Dişlerini sıktığında bedeninin gerildiğini gördüm, göz bebeklerinin çevresinde parlayan alevleri izledim. Sözlerimin onu yaralayacağını sanmıştım fakat yaralamış gibi değil, açık olan yarasını tırnaklarımla kazıyormuş gibi hissetmiştim. Orada zaten bir yara vardı.

Bir süre yalnızca bakışlarını ona dikip sessizce baktım gözlerine. İçimde çağlayan suların şiddetini görmesini istedim. Arsıl tüm o şiddete hazırlıklı bir güçle karşılık veriyordu bakışlarıma. Zaten dalgaların da farkındaydı rüzgârların da.

"İstediğin bu değil mi? Susmam, konuşmamam, hiçbir şey sormamam... Bunları istemiyor musun?"

"Saydıklarının hiçbirini istemiyorum." Sözleri sağlam ve kendinden emindi.

"Öyle mi?" Sinirle çayımdan bir yudum aldım, dilim kaynar çayla birlikte acıyla sızladı. "Sana hemen şimdi birkaç soru sorarak bunun tam tersini ispat etmemi ister misin Arsıl Alaz?" Sessiz kaldı. Bu sessizlikten destek aldım. "Abinden bu zamana kadar neden hiç bahsetmedin? Neden ona bir düşman gibi bakıyordun? Seneler önce ne oldu, nasıl her şeyini kaybettin? Geçmişinden gelecek başka biri daha var mı?"

Bakışlarında ufak bir değişim aradım ama yoktu. Bir kelime için bile aralanmadı dudakları. Sorularımı sessizliği cevapladı, beni haklı çıkarışından nefret ettim.

"Senin hakkında üç şey biliyorum Arsıl," dedim acı acı gülerek. "Babamın sana güvendiği gibi sana güvendiğimi ve gözlerim kapalı bir şekilde güvendiğim bu adamı hiçbir zaman tam olarak tanıyamayacağımı... Bildiklerim bunlar!"

Sözlerim hoşuna gitmemişti. Sinirlendiğini hissettim ama bakışları daha çok acıyı örter gibiydi. Sanki bana gizlediği azabı az da olsa göstermeye çalışıyor gibiydi.

"Öyle mi?" dedi kaşlarını çatıp gözlerindeki kehribarı gölgelerken. "Tanımadığın bir adama güvenmek ne kadar sağlıklı o zaman Helya?"

Bana meydan okuduğunu hissediyordum, dilim çabucak yuvarladı kelimeleri.

"Hiç, hiç sağlıklı değil! Ama unutma, ben de çok sağlıklı biri değilim."

"Bunu öne sürme!" Sıktığı dişlerinin arasındaki öfkesini görebiliyor fakat bu öfkenin hedefini bilmiyordum. Ben değildim, bundan emindim; çünkü öfkesi beni olması gerektiği kadar yakmıyordu. Düşüncelerimi kavuruyordu yalnızca, aleve vermiyordu.

Bardağı hızla önüme bıraktım. Çay, bardağın içinde dönüp birkaç damlasını masaya sıçrattı. Yerimden kalkıp gergin bir hâlde ensemi kaşıdım, arkamı dönüp kitaplıklardan birinin arasına girdim. Öyle

sinirliydim ki orada öylece oturmak bir eziyetti sanki. Ellerimi yüzüme kapattığım sırada Arsıl yanıma geldi, parmakları nahif bir dokunuşla kolumu buldu. Bir adım gerileyerek yüzümü ona döndüm. Dolan gözlerimi sıktığım dişlerimle bastırmaya çalışıyordum.

"Ben senin karınım Arsıl!" Gözümden akan bir damla yaştan aldığım güç ve o damlayı zapt edememin öfkesiyle Arsıl'ın göğsüne vurdum sertçe. "Ben!" Bir darbe daha... "Senin!" Ve son bir tane... "Karınım!"

Sırtı kitaplığa çarptığında ondan uzaklaşıp arkamdaki kitaplığa yasladım sırtımı. Bir kez bile engel olmamıştı ona vurmama, karşı koymamıştı. Yalnızca izin vermiş ve bedenini öfkeme teslim etmişti.

"Ben senin hayatını paylaştığın kadınım!" Cümlem daha sonlanmadan elimi kaldırdım yanlışımın farkına varmış gibi. "Özür dilerim, hayatını paylaşan tek kişi benim değil mi? Kendini ortaya atan tek aptal benim!"

Bir raftan destek aldığımda birkaç kitap elime çarpıp yere düştü. Eğilip hepsini topladım.

"Sana ondan bahsedemezdim," dedi sonunda sessizliğini bozarak. Öyle tuhaf ki sanki bu bir birkaç kelime bile onun sınırlarından zorlanarak çıkıyordu.

Kucağıma topladığım kitaplarla doğrulurken dikkatle ona bakıyordum. "O senin abin. En azından ondan haberim olmalıydı," dedim sesimi yükseltmemek için kendimi kontrol ederek.

"Onu tanımıyorsun." Söyledikleri kayda değer bir şey anlatmazken bunları söylemek bile onu böyle zorluyorsa, bir saniye için geri kalanları bilmek istemediğimi düşündüm.

"Evet, onu tanımıyorum," dedim kitapları rafın köşesine bırakırken. Sonunu bildiği bir yolda bile isteye uçuruma yürür gibi çekmedi bakışlarını. Ağzımdan çıkacak cümleler daha dudaklarımdan kopmadan yüzüne sert bir tokat indirmiş gibiydi. Sıktı dişlerini, çenesi gerildi ve söyleyeceklerimi bekledi. "Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim arkamı dönmeden önce. "Seni de tanımıyorum Arsıl Alaz!"

Ondan çok fazla uzaklaşmamışken sertçe kolumu yakaladı, eğilip kulağıma yaklaştı.

"Düşündüğünün aksine soru sormanı seviyorum. Sevmediğim bir şey varsa o da sana cevaplar verememek. Veremediğim her cevabın yükünü taşımak zorundayım ben! Belki bir gün onların hepsini önüne koyabilirim. Ama o gün gelene kadar bu yükün altında ezilerek sana cevap verebilmenin hayalini kurabilirim yalnızca."

Kolumu serbest bıraktığında arkamı dönecek cesareti toplamak için öylece bekledim. Ona karşı birkaç kelime toplamaya çalıştım ama isteksizdim. Sonunda yüzümü çevirip az önce kulağımın hemen yanında olan yüzüne bakmak istediğimde ise artık orada olmadığının farkındaydım.

Tüm gün her zaman yaptığım işi yapmış, başımı bile kaldırmadan çalışmıştım. Arsıl akşama kadar gelmemiş, gün boyunca olağanüstü hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca internet bugün biraz daha kısıtlanmış, elimizdeki birçok siteye erişim yasaklanmıştı. Yavaş yavaş interneti de elimizden alacaklarını tahmin ediyordum. Çünkü internet durağan değildi. her an değişim demekti ve Ateşoyuk değişime kapalıydı.

İkinci kısımda bir saldırı daha olduğunu ve birkaç direnişçinin yakalandığını duymuştum insanlardan. Konuşulanların geçen gün yaşadığımız olay olup olmadığını anlayamadım, belki de bu saldırı yeniydi.

Sonunda gün bittiğinde yatağa uzanana kadar yorgunlukla sızlayan eklemlerimi fark edememiştim. Arsıl gelmişti, çalışma odasında birkaç saat geçirmiş ve namazını kılıp yanıma uzanmıştı. Yüzünde yeni birkaç çizik vardı, bunların nasıl olduğunu sormadım. Ben yüzümü tavana çevirip yattım, o da bana dönüp uyudu. Aramızda bir sessizlik anlaşması varmış gibi tek kelime etmedik, kimse bir şey sormadı.

Sabah uyandığımda yanımda yoktu, çalışma odasında olduğunu tahmin etmek zor değildi. Namazımı kılıp bir süre daha yatmak için izin verdim kendime, çok iyi hissetmiyordum. Uyandığımda hoş bir koku havayla karışarak usul usul göğsüme doldu. Gözlerimi açıp etrafa baktığımda

komodinin üzerindeki küçük fincanı fark ettim. Doğrulup dikkatli bir şekilde uzandığımda fincan oldukça sıcak, çay neredeyse kaynardı. Arsıl şimdi odadan çıkmış olmalıydı. Daha tadına bakmadan ne olduğunu anlamıştım. Bu çay, anılarımı kaybedeceğim zamanın elçisi baş ağrılarımın başladığı zamanlarda, ağrıyı hafifletmek için yaptığı çaydı.

Tadından hiç hoşlanmazdım. Kötü değildi, hatta aroması öyle güzel bir çaydı ki eğer normal bir yaşantım olsa her sabah bununla uyanmak isteyebilirdim. Ama şimdi bunu neden içtiğimi biliyordum ve bu yüzden hoş kokulu o güzel aromayı değil, dilimi kurutan kekremsi tadı hissediyordum damağımda.

Dün sabah olanları unutmuş değildim, hafızamın daha önce hiç olmadığı bir şekilde beni ortada bırakışı hâlâ korkuyu körüklüyordu içimde. Yalnızca düşünmeyi erteliyordum, şimdi de öyle yapacaktım.

Arsıl bu kez dükkândan ayrılmamış, hatta çalışma odasından bile çıkmamıştı. Dükkânı açalı saatler olmuştu ama aşağı inmemişti, eğer çalışmaya daldıysa bazen akşama kadar odadan çıkmazdı. Eminim ki şu anki çalışmalarının bir köşesinde mutlaka hastalığımla ilgili bir araştırma vardı. Aynı sonuçlara ulaşacağını bilmesine rağmen bazen onlarca farklı kaynağı saatlerce tarardı.

"Bakar mısınız?" Siyah başörtülü genç bir kadın bana seslenerek merdivenden iniyordu.

"Buyurun?"

"İnternette bazı sitelere giremiyorum, bir sorun çıkıyor. Bir bakabilir misiniz?" Durum epey canını sıkmış gibiydi. Hemen arkasındaki esmer kadın da katıldı diğerinin söylediğine.

"Benim çözebileceğim bir şey değil. Erişimi biraz daha sınırladılar."

Neredeyse dükkândaki herkesin gözünden geçen nefret ve öfkeyi görmüştüm. Kitaplıkların başındakiler bile sinirle söyleniyordu.

"Bu gidişle telefon ve televizyonları da alırlar elimizden!" dedi bir adam elindeki kitabı rafa bırakırken.

Bir başkası, "Televizyondaki kanallardan biri daha kapatılmış dün gece," diye karşılık verdi.

"Elimizde kaç kanal vardı ki zaten? Bir mi, iki mi?" dedi dükkândan çıkan bir başkası. Bu kısacık süre içinde dükkânda bir tartışma havası oluşmuştu.

"Biz bir şey yapmamaya devam edersek sokak lambalarını bile söktüklerini görürüz. Şehir merkezi güvenlik için falan değil, Parsları mutlu etmek için çalışıyor!" Öfkeli bir amca bastonunu yere vurup bir köşeye oturdu. "Direnişçiler her neredeyse artık yapmaları gerekeni yapsın!"

Amcanın söylenmesine karşı hızla etrafa baktım, dükkânın önünden geçen bir asker bunu duyabilir ve amcanın başına epey dert açılabilirdi. Şükür ki pek kimse yoktu ortalıkta.

Bu kez yaşlı bir kadın, "Şehir askerlerini bırak, kendi askerlerimiz bile direnişçileri yakalamaya çalışırken ne yapabilirler ki?" dedi amcaya çıkışarak.

Durum karışıyordu, bu konuşmalar onların da dükkânın da başına iş açabilirdi. Yukarıdan birkaç kişi daha konuştuğunda duruma müdahale etmek için kasadan çıktım ama yukarıdan başka bir ses beni durdurarak çoktan duruma el altmıştı.

"Hanımlar, beyler! Lütfen sessiz olabilir misiniz?" dedi Arsıl otoriter bir şekilde. "Dükkânımızda direnişçilerle ilgili konuşulmasını istemiyoruz." Bu konuda oldukça katıydı.

Oturan amca, ona söylenmeye başladığında Arsıl ortalıktan çekilmiş ve diğerleri de birkaç fısıldaşmayla birlikte işlerine dönmüştü. Bu sırada dükkânın kapısı açıldı, içeri tuhaf geçen günüme en belirgin katkıyı sağlayacak kişi girdi; *Tufan Alaz*.

"Dışarıdan duyuluyordu sesler," dedi yanıma gelip sahte bir duyarlılıkla fısıldayarak. "Askerler yoktu ama daha dikkatli olun."

Kaşlarımı çatıp hareketlerindeki rahatlığı sorguladım, bu samimiyet normal olmaktan oldukça uzaktı. Eğer aramızda bir diyalog olacaksa

bile bu gergin bir tanışma ya da sorgulama olabilirdi yalnızca. Parmaklarını saçları arasından geçirip eriyen karın su damlacıklarını dağıtırken bakışlarımı fark etmiş ve gülümsemişti.

"Öylece içeri girdim Helya, kusura bakma." Yapay nezaket göze batan bir fazlalık gibi duruyordu üzerinde. "Nasılsın?"

Bakışlarım değişmedi, cevap vermedim. Çünkü vereceğim herhangi bir cevabın ona durumun anlamsızlığını ispatlayacağını düşünmüyordum. Yalnızca gerginliğimi anlasın ve hemen buradan çıkıp gitsin istiyordum.

"Helya iyi misin?"

Kasanın önünde durup ellerini ceketinin ceplerine soktuğunda bir robot gibi, "Oldukça!" dedim mekanik, duygusuz bir sesle. "Neden burada olduğunu öğrenebilirsem daha iyi olacağıma eminim."

Ona neden bu şekilde yaklaştığımı bilmiyordum, Arsıl'ın abisiydi ve ben onu tanımıyordum bile. Alaycılığı beni rahatsız ediyordu, yabancı insanlarla arama koyduğum sınırı görmezden gelişi de hiç hoşuma gitmemişti ve evet... Arsıl'ın söylediklerinden büyük oranda etkilenmiştim.

Dükkândan çıkmak için kapıya yönelen bir kızın gözlerinin onda takılı kaldığını fark ettiğimde Tufan kıza hafifçe göz kırparak bana döndü. Kız utangaç ve şaşkın bir hâlde bir süre daha ona bakıp sonunda çıktı. Gözlerimi devirmemek için elimde bir neden yoktu ama yine de bunu yapmadım.

"Ben evli olduğun adamın kardeşiyim, yani ailesiyim. Sence de bana biraz sert yaklaşmıyor musun? Üstelik beni hiç tanımıyorsun bile."

Dirseğini kasanın yüksek kısmına yasladığında aradaki mesafeyi daraltmasından rahatsız olarak sandalyeme oturup geriledim. Haklıydı ama Arsıl'ın ondan hoşlanmadığını anladığımdan beri Tufan Alaz benim için değilmemesi gereken kırmızı bir noktaydı.

"Tavrın beni rahatsız ediyor," dedim dürüstçe. "Ayrıca birkaç gün önce buraya geldin. Benimle konuştun ama hiçbir şey söylemedin. Neden?"

Dudağını bükerek hak veriyormuş gibi başını salladı.

"Hazır değildim diyelim ve Arsıl'ın da yanımızda olmasını istedim seninle tanışırken." Dükkânın içine şöyle bir bakıp yeniden bana döndü. "Ama çok sağlıklı bir tanışma olmadı. Bunu telafi edebiliriz. Hiç olmamış gibi en baştan alalım." Elini uzattı. "Ben Tufan Alaz. Eşinin, yani Arsıl'ın hiç görüşmediği kardeşi..."

Uzattığı ele bakarken göğsümde kavuşturduğum kollarımı hiç hareket ettirmeden, "Memnun olmak isterdim," dedim. "Ama yaşanmışsa yaşanmamış gibi davranamazsın. Olmuşsa telafisi olmaz. Yani Tufan seninle çoktan tanıştık. Pek hoş değildi, evet ama bunu değiştiremeyiz."

Söylediklerim hakkında yorum yapmadı. Havada asılı kalmış eline baktı.

"Ah, unutmuşum! Müslümanlar ve hassasiyetleri..." Elini çekip aynı yere yasladı dirseğini. "Birçoğunuz artık bu tuhaf hassasiyetleri geride bıraktı," dedi az önce söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibi. "Sanırım kurallara hâlâ bağlı olan o az grubun içine dâhilsin."

Bir an için Tufan'ın da Müslüman olma ihtimalini düşünmüştüm, bu düşünce tamamen Arsıl'dan etkilenmemden kaynaklanıyordu.

"Sayımız o kadar az değil. Hatta merak ediyorsan diye söylüyorum, epey fazlayız." Kaplanların büyük çoğunluğu Müslüman ve o Müslümanların büyük çoğunluğu da hâlâ inançlarına bağlıydı. "Ve bir de," dedim söylediği şeyin hoşuma gitmediğini belirtmek için, "tuhaf bulamazsın diyemem, ne yaparsan yap ama bunu bana söylemen büyük saygısızlık ve saygısız insanlara tahammül edemem."

Kaşlarını kaldırıp güldü. Bir an için onun Arsıl'a ne kadar benzediğini düşünecektim neredeyse fakat bir saniye daha ona baktığımda bunu söylemenin nasıl büyük bir yanılgı olduğunu anladım. Arsıl'a baktığımda göğsümün orta yerinde bir güven filizlenirdi fakat Tufan'a baktığımda bir güven olsa dahi bunu kurutacak bir kuraklık vardı. İki kardeş siyah ve beyaz kadar zıttı birbirine.

"Hırçınsın Helya!" dedi Tufan sonunda, rahatsızlığını anlamış ve bakışlarını üzerimden çekmişti. "Arsıl'ın seninle nasıl evlendiğini anlamıyorum doğrusu. O daha çok sessiz sakin, bastırılmaya müsait insanları tercih eder. Kısacası kontrol edebildiği insanları da diyebiliriz aslında."

"Kardeşinle görüşmediğin nasıl da belli!" dedim ilgisiz bir tavra tutunmaya çalışarak. "Nasıl biri olduğunu unutmuşsun." Elime bir kitap aldım ve ilgim olmasa da dikkatimi kitaba vererek sıkıldığımı fark etmesini istedim. "Birazdan müşteriler gelebilir. Lütfen kasanın önünü kapatma."

Elime aldığım kitapla ona anlatmaya çalıştığım şeyi anlamamış gibi davranarak yalnızca kasanın bir kenarına geçip gelecek insanlar için yer açtı.

"Öyle mi?" dedi kendinden emin bir gülüşle. "Arsıl'ı gerçekten tanıyor musun Helya? Bana bunun cevabını tereddüt etmeden verebilir misin?"

Kitabı kapatıp sabırla derin bir nefes alarak, "Sana hiçbir şeyin cevabını vermem," dedim.

"Haklıyım, öyle değil mi?" Üzerime geliyordu, üzerime geldikçe sinirleniyordum ve işin beni daha da sinirlendiren yanıysa bunun oldukça farkında olmasıydı.

"Sana hiçbir cevap vermeyeceğim. Bu konuşmayı da daha fazla uzatmayacağım."

"Lütfen Helya, içten içe zihnini nasıl bir merakın kuşattığını tahmin edebiliyorum ve merak etme, kardeşimi düşündüğünden fazla tanıyorum. Onun hakkında hep... Bilmediğin bir şey vardır." Kolunu koyduğu yerden destek alıp başını bana uzattığında ihlal ettiği mesafeyi geçmemesi için uyarırcasına sert bakışlarımı üzerine diktim. "Ama ben senin için bir fırsat olabilirim," dedi uyarımı dikkate alıp geri çekilerek. "İstediğin şeyi sorabilirsin. Arsıl'ın anlatmadığı birçok şeyi anlatabilirim. Sonuçta benim yengem oluyorsun değil mi? Bunu sana çok göremem. Mesela... Neden onunla görüşmediğimizi sor bana, ben de cevabını vereyim."

Anlatma ihtimali beni meraklandırmamıştı, aksine büyük bir öfke kaplamıştı içimi. Tufan'a öfkeliydim, sebebi önemli değildi. Arsıl'a öfkeliydim; ihtiyacım olan cevapları veren kişi o olmalıydı, bir başkası değil.

"Senden duyacağım hiçbir şey yok Tufan ve bir şey anlatmanı da istemiyorum. Eğer Arsıl'la ilgili bir sorum varsa bunun cevabını ondan beklerim, senden değil! Şimdi lütfen beni rahat bırakır mısın?"

Meraklı bir kişiliğim vardı elbette, araştırmayı ve sormayı severdim. Fakat nerede, nasıl sorular soracağımı da bilirdim. Cevap alamamak nefret ettiğim şeylerin en başında bir yer bulmuştu kendine, bu yüzden hiçbir zaman cevabını bulamayacağım sorular sormazdım. Bu yönümün kişiliğimde nasıl baskın bir yere sahip olduğunu Arsıl'ı tanıdıktan sonra keşfetmiştim. Çünkü ona sorduğum sorular karşısında bana verdiği şeyler cevap değil, üzerini örtmek ya da saptırmaktı; bu yüzden cevapsız soruları tanıdım ve onları sormayı bıraktım.

Bir müşteri geldiğinde Tufan biraz daha kenara çekildi, gelen birkaç kişiye yer açtı ve hiçbir şey söylemeden sessizce bekledi. Müşterilerle ilgilendikten sonra önümdeki küçük ekrandan yukarıdaki bilgisayarların bağlantısını kontrol etmeye girişerek onu yok saymaya çalıştım.

"Arsıl'ın neden seninle olduğunu şimdi anladım." Gerilmiş parmaklarımı esnetip sıkılmış bir hâlde nefesimi bıraktığımda bundan etkilenmişe benzemiyordu. "Ona karşı bir teslimiyet var içinde Helya. Bu teslimiyet onu çekmiş olmalı." Durdu ve az öncekinden daha kısık bir sesle devam etti. "Bunu söylediğim için kusura bakma ama bu durum... Biraz acınası..."

Bu söz, sabrıma karşı yaptığı taarruzun son demiydi. Öfkenin içimde bir volkan gibi patlayıp parmak uçlarıma yayılışını hissettiğimde hiçbir açık vermemek konusunda kararlıydım. Dikkatimi önümdeki ekrandan çekip yapay sakinliğimi muhafaza ederek ona döndüm.

"Tufan... Seni vururum!" Sıktığım dişlerimin arasından çıkan kelimeler önce öylece havada kaldı, sonra bir hayretle düştü Tufan'ın gözlerine. "Alay etmediğimden emin olabilirsin."

Öfkem böylesine tetiklenirken somut bir patlamanın olmayacağının garantisini kesinlikle veremezdim. Hayretle gerilen yüzü ukala bir gülümsemeyle kendine gelirken yakasından tutup tüm gücümle ona bir yumruk savurmamak için sandalyemin ahşap kollarını sıktım.

"Helya..." dedi uslanmaz bir keyifle. Devam edemeden önümde beliren bir başka adamın gölgesiyle öylece kaldı. Arsıl benden daha öfkeli bir hâlde dikiliyordu karşısında. Eğer içeride insanlar olmasaydı Tufan'ın hâlâ aynı şekilde ayakta durabileceğinden emin değildim. Arsıl sıktığı dişleriyle gerilmiş çenesini güçlükle açmıştı sanki.

"Senin burada ne işin var?" dedi gergin ama kontrollü bir sesle.

"Bir önceki ziyaretimin çok güzel geçmediğini düşünerek telafi etmek istedim kardeşim," dedi Arsıl'a meydan okuyarak. "Hem Helya'yla da biraz konuşma fırsatımız oldu."

Arsıl yakıcı bir öfkeyle bakışlarını Tufan'a dikmişken bir an için bana dönüp saliseler içinde bir köşeye bıraktı o öfkesini. Gözleri gözlerime sızdı, düşüncelerim kehribarın karşısında savunmasız kalarak her biri bir kenara savruldu ve sonunda ortalık bomboş kalana kadar zihnimi tutuşturdu. Sonra çekti bakışlarını, sanki bir şey aramak için bir odaya girmiş ve odanın altını üstüne getirdikten sonra çekip çıkmıştı.

"Helya..." dedi gözlerini Tufan'dan çekmeden. "Birazdan ezan okunacak. Ben burada duracağım, sen istersen namazını kılmaya git."

Ben de daha fazla burada durmayı istemiyordum. Kasanın yanından çıkarken çekmeceye bıraktığı kamyonetin anahtarını da aldım ve bir şey söylemeden yanlarından geçip çıktım. Arsıl öyle bir durumdaydı ki nereye gittiğimi bile sormamıştı.

Dönüp onlara bakmadan kamyonete bindim ve meydandan çıktım. Beni bir cevaba çıkaramayacağı için sormayı reddettiğim tüm soruların ağırlığı çökmüştü üzerime. Öfke bedenime izlerini birkaç damla gözyaşıyla bıraktığında hırsla sildim onları daha yanaklarıma düşmeden. Kendime soru sormayı da reddettim ve eğer düşünmeyi yok sayabilseydim onu da yapardım. Fakat düşünceler bastırıldıkça güçlenirdi. Bu yüzden hiçbirini engellemedim.

Eve gidecektim bugün, hatta şimdi. Arsıl'la evimize değil, yalnızca benim evime ya da bir zamanlar ailemle bana ait olan eve. Bir amacım vardı elbette. Zehra Teyze'nin geçen gece benden istediği şu doğum ve ölüm belgelerini araştıracaktım. Amber'deyken bir süre etrafa bakmış ama kayda değer bir şey bulamamıştım. Evde de pek bir şey bulabileceğimden emin değildim ama bunu görmek için bakmak zorundaydım.

Namaz için yol üzerindeki bir camide durmuştum. İçeri girerken de çıkarken de askerlerin gözü üzerimdeydi. Yalnızca beni değil, etraftaki tüm insanları inceliyorlardı ve sayıları oldukça fazlaydı. Beni öfkelendiren asıl şey askerler ya da kontroller değildi; tüm bunların birinci kısımda, yani Parslar üzerinde uygulanmadığını bilmekti. Herkes onların kendi kısımlarına müdahale ettirmeme ve yabancı birini barındırmama konusunda şehir merkeziyle anlaştığını bilirdi. Ve nedense bir karışıklık olduğu anda şehir merkezi buna biz sebep oluyormuşuz gibi bizi kontrol altında tutmaya çalışırdı.

Kasabayı arkamda bırakıp ormanın kıyısına geldiğimde mümkün olduğunca birine görünmemek için kuytu bir yerden girdim. Eski evime gittiğim için hâliyle eski yolumu kullanıyordum. Zihnimde baskın çıkacak özlem hissini bekledim ağaçların arasından geçerken ama yalnızca sessizlik vardı içimde ve biraz da bulanıklık. Çünkü bu yola girdiğimde sorular da takılıyordu peşime. Babama olan pişmanlığımla başlıyordum önce, annem hakkında hiçbir şey bilmeyişim devamını getiriyordu ve cümlelerimin sonu Arsıl'la açık kalıyordu. Arsıl'ın hangi virgülüne takılıp düşeceğim, hangi boşluğunda yuvarlanıp hangi kelimelerle yaralayacağım kendimi... İşte bunu hiçbir zaman bileme-yeceğime şahitlik ediyordu bu orman.

Sorulardan silkindim, önümdeki uzun yola ve o yolda önüme çıkacak her bir ağaca verdim dikkatimi. Ormanda araç kullanmak böyle bir

şeydi işte, ufak bir dikkat dağınıklığı bile bir ağacın gövdesinde son-
lanabilirdi. Kaplanlar ormanları güvenli bulmadıkları için buralarda
pek yerleşim yoktu, hâliyle yol yapma ihtiyacı da hissedilmemişti. Ve
eğer bir Kaplan kendi toprakları için bir şeyi yapmıyorsa onu başka
hiç kimse yapmazdı. Yalnız bir halk olduğumuzu hepimiz biliyorduk.

Eve yaklaştığımda içimde çakan heyecan kıvılcımlarının bir ateş yaka-
cak kadar şiddetli olmadığını bilsem de geçmişe karşı ufak da olsa bir
heyecan beslemek hâlâ bir şeylerin normal kalabildiğini hissettirmişti.

Kamyoneti evimizin önündeki eski sokak lambasının yanına bıraktım.
Etrafa şöyle bir göz gezdirip ahşap verandanın hemen önünde durdum.
Verandanın birkaç basamaklık merdiveni geçmişin sesiyle gıcırdarken
kenardaki boş saksıların annemin rengârenk çiçeklerine ev sahipliği
yaptığı zamanlar gözlerimin önünden geçip gitti.

Yayımı bir kenara bırakıp anahtarı çıkardım, kapı biraz zorlasa da so-
nunda açılmıştı. İçerideki toz ve ahşap kokusu daha adımımı atmadan
nefesime karışmıştı. Girdim, elimdekileri bir kenara bırakıp ayakka-
bılarımı kapının kenarında çıkardım. Kapıyı arkamdan kapatmak için
elimi uzattığımda geçmişin boğucu yükü bindi kollarıma fakat bununla
baş edebileceğimi kanıtlayarak tekrar uzandım ve kapattım kapıyı.

Gözlerimin takıldığı ilk yer kapının yanındaki, rengi solmuş perde-
lerin örttüğü pencereydi ve anıları beraberinde getirdi. Hastaneden
çıkıp Arsıl'la evlendiğim zamana kadar bu evde tek başıma kalmıştım.
Hastanede yattığımda Arsıl'a evde tek kalacağımı söylediğim zaman
buna müsaade etmeyeceğini ya da en azından onun yakın olacağı
bir yerde olmamı isteyeceğini sanmıştım ama eğer istiyorsam orada
kalabileceğimi söylemişti. Ne olursa olsun beni koruyacağına söz
vermişken buna izin vermesi beni şaşırtmıştı. Fakat bir akşam evimin
bu penceresinden bakıp ağaçların arasında dolaşan Arsıl'ı gördüğümde
sonlanmıştı şaşkınlığım. Sonrasında ise ne ona ne de kendime daha
fazla bu eziyeti çektirip onunla evlenmiştim.

Pencereden çekilip evin içinde dolaştı bakışlarım. Yoğun bir günün
ardından babamla sohbet ederek birlikte eve girişimizi, annemin kapının

hemen yanında bizi karşılayışını izledim. Babam benimle konuşmayı
severdi, bunun için ona minnettardım ve her zaman şanslı olduğuma
inanırdım. Annemin ise mizacındaki sertliğe rağmen dudaklarında çok
sevdiği o çiçekler gibi güzel ve narin bir tebessüm olurdu her zaman,
bunu görebildiğim için kendimi özel hissederdim. Ayrıntılarda gizliydi
her şeyimiz, ayrıntıları keşfedemeyen kimse içimizde ısınamazdı.

Gözlerimin önünde beliren anneme, babama ve yaşayacaklarından
bihaber olan kendime uzun uzun baktım. Kendimi orada olduklarına
inandırdığım hayaletlerin adımlarını takip ederken buldum. Annemin
ellerimizi yıkamamızı beklerken yemeklerimizi koymak için mutfağa
girişini izledim, hayaletinin peşinden girdim mutfağa. Sıcacık yemek
sofrasının bizi bir yapbozun parçaları gibi bir araya getirişi göğsümün
içinde bir yerde tatlı bir ateşi harlıyordu. Önümdeki masa şimdi bom-
boş, tozlu bir masa değilmiş gibi zihnimdeki görüntülerle uyuştuğumda
aldatıcı huzurun beni bir süre daha avutmasına izin verdim.

Masaya oturduğumuzda hepimiz bir gülümsemeyi bölüşmüştük. Heye-
canla babamla yaptığımız eğitimlerde nasıl başarılı olduğumu anlatıyor-
dum anneme; ok ve yayın benim bir parçam olduğuyla ilgili şakaların
ardına gizlenmiş bir parça gururla övünüyor, Amber'de keşfettiğim
kitapları anlatıyordum. Annem kontrollü fakat güzel bir tebessümle
heyecanımı olgunlukla sindiriyor ve yemeğimi yemeyi unutmamamı
tembihliyordu.

Mutfaktan çıktım, salonda buldum kendimi. Neredeyse babamın bitki
çaylarının kokusunu burnumun ucunda hissetmiştim, tıpkı Arsıl'ın
bana yaptığı hoş kokulu çaylar gibi. Babamın Kuran okuyuşu dokundu
kulağıma. Biraz daha orada dursam bana bunun yalnızca bir hayal
olduğunu kanıtlayacak o sinsi sessizliği arkamda bırakıp yatak odala-
rının önünde durdum.

Taze şakayık... Evin içinde her zaman biraz şakayık kokusu gezinirdi
ama annem yanımda olduğunda ve onların yatak odalarına girdiğimde
daha başka hissederdim o kokuyu. Babam, "Annen yüzünden şakayık
ve senin yüzünden hanımeli kokusunun olmadığı bir dünyada yaşamak
zorunda kalırsam nefes almayı unuturum," derdi.

Gözlerimi yakan birkaç damla yaş kirpiklerime tutunduğunda şakayık yerine artık tozlu ahşap kokan odanın içine girdim. Burada olmamın sebebini hatırlayarak zihnimi zorlayan her bir hayale kapadım ve yalnızca gerçeklere açtım gözlerimi. Masa, dolap, komodin ne varsa hepsini tek tek aramaya başladım.

Babamla annemin özel eşyalarını karıştırmak hem büyük bir yük hem de suçluluk duygusunu beraberinde getirmişti, bu anı daha fazla uzatmamak için olabildiğince hızlı davrandım. Sonunda daha fazla bir şey bulamayacağıma emin olarak odadan çıktım, elimde iki düzine kâğıt vardı. Yalnızca işe yarayacakları aldım aralarından. Bir köşeye oturup hepsini tek tek inceledim. Neredeyse hepsi annemle ilgiliydi. Babama dair bulduklarım kayda değer bilgiler değildi. Elimde dedem, babaannem ve babamın olduğu bir fotoğraf vardı bir de. Oldukça kıymetliydi benim için fakat ne yazık ki bana istediğim bilgileri vermeyecekti. Asıl ihtiyacım olan şey; babam, amcam ve imkânsız ama dedemle ilgili bulabileceğim bilgilerdi. Çok yol katetmiş sayılmazdım.

"Hiç!" dedim sonra kendi kendime. "Hiç yol katetmedin!" Bunu söyleyecek cesareti bir köşede bulabilmiş olmakla avunuyordum.

Çantamı alıp elimdeki birkaç kâğıdı her duruma karşı defterimin arasına sıkıştırdım. Başka bir sayfaya da fotoğrafı koyduktan sonra ihtimal dâhilindeki her yere tek tek baktım. Sonunda odamın önünde, elimde işe yaramaz birkaç kâğıtla buldum kendimi. Oldukça yorulmuş ve bunalmıştım. Dokunduğum her bir şeyin bana verdiği anıları bir kenara itmek bir yerden sonra güçleşmiş, gereksiz bir uğraşa dönüşmüştü. Biraz daha çabalarsam ittiğim o yerdeki anı yığınının altında kalıp kaybolacaktım.

Odama girdiğimde beklediğimin aksine hiçbir şey heyecanlandırmadı beni. Ya az önce hatırladığım her şeye karşı duyduğum aşırı duyarlılıkla hissizleşmiş ve içimdeki bu tozlu ıssızlığın ortasında kalmıştım ya da geçmişe karşı umursamazlığa tutunmayı başarabilmiş ve yine ıssızlığımın ortasında kalakalmıştım.

Bir sıkıntı kolumdan yakalayacak gibi oldu ama buna izin vermeden kurtardım kendimi. Hafızamı kaybettiğim her seferinde sanki başıma bunların hiçbiri gelmemiş gibi uyandığım yatağın karşısında duruyordum. Sanki ailem darmadağın olmamış, babam ölmemiş ve annem beni bırakıp varlığını kayıplara gizlememiş gibi uyanıyordum bu yatakta. Sonra onları arıyordum ve her seferinde Arsıl bir yabancı gibi çıkıyordu karşıma. Bir yanım onu tanıdığı için ona yaklaşırken, diğer yanım eksik hafızamla bu yakınlığı garipseyerek ondan uzaklaşıyordu ve sonunda anılar düşmanımın elinde döndürdüğü bir bıçak gibi acı acı saplanıyordu zihnimin duvarlarına.

Çantamı bir kenara bırakıp bir köşede namazımı kıldım, namazım bittiğinde öylece oturup kaldım bir duayla birlikte. Dualarımda Arsıl'ı istedim; onu biraz daha istedim, bana ait olmayan o bilinmez yanıyla. Hayatımın camındaki bu buğuyu silecek gücü ve yetkiyi bulabilmeyi diledim.

Kalktım, eski çalışma masamın başına geçtim. Çekmeceleri açıp burada kalan eşyalarıma baktım, Arsıl bir kısmını götürmüştü. Alttakilerden birini açtığımda köşede kalmış epeyce eski bir kitap karşıladı beni. Eski bir lehçeyle yazılmıştı. Tümüyle anlayabildiğimi söyleyemezdim, babamın kitaplarından biriydi ve aynısının Arsıl'da da olduğunu biliyordum. Onu elime almak için uzandığımda arkasındaki ahşap yüzey gözüme çarptı. Parmaklarımla ahşap kutuyu kavradığımda ne olduğunu anlamıştım ve bu farkındalıkla elimde tuttuğum şeyin varlığını unutmak şaşırtmıştı beni.

Ahşap kutuyu çıkardığımda çevirip her bir yanına baktım. Eskisi kadar parlak değildi ama bu şekilde daha bir olgunlaşmıştı sanki üzerindeki eski, yıpranmış doğal harelerle. Açtığımda büyüklü küçüklü renkli taşlar onları bıraktığım şekliyle duruyordu içinde. Gülümsedim.

Bu kutuyu babam yapmış ve annem de bana vermişti. Yaş günü hediyemdi, annemin bana verdiği kehribar kolye ve bu ahşap kutu. Girdiğim her bir yaş için burada benim için özel bir taş bırakacaktım. Bir başkasının sıradan gördüğü bir çakıl taşı olabilirdi, bembeyaz bir aytaşı ya

da ender bir mercan... Her yaş günümde, hangisi olursa olsun yalnızca bir taş koyabilirdim içine.

Annem, *"Eğer doğru şekilde bakmayı bilirsen senin için en özel olanı sana yolu gösterecek,"* derdi. Bu cümleleri yaş günlerimde bir kez bile atladığını sanmıyorum. Bir sonraki gün olana kadar bu sözcüklerin altında yatan sırrı düşünüp dururdum.

Kutuyu kapatıp çantamın yanına bıraktım. Babamı kaybettiğimden beri bu kutuya tek bir taş bile koymamış, hatta annemin yıllarca onu yanımdan ayırmamamı tembihlemesine rağmen burada unutup gitmiştim ama yine de şimdi onu yanımda istiyordum, hâlâ sıcak kalabilen bir parçayı hatırlatıyordu.

Hava kararıyordu. Göz kapaklarıma yüklenen ağırlık yavaş ve sessiz bir şekilde yorgunluğumla işbirliğine girdiğinde kendimi bu ittifaka karşı güçsüz buldum. Çabalamadım, şalımı hafifçe gevşetip yatağıma çektim bedenimi ve yorganın bir köşesini aralayıp ruhuma binen yükü köşeye bırakarak uykunun bana uzattığı ele tutundum.

Bilinçsizliğe teslim olmadan önce annemle babamın eskisi gibi yanı başımda bizi sıcak bir düğümle birbirimize bağladığını hayal ettim fakat bu kez yetmedi, tümüyle mutlu olamadım. Bu yüzden bir kişi için daha yer açtım hayalimde, Arsıl'ı gölgelerden arınmış bir hâlde eksik olan yanıma yerleştirdim. Onun varlığına yer açtığımda ciğerlerim de rahat bir nefese yer açmıştı.

Soluklarım uykunun sessizliğiyle yavaşlamaya başladığında, gölgeler içinde ya da gün ışığında, ne olursa olsun Arsıl'ın yanımda olmasını istediğimi kabul ettim. Yokluğunun tasviri güç ve korkunç bir karanlıkın, bu karanlığı telaffuz edecek cesaretten yoksundum.

Ben güneştim fakat aydınlatan Arsıl'dı.

...

Yatak bedenimin altında şekillenen rahat bir yüzeyle kaplanmış, tenim alıştığı üşüme hissinden sıyrılarak yumuşak bir battaniyeyle sarılmıştı.

Baş ağrısı vadeden toz kokusu burnumdan silinmiş, yerini hafif çam ve miskin doldurduğu güvenli bir kokuya bırakmıştı. İçerideki havanın saçlarıma dokunduğunu, saçlarımınsa başımın altındaki yastıkta dağıldığını fark ettiğimde artık gözlerimi açma vaktinin geldiğinin farkındaydım.

Kirpiklerim oyalamadı beni, gözlerimi çabuk araladım. Görüşüme önce karanlık çarptı, ardından içeride barınan azıcık ışığı seçebildim ve ona tutundum. Odadaki eşyalar silüetlerini ezbere bildiğim bir sıralamadaydı, uyuduğum odada uyanmamıştım.

Yüzümü çevirip hemen yanıma baktığımda sırtını yatak başlığına dayayıp ayaklarını uzatmış, gözlerini öylece karşı duvara dikmiş adamı gördüm. Soluklarımın güvenle uysallaşarak düzenli bir hâl almasının sebebi olan kokunun sahibini... Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. İnce gömleğinin altındaki kaslarının ufak hareketlerle dalgalandığını gördüğümde uyandığımı fark ettiğini anladım. Yine de bana bakmamayı tercih etti.

Beni ne zaman, nasıl Amber'e getirdiğini bilmiyordum. Ölü bir sessizlik ve hareketsizlik içinde bir savaşa bile sokabilirdi sizi, anlamazdınız; ta ki Arsıl pençelerini kemiklerinize yaslayana kadar. Anladığınızda ise anlamamış olmayı isterdiniz, çünkü elinizde yapılacak hiçbir şey kalmamıştır.

Ona bana dokunmamasını söylemeye fırsatım olmamıştı. Aramızdaki sisleri kabullenmeyi reddederek onun yanında olmak istemediğimi söyleyememiştim. Evimde kalmak için ısrar edecek fırsatım olmamıştı. İşte fark etmeden alıp buraya getirmişti beni, yapacak bir şeyim kalmamıştı.

Tüm bunlardan daha kötüsü ise ona bana dokunmamasını söyleme-yecek olmamdı, sisleri kabul edecek ve ondan uzak kalmayı talep etmeyecektim. Gölgeler içindeki adamı seviyordum, gölgeleri bana çarptığında canımı yaksa dahi onlara çarpmaktan vazgeçemiyordum.

Elimi yanağımın altına koyup pusuya yatmış bir yırtıcı gibi sessiz fakat tehlikeli adamı izledim. Saçlarının kısa tutamları alnına uzanırken

kirpikleri, bedeninin diğer yanını içine çekmiş gölgeleri yüz hatlarına sindiriyordu. Dudaklarında söylenmemiş kelimelerin cesetleri birikmişti, bu gece bir kelimenin bile onun dudaklarına ulaşacak cesareti göstermeyeceğini biliyordum. Gömleğinin düğmeleri gevşekçe sarkıyordu karnında. Zihninde köşeye sıkıştırdığı düşünce her ne ise onu hırpalamadan bırakmayacağı açıktı.

Bakışlarının beni bulmayacağını düşündüğüm bir anda hazırlıksız yakalandım. Yüzünü çevirip hiçbir yere dokunmadan gözlerimi buldu. O an Arsıl'ı gördüm, pençelerini çıkarmış yırtıcımın bana gizlenmek istediği bir sığınak gibi baktığını. Aramızdaki buzdan duvarlar ayaklarımızın dibinde biriken su birikintilerini bile buharlaştıracak bir sıcaklıkla eridi. Gözlerini kırpmadı, dudakları cümlelerle aralanmadı. Fakat benden sessiz bir izin bekliyordu. Duvarlarımız erimişti ama benim tarafıma geçmek için yine de izin istiyordu.

Yüzümü indirip, "Her şey birbirine girmemiş, belirsizliğin altında kalmamışız gibi..." dedim. "Yalnızca bu gece için..."

Yavaşça salladı başını. Bakışlarımı tekrar gözlerine diktiğimde aramızdaki küçük mesafeyi kaldırması bir masalın efsunlu ayrıntısıydı. Birbirimize dolanmış kollarımız, aramızdaki mesafelerin gerçek olmadığını hayal etmemiz için bir fırsat sunmuştu bu gece. Tereddüt etmedik, sormadık, sorgulamadık. Yalnızca bu fırsata sunduk geceyi.

...

Kahvaltı sessizlik içinde geçip tamamlandı. Bedenimde yeterli enerjiyi biriktirmek için bir şeyler yemeye zorladım kendimi. Sabah namazına uyandığımızda ikimiz de aramıza yeniden inşa edilmiş buzdan duvarları fark etmiştik ve bu duvarlar hakkında tek kelime etmedik.

İki üç saat sonra açacaktık Amber'i, henüz erkendi. Ortalığı topladıktan sonra Arsıl başımda dikilip hazırlanmamı söyledi. Birkaç gündür ertelediğim doktora gitme konusu Arsıl için ikinci plana atılmayacak kadar öncelik hâline gelmişti. En azından anılarımı bir daha kaybedeceğim zamana kadar zihnimin benimle oyun oynamasını istemediğim için hızla hazırlanıp peşinden çıktım. Hafızamın benimle alay eder gibi anılarımı geri çekmesi belli etmediğim bir korku ve endişeyle kaplamıştı içimi. Çünkü daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Hafızam ya tümüyle gelir ya da tümüyle giderdi. Bugüne kadar hiçbir zaman anlık kayıplar yaşamamıştım ve bu oldukça korkutucuydu.

Hastaneye ulaştığımızda oyalanmadan doktorun yanına girdik. Onun Arsıl'la özel bir hukuku olduğunu biliyordum, araştırmalarında Arsıl'dan yardım aldığı konuların olduğunu da öyle. Birkaç kez Arsıl'ın kaynaklarına ve o kaynaklar üzerindeki hâkimiyetine övgüler yağdırdığını duymuştum. Arsıl ise övgüden hoşlanmaz, onu her zaman kuru birkaç cümleyle geçiştirirdi.

Muayene her zamanki gibiydi, çok da farklı bir şey yapmadı. Birkaç sonuç istedi fakat kasabada bu işler o kadar hızlı ilerlemezdi, sonuç için ne kadar beklemem gerekeceğini bile bilmiyordum.

Bana inanmamıştı, bunu tepkilerindeki abarttığımı ima eden hafiflikten daha en başında hissetmiştim. Evham yaptığımı, bazı şeyleri hatırlamamanın olağan olduğunu ve bu konudaki hassasiyetlerim yüzünden psikolojik olarak durumu buna yorduğumu söyledi. İstediği sonuçlar da boşuna gelmiş gibi hissetmemem ve rahatlatmam içindi.

Ellerim damarlarımda kıvrılan öfkeyle titremeye başlamıştı. Söylediği gibi değildi hiçbir şey, hissetmiştim! Akşam ne yediğini hatırlamaya çalışmakla zihninin bir yanında koca bir boşluk bulmak arasındaki farkı biliyordum.

Öfkeyle kalkıp durumun düşündüğü gibi olmadığını, beni gereksiz tahlillerle avutamayacağını söyledim ve hırsla kapıyı çarpıp odayı terk ettim. Arsıl bir süre daha odada kaldı, ben ise hızla dışarı çıktım. Ne orada zamanımı ziyan etmek istiyordum ne de küçük bir çocuk gibi avutulmak. Bir süre kamyonetin yanında Arsıl'ı bekledim, geldiğinde bir şey söylemeden yanımdan geçip şoför koltuğuna oturdu.

Yolculuk sessizdi. Ellerim hâlâ titriyordu, bunu durdurmak için parmaklarımı birbirine kenetledim. Çenemi sıkıp kasılmış bedenimi, omuz-

larımı iyice kaldırarak dış dünyaya kapatmıştım. Sessizliğin içindeki belirsizlik rahatsız edici bir sinek gibi sinirimi bozuyordu.

"Saçmalıyor! Bir şey bildiği yok, orada boşu boşuna oturuyor. Dikkat çekmeye çalışan bir çocuk değilim ben, bunu kafamdan uydurmadım!"

Gözünü yoldan ayırmadı, karla kaplanmış bir çukurun yanından geçip yolun hâkimiyetini kaybetmemek için iki eliyle tuttu direksiyonu. Parmakları gerildi, ellerinin üzerindeki damarlar iyice belirginleşti.

"Sana inanıyorum."

Cevap vermedim. Başka bir şey söylemedi. Gözleri yoldaydı, bakışlarının ardında ise derin düşüncelerin arasına çoktan dalmış bir adam vardı. Belki bun benimle bir süre konuşmayacaktı ama aklında konunun hiç kapanmayacağını, cevapların peşinden koşmayı asla bırakmayacağım adım gibi biliyordum.

Geldiğimizde açılış saatine pek bir şey kalmamıştı, yine de dükkânı erkenden açmak istememiştim.

"Bugün Yasemin'in yanına gitmeyi düşünüyorum," dedim içerideki ısıtıcıları biraz daha yükseltirken. Duraksadığını fark ettiğimde bu durum ilgimi çekti.

"Tufan gözümün önünde olmadan gitme. Gidersen de ona Tufan'dan bahsetme."

"Neden?" dedim yaptığım işi bırakıp tümüyle ona dönerek.

Kapıya baktı önce, birinin olup olmadığından emin olmak istiyor gibiydi. Kimse yoktu, kapı kapalıydı. Fakat yine de yanıma gelip söyleyeceklerini yüksek sesle dile getirmemeyi tercih etti.

"Sebebini söyleyeceğim fakat sebebe sebep olanları sorma olur mu?"

Gözlerine diktiğim gözlerimi kırpmadan yutkundum, ona bağınp hiçbir şey duymak istemediğimi söyleyerek arkamı dönmek istemiştim ama yaptığım şey sadece uysal bir dürtüyle başımı sallamaktı.

Bir kez daha kapıya gitti bakışları.

"Tufan tahmin ettiğin gibi biri değil Helya, eğer onun bir şey öğrenmesine izin verirsen hayal kırıklığına uğrarsın. Buraya ne için döndüğünü bilmiyorum ama onu bizimle ilgili hiçbir şey öğrenmeden geri göndereceğim. Hiçbir şey bilmeyecek, bizim hakkımızda hiçbir şey."

"Anlamıyorum," dedim başımı belli belirsiz iki yana sallayarak. "O senin kardeşin, o Yasemin'in kardeşi... Yasemin'in bunu bilmeye hakkı..."

"Yok!" dedi cümlemi savuşturarak. "Yok, çünkü zaten Tufan'dan habersiz... Ne Tufan'ın onun yaşadığından haberi var ne de Yasemin'in Tufan'ın yaşadığından. Olmamalı da." Söylediklerini sindirmemi bekler gibi ağır ağır devam etti. "Bu çok önemli bir konu Helya, beni anlıyor musun?" Ve sonra yükü tümüyle omuzlarıma bıraktı. "Sen nasıl davranacağını bilen bir kadınsın."

Manipülasyonlarındaki ustalığı ezici bir güce ve gururumu okşayan ince bir zekâya sahipti. Keyifsiz bir gülümsemeyle bıraktım nefesimi.

"Olayın benim irademde olduğunu düşündürmek için kullandığın cümlelere kanmıyorum Arsıl." Yalandı, kanıyordum. Bunun bir tuzak olduğunu bile bile o tuzağa koşuyordum. Zaten amacı önüme sunduklarının bir tuzak olmadığını düşündürmek değil, aksine tuzağı önüme bırakıp kendi irademle ona yürümemi sağlamaktı.

"Senin iradende sevgilim, bana karşı çıkacak güce sahipsin. Aksini yapabilirsin. Fakat doğru olanı seçecek duyarlılığa da sahipsin."

"Uğraşmana gerek yok Arsıl." Yüzümü çevirip teslimiyetimdeki çıplaklığı gizledim. "Sana nasıl aptal gibi inandığımın zaten farkındasın."

Parmakları zarif bir dokunuşla çenemi yakaladı ve yüzümü hafifçe kaldırdı. Gözlerim gözlerini bulana kadar bekledi. Kehribarın cazibeli bir ışıltıyla zihnime dokunuşu düşüncelerimi Arsıl'a çevirdi, bahsi geçmemiş tüm cevapları arzuladı.

"Helya..." dedi düşüncelerimin fısıltılarını bastırarak. "Bu dünya üzerinde bana gerçekten inanan yaşayan tek insan sensin. Güvenin bana öyle büyük bir güç veriyor ki... Sakın bu kıymetli şeyi küçümseme."

Gözlerimin dolacağını hissettiğimde öfkelenerek kurtardım yüzümü parmaklarından. Dişlerimi çenem sızlayana kadar sıktım, gözyaşlarını kirpiklerime düşmeden geri çektim her birini. Küçük bir çocuk gibi durmadan ortalıkta ağlayarak dolaşmayacaktım. Burnumu çekip bir kez daha yutkundum.

"Cevaplara ihtiyacım var," dedim gözlerimi kitaplıklara dikerek. Söylediğim şey bir talep değildi.

"Onları sana veremem," dedi dürüstçe.

"Biliyorum. Bu yüzden soru sormayacağım."

Parmağımı kolyemin ipine takıp çekiştirirken, "Soru soramamak canını yakacak," dedi ve bana eğildi yavaşça. Şimdi aynı anda hem beni pençelerinin arasına alıp öldürecek gibi tehlikeli hem de gelecek her tehlikeye karşı bedenini bana siper edecek bir kalkan gibi güvenli gözüküyordu. Dışarıdan bakan biri benim için endişelenebilirdi ama ben onun kollarındaki güvenin tadını biliyordum.

"Evet, sormadığım soruların cevaplarını veremeyecek olmak da senin canını yakacak." Bundan emindim.

Hafifçe tebessüm etti.

"Bu bir intikam mı..." Soru olmayan, cevaplara tok bir soruydu bu.

Gözlerimi meydan okurcasına gözlerine dikerek, "Bu kadarına da hakkım var değil mi?" dedim.

"Tabii ki," dedi bir kaşını kaldırıp belirsiz tebessümünü koruyarak. "Eğer biraz daha canımı yakmak istersen, beni bir kez daha vurman için sana bir ok uzatabilirim."

Bu kez gülümseyen bendim.

"Hayır, bu yeterli... Seni vurduğumda yaralarını ben temizliyorum," dedim gömleğinin açık yakasından omzuna uzanan eski yara izine bakarak.

"Kim bilir..." Gözleri kolyeme dolanmış parmaklarıma takıldı. "Belki de bu yüzden kurban olmayı kabulleniyorumdur."

Bu kez aynı tebessümde buluştuk. Bir an için buzlar erir gibi oldu, güneş bizi aldatırcasına bir görünüp bir kayboldu. Kendime gölgelerin arasında boğulan Helya'yı hatırlattım.

Hangi dilde olduğundan emin olmadığım bir kitap çekti hemen arkamdaki kitaplıktan, o sırada elimi göğsüne koyup Arsıl'ı önümden çekerek kitaplıkların arasından çıktım ve duvardaki saate bakıp açılış saatini birkaç dakika geciktirdiğim dükkânın kapısının önünde durdum. Şalımı düzeltip dışarıda bekleyen birkaç müşteri için açtım dükkânı.

Arsıl direnişçilerin yanına gitmesi gerektiği hâlde çıkmamıştı. Ara sıra çalışma odasında duruyor, ara sıra aşağı inip yapılacak bir iş varsa bana yardım ediyordu. Ona defalarca kampa gitmesi gerektiğini söylemiştim, çünkü Hasan Amca birkaç gündür güvenilir direnişçilerle birlikte Kaplan Mührü'nü bulmak için plan yapıyordu ve Arsıl aralarında yoktu. Bunu tuhaf bulmak isterdim, çünkü Arsıl'ın işini nasıl tavizsiz yürüttüğünü biliyordum ama bildiğim bir şey daha vardı ki Tufan geldiğinden beri Arsıl gergin bir tavırla yanımdan ayrılmak istemiyor ve direnişçilerin yanına gitmekten geri duruyordu. Tufan'ın buraya gelme sebebini sormuştum Arsıl'a, bilmediğini söylemişti. Bilip bilmediğine dair bir fikrim yoktu ama bu konunun onu nasıl daha soğuk ve ketum bir adama dönüştürdüğünü görüyordum. Bakışlarında da tuhaf bir burukluk vardı, gözlerime her baktığında anlayamadığım bir sis gelip geçiyordu gözlerinden.

...

Arsıl biraz önce yukarı çıkmış ve Tufan bu anı bekliyormuş gibi dükkâna girmişti. Etrafa şöyle bir bakıp doğruca bana yöneldi. Elimdeki çay fincanını yavaşça masanın bir köşesine bıraktım, şalımı düzelttim

ve sandalyemin iki yanına yasladım kollarımı. Bir yanım bedenimin verdiği tepkileri bir savunma olarak yorumlarken, diğer yanım bunların sıradan tepkiler olduğuna inandırıyordu.

Nemli siyah saçlarını karıştırıp saçlarının ön kısmını dağıtırken kasanın önüne çoktan ulaşmıştı. Önce dirseğini geçen seferki gibi öndeki çıkıntıya yasladı, ardından bir süre dükkândaki insanları izledi. Söyleyecek ilk kelimelerin sahibi olmak istemediğim için mecbur bıraktığı bu sessizliğe katlandım ve kendimi bir dikenin üzerinde olmadığıma inandırmaya çalıştım.

Sonunda bana döndüğünde, "Nasılsın?" dedi eski, yakın bir arkadaşıyla konuşur gibi.

Tavrındaki rahatlığı sahiplenmeden gerginliğimi sunarak, "Ayrıyım," dedim yalnızca.

Dudağını büküp kaşlarını kaldırdı, gelen bir müşteri için yer açıp bekledi ve sonra tekrar bana döndü.

"Burayı sen mi idare ediyorsun?"

"Arsıl ve ben!" dedim keskin bir üslupla. Bunun onu yıldırmayacağını bilmeme rağmen bu duvarı aramızdan çekmek istemiyordum.

"Her geldiğimde burada seni buluyorum," dedi sinirimi harlayacak bir gülümsemeyle, tavırlarının üzerimdeki etkisinin farkındaydı ve ben de yanında duyduğum hoşnutsuzluğu hissetmesini istiyordum.

"Ben dükkânda duruyorum, Arsıl dükkânın asıl işlerine bakıyor," dedim ve sonra ona olan tutarsız davranışlarım için kısa bir açıklamayla devam ettim. "Tufan seni bu zamana kadar tanımıyordum ve varlığından haberim bile yoktu, bunun farkındasın. Şimdi görüyorum ki Arsıl'ın özlemle beklediği biri olmadığın gibi sen de onu özlediğin için burada değilsin." Söylediklerimin değil ama ılımlı yaklaşımımın üzerine bir miktar ciddiyet bıraktığını fark edebiliyordum. "Aranızda her ne geçtiyse bilmiyorum. Neden buradasın, onu da bilmiyorum ama..."

Bakışları onu gördüğüm ilk andan itibaren büründüğü en soğuk ciddiyeti gösterip, "Bilebilirsin," dedi cümlelerimin önüne geçerek. "Sadece sor Helya." Durdu ve aklımdan geçenleri görebilirmiş gibi meydan okuyan bir ifadeyle kıstı gözlerini. "Yemin ederim ki eğer istersen her şeyi anlatırım sana. Belki de hayatın boyunca asla öğrenemeyeceğin şeyleri..." Öne eğildi hafifçe, aramızda epey mesafe olmasına karşın yine de fark etmeden sırtımı sandalyeme yaslamıştım. "Helya... Eğer istersen sana, anlattıktan sonra seni öldürmemin gerekeceği şeyleri bile anlatabilirim."

Meraklı biri olsam da neyi merak edeceğimi ve hangi soruları sormayacağımı bilecek kadar aklı başında bir kadındım. Fakat söylediği son şeyde fazla oyalanmıştı aklım. Karşınıza biri geçse ve size ucunda ölüm olan bir şeyi anlatmayı teklif etse bunu merak etmeniz kaçınılmazdır. Fakat ben bunu anlatmasını isteyecek kadar ileri gidebilirdim.

Aramızda hiçbir hareketin yaşanmadığı bir sessizlik meydana geldi ve varlığını bir süre koruyup sonunda buzlarımızı çözüp kayboldu. Ciddiyeti dondu yüzünde, alaylı bir gülüş yüz hatlarındaki ciddiyeti süpürürken başını arkaya yatırıp güçlü bir kahkaha attı.

"İleri gidiyorsam beni affet ama konuştuğumuz şu kısacık zaman içinde sana hayran oldum." Kahkahası şiddetini kaybettiğinde dükkânın içinde ona bakan birkaç insanda gezindi bakışları, kasanın öbür ucuna geçip omzunu kitaplığa yaslayarak insanları arkasına aldı. "Gerçekten biraz daha bekleseydim anlatmamı isteyebilirdin," dedi gülmeye devam ederek. "Yanlış anlama, söylediklerim şaka değildi ama uzun zamandır senin gibi biriyle karşılaşmadım. Bu davranışlarımı şaşkınlığıma ver lütfen."

Hiçbir şey söylemeden öfkeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Meraklı açık etmek zayıf noktayı ilan etmekti. Ben inkâr etsem bile Tufan merakıma şahit olmuştu. Ve hayır, sormak istesem de ona tek bir soru bile sormayacaktım.

Başını salladı kendi kendine.

"Seni tanımak güzel Helya, bu arada geçen sefer söylediğim birkaç şey için kusura bakma. Böylesine kontrol manyağı bir adam olan kardeşini dize getiren o kadını tanıyabildiğim için memnun oldum."

Söyleyebildiğim tek şey, "Arsıl'ın kontrol takıntısı yok," olabilmişti.

"Ah canım, emin ol adımı sorduğunda daha uzun düşünürüm. Onu tanıyorum," dedi kendinden emin tavrından zerre dahi taviz vermeden. "Kabuk değişir, öz değişmez."

"Ona bir daha canım dersen dilini keserim!" Bu sesi şiddetli bir yağmurun altında, kulak dolduran bir uğultunun arkasında duysam bile tanırdım. Arsıl'dı ve sözlerindeki de öfkesi. Öfkesinin üzerine örttüğü o sakinlik örtüsü, sakladığı şeyin büyüklüğünü açık etmeyerek daha da ürpertirdi insanı.

Tufan duraksadı ve gülümseyerek arkasını döndü. Arsıl hemen arkasında, kitaplığın yanında duruyordu ve ona baktığımda kollarını birbirine kavuşturup kendimi soyutlamak isteyeceğim bir soğukluk gizliyordu ifadesinde.

"İşte kardeşim de burada! Tamam, sakin ol Arsıl; bir daha ona canım demeyeceğim."

Arsıl ve Tufan yan yana duruyordu şimdi. Hangisinin abi, hangisinin kardeş olduğunu anlamak dışarıdan bakıldığında imkânsızdı. Arsıl soğuk bakışlarını ondan çekip üzerime diktiğinde sanki ısınmak için gözlerimde oyalandı bir süre, ne olduğunu asla bilmediğim bir şey aradı. Sonra cevabını almış gibi benden çekti gözlerini, yüzünü yeniden Tufan'a çevirdi. Tufan aralarındaki bir çekişmeyi kazanmış gibi yarı zafer dolu bir gülümsemeyle baktı Arsıl'a. Arsıl bu bakışları karşılıksız bıraktı.

"Ne işin var burada?" dedi hiç dolandırmadan.

"Burada bir işim yok, geçerken bir uğrayıp seni ve Helya'yı görmek istedim," dedi üzerindeki eğreti nezaket ve incelikle.

"Buraya bir daha gelme demiştim!" Arsıl'ın yüzündeki ürkütücü soğukkanlılık, fırtına öncesi inen o uğursuz sessizliğin en açık örneğiydi.

"Bir kardeş her zaman abisine saygılı olmalı, öyle değil mi kardeşim?" Bu kez ortada bir alay değil, meydan okuma vardı. Arkasına bıçaklarını saklamış, kırmızı bayrağını sallayan bir matadorun bakışları vardı Tufan'ın gözlerinde. Bıçaklarını batırmak ve şov yapmak istiyordu. Fakat Arsıl ne bilinçsizce Tufan'a koşar ne de aptal bir bayrağın peşine düşerdi. Eğer Tufan söylediği gibi kardeşini tanıyorsa Arsıl'ın bayrağı parçalamak için değil, matadoru öldürmek için hamle yapacağını bilirdi.

"Öyle," dedi sakinliğini bozacak ufak bir harekette bile bulunmayarak. "Ama hakkımı yeme. Seni her düşürdüğümde dönüp sana ayağa kalkacak gücü verecek kadar saygılı bir kardeş oldum her zaman."

Tufan'ın çenesi sıktığı dişlerini açık edercesine gerildi ama çabuk toparladı ve o gerginliği yüzünden sildi.

"Bel altı vuruyorsun kardeşim." Az önce verdiği açığı fark etmeseydim şimdi yüzüne yerleşmiş umursamaz gülümsemeyle Arsıl'ın sözlerinin hiçbir tesiri olmadığını düşünürdüm.

"Dükkânımdan defol!" dedi Arsıl sakin bir hâlde.

Tufan az önce Arsıl'ın ona hissettirdiği ve benim nedenini bilmediğim, muhtemelen de öğrenemeyeceğim gerginliğin acısını çıkarır gibi bana döndü ama bakışları direkt olarak Arsıl'ın gözlerindeydi.

"Helya..." dedi bakışlarını Arsıl'dan çekmeden. "Eğer cevaplara ihtiyacın olursa sana istediğin her şeyi anlatırım. Söylediğim gibi..." Arkasını dönüp gitmeden önce son bir kez bana bakıp hafifçe başını eğdi ve çıktı.

Yüzümü önüme eğip buz gibi olmuş çay fincanımı önüme çektim. Başımı kaldırmadım, Arsıl'ın bakışlarını sessiz sedasız taşıdım üzerimde.

"Ona bir şey sormayacağım," dedim önce kendimden söz almak ve sonra ise Arsıl'a, rahatsız olduğu her ne ise buna gerek olmadığını anlatmak için. Başımı kaldırmak istemediğim için fincanımın ağzında

bir yuvarlak çizmeye devam etti parmaklarım. Arsıl kasanın önünden geçip gitmeden önce durdu, kenardaki küçük aralıktan ayaklarını izledim. Sesi beklediğimden çok daha yakından geliyordu.

"Biliyorum. Karıma güveniyorum."

O öylece yürüyüp depoya giderken arkasından seslenip canını acıtacak bir şeyler söylemeyi istedim fakat bir yanım beni çekip olduğum yere oturttu. Söylediklerinin ağırlığı yerimden kalkmama izin vermedi ve ben bilinmezlik boşluğunda bir yaprak gibi savrulmamak için tutunduğum dallarla birlikte savruldum o boşluklarda.

Amber diğer günlere nazaran oldukça sakindi bugün. Sebebi ise merak etmemize fırsat kalmadan gözlerimin önündeydi. Bir dakika içinde meydanda kaç askerin dolandığını saymak bile yorucu olabilirdi. İkinci kısmın bize yakın bir bölgesinde iki saldırı olmuştu söylendiğine göre. Bu yüzden insanlar eve kapanmasa bile birçoğu öylece etrafta dolanmaktan kaçınıyordu. Direnişçilerden biriyle konuşmak için Amber'deki telefondan kamplardan birini aramak istediğimde telefonların birkaç günlük bir süre için kesildiğini öğrenmiştim.

Arsıl depodaki işlerin büyük kısmını bitirip kasanın yanına birkaç kâğıt ve resmî belge bıraktığı sırada olanları ona anlattım.

"Amber'de yiyecek bir şey kalmadı. Her ihtimale karşı kileri doldurmalıyız. Pazar alanına çıkacağım."

Eğilip elinde çevirdiği Arapça kitabı önümdeki masanın bir köşesine bıraktı. Gömleğinin kıvrılmış kollarını indirip kasanın yanındaki askılıktan ceketini aldı.

"Ben giderim şimdi, sen dükkânda kal." Beline eski, güzel bir bıçak sıkıştırıp kabzasını ceketinin altına itti.

"Ben de geliyorum. Bugün dükkânı erken kapatsak sorun olacağını sanmıyorum, zaten bu saatten sonra askerler yüzünden pek gelen olmaz." dedim dükkândaki beş on kişiye bakarak. "Hem alınacak çok şey var."

"Ben hallederim Helya," dedi ceketinin yakasını düzeltirken.

"Olsun." Arkasındaki askılığa uzanıp pelerinimi aldım. "Ben de geleyim işte."

Umarsızca başını sallayıp nefesini bıraktı. Elimdeki ince pelerini alıp askıya tekrar astı ve epeyce kalın olan pelerinimi elime tutuşturdu.

"Sanki gelme desem tesiri olacak." Beni arkasında bırakıp dükkândakilere beş on dakika içinde kapatacağımızı söyledi. Saate bakıp namazı kılmadığımı hatırladığımda bunu fark etmiş olacak ki bir kaşını kaldırıp kollarını yavaşça göğsünde kavuşturdu. "Git namazını kıl, on dakika bekleyip sonra giderim." Başımı sallayıp merdiven basamaklarını hızlı hızlı çıkarken, "Yayını unutma," diye seslenip omzunu kitaplıklardan birine yasladı.

Namazımı kıldım ve yayımı bir omzuma, ok kılıfımın bir köşesini içine sıkıştırdığım büyük çantamı diğer omzuma alıp indim. Arsıl dükkânın ışıklarını kapatıp kapıya yönelmişti. Çıkmadan önce bana dönüp pelerinimin başlığını alnıma kadar indirdi.

"Buradaki pazar erken toplanmış, diğer meydana gideceğiz," dedi kamyonetin yanına ulaşırken.

Askerlerin sayısı yollarda biraz daha azalmıştı, bu yüzden yolculuğumuz hızlı ve sorunsuz bir şekilde geçti. Kar yağışı ulaşımı güçleştirse de Arsıl'ın şoförlüğü sayesinde saatlerce yolda kalmaktan kurtulmuş ve sonunda meydana ulaşmıştık.

Neredeyse yarım saattir büyük çadırların altına kurulmuş pazar alanında dolanıyorduk. Elimdeki listeye en başta temel ihtiyaçları ve sonrasında lükse kaçanları sıralamıştım. Uzun bir süredir Amber'de kaldığımız ve doğru düzgün alışveriş yapmadığımız için zaruri alınacaklar bile birikmişti.

"Daha erken çıkıp Amber'in yakınındaki pazara gitmeliydik," dedim ısrarlarım üzerine bana verdiği birkaç hafif poşeti elimde döndürürken. "Geçen hafta oradan aldığım kahve neredeyse bitmek üzere. Taze ve güzeldi, sanırım başka bir bölgeden getiriyorlar. İkram ettiğim müşte-

riler de hoşlandı, bence dükkânda vakit geçirenler için kahve ikramını düzenli bir hâle getirebiliriz. İlk fırsatta gidip o kahveden alacağım."

"Lütfen şu sıralar haber vermeden çıkma dükkândan," dedi geçen sefer tek başıma eve gittiğim güne gönderme yaparak. Bir şey söylemeden tezgâhların arasında ilerlemeye devam ettiğim sırada Arsıl elindeki ağır poşetlere bakarak, "Ben bunları kamyonete bırakıp geliyorum," dedi. "Buradan ayrılma, hemen döneceğim."

Başımı sallayıp elimdeki poşetleri de Arsıl'a verdim, ardından çuvallara doldurulan kurutulmuş bitkilere eğildim. Birine yaklaşıp kokusunu içime çektim; hoş ve sıcak bir aroması vardı, hatta ıhlamuru anımsatıyordu, biraz limon ve belki hafif bir karanfil eşlik edebilirdi kaynatılırken. Arsıl'ın çaylarına kattıklarından biriydi bu bitki, onun çayları sayesinde koku hafızam epey gelişmişti. Çuvallardaki birkaç bitkiye daha baktıktan sonra bazılarından azar azar satın aldım ve biraz da baharat. El yapımı çöreklerin arkadaki fırından çıkarılıp tezgâha bırakıldığı sırada etrafa yayılan leziz koku bir davet gibi yönümü kendisine çevirdiğinde dayanamayıp Arsıl ve kendim için birer tane aldım.

Diğer taraftaki tezgâhlardan birinde, annesinin elinden sıkı sıkıya tutmuş küçük bir kız çocuğu önümdeki sıcak çöreklere bakarken kısa bir an için benimle göz göze geldi. Utanıp başını annesine çevirdiğinde onun için de bir tane satın alıp yanına gittim.

"İster misin?" dedim eğilip çöreği uzatarak. Önce elime sonra annesine baktı, annesi gülümseyerek başını salladığında utangaç bir tavırla çöreğe uzandı minik parmakları ve teşekkürünü küçük bir dudak kıpırtısına sığdırdı. Gülümsedim. Yumuşak, sarı saçlarını hafifçe okşayıp ayağa kalktım ve Arsıl'ın beklememi söylediği yere döndüm.

Alanın üzerine sıkı sıkıya bağlanmış çadırlar şiddetli bir sarsıntıyla sallanmaya başladığında alan, içindeki insanlarla birlikte bir saniye için donup kalmıştı. Herkes şaşkın bakışlarla etrafına bakmaya başladı. Kimse hareket etmedi, çünkü kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Sarsıntının, gürültünün ve kopan bir kolyenin küçük boncukları gibi

bir anda ortalığa saçılan korkunun sebebi hakkında kimsenin bir fikri yoktu.

Bir çığlık duyuldu çok geçmeden, tepkilerimizi donduran buzlar yavaş yavaş çözüldü. Tezgâhın arkasındaki insanlar üzerimize yıkılacakmış gibi duran demir direkleri tutmaya çalışırken, alanda gezinen insanlar kapıldıkları korku selinde akıntıya karşı yüzmeye çalışır gibi işleri güçleştiren bir kalabalık oluşturarak bağırışlarla besledi karmaşayı.

Bir gürültü, peşine yeni bir sarsıntı takıp ıslak zemini titrettiğinde bu kez patlamanın çok şiddetli olmasa da oldukça yakında olduğunu düşündüm. Uzaklarda bir yerde gözümü alan sarı-turuncu kıvrımlar bir ateşin ölümcül dansından başka bir şey değildi; rüzgârla birlikte süzüldükçe insanları savurup atıyordu çevresinden. Etrafıma bakıp alandan çıkmak için bir boşluk aradım ama insanlar nereye gideceğini bilmeden etrafa koşuşturduğu için hiç kimse bir yol bulamıyordu.

Dokunulmamış bir direğin, tuttuğu brandayı önüne alarak alana indiğini gördüm ve hiç düşünmeden onu sabit tutan taşlara doğru koşup sırtımı direğe yasladım. Başım direğin sert yüzeyine çarpıp acıyla sızladı, direğin dengesini sağlamaya çalıştım. İnsanlara direklerin altından çıkmaları, alanı terk etmeleri için bağırdım tıpkı diğerleri gibi. Alan yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı, insanlar çadırın içinden çıkabilmek için düşe kalka koşuyordu. Az öncekine benzer bir patlama sesi daha duyulduğunda acı bir haykırış telaşlı insan topluluğunun sesleri arasından ayrıştı, herkesin üzerine korku tohumları serperek gürültüde kayboldu.

Kemiklerimi sızlatan demir direk sırtımdan kaymaya başladığında önümdeki insanlara bakıp daha şiddetli bir şekilde bağırdım. Canım acıyordu, zapt etmeye çalışıyordum ama direk ben önünde durdukça daha da ağırlaşıyordu sanki. Belim iyice büküldü, dayanmak için ellerimi dizlerime yasladım; önümdeki insanların birçoğu koşup gitmişti ama hâlâ paniğe kapılmış bir grup insan ne yapacağını bilmeden ortalıkta koşmaya, devrilmiş tezgâhların bir set gibi çevreleyip yolu kapattığı alandan çıkmaya çalışıyordu.

Sırtımdaki ağırlık yerini boşluğa bıraktı bir an için, geriye sendeleyip dengemi sağlayamadan ıslak zemine düştüm. Arsıl kolunun altından kavrayıp beni kenara çekerken diğer koluyla direği tuttu.

"Hemen kamyonete git!"

Bir patlama daha doldurdu kulaklarımızı ve bu kez sesler uğultuyla yer değiştirdi, patlamanın şiddetli gürültüsü seslerin berraklığını çalmıştı. Başım döndü, sendeledim.

"İnsanlar ne olacak? Onları bırakamayız!" dedim alandan çıkamamış insanlara yol göstermek için onlara doğru yürümeye çalışırken.

Kolumu sertçe kavrayıp beni hızla yanına çekti, parmaklarının gömüldüğü yerler sızladı.

"Şimdi hemen kamyonete biniyorsun Helya, Amber'e git!"

Elime tutuşturduğu anahtara bakıp, "Sen olmadan hiçbir yere gitmem!" dedim.

Yorulmuş bir adamın tuttuğu direği bırakmak üzere olduğunu gördüğümde orta yere düşmüş yaşlı kadın korkuyla bağırdı. Elimdeki anahtarı sıkı sıkıya tutup kadının yanına koştum ve tüm gücümle kenara sürükledim onu. Çok geçmeden direk önümüze düşmüş, tezgâhtaki rengârenk yiyecekler etrafa saçılmış ve kırık tahta parçaları ortalığa dağılmıştı. Direklerin birkaçı da düşmüştü bu sırada, alan neredeyse boşaltılmıştı.

Uzaktan yüzleri kapalı küçük bir grup insanın koşarak alana girdiğini görmemle onların direkleri tutan insanlara saldırmaları bir olmuştu. Birkaç adam yaralı bir hâlde yere düştüğünde direkler birer birer inmeye başladı.

Büyük brandanın bana doğru yaklaştığını görünce ellerimi yüzüme kapatıp geri çekilmeye çalıştım. Arsıl dirseğimi yakalayıp beni kendisine çekti ve kolunu tamamen kollarıma sararak çadırın altından çıkardı. İçeride kalan insanlar vardı, bağırıyorlardı ve çadır tümüyle yıkılıyordu!

"Hâlâ oradalar!" dedim onlara doğru hamle yapmaya çalışırken. Bu kez Arsıl daha sıkı tuttu beni ve kaçmama müsaade etmeyecek bir kontrolle omuzlarımı sardı. "Hayat kurtarmak istiyorsan önce hayatta kalacaksın!"

Koşan insanların arasında kamyonete ulaşıp beni şoför koltuğuna itti. Kapıyı sertçe çarpıp, "Git!" diye bağırdı, ardından daha fazla yanımda durmadan kalabalığa koştu. Bağırışındaki korkutucu kontrol, uslanmaz adımlarıma tehditkâr bir komut gibi bindi. Arabadan çıkamazdım, Amber'e gitmeliydim; çünkü ileri gidersem bir işe yaramaktan çok her şeyi elime yüzüme bulaştıracaktım, bunu hayatım boyunca defalarca deneyimlemiştim.

Titreyen ellerimi zapt etmeye çalışarak kamyoneti çalıştırdım, insanların çığlıkları ve bağırışlar kulaklarıma ulaştıkça ayağım gaz pedalına ulaşamadan donup kalıyordu. Kaos etrafımda bir hortum gibi dönüyordu ve ben o hortuma koşarsam insanları kurtarmak yerine aynı hortuma kapılıp gideceğimin bilincindeydim. İçimdeki tüm sesleri bastırıp direksiyonu kavradım, derin bir nefes aldım ve çaresiz bir hâlde bağırarak sıktım direksiyonu.

Yolu görmek için başımı kaldırdığımda gözlerime dikilmiş bakışlar soğuk, sert bir tokat indirdi yüzüme. Yaşlar kirpiklerimde donup küçük buz tanelerine dönüştü, boğazıma takılı kalmış yumru düğümlenmiş soluklarımdan beslendi. Nefes alamadım. Biraz önce sıcak çörek uzattığım küçük kız üstü başı perişan bir hâlde, nereye gideceğini bilemeden etrafında koşan insanların arasında dikilmiş; yaşlı gözlerle bana bakıyordu.

Anahtarı yuvasından çektim, bir saniye daha düşünmeden kamyonetten inip kıza koştum. Şaşkın, korkulu bakışlarla etrafına bakarak arkasını dönmüştü. Ona çarpan insanların arasında ayakta kalmaya çalışıyordu. Yanına ulaştığımda kollarından tutup kendime döndürdüm onu.

"Benimle gel!" dedim onu kucağıma alıp beraberimde arabaya götürerek.

Kollarımda çırpınıp aşağı inmek için bağırarak, "Annem!" dedi hıç-kırıklarının arasından güçlükle. "Annem orada kaldı!"

Annesini görebilmek için etrafıma baktım, kimse yoktu onunla ilgile-nen. Daha fazla vakit kaybedemezdim.

"Anneni buluruz," dedim küçük kıza fakat devam edemedim, önüme döndüğümde bana sertçe çarpan bir adam yüzünden sendeleyip taşların üzerine düştüm. Taşlar bedenimi yoğun bir acıyla karşıladığı sırada küçük kıza bir şey olmaması için çantamı onun altına itmeye çalıştım. Vakit kaybetmeden toparlanıp ayağa kalktım, yüzü siyah bir bandanayla kapalı olan adam üzerime yürümeye başladı ve o an etrafta onun gibi yüzü örtülü daha birçoğunun insanların üzerine gittiğini gördüm.

Kargaşadan yararlanıp adamdan biraz olsun uzaklaşabilmiştik. Koşar-ken yere düşen ok kılıfıma uzandım, çamura bulanmış birkaç oku hızla toplamaya çalışırken kızı arkama aldım. Adam eski bir silahla üzerime gelmeye başladı, onu gözümün önünden ayırmadan kızla birlikte biraz daha uzaklaşmaya çalıştım. Sonunda pelerinime dolanmış yayımı uzanıp sıkı sıkı tutabildiğimde bir saniye bile beklemeden oklardan birini yayıma takıp yaklaşan adamı nişan aldım. Bir kadın koşarken sırtıma çarptı, dengemi kaybetmemden yararlanan adam üzerime atıldı önüne çıkan yaşlı bir adamı hiç düşünmeden vurup kenara itti. Ona karşı koymama epey sinirlenmişe benziyordu.

Yaşlı adamın boğazına takılan haykırışın boğuk bir hırıltıya dönüşüp bedenini yere serişini korku içinde izledim. Yayımı sıktım, titreyen ellerim beni hedeften uzaklaştırırken pelerinimin eteğini avuçlarına alıp korkuyla sıkan küçük kız çocuğundan güç aldım ve asıldığım kirişi bıraktım. Ok hedefinden şaşmadan bize koşan adamın göğsünün orta yerine saplandı. Daha fazla oyalanmadan arkama saklanmış kızı bir kolumun altına alıp kamyonete koşmaya başladım.

Kasaba askerlerinin sirenleri gürültüyü yutup tek sesle hâkim oldu meydana, ardından askerî araçlar bir bir meydana girdi. Askerler araç-lardan inip ellerindeki silahlarla insan kalabalığını dağıtmaya çalışı-

Yüzleri örtülü insanların farkında bile değillerdi, tüm kalabalığı zapt etmeye çalışıyorlardı yalnızca.

Yakınımdaki bir askerin kolunu çekip o insanlara bakması için ba-ğırdım.

"Onlar yaptılar! Kalabalığı toplamaya çalışmayın. Onları yakalayın!"

Asker kolunu elimden kurtarıp geri çekilmem için bağırdı. Arkamdaki insanlar durumun farkına varmış gibi kendilerini toplamaya çalışan askerlerin üzerine gitmeye başladı. Onlara zapt edilmeleri gerekenin kendileri olmadığını söylediler. Askerlerden biri silahını arkamdaki kalabalığa doğrulttuğunda elimin altındaki küçük kızın kolunu sıkı sıkıya kavrayıp pelerinimin arkasından çıkmasını engelledim.

"Vurma yetkimiz var, geri çekilin!" dedi asker kalabalığa bağırarak.

İnsanlar arkamdan çekildi, etrafta koştu ve meydandan çıkmak için askerlerin üzerine yürümeye başladı. Bu tehdit onları korkutmak-tan çok öfkelendirmişti. Verdikleri kaybın farkındaydı hepsi ve buna rağmen kontrol edilmesi gereken kendileriymiş gibi davranılmasını reddediyorlardı.

"Ne zaman vurma yetkiniz olmadı ki!" dedim askere bağırarak. "Siz bizim askerimizsiniz. Şehir askerleri gibi Parslara karşı bize arkanızı mı döneceksiniz!"

Adamın yüzündeki pişmanlığı ve mecburiyeti okuyabiliyordum.

"Mecburuz, hepimiz kontrol altındayız ve bize emredileni yapmak zorundayız. İçinizden birçoğunuzun eski kasaba askeri olduğunu bi-liyorum. Onlar da eskiden mecburdu, bizi anla."

Direnişçi olduğumu biliyor, beni tanıyordu. Beni tutuklamıyor ve hatta sanki tüm sorun direnişçilermiş gibi davranan aptal askerler gibi kargaşayı bırakıp peşime düşmüyordu.

"Ben direnişçilere düşman değilim," dedi asker yanımdan ayrılmadan önce. "Babam da bir direnişçi... Biz emirleri yerine getiririz anladın mı? Bu yüzden seni görmedim ve tanımıyorum. Git buradan!"

Asker de ben de aynı anda ayrıldık olduğumuz yerden. Küçük kızın korkuyla büzülmüş bedenini kucağıma alıp koşmaya başladım, artık kamyonete oldukça uzaktım. Kalabalığın azaldığı bir köşede, bir ağacın dibine geçip kızı yere indirdim.

"Şimdi ben üçe kadar saydığımda ikimiz de kamyonete koşacağız tamam mı?" Çocuk hiçbir cevap vermeden minik elleriyle sıktığı pelerinimi bırakıp belime sarıldı. "Dinle!" dedim onu sakinleştirmek ve kamyonete ulaşmak için bir yol arayarak. "Çok dikkatli olacağız kamyonete binip buradan gideceğiz ve sonra anneni bulmak için geri geleceğiz." Bir an için başını salladığını sandım fakat soğuk, korku ve gözyaşlarıyla titriyordu yalnızca. "Bir!" dedim etrafı kolaçan ederek. Kimse bize bakmıyordu. Belime sarılmış elini sıktım; "İki!" Kamyonetle aramızdaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. Sonunda; "Üç!" dediğimde ikimiz de ağacın dibinden ayrılıp kamyonete koşmaya başlamıştık. Yolu yarıladığımızda askerlerin zapt etmeye çalıştığı kalabalıktan acı feryatlar yükseldi, avucumdaki minik el korkuyla sıktı parmaklarımı. Askerler bağırdı, bir patlama sesi daha duyuldu, silah sesleri siren seslerine karıştı. Kalabalık askerleri aştı, meydana dağıldı.

"Haydi!" dedim kızı çekiştirerek. "Haydi koş!"

Koşmak için hazırlandığım sırada yanından geçeceğim ağacın arkasından beklenmedik bir şekilde çıkan siyah bandanalı adam beni fark etmiş ve hızla üzerime gelmeye başlamıştı. Elindeki bıçağın yansımasında kendimi gördüğüm an kızı arkama çekip pelerinimin kıvrımları arasına sarıp sakladım. Adam bıçağı bana doğrultarak üzerime atıldı, hamlesini omzumun üzerinde savurup onu geri itmeyi başardım. Dengesini toplayıp peşimden geldiği sırada sert bir tekmeyle karşıladım onu fakat bana çok yaklaşmış, daha ben onu düşüremeden bıçağıyla kolumda derin bir kesik açmayı başarabilmişti. Karın boşluğuna indirdiğim sert tekmeyle yere serilirken bana verdiği zararın farkına varamamıştı.

Bize doğru koşan bir insan grubunun kalabalığından yararlanarak geride bıraktım onu, düştüğü yerden doğrulamadan kendisini fark etmemiş insanların adımları ve karmaşası altında kalmıştı. Koştum, hızla uzaklaştım oradan. Pelerinime sığınmış küçük kız tökezlediğinde kolunu fazla sıktığımı ancak fark edebilmiştim. Duraksamadan ilerlemeye devam ederken onu yanıma çekip kendimizi kollamak için her yanı kontrol ettim. Sonunda zaman kaybetmemek için kucağıma alıp koşmaya devam ettim ama patlama sesleri arttıkça kalabalık gittikçe büyüyordu sanki.

"Anne..." Kucağımda cansız bir bebek gibi sallanan kız uzakta bir ağacın dibine düşmüş kadına bakarken ayakta durmak, güçlü kalmak için boğazımdan yükselen haykırışı serbest bırakıp yoluma devam ettim.

Ellerini uzattı küçük kız boşluğa, dibinde annesinin cansız bedenini taşıyan ağaca doğru. Konuşmayı unutmuş, gözyaşları karşılaştığı dünyayı beğenmeyip içine akmaya başlamıştı sanki. Titreyen elleri boşlukta çaresizce sallanıyor, annesine ulaşabilecekmiş gibi onları indirmiyordu. Başka hiçbir uzvu tepki veremiyor; havada asılı kalan elleri, ışıktan sıyrılmış boş bakan gözleri ve yalnızca bir kelimeyi sahiplenmiş titreyen dudaklarından başka hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Sendeledim, yerçekimi beni alaşağı etmek isterken yumruklarımı sıkıp koşmaya devam etmek için tüm varlığımı koydum ortaya. Fakat topraktan düşmanca sivrilmiş büyük bir taş bir tuzak gibi adımlarımın önüne çıktığında ortaya koyduğum tüm varlığım saçılıp gitti. Kollarımdaki küçük bedeni üzerime alıp sırtımı yere döndüm, bedenim zemine çarptığında kesik bir soluk takıldı boğazıma, nefes almak için elimi boğazıma götürmek istedim ama bir elimde yayım, diğerinde küçük kız vardı.

Yerde sürünerek dizlerimin üzerinde doğruldum; kızı arkama çekip ayağa kalkmaya çalıştığımda bizi fark etmiş, yüzü kapalı bir Pars'la göz göze geldim. Düşman adımları uzaktan hızla bize doğru koşmaya başladı. Nefes bile almadan elimde kalan son oku yayımın kabzasına yerleştirip son gücümle kirişe asıldım. Ellerimdeki titreme belimi saran küçük ellerin hatırına çekilip kararlılığı armağan etmişti parmaklarıma.

Kirişe asıldım, üzerimize gelen adamı hedef aldım ve okumu sessiz bir duayla serbest bıraktım. Ok belli belirsiz bir kavisle bize koşan iri adamın boynu ve omzu arasına saplanırken arkamdaki küçük bedeni alıp yoluma devam etmek için hazırlandım. Fakat bir kurşun sesi kulağımın yanından geçip gittiğinde etrafıma bakıp daha ne olduğunu bile anlayamamıştım. Gözlerim sol tarafta, az önce vurduğum adamın benzeri başka bir adama takıldığında elindeki silahı indirdi ve peşindeki askerden kaçmak için arkasını dönüp koşmaya başladı.

Arkamı dönmek istedim, dönüp küçük kızı almak ve buradan hemen uzaklaşmak ama belimi sıkı sıkıya saran küçük parmaklar yavaşça gevşediğinde cesaretimde oluşan küçük çatlaklar bedenimden ayrılmak üzere olan parmakların minik darbesiyle bir anda tuz buz oldu. Kesik bir nefes yarım bir kelimeyle son buldu.

"Hayır..." Fısıltım güçten düşen minik ellere ihtiyacı olan gücü veremedi. Bir nefes için araladım dudaklarımı, ellerim iki yana düştü, dizlerim beni taşıyacak gücü bulamadı. Arkamdaki kızın parmakları yavaş yavaş boşluğu bulurken, "Hayır!" dedim bir kez daha yalvarır gibi. "Hayır, lütfen!"

Ve korktuğum boşluk hemen arkamda peyda oldu. Kız düştü, kalabalık sustu, kaos minik bir ninni gibi kızın bedenine dokundu.

Ellerimi çamurlu toprağa koydum, titreyen bedenimi döndürüp boşluğa çevirdim. Nefesimi kesen düğüm çözüldü ve dünya ciğerlerimi parçalayan bir solukla vurdu beni. Dizlerimin yanında yatan minik beden, üzerine yakışmayan bir kızıllıkla kapamıştı gözlerini. Ellerim bunun gerçek olmadığına ikna olmak ister gibi gövdesini kaplayan kızıla uzandı, parmaklarım bulandığı kızıllıkla gerçeğin ateşinde tutuştu.

Hiçbir gözyaşı kirpiklerime ulaşacak cesareti gösteremedi. Göğsüm şiddetle inip kalktı, ciğerlerim aldığım solukları sahiplenmeden geri tepiyordu. Eğilip her an biraz daha küçülen bedenini kollarıma aldım, kan ve çamura bulanmış sarı saçlarını okşayıp göğsüme çektim. Kelimeler kucağımdaki bedenin kanında boğuldu, cesetleri bir haykırışla son buldu ve o haykırış boğazımı parçalayarak koptu dudaklarımdan.

Kız öldü.

Birkaç adım sesi hızla yanıma yaklaştı, söyledikleri anlamsız uğultularla kulaklarıma ulaştı.

"Bu o günkü kadın!" İki asker koşarak yanıma ulaşmıştı, başımda durdular ve kollarımı kavrayıp beni kaldırmaya çalıştılar.

"Kız yaşıyor mu?" dedi biri kucağımdaki küçük kızı çekip alırken. Tepki veremedim, kollarım boşluğa düşüp iki yanımda sallandı.

"Bizi vurmaya çalışmıştı o gün!"

Yüzümü kaldırıp adamlara baktığımda onların kampın saldırıya uğradığı gün ikinci kısımda kaçtığım askerler olduklarını fark ettim. Kollarımı kurtarıp kaçmaya çalıştım ama artık çok geçti. İki kişi sıkı sıkıya kavramıştı bileklerimi, bedenimi çekiştirip yürümek için zorluyordu.

Önümde yürüyen askerin kucağından sarkan minik kol bakışlarımı yakaladı. Kollarımı kavramış askerler yerde yatan birkaç yaralı bedenin arasından geçti ve günün son gözyaşıyla dudaklarım sessiz bir yakarış için aralandı.

"Allah'ım... Bana bu zulmü kıracak gücü ver!"

Ben savaşı gördüm, savaşı hissettim ve savaşı kucakladım. Sarıldığım o küçük beden savaşın ta kendisiydi.

14.03 KAN

KAKTUS TEAM

"Kuşlar her zaman baharı karşılamaz. Onlardan ölüm şarkısını bir kez dinlediğinde çiçek değil, kan kokusu alırsın."

Bu cümleler Arsıl'a aitti, bir zamanlar bunları bana o söylemişti. Tüm gece bu birkaç cümle aklımda yankılanıp durmuştu o zaman, Arsıl'ın umudunu kaybettiğini düşünmüştüm. Çünkü onun sözleri her zaman içimdeki umut tohumlarını besler, ışığı gösterirdi bana. Bu cümleleri söylerken olduğu gibi yüzünü karanlığa döndüğü nadir zamanlar ise umudumun tohumlarını topraklarımdan bir bir koparıp çürüten fırtına acıtıcı bir gerçeklikle gelirdi.

Çetin bir kışın ortasındaydık, sonrasında gelecek bahar için de ümidim içimdeki kuraklıkta yeşeremeyecek kadar tükenmişti ve ben kan kokusunu almıştım.

Tahminen bir buçuk saat önce getirmişlerdi beni bu hücreye. Kasaba hücrelerini on yıl sonra tekrar görüyordum. Bu kez babamın kasaba askeri olduğu zamanlarda gizlice peşine takılan meraklı, küçük bir kız çocuğu gibi değil; askerlerin yakalayıp içeri tıktığı, eli kanlı bir genç kız olarak bu hücredeydim. İçeri girdiğimde dengemi kaybedip eski demir yatağın yanına düşmüştüm ve hâlâ düştüğüm bu yerde hareketsizce oturuyordum. Kalkmıyor, kalkmaya yetecek gücümün olmayışıyla yüzleşmeyi reddediyordum.

Ellerimdeki kan kurumuştu ve o kurudukça kandan bir şelale çağlıyordu göğsümün ortasında, bedenim umutsuzluk kuraklığıyla kıvranıyordu. Kuytu köşemdeki tüm çiçekler boğulmuştu. Acı, boğazımı hoyratça

sıkıp sahte şefkatiyle tek solukluk nefesimi her bir dakikaya pay ede-
rek bana yaşamamı emrediyordu. Kaburgalarım daraldıkça daralıyor,
tenimi donduran buzlu demirler gibi bedenime yük olup ayakta kalmak
için tutunduğum sebepleri önemsizleştiriyor, beni düşürmek için her an
biraz daha ağırlaşıyordu. Zaten dipte olduğumu söylemek istiyordum
kendime ama biliyordum ki acımı hırçınlaştıracaktı bu, beni biraz daha
hırpalayarak düştüğüm bu yeri yüksek görecekti bana.

Oysa ben orada, o savaş meydanında, dibi görünmeyen o karanlık
kuyuların bile dibini gördüm. Ben onu gördüm... Ölümü, ben ölümü
gördüm. O küçücük bedenin duran kalbindeki dişlilerin acı çığlıklarıyla
sağırlaştım. Kanın göğsündeki o küçük, ufak noktadan yayılıp minicik
bedenini düşmanca işgalini gördüm. Kapalı gözlerinin ardında şehir-
lerin tutuştuğunu, göğsüne sıkıştırdığı dünyaların yıkıldığını gördüm.
Korkuyla arkama saklanmış küçük kız çocuğu son nefesini kollarımda
verdiğinde çaresizlik, acı tadını damağıma kazırcasına yedirdi bana
ateşten yemeklerini.

Ağrıyan eklemlerimi hareket ettirmeye çalışarak yere düşmüş çanta-
ma uzandım, askısından yakalayıp yanıma sürükledim. Yatağın altına
düşmüş defterimi güçsüz bir hamleyle alıp içine koydum. Askerler
çantamın burada kalmasına izin verseler de tehlike arz eden şeyleri
içinden alırken her şeyi etrafa dağıtmışlardı.

Yerden destek alarak bedenimi hücrenin duvarında asılı duran gaz
lambasının altına çektim. Kan ve çamurla boyanmış pelerinimin ipleri
çözüp üzerimden attım, etrafta kimsenin olmayışına güvenerek sıkı
sıkıya boğazıma sardığım şalımı gevşetip çamurlu botlarımı çıkardım.

Hareket ettikçe bedenimdeki yaraların yerini buluyordum, vücudum
gittikçe ağırlaşıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp nefeslenirken parmak-
lıkların arasındaki ufacık pencereden yansıyan ay ışığının Arsıl'ın da
bakışlarını doldurduğunu hayal ettim. Şimdi onun göğsüne kıvrılıp
gözlerimi kapatmak, yaşadığım son iki üç saati unutturup zaman kavra-
mından soyutlardı beni; ta ki uyanana kadar. Eğer şimdi yaralarını Arsıl
sarıyor olsa, canımın acısını susturacak kadar güvende hissederdim

kendimi. Ama yanımda değildi, bu yüzden saracağım her yara daha
fazla acıyacaktı, oyalanmamalıydım.

Elbisemin kolunu sıyırdım önce, yaranın üzerindeki yırtık biraz daha
genişledi. Dirseğimin altındaki epeyce derin yaraya baktım, bekledi-
ğimden kötü durumdaydı. Çantanın içinden küçük, ağır kutuyu çıkarıp
beni bir süre idare edebilecek her şeyi kucağıma topladım. Canım
acıyacaktı, bu yüzden hızlı olmalıydım.

Yanımda yeterince malzeme yoktu, yaramı dikmeden yalnızca dikkatli
bir şekilde temizleyip sıkıca sardım. Belki tuhaf bir istek olabilirdi ama
hemen şu anda bir iğne ve temiz bir ip isterdim, bir dikişe ihtiyacım
vardı. Dişimi sıkıp diğer yaralarımı da temizleyerek sarmayı bitirdi-
ğimde yüzüme tutunmuş ter damlacıklarını sağlam kolumun tersiyle
silip sıkmaktan yorulmuş çenemi serbest bırakarak arkama yasladım.
Yalnızca çenem değil, bedenimdeki tüm kaslar acı acı sızlıyordu. Tüm
bu yaraların hangi zamanda bedenimde yer aldığını bile hatırlamıyor-
dum, yalnızca koşmuş ve koşarken durmadan kendini yineleyen bir
acı hissetmiştim.

Göğsüm şiddetli nefeslerin düzensizliğiyle hızlı hızlı inip kalkıyordu.
Kenara birikmiş kanlı bezler pas ve kimyasal kokusuna doyurmuştu
ciğerlerimi. Hepsini köşeye itip dudağımdan kaçıp gitmesine mâni
olamadığım bir inlemeyle tekrar çantama uzandım.

Kenardaki küçük bölmeden eski saatimi çıkarırken kırılmamış olması
için dua ediyordum. Şükür ki sapasağlam duruyordu yerinde. Hava
çoktan kararmışsa da tahmin ettiğim kadar geç bir vakitte değildik.
Üzerime yıkılmış tüm bu şeylerin altında ezilmiş bir hâlde beklerken
ve ruhumdaki bu büyük uykusuzluğa rağmen bedenim umarsızca uy-
kuya açtı. Hücrenin bir yerinde yorgunluktan uyuyakalmadan önce
namazımı kılmalıydım.

Duvardan destek alıp ayağa kalktığımda düşmemek için önüme çı-
kan her şeyden destek alarak hücremin köşesindeki küçük tuvaletin
yanındaki musluğa ulaştım. Rüzgârda kalan bir ip gibi incecik, döne
döne akan cılız suyla avuçlarımı doldurup yüzüm ve ellerimdeki kanı

derimi kızartıp kazıyana kadar temizledim. Suyla ıslanan kurumuş kan gaz lambasının güçsüz ışığında parladıkça, destek aldığım duvar parmaklarımın arasında eriyip gidiyor; nasıl bir ıssızlık ortasında kaldığımı bağırıyordu kulaklarıma. Boğazıma çöreklenmiş yumruyu söküp atmak ister gibi art arda göğsüme binen öksürüklerle büküldü belim.

Musluğun başında dakikalarca beklemiştim, bileğimden dirseğime kadar uzanan geniş kan lekesini yıkayıp abdest almayı bitirebildiğimde ayaklarım hücrenin soğuk zeminiyle uyuşmuştu. Güçbela yatağa ulaşıp rutubet kokulu eski battaniyeye sarınarak ısıtmaya çalıştım buz kesmiş uzuvlarımı.

Göz kapaklarım uykunun ağırlığıyla bilincimi sinsice çalmaya kalktığında kendime gelip sarıldığım battaniyeden hızla çıkıp doğruldum. Bu fevri hareket bana eklemlerimden yayılan yoğun bir ağrıya, koluma saplanan keskin bir acıya ve yarım kalıp boğazıma düğümlenen bir soluğa mâl olmuştu.

Parmak uçlarımdaki çözülmemiş buzlarla çantamı alıp babamın küçükken bana verdiği eski pusulayla kıbleyi bulmaya çalıştım, ardından biçilmiş kumaş parçaları gibi yere yığılmış pelerinimi kavradım ve doğru olduğunu umduğum yöne serdim içte kalan temiz yüzeyini.

Boğazımdan yükselmeye hevesli hıçkırığı bastırıp namaza başlamak oldukça güçtü fakat ayakta bilincimi açık tutmak bundan daha güçtü, bu yüzden oyalanmaya zamanım yoktu. Motivasyonum için öne sürdüğüm bu acınası sebep tüm gerçekliğiyle omuzlarıma yüklendiğinde namazın devamında ayakta kalamadan dizlerimin üzerine çökerek devam ettim.

Bu evrende bir nokta kadar bile yerim yokken Yaratıcı bu yerde, bu küçücük hücrede beni hatırlayıp bana O'na ulaşacak gücü verdiği için hafif hafif dindi bu dar duvarlar arasındaki yalnızlığım. Alnımın secdeyi bulduğu her seferde bedenimdeki ağrıları ardıma alıp boğazımdaki düğümleri çözdüm. Kemiklerimi sızlatacak bir öfke taşıyordum, okuduğum ayetler ise içimdeki bu ilkel öfkeyi Allah'a olan güvenle ehlileştiriyordu. Yıkasam da hâlâ ellerimde ağırlığını hissettiğim kan, ilahî bir ahitle hafifletti içimde alev alan intikamı.

"Sakın Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Allah, onları ancak gözlerin dehşetle bakakalacağı bir güne erteliyor. (İbrahim/42)"

Namazımı bitirip doğrulduğumda dilimde saatlerdir dönüp duran o dua vardı: *"Allah'ım bana bu zulmü kıracak gücü ver."*

Pelerini yatağın kenarına astım. Çantamdan defterimi ve defterimin köşesine mürekkebi akmış kalemimi alıp kokusu bana eski, fareli bir dolabı andıran battaniyenin altına kıvrıldım. Bozuk bir yazıyla not aldım bugünün tarihini, sanki istesem de bugünü bir daha unutabilecekmişim gibi. Ne o küçük bedendeki savaş meydanını ne de gözlerine baktığım Parsları unutabilirdim. Gerçi unutmak demişken... Bu kadar iddialı cümleler kurmak benim harcım değildi; hemen şimdi şuracıkta zihnim hafızamdan çekse anılarımı, gülünç bir hayretle neden bu karanlık hücrede olduğumu sorgulamaya başlardım.

Yazdığım son sayfayı çevirdim, boş bir yer buldum kendime ve yazmaya başladım.

"Zihnim anılarımı çalmak konusunda eski düzenini korumadı. Bir hastalık gibi kendini belli zamanlarda tekrar eden hafıza kayıplarım, eskisi gibi beni zamanın belli bir kısmına atıp sonra bir süre oradan çıkmamı beklemedi. Bu durum böyle devam edecek mi bilmiyorum ama artık yaşadığım hiçbir âna güvenmiyorum.

O kızdan bahsetmek istemiyorum. Çünkü bana güven ve korkuyla sığınmış küçük bir bedeni koruyamamakla yüzleşmek beni öldürüyor. Hücrenin rutubetli duvarları karanlık gölgeleriyle üzerime çökerken ellerime baktığım her an kanın parıldayışını tüm karanlığa rağmen hâlâ tüm renkleriyle hayal edebilmek bir işkence...

Kız öldü.

Annesinin ölümünü gördükten hemen sonra öldü."

Daha fazla yazacak gücüm yoktu. Akmayan gözyaşlarım ve titreyen ellerimle defteri kapatmaya çalışırken defterime ait olmayan başka

bir kâğıt gördüm, sayfalar birbirinden ayrılınca sıkıştırıldığı sayfadan kurtulup yastığın yanına düştü.

Gaz lambasına doğru tuttum sayfayı; bu, Arsıl'ın defterine ait bir sayfaydı ve kâğıdı oraya ben koymamıştım. Bunu Arsıl yapmıştı, böyle şeylerden hoşlandığımı biliyordu ve bu yüzden ara sıra defterimin arasına kendi defterinden notlar sıkıştırırdı.

Ondan bir parçanın yanımda olması Arsıl'ın iyi olduğunu ve bir yerde benim için endişelendiğini hissettirdi. Fakat aldatıcı bir histi bu, çünkü Arsıl Alaz endişeye sebep olacak unsuru ortadan kaldırmak için endişelenmeye bile vakit ayırmazdı ve bu beni korkutuyordu. Yapabileceklerinden, başına geleceklerden korkuyordum.

Elimdeki kâğıdı unutmuştum bir an için, zor da olsa doğruldum ve tekrar gaz lambasına doğru tuttum yazıları.

"Karanlık bir deniz gibisin.
Dalga seslerini duyuyor,
kıyıda bıraktığın beyaz köpükleri görüyorum fakat derinliğini tahmin edemiyorum.
Kaç kulaç sonra boğulacağımı bilmiyorum."

Kâğıdı sayfaların arasına sıkıştırdım dikkatlice, sonra defteri göğsüme bastırıp yatağa uzandım. Bacaklarımı kendime çekip kolumu dizlerime doladım, ufaldıkça ufaldım.

Kendimden korktum, Arsıl'ın gördüğü Helya'dan korktum. O satırlardaki derinliğe ulaşamamaktan korktum ama o derinlikte boğulmaktan daha çok korktum. Eğer Arsıl böyle korkacağımı bilse ben görmeden yırtıp atardı bu kâğıdı ama ben yine de okumak isterdim. Onun mürekkebinde yansımamı görmek kendimi yeniden tanımak gibiydi. Arsıl'ın sözlerinin ardında hep biraz felaket gizliydi ve ben kendi içimdeki kaosu onunla keşfediyordum.

Sızı, bedenimdeki yaralarda bir nabız gibi atarken yoğunluğunu kolumdaki yaraya vermişti. Bugünün daha fazla uzamaması için yapabileceğim tek şey göz kapaklarımın hemen ardında bekleyen uykuya teslim olmaktı. Tüm korkularıma, karanlığa, acıya karşı tutunduğum dualarım arasında kapattım gözlerimi ve rüyasız, boş bir uykuda kaybolmak istedim.

...

Küçük bir çocukken hastalandığımda, o hastalığın beni uykuda terk edeceğini söylerdi annem. Bu yüzden babamın yaptığı zencefil kokulu karışımları içip çabucak uyurdum. Ailemi yitirdikten sonra aynı gelenek Arsıl'la doldurmuştu yerini. Babam gibi ilaçlar yapıyor, annem gibi başımda bekliyordu. Hiçbir zaman bir başıma durmamıştım hastalıklarda ve şimdi fark ediyordum ki ben hâlâ küçük bir çocuktum birkaç öksürük karşısında.

Uyandığımda kolumdaki yara dâhil tüm yaralar bayat bir sızlamayla canımı yakıyor, bunun yanı sıra boğazımda yer etmiş ağrı ve ufak bir dokunuşa karşı bile hassaslaşan vücudum soğuğa karşı hastalıkla tepki veriyordu. Art arda ciğerlerimi sıkan bir öksürük sabah alarmım olmuş, neredeyse beni yataktan atacak kadar sarsmıştı bedenimi.

Dilimi ağzımın içinde bir kayış gibi ağırlaştıran susuzluk yüzünden kendime gelir gelmez musluğun yanına koşup önce avuçlarımı, sonra midemi suyla doldurdum. Namazımı kıldıktan sonra ben uyurken kapının hemen yanına bırakılmış metal plakayı fark ettim. Üzerinde kuruyup sararmaya yüz tutmuş peynir, mısır lapası ve bayat birkaç dilim ekmeğin olduğu bir tabak vardı. Açlık hissi birdenbire öyle yoğun bir dürtü hâline gelmişti ki ne kuru ekmeğe ne de beklemiş lapanın lezzetsizliğine aldırdım. Eğer ağzıma bir parçasını attığımda midemden gelen kasılmalar olmasaydı peyniri bile yiyebilirdim.

Boğazım, yediklerimi yutarken aceleciliğe müsaade etmeyen bir ağrıyla sızladığı için oldukça yavaş yemiştim. Bu sırada karanlık kırılmış, güneş kış soğuğuna doğmuştu. Boş tabağı plakanın üzerine bırakıp yatağıma döneceğim sırada hücrenin demir kapısından bir ses duyduğumu sandım. Öylece durduğum yerde kalıp kapının üstündeki küçücük pencereye döndüm, sesin devamının gelmesini bekledim.

Boğuk ses, duyduğum sesin bir yanılgı olmadığını ispatlarcasına bir kez daha duyuldu.

"Demek uyandın."

Kapının yanına yürüyüp yarısını parmaklıkların kapattığı ufacık pencereden baktım, hücrenin dışı da en az içi kadar karanlıktı. Doğan güneşin hücreme vuran soğuk ışığı bile yoktu koridorda fakat gözlerim yavaş yavaş alıştı karanlığa ve gaz lambalarının ışığıyla etraftaki gölgeleri seçmeye başladım. İçinde olduğum hücrenin kapısı gibi birçok kapı vardı koridorda.

"Kimsin?" dedim karanlığa doğru.

Hemen karşı hücreden yatak gıcırdama sesleri geldi, beton zemine sürtünen her adım sesini hiç zorlanmadan duyuyordum. Derken kapısının hemen yanındaki cılız lambanın ışığı, aydınlattığı kapıdaki küçük pencerede beliren ince surete düştü.

Kemikli, ince yüz ellilerinin sonunda bir kadına aitti. Feri soluk gözleri lambanın ışığında cansız bir hâlde parlıyordu. Şakağından alnına kadar uzanan ince fakat belirgin damar bir yılan gibi kıvrılmıştı teninin altında. Her ne yaşadıysa ağırlığı çökmüştü lambanın ışığıyla derinleşen çizgilerine.

"Günaydın kızım..." Sesinde beni yoklayan ince bir bilmece gizliydi.

Cevap vermek için aralanan dudaklarım cılız bir soluğu serbest bırakarak kapandı, belli belirsiz başımı salladım. Işığın böylesine yoksun olduğu şu anda bunu görebildiğinden hiç de emin değildim. Aramızdaki yabancılığın derin sessizliği bulunduğumuz mekândan güç alarak uzayıp giderken elimi parmaklıklardan çekip yatağa yönelmek üzereydim. Fakat kadın canımı sıkan bir soruyla kapının önüne sabitledi ayaklarımı.

"Kaç yaşındaydı?" Kadının sorusunu tam olarak anlamamış ama oldukça huzursuz olmuştum; çünkü neredeyse anlamak üzereydim, zihnimin ucundaydı. "Buraya geldiğinde..." dedi huzursuzluğumu besleyecek sözleri söyleyerek. "Ellerinde kanını taşıdığın kişi... Kaç yaşındaydı?"

Bedenimde depolanmış ufak enerji kırıntıları da kadının sonlanan sözüyle tükendi. Kuruyan boğazımı art arda yutkunarak zorlayıp, "Ne?" demek istedim ama dudaklarımdan yalnızca tuhaf bir hırıltı çıkabilmişti.

"Özür dilerim." Kadın bir türlü susmuyordu. Söylediklerıyle üzerimdeki yüklere yenisini eklediğinin farkında değildi. "Sadece birinin ellerinde öldüğüne şahit olmanın ne demek olduğunu biliyorum..."

Pencerenin yanından çekilip sırtımı soğuk kapıya yasladım, basit bir hastalık bile olsa ayakta durduğum her an gücümü emiyordu.

"Sen de mi meydandaydın?"

"Hayır kızım, ben üç gündür buradayım."

Kirpiklerime düşecek birkaç damlayı bekledim fakat sanki içimi kaplayan buzların arasında onlar da donup kalmıştı, yine de akmayan gözyaşlarımın ağırlığıyla ezilip kısıldı sesim.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir direnişçi olduğunu biliyorum." Bunu bir sır gibi fısıltıyla söylemişti, oysa bu öyle anlamsız bir çabaydı ki... "Ellerine bulaşmış kan Pars kanı olsaydı ona ya nefretle bakardın ya da gururla. Ama sen ellerine bakamayacak kadar korkuyordun..."

Haklıydı. Ellerimdeki kana bakamayacak kadar korkuyordum, gece vakti korkmuş küçük bir çocuğun yorganının altına saklanma isteği kadar yoğun bir duyguyla kaçmak istiyordum hatta.

Haksızdı. Ellerimdeki kan Pars kanı olsaydı eğer, gurur ya da nefretle bakmazdım. Nefsimin inancıma ters düşen bencil dürtüsüne müsaade etmez, o kanı ellerimde tutmazdım.

"Benimkisi sadece bir tahmin... Sende kendimi gördüm ve... Bencillik ederek yalnız olmadığımı görmek istedim."

Kadın konuşmaya devam ederken ben daha fazla burada durmayı gereksiz bularak sessizlik içinde yatağa yöneldim, gür bir gıcırdamayla

beni ele veren yatak yayları konuşmaya devam eden kadının sözlerini kesmişti. Bir süre sonra devam edeceğini düşündüm ama sessizlik uzayıp gittiğinde konuşmayacağını anlamıştım.

Yalnızca namaz kılmak için kalktığım yataktan boğazıma takılan sancılı bir solukla birlikte hızla doğrulduğumda bir asker hücrenin kapısından uzattığı kolunu çekip kapıyı kapattı. Sabah bırakılan kahvaltıyı aratmayacak bir özensizlikle tabağa koyulmuş yiyecekleri aynı plakayla kapının kenarına bırakmıştı. Bu kez sabah olduğu gibi hevesli değildim, hatta iştahsızlık öyle şiddetliydi ki sabah yediğim mısır lapasını düşününce midem keskin bir bulantıyla kasıldı. Yutkunmaya çalıştığımda öksürükler acı acı sıktı göğsümü, bedenim sanki ateşler içinde yanıyordu. Kan ter içinde kalacak kadar sıcak, şiddetli bir titremeyle üşüyecek kadar soğuktu. Battaniye yetmiyordu ısınmak için, daha fazlasını istiyordum. Hâlsizlik, elimi kaldırdığım an hareket ettirdiğim her bir uzvumu şiddetli ağrılarla vuruyordu. Bedenimdeki yaralar sanki vücudumdaki tüm sıcaklığı emer gibi yanıyordu.

"Afiyet olsun," dedi kapının diğer yanındaki memnuniyetsiz ses. "Bu öğün de oldukça lezzetli yiyecekler var! İşin kötü tarafı, eğer bunlarla zehirlenirsek kimse öldüğümüzü anlamayacak."

Ne yiyeceklere bakacak ne de bir konuşmayı bekler gibi ortaya konu atan kadına cevap verecek isteğim vardı. Sessizliğime karşı bu kez konuşmaya devam etti.

"Orada öylece yas mı tutacaksın?" Tatsız bir gülüşle bırakılmış nefesini duydum. "Ben denedim. Yas tutmayı... Hiçbir şey olmuyor. Biz yas tutunca Parslar ölmüyor, öldürdükleri de geri gelmiyor. Arkasından yas tuttuğumuz insanlar dünya için bir hiç oluyor, bunu değiştiremiyoruz."

Yatak başlığının paslı demirini tutarak doğrulup, "Ben yas tutmuyorum!" dedim bağırmak zorunda kalarak. "Ve var olmuş hiçbir şey bu dünya için bir hiç olamaz."

"Seni üzmek istemem kızım... Ama oldu." Kadının kendi hücresinin kapısına yaklaştığını hissettim, sesindeki boğukluk silinmiş ve kapının

penceresinden benimle konuştuğu zamandaki gibi net bir hâl almıştı. "Bak, senden ya da onu tanıyan insanlardan başka biri umursuyor mu bu ölümü? Haberleri bile yok... Acı ama bu dünya o hiç var olmamış gibi dönmeye devam edecek."

Kadının sözleri aklımı çelecek kadar öfkeme dokunmuştu fakat şiddetle püskürttüm bu düşünceleri. Yatağın yanına uzanıp defterimi bıraktığım yerden çıkardım, kadına cevap vermedim. Lambanın ışığına dönüp kalemi titreyen elimde sabit tutmaya çalıştım ve hayatımda bir an bile olsa o kadının söylediği gibi düşünmemek için gücümün tümünü kullanarak inandığım gerçeği yazdım defterime.

"Ben sebeplere inanırım, tesadüflere değil. Çünkü sebepler yaşananların arkasını doldurur, onları anlamlı kılar. Tesadüfler ise yaratılışa edilmiş en büyük hakarettir. Yaşananları arkası boş, anlık rastlantılara indirger."

İşte kadının yaptığı buydu. Eğer onun gibi düşünürsem ruhum umutla değil ancak kinle beslenirdi.

"Amcamla yengem yıllar önce tesadüfen ölmedi, Dilşah'ın bir sandalyeye mahkûm olması tesadüf değildi. Babamı tesadüf eseri kaybetmedim, annem tesadüfle kaybolmadı. Ben saçma bir tesadüfle bozuk bir saate dönüşmedim, Arsıl'la tanışmam sebepsiz değildi. Her şeyin bir sebebi var ve hiçbir varlık bu dünyadan bir şey değiştirmeden gitmez.

O kızın ölümü, bir Pars'ın tesadüfen onu görüp sıktığı kurşunun yine tesadüfle onu vurmasıyla gerçekleşmedi. Bu bir sebebin sonucu ve onun ölümü de bir sebep olup yeni sebepler doğuracak. Hiçbir şey o ölmeden önceki gibi devam etmeyecek. Hiç var olmamış gibi olamaz. Bu dünyaya bir iz bıraktı, varlığı ziyan olmayacak. Çünkü hayat sebep halkalarıyla oluşmuş bir zincir ve bir halka kırılırsa zincir kopar."

O küçük kızın ölümünden kimsenin haberi olmayabilirdi ama eğer o ölüm zamandan çıkarılsaydı tüm zamanlar yerle bir olurdu. Eğer o kız orada ölmeseydi burada olmayacaktım. Belki vurulan ben olacaktım, belki kaçıp kurtulacaktım. Tuhaftı fakat işte benim umudum da buydu;

kızın ölümünün bir şeylere sebep olacağını biliyordum, hiçbir şey o kız var olmamış gibi olmayacaktı.

Varlığını bile unuttuğum kadın konuşmaya devam ettiğinde defterimi kapatıp battaniyeye iyice sarıldım.

"Bunları seni öfkelendirmek için söylemiyorum. Bunlara sebep olan düşmanı, umurlarında bile olmayan bu ölümlerden haberdar edip intikamımızı almak için kinimizi diri tutmamız gerektiğini söylüyorum."

"İntikam mı?" dedim kendi kendime. Onun bana söylediklerini birebir tekrar etti kelimelerim. "İntikam almayı değil, zulmü kırmayı isteyebiliriz ve zalim değil ancak galip olabiliriz."

Kadın söylediklerimin hiçbirini duymamıştı, hastalıklı sesim bağırmadan anlaşılamıyordu ve bu durum hoşuma gitmişti; çünkü kadının söylediklerime itiraz etmesini istemiyordum.

"Parsların hepsini öldüreceğiz bir gün, tek bir Pars bile kalmayacak..." dedi büyük, tehlikeli bir hevesle. "Bize yaptıklarının hepsinin hesabını soracağız onlara!" Verdiği nefes bile kin doluydu ve ne acı ki bunun için onu suçlayamıyordum, çünkü verdiği kayıp nefretinden okunuyordu.

"Hepsini öldüreceğiz..." dedim kadının sözlerini tekrar ederek. "Peki bu durumda bizi onlardan ayıran ne olacak?"

Güldü, tüm hayal kırıklığını yansıtmıştı gülüşüne.

"Ah kızım... Sen akıllanmamışsın!" dedi çocuğunu azarlayan bir anne gibi. "İyilerin olduğunu düşünüyorsun değil mi? Yapma bunu bize. Bu düşünce bizi öldürecek..." Sesi kısıldı ve görmediğim gözyaşının aktığını hissettim yarım kalmış cümlesinde. "Ben gördüm onları! Senin temiz düşüncelerini hak etmiyor onlar. Bizi öldürecekler..." Kapıya sert bir darbe indirip hırsla bağırdı. "Biz böyle düşünmeye devam ettikçe hepimizi öldürecekler!"

Ne yaşadığını bilmiyordum, kaybı sesinden dökülen bir insanın karşısında durmaya da gücüm yetmezdi. Kendi tarafımdaki bir insana yanlış düşündüğünü söylemekten daha zor bir şey varsa bu da onun

yanlış düşünmesine sebep olacak şeylere karşı hak vererek yanlışını göstermekti.

Parslardan nefret ediyordum, *evet*. Benden ailemi alan eller onlarındı. Ama ben sadece ailemin katillerine karşı acımasız olabilecekken, onların gölgesinde gördüğüm her insana bu nefreti yükleyemezdim. İşler karışıktı, çünkü bunu yapabilecek kadar acı çekmiş bir insanı da haksız bulamıyordum. Sessizlik bu karmaşada en güvenli sığınma bölgesiydi benim için.

"Parslar bizim kısımlarımıza sızdı." Kadının sesi artık daha ciddi, daha mesafeliydi. "İkinci kısımda ellerini kollarını sallaya sallaya geziyorlar. Şimdi ise üçüncü kısımda, aramızdalar. Aradıkları biri var..." Bitkinlikle kapattığım gözlerim söylediği son cümleyle büyük bir ürperti eşliğinde aralandı. Ne duyacağımı çok iyi biliyordum. "Lideri arıyorlar."

Akmayan gözyaşları yakıcı buz taneleri gibi birikmişti boğazıma, ertelenmiş konular büyük bir tedirginlikle baş gösteriyordu. Lideri aradıklarını biliyordum ama mevzunun bu kadar bilindiğinden habersizdim. Eğer bu kadar aşikârsa artık her şey kapıda demekti. O yaşlı kadın, liderin zamanı geldiğinde ortaya çıkacağını söylemişti ve... Ve artık o zaman çok yaklaşmıştı.

Belki ben buradan çıktığımda Dilşah'la evlenmiş olurdu Arsıl; belki de ben buradan hiçbir zaman çıkamayacak ve bunu bilemeyecektim.

Daralan göğsümü genişletebilmek için içime çektiğim derin nefes beni nefessiz bırakacak bir öksürükle kıstırmıştı. Öksürürken kaburgalarım acıyla kasılıp etime karışan bir ağrıyla canıma okuyordu. Nefes alabilmek için bir yol bulduğumda kendimi battaniyeye sarmadan önce birkaç dua sıraladım sessizce.

"Arsıl'ın iyi olması... Dilşah'la evlenip liderliği eline alması... Ve o küçük kızın kanının bir kurtuluşa vesile olarak onurlanması..."

Yüzümün yanında duran parmaklarımdan aldığımı sandığım kan kokusu dualarımı dilime kilitledi, titreyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp soluklarımın hırıltısıyla bastırmaya çalıştım zihnimden yükselen

sesleri. Elini annesinin cansız bedenine uzatmış küçük kız çocuğunun görüntüsünü karanlığa karıştırabilmek için sımsıkı kapattım gözlerimi. Fakat ne karanlık o anı bastıracak kadar güçlü ne de soluklarım savaş meydanındaki feryatları susturacak kadar gürültülüydü.

...

Bedenimi kilitleyen öksürükler saatler geçtikçe sarpa sarıyordu; üşüdükçe daha çok sıklaşıyor, hâlsizliğim tüm yoğunluğuyla sürüp gittikçe daha çok üşüyordum ve içtiğim su bile zehir gibi iniyordu boğazımdan. Bedenim yanıyordu ama yetmiyordu, biraz daha sıcaklık için battaniyeyle havasız kalacak kadar sarınmayı bile göze alabiliyordum.

Sabah bırakılan yemeğe elimi bile sürmemiştim, bir süre sonra kapı açılmış ve dokunmadığım tepsi alınıp akşam verdikleri yemek bırakılmıştı. Ara sıra kapının diğer yanındaki kadının sesini duysam da artık tek kelime edecek gücüm kalmamıştı, kelimeler bitkin bir hâlde dilimde birikmişti ve hiçbirini söylememiştim. Defterime uzanmıştım bir şeyler yazabilmek için, kalemi sayfaya bastırdığımda titreyen ellerimle yazı sayfanın bir köşesine kayıp gitmişti. Parmaklarım mürekkeple lekelenmiş, defterim kelimelere ulaşamamış karalamalarla kaplanmıştı.

Kendimi ısıtmak için top gibi büzülmüş acınası hâlime bakıp Arsıl'ın yanında olduğumu hayal ettim. Gözlerimi kapattım. Varlığını üzerimdeki işe yaramaz battaniyenin yerine örtmüş, beni küçük bir çocuk gibi sarmış adamın kollarındaki huzurda ısındığımı, kokusuyla ağrılarımın hafiflediğini ve saçlarımı okşayan eliyle içimde susmak bilmeyen çığlıkları dindirip söylediği sözlerle kollarımda taşıdığım küçük cesedin ağırlığını omuzlarımdan aldığını hayal ettim. Ve bir saniye için... Hücremin rutubetli duvarları arasına dönmeden önceki bir saniyeye sığan huzuru tattım. Sonra ise art arda gelen birkaç öksürük kazıyıp attı o huzuru damağımdan.

Hücrenin kapısı ağır, sessiz bir gıcırtıyla aralandığında bir öğünü daha elimi süremeden kaybettiğimi fark ettim. Midemi iştahsızlık doldurmuştu, tek bir lokmanın düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Plakanın alınıp kapının kapatıldığını gösteren o tok sesi duymayı bekledim. Gözlerimi açmadım, sesi beklediğim süre uzayıp gitti. Öyle ki bir ara kapının açıldıktan hemen sonra fark edemediğim bir hızla kapandığını bile düşündüm.

"Helya..."

İsmimi gizli bir fısıltıya karıştıran sese karşı güçsüz bir heyecanla başımı kaldırıp kapıya döndüm. Bakışlarım kapının yanında dikilen karanlık silüete alışana kadar gözlerimi kısıp öylece baktım. Adam aceleci bir şekilde bir kez daha seslendi.

"Kalk, çabuk ol!"

Sesi öyle kısıktı ki duyduğum belirsiz kelimeleri ancak üzerine birkaç kez düşündükten sonra algılayabiliyordum. Her hareketimle bana yeni bir ağrı bahşeden bedenimi tümüyle doğrultacak gücü bulduğumda karşımdaki adam daha anlamlıydı artık benim için. Onu tanıyordum... Meydanda tartıştığım askerdi, babasının da bir direnişçi olduğunu söyleyen asker.

"Ne yapıyorsun orada?"

Yabancı, başka bir sesti bu; güvenli değildi ve karşımdaki askere ait değildi. Asker tedirgin bir şekilde arkasını dönüp bir bana bir koridora baktı.

"Akşam yemeğini alacağım," dedi ve arkasından durumu normalleştirmek için rahat bir tavırla diğer hücreleri gösterdi. "İstersen diğerlerini alırken bana yardım edebilirsin."

Dışarıdan gelen soğuk ses askerin tedirginliğini hissedememiş, ona sunulan teklifi huysuzca reddetmişti.

"İşim var. Hem yemeklerin toplanmasına daha birkaç saat var. Hücrenin kapısını daha fazla açık bırakma!"

Asker başını sallayıp bana döndüğünde üzerindeki tedbirli duruştan diğer adamın gitmediğini, hâlâ orada olduğunu anlamıştım.

"Kapatıyorum," dedi geri çıkıp kapıyı çekerken. Kapı kapanmadan hemen önce başını tekrar içeri uzattı ve üç parmağını kaldırarak, "Üç dakika içinde hazırlan," deyip kapıyı kilitledi. Fakat kapıyı tamamen çekmemiş, kapının dili yuvasına girmeden kapıyı kilitlemişti; kilidin uzun çelik çıkıntısı pervazın yanına yaslı duruyordu. Adım sesleri uzaklaştığında yataktan kalkıp tüm hâlsizliğimi sıktığım dişlerimin arasında ezerek kapının yanına ulaştım. Asker kapıyı açık bırakmıştı.

Üç dakika... Üç dakikam vardı. Sebebini bilmediğim bir üç dakikam, açık bir hücre kapısı ve bir de bana yardım eden bir asker vardı. Bildiğim bir şey varsa o da üç dakikanın sorgulamak için oldukça kısıtlı bir süre olmasıydı, bu durumda tek seçeneğim risk almaktı.

Yatağın köşesine tutunup sendeleyerek çantama uzandım, defterimi içine koyup boğazımı sıkan şalımda nefes alacak alan bıraktım kendime. Yere serilmiş pelerinimi sırtıma geçirirken ciğerlerim nefessizlik isyanıyla vücudumu iki büklüm bıraktı. Kalan zamanımın bir kısmını nefes alıp ayakta duracak gücü toplamak için harcadım ve sonra hücrenin kapısının hemen yanında durup üç dakikanın son saniyelerini saydım.

Ne kadar süre geçtiği hakkında sağlıklı bir tahminim yoktu, yorgunluğa yenik düşüp kendimi duvar dibine bırakmak üzereydim. Kapıya tutundum, hafif bir aralık gözüktü kapının arasında ve tam o sırada uzakta bir yerden bir bağırış koptu. Bir askerin haykırışıydı bu, meydanda insanları kontrol etmeye çalışırken duyduğum bağırışlardandı, işlerin karıştığının ve kontrol altına alınması gereken durumların ortaya çıktığının işaretiydi.

Sesler yükseldi, hücrenin sirenleri yankılanmaya başladı koridor boyunca. Az önce kapımı açan askerle konuşan adamın sesi koşan adımlarının arasında duyuldu. "Doğu kanadındaki koridorlarda bir şeyler oluyor!" Aceleci adım sesleri gittikçe koridordan uzaklaşırken başka bir adım sesi o gürültüden sıyrılıp hücremin önünde durmuştu. Bıraktığım azıcık aralığın önünde beliren gölgeyi fark ettiğimde ne geri çekildim ne de kapıyı açtım. Kapının diğer yanındaki kişi bunu benim yerime yaparak hızla açtı kapıyı ve gölgelerin içinde ayakları çizmelerimin önüne çarpacak kadar yaklaştı, kolları bedenimi sardı ve ellerim iki yanımda asılı kaldı.

Geri çekilemedim. Çekilemedim; çünkü karanlıktan çıkıp gelmiş bu adam, dilimde yer etmiş duaların öznesi olan kişiydi; varlığını hayal ederek ruhumu ısıtmaya çalıştığım adam...

"Buradayım Helya... Geldim sevgilim!" Bana onun bir hayal olmadığını kanıtlayan sesi, altında ezildiğim yükleri hacimsiz kılmıştı.

"Arsıl..." Parmak uçlarım yüzüne dokunmak için kalktı, tenim onu hissedebilmek için acılarımla savaştı. Başımın üzerine bıraktığı bir öpücükle mühürledi varlığını.

"Ama şimdi hemen gitmeliyiz!" dedi beni çekip hücreden çıkarırken. Gücü yüzünde gezinmiş parmak uçlarımda hissettim ve geçici de olsa onun adımlarına ayak uydurması için bu güçle sözleştim. Hemen karşıdaki kapının penceresinden bakan kadınla göz göze geldiğimde Arsıl düşündüğüm şeyi anlayıp beni kendine çekmişti. "Zamanımız yok!"

Buruk bir gülümsemeyle gözlerini üzerime dikmiş kadın, "Git!" dedi. "Git ve hepimizin intikamını al kızım. Hiçbirine acımaman gerektiğini öğren!"

Kadının sözleri sahipsizce döküldü karanlık koridora, hiçbirini sahiplenmedim. Yeterince nefret vardı ruhumda, kör bir kini içimde besleyemezdim. Hiçbir şey söylemeden birkaç adım attım ve sonunda arkamı dönüp Arsıl'la birlikte koşmaya başladım.

Koridorun sonunda karşımıza bir askerin çıktığını gördüğümde Arsıl'ın gömleğini çekiştirdim tedirginlikle, karşımdaki asker hücremin kapısını açan adamdı. Arsıl belli belirsiz bir baş hareketiyle selamladı onu; asker selamı alıp geri çekildi, bizi hiç görmemiş gibi arkasını dönüp boş koridorda yalnız bıraktı.

"Arka çıkıştan çıkacağız, askerlerin neredeyse hepsi doğu kanadında."

Girdiğimiz karmaşık koridorlara yabancıydım, Arsıl nereye adım atsa onu takip ediyordu adımlarım. Gücüm ayaklarımın altında ezildikçe

koşmak için daha fazla çabalıyordum. Kaç köşe döndük, kaç hücre bıraktık arkamızda sayamamıştım fakat gökyüzünün soğuk ışığı nihayet bir kapının ardında bize görünmüştü.

Kapıya yaklaştıkça yalnız olmadığımızı gösteren sesler çoğaldı, Arsıl beni bir duvarın dibinde bırakıp başlığımı yüzüme indirdi ve boynumdaki siyah bandanayı burnunun üzerine kadar çekti. Önden giderek nöbet tutan iki askerin arkasından yaklaştı, saniyeler içinde birinin elindeki silahı alıp diğerine doğrulttu, iki asker de ne olduğunu anlayamadan ellerini kaldırıp Arsıl'a tehditler savurmaya başlamıştı. Askerleri olduğum taraftan uzaklaştırıp beni hemen yanına çekerken ikisi de saldırmaya hazır bir hâlde bir açık arıyordu.

Arsıl bir yandan askerlere bakarken bir yandan dışarıdaki askerleri kontrol ediyordu. Dışarı döndüğü an üzerine gelen asker, karın boşluğuna inen tekmeyle Arsıl'ın önüne düşüp yüzünü ekşiterek toparlanmaya çalıştı. Bunu bir boşluk sanan diğer asker belindeki silaha uzanacakken Arsıl'dan gelen beklenmedik bir yumruk ve birkaç sert darbeyle duvara çarptı, belinden çıkardığı silah da epeyce uzağına fırlamıştı. Yardıma ihtiyacı olmasa bile ona yardım edememek, yanında duramamak tüm kaslarımı sızlatan ağrıdan daha çok canımı yakıyordu. Bu yüzden kaybı en aza indirmek için Arsıl'la uyumlu hareket etmeye ve en azından ona yük olmamaya çalışıyordum.

Dışarıdan gelen gürültülü araç sesleri kapının çok yakın bir yerinde durdu, Arsıl'ın baktığı camın önü kapanmıştı. Üniformalı askerler araçlardan inip hızla bize yaklaşırken sanki bu durum fark edilemeyecek bir şeymiş gibi Arsıl'ı uyarmaya çalıştım ama vakit yoktu, çünkü askerler çoktan çıkmaya çalıştığımız kapılardan içeri girmişti.

Ve sonra her şey öyle hızlı gelişti ki ne zaman askerlerin arasından onlardan biriymişiz gibi rahatlıkla çıkıp araçlardan birine bindiğimizi, ne zaman hücreleri geride bırakıp gün ışığına çıktığımızı anlayamadım. Tüm bu anlamsızlığın arasında anlayabildiğim tek bir şey vardı ki içeri giren o üniformalı kalabalık kesinlikle asker değildi. Hatta aralarından tanıdık birkaç direnişçiyi bile anımsıyordum.

Dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmüyordu, aracın koltuğunun bir köşesinde Arsıl'ın göğsüne sığınmış sessizce bekliyordum. Bir süre sonra araç kalabalığı dağıldı ve içinde olduğumuz araç girdiği yolda tek kaldı. Ardından kuytu bir yerde durdu şoför, araçtan indik ve bir ağacın dibine park edilmiş kamyonetimize yöneldik.

Artık kendi kamyonetimizde, her şeyi geride bırakmış bir hâlde yalnızdık. Çıkamayacağımı bile düşündüğüm o hücre arkamda kalmıştı, gün ışığının altındaydım. Hemen yanımı Arsıl'ın varlığı dolduruyordu ve o gün ulaşamadığım kamyonetin içindeydim. Başımı kaldırıp cama baktığımda üzerinde olduğumuz tepeden görünen karla kaplı ağaçlar yoktu sanki, o meydanda korkuyla etrafına bakan küçük kız çocuğu vardı. Peşinden koşup sonunda cesedini kucakladığım küçük kız çocuğu...

"Geçti," dedi Arsıl geçmediğini çoktan kabullendiği hâlde. Yüzüme baktı, yüzüne bakamadım. Üzerimi örten pelerindeki koyu kahve kan lekelerini izledim o savaş meydanını izler gibi, tüm renkler çekildi ve kan boyadı gözlerimi. Yüzüme uzandı, nasır tutmuş parmakları beni kendine döndürmek ister gibi çenemi sardı. Gözlerime uzandı bakışları, kehribar bir rüyaya kapılmadan önce göz pınarımdan yüzümün uçurumuna düşen tek bir damla gözyaşı tenimi yaka yaka düştü avucuna.

"Yanıyorsun!" dedi Arsıl telaşla. Gülümsedim ve son bir çabayla başımı salladım. Takatim hızla gelen bir fırtınaya kapılıp gitti, gözlerim göz bebeklerinin sarı kahve alevinde tutuşarak kapandı, ellerine yaslı yüzüm bilincimi yine onun ellerinde bıraktı ve hayalini kurduğum adamın kollarına düştüm.

Yanıyordum. İçimdeki savaş alanında, küllerin üzerini örttüğü cesetlerin arasında, rüzgâr değmeyen bir kuytuda alev alev yanıyordum.

...

Melisa, kuşburnu ve ekinazya. İşte evimdeyim. Aromalı tatlı bir çay buharı dolaşıyordu odanın içinde, sırtımı yasladığım yüzey bu kez yumuşak ve tanıdıktı. Duvarlardan yayılan sert soğuğu hissetmiyordum, açmadığım gözlerimin ardındaki güvenilir ışığı görebiliyordum, odada

benden başka bir kişinin daha olduğunun farkında ve o kişinin kim olduğunu bilmenin huzurundaydım. Amber'de, evimdeydim.

Dün geceden beri açmamıştım gözlerimi; kirpiklerim ağır yüklerin altında kalmış gibi ağır değildi bugün, zorlanmadan aralandılar. Işığa alışmam zamanımı almadı, abartılı bir ışık olmadığı için çabuk benimsedim aydınlığı. Boğazımda o keskin acı yoktu, öksürük krizleri aldığım derin nefeslerde yolumu kesmemişti. Bedenimdeki sızı hâlâ varlığını koruyordu fakat oldukça azalmış ve acımasızlığını yitirmişti.

Kolumdaki fazlalığı hissettiğimde kaldırıp büyük beyaz sargıya baktım. Benim kirli sargım değildi; yenilenmiş ve hijyenik bir sargıydı bu. Yalnızca kolumda değil, bedenimin birkaç kısmında daha hissetsem de aynı sargıları, bu kez kontrol etmedim.

Doğrulup yatağın karşısındaki koltukta oturan adamı gördüğümde önce o derin huzuru hissettim; güneşli fakat serin bir günde bir deniz kenarında rüzgârın hafif esintisiyle gözlerimi kapatmak gibiydi, aldığım her nefeste yaşadığımı hissetmek ve yaşadığım her âna şükretmek gibi... Sonraysa yaşadığım şey bir bir kazık çaktı zihnime ve fırtına çıktı içimde, kumlar yüzüme saçıldı, deniz kabardı, yağmur sulara karıştı ve ben boğuldum. Ellerime baktım, sanki orada küçük bir çocuğun kalp atışlarını hissedebilecekmişim gibi...

Arsıl üzerimden geçen her ânı büyük bir sessizlik içinde gözlemledikten sonra yavaşça kalktı. Üzerindeki keten gömleğin ilikli kalmış birkaç düğmesi pantolonunun üzerine sarkıyordu. Kısa saçları dağılmış, her zaman gözlerinin altında yer bulan şişlikler belirgin bir hâl almıştı. Ayak ucuma oturdu, elindeki fincanı bana uzattı ve bir tabloyu inceler gibi sessiz sedasız beni izlemeye devam etti.

Odanın köşesindeki, çantamın hemen yanına bırakılmış ahşap kutuya takıldı gözlerim; babamın yaptığı ahşap kutuya. Eski evime gittiğimde onu yanıma almak istemiştim ama Arsıl beni evden buraya getirdiğinden beri aklıma bile gelmemişti.

"Getirmişsin," dedim gözlerimi kutudan ayırmadan.

Nereye baktığıma bakmadı ama neye baktığımı bildiği belliydi, yavaşça başını salladı.

"Senin için önemli olduğunu düşündüm."

Her şeyden uzak, rahat bir nefesle yatağa uzanıp sırtını hemen yanıma yasladı; kolunun altına çekti omuzlarımı.

Çayımı bir kenara bırakıp göğsüne sığınırken, "Teşekkür ederim," dedim yanağımı okşayan elini tutup. Parmakları gevşediğinde avuç içinden bileğine kadar bir harita gibi uzanan ince izlere baktım. Kalın, ince, silik çizgiler kaplıyordu avuç içini; elinde var olan doğal çizgiler yara izleri arasına karışıp gitmişti. Her bir yara izini öyle ezbere biliyordum ki görmeden bir kopyasını çıkarabilirdim kâğıtlara, hatta bazen defterimin köşesine bilinçsizce çizdiğim karalamaların arasında o çizgileri fark ediyordum. Öyle ki zihnime girip bakabilseydim eğer aklımın duvarlarından birinde bu izleri bulabilirdim. O yaraların hikâyesi de silik bir gölgeden ibaretti, çünkü Arsıl yalnızca kavga esnasında olduğunu söylüyor ve bu da gerçekliğimde hiçbir karşılık bulamıyordu.

Parmaklarımı doladığım ellerini kaldırıp kabarık izlerin üzerine bir öpücük bıraktım, öpüşümün karşılığını saçlarıma yaslı dudaklarıyla vermişti. Beni sıkmadan askerlerin beni neden götürdüğünü sordu, tüm olayı birkaç geçiştirici cümleye sığdırıp sessizlikle karşıladım sorularını. Göğsüm bu geçiştirmelerin aldatmacasına kanmadı, büyük bir ağırlığın altında ezilmek için hazırdı.

Durgunluğumu fark eden Arsıl çayımı bıraktığım yerden alıp avuçlarıma tutuşturdu.

"Haydi bunu iç şimdi, daha iyi olacaksın." Bardağa uzandığımda başları sargılı kolumda gezindi. "Sonra da dikişlerini kontrol ederiz."

Yaralarımın dikişlerle sabitlendiğini öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Önce hastalığımın çabuk iyileştiğini söyledi, sonra direnişçilerin hâlâ Kaplan Mührü'nü bulamadığından bahsetti. Parsların artık açık açık lideri aradığını, Kaplanların onlara karşı yeni savunma teknikleri ve planlar

geliştirdiğini dinledim Arsıl'dan. Böylesine önemli konuları aklımı dağıtmak için anlatması oldukça komikti fakat ikimiz de gülmedik.

Çayın hâlâ üzerinde gezinen buharındaki aromayı içime çektim, parmaklarım fincanın kulpundan kaydı ve diğer elimle tutana kadar çayın birkaç damlası elime sıçradı. Tenimde parlayan koyu kırmızı damlacıklar gözlerimi esir alıp beni çaresizce dizlerimin üzerine çöktüğüm o zamana attı ve artık gördüğüm o damlalar çay değil, kandı. Soluklarım boğazıma tıkandı, yeis tohumları parlayan koyu kırmızı damlalarla damarlarımda canlandı ve bir lahzada filizlenip karamsarlık tüm beleğimi sardı. Avuçlarımdaki fincanı korkuyla bırakıp geri çekilmeye çalıştım. Arsıl beni kendime getirmeye çalıştığı sırada çay tüm yatağa dökülmüştü, sıcaklık daha bacaklarıma ulaşmadan üzerimdeki yorganı kaldırıp hızla beni yataktan uzaklaştırdı.

"Kan..." dedim titreyen ellerimi beni kendine çeken adamın göğsüne bastırarak. Etrafa saçılmış çayın ne olduğunu algılayabiliyor fakat algıladığım şeye karşı doğru tepkiyi veremiyordum.

"Helya!" Titreyen vücudumu sarıp saçlarımı okşayarak yatıştırmaya çalışıyordu beni, ben ise kapılıp gittiğim titreme dışında tümüyle hareketsizdim. "Helya ben buradayım tamam mı? Bana bak!" Yüzümü kaldırıp beni kendisine çevirdi, yatağın üzerindeki kırmızı lekelere takılıp gitmiş bakışlarımı kendi gözlerine kenetledi. "Bana bak, ben buradayım güzelim. Sen de buradasın; evimizde, güvendeyiz."

Yüzümü kendisine çevirmiş ellerinin arasında yavaşça başımı salladım, dudaklarım hafif bir kıpırtıyla birkaç cümle fısıldadı.

"O öldü. O meydanda... Küçük kız öldü." O ânı kanıtlamak ister gibi titreyen ellerimi kaldırdım, parmaklarımdaki kanı görebilecekmiş gibi ona uzattım. "Onu korumaya çalıştım. Arabaya binip gidecektim, yemin ederim ki söylediğini yapacaktım Arsıl ama onu bırakamadım. Benimle götürmek istedim ama... Ama onu koruyamadım."

Acı itiraf, vicdanımın bana gösterdiği azıcık şefkate de gem vurup savunmasız bırakmıştı. Gözlerini döşemelere diktiğinde bir an için o ânı hayal ettiğini, savaş meydanındaki alevlerin yansımasını gözlerinde gördüğümde fark ettim ama çabuk silkindi, uzattığım ellerimi tutup ikisini de öptü.

"Haydi sen git, elini yüzünü yıka. Burayı ben hallederim."

Bilincim hızla toparlandı, Arsıl önce beni bırakıp arkamdan bir süre baktı. Her an yanıma ulaşmak için hazır bekliyordu, ona ayakta durabildiğimi göstererek daha sağlam adımlar atmaya zorladım kendimi.

Çok duramadım, aynaya bakmak ürkütmüştü. Elimi yüzümü yıkayıp kapının önünde bekledim bir süre. Döndüğümde Arsıl yatağın örtüsünü değiştirmişti, beni görünce elindeki yorganı bırakıp bana döndü ve yalnızca bekledi, benden gelecek ufak bir hareketi bekledi.

Küçük adımlarla yatağa ulaşıp köşesine oturdum sessizce.

"Öyle aniden, gizlice gelmişlerdi ki... Kimse anlayamadı bile," dedim darmadağın olmuş sinirlerimin verdiği açıkla histerik gülüşe kapılarak. "Arsıl kimse ne olduğunu anlamadan karıştı her şey. İnsanlar ölmeye başladı. O küçük kız... Ona çörek uzattığımda izin almak için annesine bakan o küçük kız, annesinin cesedine baktı. Onu koruyamadan düştü kollarıma..." Ahşap zeminin gıcırtılarının ele verdiği birkaç adımla yanıma gelip hemen önümde durdu, başımı kaldırıp yüzüne bakamadım. "Yeniliyoruz... Bizi çürütüyorlar. Neden Arsıl? Neden bu zulüm karşısında sadece ölüyoruz? Neden sadece ölüyoruz Arsıl, bunu değiştirecek gücü bulamıyorum!"

"İsyan mı ediyorsun?" Sesi umduğum sıcaklıktan uzak, bir demir kadar sert ve soğuktu. Kabul etmedim ama inkâr etmek için de aralanmadı dudaklarım. Cevapsızlıkla karşılık verdiğimde öfkelenmişti. "İsyan etmek pasifliktir, isyan mı ediyorsun Helya Alaz!"

Bağırışı damarlarımda uyuşmuş kanı bir fitille ateşledi. Ayağa kalkıp tam karşısına dikildim.

"Hayır! İsyan etmiyorum!" Gözlerime baktı inatla, bakışlarımı kaçırmama müsaade etmeden devamında dilimden dökülecek cümleleri

talep etti. Pes ederek, "İsyan etmiyorum ama yoruluyorum," dedim. "Hem de daha savaş başlamadan..."

Soğuk ifadesi şefkatle eridi ve beni de gözlerini diktiği göz bebeklerimden eritti. Kollarını açıp, "O zaman dinlen," dedi. "Sonra kalkıp savaşacağız."

Daha fazla ayakta duracak gücü bulamadan tüm gücümle Arsıl'ın beline sardım kollarımı. Bedenim sertçe bedenine çarptığında akmayan gözyaşlarım saklandıkları inlerinden çıkıp göz pınarlarıma hücum edip nefessiz bırakacak hıçkırıkların ortasına attı beni. Art arda gözlerimden düşen damlalar göğsünde kendine yer bulduğunda şiddetle sarsılan omuzlarımı sarıp dağınıklığımı kendine sakladı.

"Gücüm yetecek mi Arsıl?" dedim gözyaşlarımın sesime düşürdüğü mırıltıyla. "Kendimi bile tamamlayamazken, bu kadar eksikken bir zaferin parçası olup onu tamamlamaya gücüm yetecek mi?"

"Yetecek inşallah, sen eksik değilsin. Sen birçok kişinin olamayacağı kadar bütünsün, güçlüsün. Kendindeki gücü keşfedeceksin."

"İnşallah..." Göğsüne sığınmış bedenim biraz daha küçüldü kollarında.

"Sen bir tırtılsın..." dedi saçlarımın arasına bir fısıltıyla. "Ben senin kelebeğe dönüşünü izliyorum."

Cümleler tanıdıktı, devamını biliyordum. Kaldırdım başımı, başparmağı yanağımdan şakağıma kadar sildi bir gözyaşını ve gülümsedi. Yemin ederim ki o gülümsemenin yerine bana bir tokat atmasını isterdim. Devam ettiremediği sözlerin, üzerini örttüğü gülümsemesinin altında sessiz sedasız ezildiğimi hissettim. Bilmediği bir şey vardı; ben bilmediğimi sandığı o cümlenin devamını biliyordum, bunu onun satırlarında okumuştum.

"Sen bir tırtılsın, ben senin kelebeğe dönüşünü izliyorum. Ve sonra kendi kanatlarını parçalayışını..."

Bunu bildiğimi bilseydi değil bana bunu söylemek, kendi dilinden kazır, bir daha tekrar etmezdi bu cümleleri. Zaten defterine gizlice baktığımda o sayfayı bir daha hiç bulamamıştım.

Gülümsemek en az onun gülümsemesindeki ağırlığı sırtlanmak kadar zordu fakat yine de gülümsedim ve boğazımda var olan o kalın düğümü bastırabilmek için yutkundum. Hiçbir şey söyleyemedim ona, benim de tamamlayamadığım o cümle kadar çaresiz olduğumdan bahsedemedim. Çıkmaz sokaklar arasında kapana kısıldığım şu andan beni çekip çıkarabilecek tek şeyi talep ettim yalnızca.

"Bana biraz Kuran okuyabilir misin?"

Beraberinde çekti beni, birlikte yatağa oturduk. İnce bir şal alıp başıma örttü ve kapadı gözlerini, ezberinden bir sure okudu. Ruhum doydu, içimde hâlâ bir yerde nefes alan umut bende var olduğunu ispatladı. Gözyaşlarım dinmedi, duyduğum ayetlerle dudaklarıma bir tebessüm çalıp şiddetlendi ve gözlerim uykunun ağırlığıyla kapanana kadar usul usul aktı yanaklarımdan. Uykuya daldığım o anda bile iki ayet kendini tekrar edip durdu beynimin içinde, belki de ruhumun oluklarından çaresizliğin akmasına mâni olan şey de buydu.

"Göklerde ve yerde olanları, gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz şeyleri bilir. Allah, göğüslerin özünü bilir... Allah'ın izni olmayınca hiçbir musibet isabet etmez. Kim Allah'a inanırsa Allah onun kalbini doğruya götürür. Allah her şeyi bilendir. (Teğabün/4-11)"

...

Yanımda hafif bir hareketlilik hissettiğimde bilincim kapıldığı uyuşukluktan sıyrılmak için ilk adımı atarak uykunun düzenli soluklarını bozup derin bir nefesle doldurdu göğsümü. Saçlarımın üzerinde dolaşan hafif dokunuşla zorlanmadan, oyalanmadan gözlerimi araladım. Karşılaştığım karanlığa alışmayı bekledim, ardından başımı kaldırıp ona baktım. Tüm gece göğsündeki kuytuya saklandığım adamın gözleri zarif bir tebessümle kısıldı. Odaya dolan sabah ezanıyla yaşadığımı

hissettim bir kez daha. İkimiz de yataktan doğrulduk ve dudaklarım tıpkı Arsıl'ınkiler gibi okunan ezanı sessizce tekrar etti.

Ezan bittiğinde Arsıl abdest alma önceliğini bana verdi. Gülümseyerek teşekkür ettim, ardından etrafıma bakıp Amber'in tanıdık düzeninde gezdirdim bakışlarımı. Yine uyuyakalmış olmalıydım ama burayı özlemiştim.

Namazlarımızı kıldıktan sonra bir süre daha seccadeden kalkmadan bugün yapacağım işleri sıraladım aklımda, eğer dün verdiğim siparişler bugün erken gelirse belki Arsıl'la direnişçilerin yanına giderdim. Arsıl seccadesini katlayıp bana döndüğünde bakışları bende bir şey arıyor gibiydi. Hafifçe kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Bir şey mi var?"

Sorumla yüzünde tuhaf bir ifade peyda oldu; kaşlarını çatıp, "Hayır," dedi gözlerini üzerimden bir an olsun çekmeden. "Sadece daha iyi olup olmadığını soracaktım." Söylediklerine rağmen benden bir cevap beklemeden tuhaf olanı anlamaya çalışır gibi inceliyordu tavırlarımı ve bu ânın en acayip kısmı, benim de aynı şekilde onu incelememdi.

"İyiyim, sadece biraz başım ağrıyor." Sessizliğin sürüp gitmesine izin vermeden, beni fazlasıyla rahatsız eden bu anlamsız durumdan sıkılmak için yüzümü odanın içine çevirdim. "Sanırım yine uyuyakaldım ama iyi olmuş. Burada kalmayı özlemiştim."

Arsıl kaskatı gerilmiş çenesi ve çattığı kaşlarının altından beni izliyordu tek bir ses dahi çıkarmadan. Bu durum iyice canımı sıkmaya başlamıştı, görmek istediği her neyse ya bunu söylemesi ya da bu sorgulayıcı bakışları kesmesi gerekiyordu.

"Asıl sen iyi misin?"

Sorumu daha bitirmemi beklemeden bir köşeye attı.

"Biz ne zamandır burada kalıyoruz?"

"Ben... Ne?" Tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım. "Ne zamandır mı? Bugün burada kaldık işte ve..."

"Helya dün neredeydin?"

Bir kez daha söylediklerimi yarım bırakarak keskin bir soruyla daha bölmüştü beni. Sordukları içimde tuhaf bir öfke kıvılcımı çaktı, sanki sözleri aklımdaki suları karıştırıp bulandırmıştı.

"Bu da ne demek?" dedim çıkışarak. "Dün... Burada, Amber'deydim."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde kendimi yalanlamak istedim, çünkü söylediklerim gerçeklerden uzaktı ve sonra gerçeği aradım, kendime karşı doğru cevabı bulmak için çabaladım Arsıl'ın bulandırdığı o sularda.

Arsıl ürkütücü bir kabullenişle bakışlarını gözlerime dikmişken ayaklarını bastığım zeminin aslında orada olmadığını fark ettim; zihnimdeki duvarlar erimeye başladı. Belirsizlik uçurumunun dibinde Arsıl'dan gelecek birkaç cümleye tutunmayı beklerken gözlerini üzerimden çekti. Arkasını dönüp gergin bir hâlde ellerini saçlarına daldırdı ve söyleyeceklerinin ağırlığını önceden gösteriyormuş gibi tüm göğsünü şişiren derin bir nefes aldı.

"Helya biz... Günlerdir burada kalıyoruz. Ve sen dün gece hücredeydin."

15.03 MÜHÜR

KAKTÜS TEAM

"Acaba bir başkası gözlerime baktığında göz bebeklerime inmiş sisleri görebiliyor mudur? Ben göremiyordum, çünkü o sislerin içindeydim. Beyaz bir perde inmiş her yanıma; bir adım sonrasında bir uçurum mu bekliyor beni, yoksa nefesi sislere gizli bir yırtıcıyla mı yüz yüzeyim bunu asla bilemem. Fakat Arsıl'ın gözlerindeki yansımamı görebiliyorum ve en acısı bu, kaybımı yalnızca o görüyor, benim bile bilmediğim o kaybı yalnızca o tanıyor; çünkü kehribarın sarı kızıl gölgeleri de soğuk bir sisin içinde kayboluyor. Bu yüzden sağımda, solumda, önümde, arkamda, her yanımda duruyor; bedenini her yanıma siper etmiş. Uçurum varsa ilk adımı önce o atacak, uzatılan bir pençe varsa kendi pençelerini çıkartacak."

Gittikçe anlamsız cümleler kurmaya başlamıştım, defterimi kapatıp kalemimle birlikte çantama attım. Hastane koridorunun en köşesinde kalabalık gürültüden sıyrılmış bir yer bulmuştum.

Bu kez tümüyle kaybolmadım, tıpkı diğer seferdeki gibi yolu erken bulup geri dönebildim. Şimdi hafızam kindar bir karganınki kadar dinç ve sağlıklı, tabii ki yalnızca şimdilik...

Her şey silinmemişti zihnimden, belli anılar bir hayalet gibi duvarların arasında kaybolmuş ve ne olduğunu anlayamadığım on on beş dakika içerisinde benimle alay eder gibi yeniden ortaya çıkmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi hafızamda olması gereken yerlere oturmuşlardı.

Namazdan sonraki birkaç saati yolda sessiz ama gergin bir şekilde geçirmiştik, Arsıl bana yalnızca kritik ve gerekli soruları yöneltmişti.

Sonrası yalnızca o ve düşünceleri arasında geçen bir fısıldaşmadan ibaretti, duymuyordum ama var olan bir düşünce fırtınasının olduğunu biliyordum.

Saatler öncesinde gelmiştik buraya, test ve tahliller için oradan oraya koşmuş ve sonunda tekrar dönmüştük. Eğer doktor bizim için özel bir izin almasaydı o testleri yapabilmemiz günlerimizi, hatta belki haftalarımızı alırdı.

Geçen seferki doktora gelmemiştik, bunun için bir ara ona teşekkür edecektim. Çünkü eğer o zaman duyduğum şeyler gibi şu durumda da biri karşıma geçip konunun yalnızca paranoyalarımdan ibaret olduğunu söylerse onu vururdum. Arsıl okumu yanıma almama izin verseydi onu gerçekten vururdum.

"Helya gelir misin lütfen?"

Doktorun odasının önünde bana seslenen Arsıl'ı ancak ikinci seslenişinde fark edebilmiştim. Dalgınca kalktım yerimden ve çantamı omzuma asıp yanına yöneldim.

Arsıl içeride bir süredir doktorla bir şeyler konuşuyordu, anlamadığım onca konuşmaya rağmen yine de benden bir süre koridorda beklememi rica etmiş ve ben de zevkle kabul etmiştim. İğne olacak bir çocuk gibi beni içeri çağıracakları anı korkuyla beklediğimi şimdi fark ediyordum.

Kapının yanından geçerken Arsıl güven verircesine elini belime koyup beni yanına çekti hafifçe ve arkamızdan kapıyı kapatıp masanın hemen önündeki koltuklara yöneltti. Birkaç dakika boyunca anlamadığım terimler arasındaki anlaşılır kelimeleri seçerek konuyu yapboz parçalarını tamamlar gibi birleştirmeye çalıştım. Arsıl anlatılanları konuya oldukça hâkim bir şekilde dinlediği hâlde doktoru durdurarak anlamamız için daha anlaşılır özetlemesini istiyordu. Bunun yalnızca benim için olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu.

Doktor yavaşça başını sallayarak boğazını temizledi.

"İki yıl önce beyninde oluşan hasar kendini yineliyor."

Şaşırdığım bir şey değildi bu.

"Bunu zaten biliyoruz, defalarca oldu."

"Öyle değil Helya; kendini yinelemekle kalmıyor, sanırım aynı zamanda yavaş yavaş da büyüyor. Test sonuçlarına henüz bakmadım, bu konuda kesin konuşmam aslında yanlış olur ama daha önce geldiğin her seferde bunu az çok görmüştük. O zamandan tahmin ettiğim bir durumdu, yalnızca bu kadar çabuk olacağını sanmıyordum." Devam etmesini bekledim. "Hafızan sürekli başa saran bir kaset gibi," dedi elindeki ince kalemi parmaklarının arasında bozuk bir ritimle döndürürken. "Seni henüz bu hasarın yaşanmadığı zamana çekmek konusunda kararlı bir kaset... Fakat sana söylemiştim, her zaman bu şekilde devam etmeyecek. Evet, yine önceki gibi muhtemelen geri saracak ama artık büyüyüp ilerleyen bir hasardan bahsediyoruz, sadece kendini tekrar eden değil. Anlık hafıza kayıplarının sebebi bu olmalı."

Arsıl başını önüne eğmiş, anlatılanları dikkatle zihnine yerleştiriyor gibiydi. Ben ise yalnızca durumun vahametini anlayamamış hâlde bir köşede oturuyordum.

"En başında söyledim size," dedi doktor bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek. "Geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden önce ameliyat..."

Kendi kendime gülerek sözlerini böldüm.

"Evet, önerinizi daha önce de duyduk ama bir hayalden bahsetmekten farksız bu. Mümkün olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Haklısın, kasabada bu mümkün değil ama şehir merkezinde söz konusu ameliyatı yapabilecek doktorlar var."

Durumdan haberi yokmuş gibi konuşmasına oldukça sinirlenmiştim.

"Peki bizim oraya gidecek imkânımız var mı? Böyle bir şeye asla müsaade etmezler, ben de olmayacağını bildiğim bir şey için boşu boşuna koşturup zamanımı harcamam!"

Daha önce denemiştik ve elimizde fiyaskodan başka bir şey kalmamıştı. Doktor dirseklerini masaya yaslayarak öne eğildi, Arsıl'a bakıp yavaşça başını salladı.

"Bak... Bunu Arsıl'a da söyledim. Durumlar değişti, artık hastaneden nakil işlemi yapmak daha olası..."

"Tabii ki, son nefesini vermene birkaç dakika kalmışsa oldukça kolay hatta!"

Arsıl nefesini bırakıp bakışlarını üzerime dikti.

"Biraz sakin ol ve sadece dinle tamam mı?"

Belli ki doktorun anlattıklarında onu ikna eden bir şeyler vardı. Belli belirsiz omzumu silkerek doktorun konuşmasına müsaade ettim.

"Parsların kasabaya saldırıları hastanelerdeki yaralı sayısında oldukça yüksek bir artışa sebep oldu. Hastaneler gitgide doluyor ve eğer bir süre sonra yer sorunu çıkarsa insanlar şehir merkezine isyan etmeye başlayacak. Bu yüzden merkez, büyük hastanelerdeki durumu kritik olanları kendi hastanelerine almak konusunda daha ılımlı..." Gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı. "Bir konuda haklısın; evet, şu an sadece ölümcül durumda olanları alıyorlar fakat sizin için kasaba birimine özel bir izin yazabilirim. Bu iznin, değerlendirme sürecini hızlandıracağını düşünüyorum."

"Ne kadar?" dedim net bir cevap alabilmek için. "Diyelim ki bu izin yazıldı ve birime teslim edildi. Tahminen bile olsa ne zaman izin verilir? Ya da verilir mi?"

Aldığı derin nefesle göğsünü doldururken aslında hiçbir şeyin net bir cevap verecek kadar açık olmadığını anlamıştım.

"Aslını istersen... Bilmiyorum. Sana kabul edilir ya da edilmez gibi net bir şey söyleyemem. Kabul edilirse ne zaman edilir, bunu da bilemiyorum ama en azından bir şansımız var."

"Peki kabul etmezsem?" dedim ruhsuz bir sesle. Bir refakatçiye izin vermezlerdi, bu sebeple eğer nakil olsam bile Arsıl yanımda olamayacaktı; onun eksikliğinde öfkeli olduğum şehirde bir başıma kalabilirdim. "Boşu boşuna umut beslemek istemez ve bu şekilde mümkün olduğu yere kadar gitmek istersem ne kadar ilerleyebilirim?"

Başımı kaldırdığımda karşılaştığım sert bakışlar Arsıl'a aitti, karamsarlığımı dahi ürkütüp geri püskürtecek bir kararlılık ve bulduğu tek çıkışa karşı büyük bir sahipleniş vardı gözlerinde.

"Bunun için bir şey söylemek oldukça zor aslında..." dedi doktor. "Ne olacağını bilemem, oldukça ciddi bir konu bu ve tahminlerle konuşmak doğru olmaz. Eskisi gibi de devam edebilirsin, işler düşünmek istemediğimiz kadar kötüye de gidebilir. Benim tavsiyem bu izni yazmak..."

"Ben..." dedim kararsız bir hâlde fakat Arsıl, "İstiyoruz," dedi bakışlarını gözlerime dikerek. "Bu izni istiyoruz!"

Bu bir dikte değildi, güçlü iradesinin altında çaresiz bir istek gizliydi. Daha fazla direnemedim. Çünkü çektiğim acılar katlanarak her seferinde daha çok Arsıl'a yansıyordu ve o acının üzerime indirdiği gece benim için karanlıksa Arsıl için zifirdi. Bu yüzden onu incitecek bir şey yapmayacaktım.

"Tamam, izni istiyoruz."

Belirsiz bir tebessüm gözüküp kayboldu Arsıl'ın dudaklarında, doktor rahat bir nefes verip gözlüklerini tekrar burnunun üzerine yerleştirdi.

"Ben Arsıl'la irtibatta olurum."

Sonrasında sık sık tekrar eden baş ağrılarımı sordu, onunla ilgili birkaç ilaç verdi ve sonunda o odadan da hastaneden de çıktık. Orada kaldığım süre boyunca hep içimde bir tedirginlik vardı, hastanenin dışındayken yaşadıklarımı unutabilir ya da görmezden gelebilirdim ama bu o duvarlar arasındayken imkânsız bir şeydi, soluduğum hava bile bana beynimde dönen hastalığı hatırlatıyordu.

Kamyonete ilerlerken Arsıl'a ilaçları kullanmak istemediğimi söyledim.

"Beni uyuşturuyor, her an bir yerde uyuyup kalacakmış gibi hissedi-
yorum. Bunun yerine o ağrıları çekmeyi yeğlerim."

Israr etmedi, çünkü zaten en az o ilaçlar kadar etkili karışımlar ve
çaylar tutuşturuyordu sürekli elime.

Yola çıktığımızda yanından geçtiğimiz ağaçların yıpranmış gövdele-
riyle karda açtığı yarıkları izledim bir süre. O küçük kızın anısını her
zaman koruyacağıma dair kendime sözler verirken daha kendi anıla-
rıma bile sahip çıkamıyordum. Habersizce kirpiklerimden kurtulup
yanağıma süzülmüş gözyaşını elimin tersiyle sildiğimde bunun Arsıl'ın
dikkatinden kaçmasını diledim.

Amber'e geldiğimde Arsıl dinlenmem için ısrar etmiş ve beni odamıza
göndermişti, ona karşı direncim diğer zamanlardan daha zayıftı bugün.
Bu yüzden pek itiraz etmeden yukarı çıkıp namaz kıldım ve yatağın
bir köşesine kıvrıldım.

Kesik kesik geçen kısa bir uykunun ardından kendime gelememiş bir
hâlde, köşeleri çantamın içinde kıvrılıp sararmış defterimi alıp içimde
birikenleri üstü kapalı itiraflarla yazmaya çalıştım.

***"Zihnim güneşe bırakılmış bir buz kütlesi sanki... Hızla eriyor. Anı-
larımı toprağa akıtıyor önce, toprağa düşen her bir anı yine zihnimde
kara lekeler bırakıyor ve sonunda dağılıp kayboluyor.***

Üzgünüm, bu konuyla ilgili umut besleyecek gücü bulamıyorum.

***Bu benim sonum, bir gün benden kalan son izler de buharlaşacak
ve bir zamanlar burada olduğuma dair tek bir iz dahi kalmayacak;
tıpkı zihnimden silinen onca anı gibi.***

***Helya... Babam bana bu ismi verdiğinde umut getireceğimi düşü-
nüyormuş. Ben küçükken annem anlatmıştı, gerçek bir güneş gibi
doğacak ve karanlığı alaşağı edecekmişim.***

Ne komik!

***Oysa ben kendime bile faydamın dokunmadığı bir karanlıktan iba-
retim. Belki bir gün bunu da hatırlamam ve bir hayal kırıklığı ol-
duğumu unuturum."***

Şehir merkezine gitmek konusunda o kadar umutlu değildim, açıkçası
bu ihtimal içimde ufacık bir heyecan bile doğurmamıştı. Sadece eskimiş
düşüncelerin üzerindeki tozu havalandırmıştı ve o tozlar şimdi tekrar
iniyordu düşüncelerimin üzerine.

Yavaşça döndü delikteki anahtar ve kapı aralandı. Amber'in ev gibi
kullandığımız bu kısmını dükkânı açtığımızda kilitlerdik, çok başımıza
gelmese de zaman zaman meraklı ya da yolunu kaybetmiş müşteriler
olabiliyordu. Arsıl'ı kapı aralığında gördüğümde bakışları önce bana,
ardından kucağımdaki deftere kaymıştı. Kapıyı ardından kapatıp bir
kez kilitledi ve birkaç adımla yanıma yaklaştı.

Yerinde olsam gözlerim ânında önündeki defterde dolaşırdı, ta ki me-
raklı bakışlarımı dışarıda bırakıp defteri kapatana kadar. Fakat yazı-
ları rahatlıkla okuyacak mesafeye geldiğinde bile bir kez sayfalara
bakmadı Arsıl. Yüzüme düşmüş birkaç saç telini kulağımın arkasına
itip elini çekerken parmaklarının ucuyla yanağımı okşadı.

"Okuyabilir miyim?"

Hâlâ kapatmadığım sayfaya bakıp sonunda Arsıl'a doğru çevirerek
ittim defteri. Dudaklarına yerleştirdiği sessiz bir teşekkürle bakışlarını
indirdi, gözleri satırların üzerinde gezindi ve son kelimeye dokunduktan
sonra yavaşça kapattı defteri.

Bakışlarımızın buluşacağı an söylenilebilecek her şeyin önüne geçerek,
"Konuşmayalım olur mu?" dedim dudaklarıma ulaşmış bir tebessümle.
"Bu konuyu bugün hiç konuşmayalım."

Bir iki damla yaş göz pınarımdan dudaklarıma kaydığında aklımdan
geçen cümleler konuyu benim üzerimden çekmek için olmadık yollara
sapıyor, tahmin etmediğim konular çıkarıyordu önüme. Arsıl benden
önce davranıp habersizce akan başına buyruk gözyaşlarımı parmak-
larının ucuyla sildi.

Ne diyeceğini bilemediğim bir tedirginlikle, "Dilşah..." dedim. "Bugün Dilşah'ın yanına gideceğim."

Konuyu değiştirme çabalarımı boşa çıkarmasa da onaylamayan bakışlar oradaydı.

"Hava kararmak üzere, yolda bir asker muhakkak geri çevirir seni."

"Tamam o hâlde, ben de yarın giderim."

Başını iki yana sallayıp, "Güvenli değil," dedi.

"Ben senin karınım Arsıl, unuttun mu?" Uzun zamandır ilk kez dudaklarımdaki, gözyaşlarıyla çevrili bir gülümseme değildi. "Bir yolunu bulurum."

Arsıl da gülümsedi bu kez ve ben uzun süredir içinde hissetmediğim o huzuru tattım tebessümünde. Çocuğunun ısrarlarına kayıtsız kalan bir baba gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ben ciddiyim, gidemezsin Helya. Şu aralar çok tehlikeli, seni yeni bir kargaşanın içine gönderemem."

Haklı oluşuna karşı sessiz kalmaktan başka bir şey yapamadım ama yeni bir konu çok da uzak değildi.

"Evlilik konusunu artık konuşmamız gerek, vakit iyice yaklaşıyor ve..."

"Helya..." Elini kaldırdı ve beni durdurup birkaç dakika önce ona söylediklerimi taklit ederek, "Konuşmayalım olur mu?" dedi. "Bugün bu konuyu konuşmayalım."

"Bu gerekli bir konu... Artık... Artık gerçekleşmeli." Sözler ağzımdan çıkarken olayın gerekliliğinden başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum, çünkü diğer türlü bu mevzuyu konuşmak bu kadar kolay olmayacaktı.

Yataktan kalkıp bana doğru eğildi ve benden bir öpücük alarak geri çekildi.

"Şu aralar üzerinde düşündüğüm çok önemli şeyler var, netleştiğinde seninle paylaşacağım. O zamana kadar bu konuyu bekletiyoruz tamam mı?"

Duraksadığım sırada geri çekilip odadan çıktı. O önemli konudan ne olduğu hakkında fikir bile yürütemeyecek kadar uzaktım, tek seçeneğim beklemekti.

Arsıl dükkânı kapatana kadar önce biraz Kuran okuyup sonra üzerimdeki hastalık hâlsizliğine aldırmadan çalışma odasını temizledim ve yatak odasına döndüğümde ise Tarçın'ın dağıttıklarını toparladım. Tarçın çok yorulmuş gibi benden önce koşup yatağa atladı, ben oturduğumda ise beni rahat bırakmadan kucağımda dönüp yüzüne yasladığım elimle kendisine bir oyun kurdu, elimi kaldırıp tüylerini okşayana kadar kollarımın arasında dönüp durdu. İkimiz oynamaya dalmıştık ki kapı aralandı ve Arsıl içeri girdi, bunu gören Tarçın beni tümüyle hiçe sayarak kucağımdan sıçradı ve onun paçasına dolandı. Arsıl patilerini pantolonuna geçirmiş Tarçın'ı kucağına aldığında, tüm o yaramazlıkları yapan kendisi değilmiş gibi, Arsıl'a teslim olmuş bir hâlde sessiz sakin durdu kollarında.

Tarçın'ın boynunu okşayıp, "Bugün buraları biraz karıştırdık mı kızım?" dediğinde Tarçın tüm suçlamaları inkâr ederek masum masum miyavladı.

Bir süre daha onunla oynayıp yanıma geldiğinde bakışlarını üzerime dikerek gözlerini hiç kaçırmadan uzun uzun baktı yüzüme. Tek kelime etmeden yüzümün her bir kıvrımını ezberler gibi bakması tuhaf olsa da Arsıl tarafından böyle güzel bir şekilde izlenmek hoştu. Sanki bir şey arıyordu gözlerinin dokunduğu her yerde, benim bile bilmediğim bir cevabın peşinde gibiydi.

Gülümseyerek, "Arsıl..." dedim başımı eğip, bu kadar uzun süre izlemesine karşı kızarmış yanaklarımı gizleyerek. "Neden bana öyle..."

"Dur!" Yüzümü ondan saklamamdan hoşlanmamıştı. "Biraz daha izleyeyim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kaldırdım yüzümü, kızaran yanaklarımı umursamaz bir gülüşle önemsiz kılmaya çalışarak iç çektim.

"Sana bir soru sormadım ama sanki yüzüne baktığım bunca zaman gözlerimin önünde olan şey aklıma takılan her şeyin cevabı gibiymiş." Bana bakarken beni bile soyutlamıştı aramızdan. Bir çift kehribar bakış karşısında, oturduğu yerde ayaklarını ileri geri sallayan yeniyetme bir kıza dönmüştüm.

"Ne demek istediğini sorsam bana cevabını vermezsin." Söylediklerim net bir yargıdan çok bir ricaydı aslında.

Gülümsedi bir kez daha, gözlerinin altındaki hafif şişlik iyice kıstı gözlerini.

"Çok yakında... Çok yakında ne demek istediğimi anlayacaksın."

Aynı anda hem kaygılı hem mutlu görünüyordu; onu böyle çelişkili hislerin ortasına iten şeyin ne olduğunu merak etsem de bana bunun cevabını kendisinin vereceği zamanı bekleyecektim, tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Namaz kılıp yatalım." Kolu nahif bir dokunuşla beni yataktan kaldırdığında zihnime ektiği yeni soruların gölgesinde dalgın bir hâlde peşinden gittim.

...

Hastaneye gittiğimiz günün üzerinden üç sakin gün geçmişti ve tuhaftır ki bugünlerde herhangi bir karmaşa çıkmamıştı, ufak tefek karışıklıklar dışında. İnsanlar birkaç gün bile olsa rahat nefes almış gibi görünüyordu ama artık ben bu sakinliği hayra yoracak kadar olumlu düşüncelere sahip değildim, her sessizliğin altında gürültünün ayak seslerini arıyordum.

Arsıl Cuma namazına gitmek için az önce dükkândan çıkmıştı ve ben de dükkânı Cuma vakti boyunca kapatmıştım; tıpkı meydandaki diğer birçok dükkân gibi.

Meydanı kaplayan karlar yavaş yavaş eriyordu ki bu sabah kar yağışı yeniden başlamıştı. Siparişleri getirecek kamyonun meydana girememesini bir kenara bırakırsak ben bu durumdan oldukça memnundum. Kar taneleri yeryüzünü örttükçe, gece korkunca battaniyenin altına gizlendiğimde hissettiğim o çocuksu güveni hissediyordum.

Dükkânı açmadan önce yukarı çıkıp namazımı kıldım. Elbisemin oldukça kalın kumaşına ve içerisinin ısısına rağmen üzerime uzun bir hırka alıp aşağı indim. İnsanlar dükkânın önünde beklemeye başlamıştı.

Kapının camından yansıyan tanıdık bir yüzle karşı karşıya kaldığımda anahtarı tutan elim öylece havada asılı kaldı, sonra kendime onun varlığına karşılık bir zayıflık gibi ortaya koyduğum rahatsızlığı gizlemeyi tembihledim.

Selam veren müşterilere gülümseyip karşılık verirken Tufan da her zamanki rahat tavırlarıyla yanımdan geçip içeri girdi. Onun peşi sıra içeri girmeye çalışan tüm sorularımı tavizsiz bir kararlılıkla kapı dışarı edip kasaya geçtim. Bilgisayarlara geçen birkaç kişinin sorduklarını cevaplayarak elinde bir iki kitapla kasaya yaklaşan Tufan'ı bir süre daha görmezden gelebildim ama karşıma geçip beni gölgesinde bıraktığında bu iş birkaç saniye önce olduğu kadar kolay olmadı.

Saçlarının üzerinde parlayan erimiş kar tanelerini silkeleyip, "Ne zamandır görüşemiyorduk," dedi oyunbaz bir gülümsemeyle. "Ve yüzündeki şu küçük yara izleri... Daha önce onları görmemiştim."

İstediği cevabı vermek yerine, "Evet," dedim. "Daha önce görmediğinden eminim."

Güldü; başını hafifçe yana yatırıp elindeki kitapları uzatarak, "Bunları alıyorum," dedi.

Kitapları paketleyip ona geri uzattığımda yeni bir şey söylemek için hazırlandığını görmüştüm.

"Tufan... Arsıl birazdan gelecek ve ben burada tatsızlık istemiyorum. Bu yüzden..."

Söylediklerime karşı hiçbir şekilde bozulmadığını, hatta tatsızlık konusunun onu epeyce keyiflendirdiğini görebiliyordum.

"Bu yüzden beni kovuyorsun," dedi gülüşünden hiçbir şey eksiltmeden. "Beni kovmanın sebebi Arsıl'la aramda geçecek gerginlik mi, yoksa burada olduğum süre boyunca bana sormak istediğin şeyler mi?"

"İkisi de," diye itiraf ettim içten içe ama ona yalnızca, "Bu gerginlik müşterileri rahatsız ediyor," dedim. "Ve beni de öyle..."

İnanmadığını bağırırcasına başını salladı.

"Tamam, öyle olsun." Önüne bıraktığım paketi alıp arkasını döner gibi oldu ama daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi yerinde durup bana baktı, bunun aslında planlı bir hareket olduğunun farkındaydım. "Geçen sefer de soracaktım, aklımdan çıkmış. Kabalık ediyorsam özür dilerim ama... Yalnızca Arsıl ve seni gördüm burada, annenle baban..."

Omzuna konulan elle sözlerini yarım bırakarak döndü, Arsıl hemen arkasında gerilmiş çenesi ve buz gibi bakışlarıyla, "Kalabalık ediyorsun!" dedi. "Bu duruma daha uygun kelimeler de söyleyebilirdim ama namazdan yeni geldim Tufan..."

Tufan arsızca gülüp benim yanıma geçen Arsıl'ı izledi.

"Hoş geldin benim küçük kardeşim."

Arsıl bu alaylı sözlerini göz ardı edip, "Çık!" dedi kapıyı göstererek.

"Tabii ki çıkacağım." Ona katıldığını gösterir gibi başını sallayıp abartılı bir şekilde onayladı Arsıl'ı. "Sadece Helya'ya merak ettiğim bir şeyi sordum."

Ortamda bir savaş rüzgârı esip geçtiğinde bile Arsıl ürkütücü sakinliğini muhafaza etmeye devam ediyordu.

"Sınırları zorluyorsun Tufan!"

"Abi!" dedi Tufan küçük bir ayrıntıyı öne çıkarır gibi. "Bana abi demelisin." Tufan'ın ifadesindeki soğukluk çoğu şeyi şakaya vuran tavrından oldukça uzaktı.

Arsıl nefesini bırakıp eline bir koz geçmişçesine büktü dudağını; bir kaşını kaldırıp meydan okur gibi, "Sana hiçbir zaman abi demedim," dediğinde aşina olduğu bir açığı yakalamış gibi bununla açık açık alay ediyor, hatta neredeyse onu küçümsüyordu.

"Biliyorum, her zaman saygısız bir çocuktun." Tufan'ın bu söylediklerinin altında bir alay barındırmadığına oldukça şaşırmıştım. Hatta kuru, sert bir ciddiyet vardı sesinde; bu ciddiyet içinde gizlediği öfke ateşini ele veren bir dumandı.

"Hayır." Arsıl bakışlarını Tufan'ın gözlerinden çekmeden, sözlerindeki acımasızlığın altını çizer gibi tane tane döktü kelimeleri. "Sadece kime saygı duyması gerektiğini bilen bir çocuktum."

Tufan'ın gittikçe koyulaşan gözlerinden geçen geçmişin gölgesi, ağaçların arasından geçen ürkütücü bir silüet gibi belirip kayboldu. Yabancısı olduğum bu geçmiş iki kardeşin arasında bir hesaplaşma gibi dönüp dururken irkilerek parmaklarımı Arsıl'ın eline uzattım. Ona uzanan parmaklarımı sorgusuz sualsiz tutup elimi avucuna sakladı, aynı anda hem burada olmamamı hem de yanından ayrılmamamı istiyordu elimi saran kuvvetli tutuşu.

"Ayağını denk alman gerektiğini hiçbir zaman bilmedin." Tufan'ın sanki kozu ellerine almış gibi samimiyetsiz gülüşü büyük bir kibirle yeniden doğmuştu dudaklarında. "Bu yüzden her zaman kaybettin. Sana bir tavsiye vereyim kardeşim; elinde kaybedecek bunca şey varken bu kadar düşüncesiz davranmamalısın."

Arsıl değişmeyen ifadesine karşın elimi bir mengene gibi sıkıştırmıştı avucunun içinde. Bedenindeki tüm gerilimi yalnızca parmaklarındaki küçük baskıyla açık ediyordu ve bunun farkında olan tek kişi bendim. Görüyordum ki Arsıl her an pençelerini çıkarıp avının üzerine atlayabilecek bir avcı gibiydi aslında, ifadesinin önüne koyduğu buzlar

yalnızca öfkesini gizleyen bir setti. Tufan kasanın arkasında kalan ellerimizi görmediği için Arsıl'daki bu gerilimi yumuşatabilmek ve yanında olduğumu hatırlatmak için diğer elimi de elinin üzerine koyup hafifçe okşadım parmaklarını. Sıktığı parmakları gevşeyip elimi özür dilercesine şefkatle sardı.

Tufan beklediği tepkiyi alamadığını gizlemeden, söylediklerini yeni sözlerle destekleyip Arsıl'da yakamadığını düşündüğü ateşin közlerini tekrar harlamaya çalıştı.

"Boşuna gelmedim buraya, biliyorsundur. Bir şeyin sonunu getireceğime emin değilsem, emin olana kadar buna kalkışmam. Ama bak işte buradayım."

Arsıl onu hafife aldığını gösterir gibi gülerek, "Sonunu getireceğine emin olduğun her şeyin kendi sonunu getirdiğini hatırlatmama gerek var mı?" dedi. "Ben de sana bir tavsiye vereyim o hâlde. Ne kadar yükseğe çıkarsan düştüğünde o kadar fazla yaralanırsın. O yüzden boş hayallere kapılıp gözünü yükseklere dikme Tufan. Çünkü seni o acınası hâlde görmekten bıktım."

Tufan'ın örtbas etmeye çalıştığı acı gülümseme gelip dudak kıvrımlarına yerleştiğinde gözlerindeki öfke hedefini tehlikeli bir açıkla gözleyen bir ok gibi Arsıl'ı buldu.

"Kendinden bu kadar emin olman senin en büyük zayıflığındı. Hiç değişmemişsin, hâlâ aynısın kardeşim," dediğinde açık verdiği acı silindi yüzünden, sözlerini kendinden emin bir şekilde tamamladı. "Buna sevindim, zaaflarının seni düşüreceği hezimeti izlemek için burada olacağım."

Arsıl meydan okumayı kabul eder gibi belirsizce başını eğerek, "Sen de değişmemişsin Tufan," dedi yalnızca. "Sen de..."

Aralarında geçen tüm konuşma böyle noktalandı. Tufan başka bir şey söylemeden ceketinin yakasını kaldırıp çıktı dükkândan, Arsıl ise onun gittiğine emin olduktan sonra çalışma odasına çıktı ve ben yukarıda geçen tüm konuşmanın önüme yığdığı şifrelerle kalakaldım. İkisinin arasında bir silah gibi dönüp duran kelimelerin çağırdığı tehlikeden bihaberdim, bildiğim bir şey varsa o da ateşlenmiş bu cümlelerin bir felaketin ipuçlarını verdiğiydi.

Günün kalanında Arsıl aşağı inmiş ve bana yukarı çıkıp hâlâ üzerimde etkileri olan hastalığım için dinlenmemi söylemişti fakat ben hâlsizliğime rağmen gizlice depoya inip orayı temizlemeye girişmiştim, zihnimi yoracak konuları geçiştirmenin kısa vadeli fakat etkili yöntemi bedenimi yoracak eylemlerdi. Bu yüzden elimdeki süpürgeyi bıraktığım anda Arsıl ve Tufan arasında geçenlerin geride bıraktığı sorulara kapılıp gidecekmişim gibi bir an bile dinlenmeden saatlerce temizlik yaptım.

Arsıl'ın dükkânı kapatıp merdivenlerden indiğini duyduğumda yaramazlık yapmış bir çocuk gibi elimdeki süpürgeyi hızla rafların arkasına itip sadece etrafı inceliyormuş gibi tasasız görünmeye çalıştım. Hastalığı yeni atlatmışken kendimi bu kadar yormam onu kızdırıyor, ceza olarak hoş aromalı çayları yerine ağır ve katlanmanın güç olduğu kokularda karışımlar içiriyordu bana. Aslına bakılırsa ceza değildi tabii ama tadına bakıldığında ceza olmaması için de pek sebep bulunamazdı.

"Demek saatlerdir burada öylece etrafı izliyorsun?" dediğinde aşağı inip karşıma dikilene kadar cevap vermedim, karşıma geçtiğindeyse az önce ona yakalanmamak için gösterdiğim o komik çabanın oldukça farkında olduğunu gösterir gibi kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

Onun gibi gülümseyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Bu haftanın siparişlerini incelemek istedim."

Dudağını büküp başını salladı ve yüzü benimkisine denk gelene kadar eğilerek, "Bu kadar saat boyunca mı?" dedi. "Hâlbuki sana dinlenmeni söylemiştim." Elini kaldırıp alnıma yasladı. "Az da olsa ateşin var hâlâ ama günlerdir inat edip dinlenmeyi reddediyorsun, bu yüzden bir türlü iyileşemedin."

"Ben iyiyim, gerçekten iyiyim Arsıl."

Süpürgeyi ittiğim yere kaydı bakışları.

"Kırk derece ateşle yatak döşek yatması gerekirken bile iyi olduğunu söyleyip direten bir kız olduğunu varsayarsak... Bu konuda sana pek güvenmiyorum sevgilim." Doğrulup kolunun altına çekti beni ve merdivenlere yürümeye başladı. "Neyse Allah'tan bunu düşünerek senin için bir ilaç hazırlamıştım."

O ilaçları yutmak çok güçtü, Arsıl'dan kaçmak ise daha güç...

"Arsıl... Lütfen." Adımlarımı geri çekip ona direnmeye çalıştım. "Tamam, söz veriyorum gidip yatacağım şimdi. Güzelce de dinlenirim."

"Tabii ki dinleneceksin. İlacını içtikten sonra..."

"Arsıl..."

Sızlanmalarıma kulak asmadı.

"Onu burada canını çıkarana kadar temizlik yaparken düşünecektin."

"Arsıl Alaz!" dedim kolunun altından çıkmayı başarıp soramadığım her şeyin öfkesiyle karşısına dikilerek. "Ben... Bak sana bir şey sormuyorum, çünkü biliyorum ki ne bir cevap bulacak ne de cevapsızlığa tahammül edeceğim. Ama soramadığım her şey zihnimde bu kadar yük olurken öylece bir köşeye geçip sessiz sedasız dinlenmemi bekleme lütfen. Kendimi yormama izin ver... İzin ver ki ben de bu yükten biraz daha kaçabileyim."

Anlayışlı tebessümü kehribarın şefkatli parıltısıyla yüzüne yerleştiğinde durumun karmaşası biraz olsun hafiflemişti.

"Neden tüm gün burada kendini hırpalamana izin verdim sanıyorsun?" Beni yanına çekti, bu kez diretmeden kolumu beline sarıp onunla birlikte yukarı çıktım.

"Yine de o ilacı içeceksin," dediğinde tekrar kolunun altından kurtulmaya çalışarak, "Hayır, lütfen!" dedim. Kaçmaya çalıştığım sırada kolumu tutup eğildi, kollarını dizlerimin ve sırtımın altından geçirip bedenimi sıkı sıkıya tutarak kucağına alıp merdivenlere yöneldi.

"Bir kere de itiraz etme be kadın, bir kere de etme!"

İtirazlarıma kulak asmayıp çırpınışlarımdan etkilenmeyerek o ilacı bir şekilde içmemi sağladı ve sonra da geri çekilip ekşiyen yüzümü keyifle izledi. Elindeki kahverengi cam şişenin tıpasını kapatıp komodinin çekmecesine bırakırken üstüne basa basa, "Sabah bundan bir kaşık daha içmeyi unutma," diye hatırlattı.

Kesinlikle Arsıl Alaz, bunu kesinlikle unutmayacağımdan emin olabilirsin.

"Abdest alıp geleceğim. Yatsı namazını birlikte kılalım, sonra da sen anlaştığımız gibi dinlen." Cümlesinin sonundaki özel hatırlatmayı görmezden gelemeyeceğim bir imayla önüme itmişti.

Namazı kıldık, üzerimi değiştirip yatağa girdim. Arsıl da bir süre sonra yanıma gelip uzanmış ve beni göğsüne çekmişti. Uykunun sessiz düzenine kapılmayan soluklarından anladığım kadarıyla uyumadan yalnızca yanımda yatmıştı. Bilincim uykuya çekildiği sırada onun sıcak göğsünden yastığa bırakılan başımı kaldırmadan yanımdan kalkışını ve ayaklarının altında sessizce gıcırdayan ahşabın ona odadan çıkana kadar eşlik edişini dinledim. Sonrası, yorgunluğumun başka bir şeye dikkat kesilmemi engellediği bir ısrarcılıkla beni uyku uçurumundan itmesiyle karanlığa gömüldü.

Gözlerimi açana kadar boğuk bir uğultu gibi kulağıma ulaşmaya çalışan ezan sesi yavaş yavaş netleşti zihnimde. Odanın karanlığı dışarıdan gelen soluk ışıkla kırılırken sabah ezanı bilincimdeki uyuşukluğu yavaş yavaş eritiyordu. Kendimi zorlayarak dirseklerimin üzerinde doğruldum, yatağa oturup ağırlaşan göz kapaklarımı sertçe ovarak kendime gelmeye çalıştım. Ezan bitene kadar olduğum yerden kalkmadan dinledim sabahın bu kör saatlerinde boş sokaklarda gezinen yankısını.

Küçükken sabah ezanı için, *"Karanlık bir yolu anımsatırken, anımsattığı o yolun sonundaki gün ışığını da hemen ardında gizliyor..."* demiştim ve babam daha önce sabah ezanıyla ilgili daha iyi bir tanım

duymadığını söylemişti. Doğru değildi, duyduğuna emindim ama bu sözler benim için her zaman teşvik edici olmuştu.

Yatağın diğer yanındaki boşluğun bilincinde olmama rağmen o tarafa bakarak kalktım, odadan çıkıp Arsıl'a seslenecektim fakat çalışma odasından yansıyan ışığı fark ettiğimde buna gerek kalmamıştı. Oraya girdiğimde Arsıl'ı masanın diğer yanında, önündeki kitap yığını arasında epeyce kalın bir kitabı incelerken buldum.

"Tüm gece buradaydın," dedim bana dönen kızarmış gözlerine bakarak.

Gülümseyerek başını salladı.

"Merak ettiğim birkaç şey vardı."

Elindeki kitabı biliyordum ve bunun sebebi o kitabı başka bir zaman yine Arsıl'ın elinde görmemdi. Aslına bakılırsa masadaki birçok kitabı biliyordum, onları bilmemin sebebi de elindeki kitaptan çok farklı değildi. Hepsini tek bir başlıkta toplamak zor olsa ve aradaki bir düzine yabancı dildeki kitapların ismini bilmesem de *amnezi, nöroloji, hastalıklar, bitkiler*... gibi başlıklarla özetleyebilirdim.

"Sanırım kitaplar defalarca kez okunduğunda gizli yeni sayfalar açığa çıkarıyor," dedim olası bir ciddiyetin önüne geçip durumu en başından yumuşatmaya çalışarak. Bana belli etmese de beynimin beklenmedik yeni hasarlar ortaya çıkarması karşısında öylece sonucu beklemeyeceğinin zaten farkındaydım. "Hastalığımı benden iyi tanıman sence de komik değil mi?"

Gülümseyerek yanına ulaştım, elindeki kitabı kapatıp masaya bıraktı ve beni çekerek dizlerine oturmamı sağladı.

"Biliyorsun, ben her şeyi bilmek isterim."

Durumu kişiselleştirmeyerek tüm gece uyumadan araştırıp durduğu konu için kendimi suçlu hissetmemi önlemeye çalışsa da durumu gayet iyi bildiğimin farkındaydı. Kitap yığınına baktım, üzerime gelen her şeyin yükünden kaçıp bu adama sığınarak bir kez daha güldüm ve kollarımı boynuna sarıp başımı boyun girintisine yasladım.

"Yani seni yine kitapların arasında kaybedeceğim öyle mi?"

Bitkin bir kahkaha, hafif bir tınıyla dudaklarından koptu.

"Ben yalnızca sende kayıbım Helya Alaz!" Kollarını belime sarıp yorulduğunu itiraf eder gibi başını omzuma yasladı, parmaklarımın arasından taşan kısa saçlarını hafif hafif okşadım.

"Öyle mi?" dedim elimi göğsüne koyup doğrularak. "Benim gibi kayıp bir kıza güveniyorsan o hâlde ikimiz de yolu bulamayacağız. En azından kalkıp vakit geçmeden namazı mı kılsak?"

Kaşlarını kaldırıp bir süre öylece yüzüme baktı, uykusuzlukla sözlerimi anlamakta zorlanmışa benziyordu. Dudakları hafifçe iki yana kıvrıldığında ayağa kalkıp kolunu omzuma attı, odadan çıktık.

Sonraki gün kargaşadan olabildiğince uzak bir sessizlikte geçip gitti. Arsıl'a Yasemin'in yanına gidip gidemeyeceğimizi sordum, bunun şu an için mümkün olmadığını ama eğer istersem yarın okul telefonundan onunla konuşabileceğimi söyledi. Unutmamak için bir not kâğıdına Yasemin'i arayacağımı yazıp görebileceğim bir yere yapıştırdım.

Unutmamak için... Benim için nasıl da trajikomik sözler! En azından neşesiz de olsa bir gülümsemeye tutunabilmeme sebep oluyordu.

Dükkânın kapanma saati yaklaşmıştı, Arsıl'ı ceketini giyerken görünce nereye gittiğini sordum ama daha cevap vermesine müsaade etmeden her nereye gidiyorsa benim de geleceğimi ekledim. İtiraz etmeden beni bekledi.

Dükkânı kapatıp kamyonete binene kadar nereye gideceğimizi sormamıştım, yola çıktığımızda eve gittiğimizi söyledi; benim evime, yani eski evime gidiyorduk. Sebebini sorduğumda merak ettiği bir şey olduğunu söylemiş, kalan tüm detayları kendine saklamıştı.

Ormanın kıyısına gelene kadar birçok asker atlatmıştık, Arsıl sürekli aynaları kontrol edip etrafımızda birinin olup olmadığına bakıyordu. Bu kontrolün sadece askerler için olamayacak kadar dikkatli olduğunu

fark etsem de kaynağını sorgulamadım. Bu adam karşısında sabrın benim bir uzvum hâline gelmediğini kim söyleyebilirdi ki...

Eve girdiğimde yüzüme çarpan yaşanmışlıklara karşı geçmişe alışmam bir önceki ziyaretime nazaran daha kolaydı; yine de eski anıların ağırlığı, koşup üzerime atlayan bir evcil hayvan gibi tırmanmıştı omuzlarıma.

Arsıl evi aramak için izin istedi, yalnızca başımı sallayıp istediğini yapabileceğini söyledim. Bellî başlı sorularını yönelterek çekmeceleri açmaya başladığında onun da benim geçen sefer yaptığım gibi doğum ve ölüm belgelerini aradığını o zaman fark ettim ve bu kadar göz önünde olan bir sebebi aklıma getirememenin şaşkınlığını yaşadım.

"Eğer aradığın Zehra Teyze ya da Hasan Amca'nın bahsettiği belgelerse ben burayı aradım. Pek bir şey çıkmadı, yanıma aldıklarım da..." Çantamı önüme çekip geçen sefer buraya geldiğimden beri içinden çıkarmadığım kâğıtları alıp Arsıl'a uzattım. "İşte burada..."

"Nasıl aklıma gelmedi..." Elimdeki kâğıtları alıp uzun uzun inceledi hepsini. "Yanına aldıkların bunlarsa... Almadıkların?"

Yatak odasına girip kalan kâğıtları bıraktığım yerden çıkardım.

"Başka bir şey yok burada," dedim onları Arsıl'a uzatırken. "Aslına bakarsan burayı incelemek pek mantıklı sayılmaz. Dilşah'ın evinde bulunanlara göz atmalıyız, eminim orada daha tatmin edici şeyler bulmuşlardır."

"Ah Helya..." Bana uzun uzun bakıp alnıma anlamlı bir öpücük bıraktı küçük bir iç çekişle, bilmediğim bir şeyi söylemeden hemen önceki iç çekişiydi bu. "Az kaldı, çok yaklaştım." Elindeki kâğıtlara dokunup geçti bakışları. "Çok farklı şeyler öğreneceğiz sevgilim, çok."

Arsıl'ı heyecanlanmış bir vaziyette görmek oldukça nadir bir durumdu ve şimdi üzerinde tatmin edici derecede gördüğüm bu heyecan öğreneceğimizi söylediği şeylere karşı bastırılamaz bir merak ve önlenemez sorular doğuruyordu. Eğer Arsıl bu kadar heyecanlıysa, ki bu hâlini onu tanıdığım andan beri yalnızca bir ya da iki kez görmüşümdür, gerçekten

önemli bir şey vardı. Tuhaftır ki tüm merakımı, sorularımı zapt eden şey de tam olarak bu durumdu; bu adamı bu kadar heyecanlandıran o şeye karşı korkum...

"Burada başka bir şey olmadığına eminsin değil mi?" Odaların arasında gezip gözden kaçırılan bir şey olup olmadığına bakıyordu. "Babanın gizli bir çekmecesi, açmana izin vermediği bir dolap ya da bir oda?"

"Hayır, bu evde o kadar gizem olmaz. Yani babamın bu tip bulmacalardan hoşlandığını biliyorum ama böyle şeyler yalnızca Amber'de olur."

"Amber'i avucumun içi gibi bilirim, orada bir şey yok," dedi holdeki eski dolabımızın çekmecelerine bakarken. "Başka bir şey olmalı..."

"Belki de o belgeler kaybolup gitti Arsıl. Belki de onları saklamadılar ya da ne bileyim... Liderle bağlantının bulunmaması için imha edildi. Böyle bir ihtimal yok mu?"

"Babanı tanımıyormuş gibi konuşma." Ona olan saygısını ve bir nebze hayranlığını hiçbir zaman gizlemiyordu, tıpkı şu an olduğu gibi. "Baban her şeyi saklar, önemsiz görünenleri bile. Ama öylece ortaya bırakmaz; eğer onları bir şekilde bulmanı istiyorsa bile önüne koymaz, bulmak için çabalamalısın."

"Babamın bu belgeleri bulmamızı istediğini nereden biliyorsun? Konu Dilşah'la ilgili ve amcam muhafaza etme konusunda babam kadar takıntılı değildir. Burada geçirdiğimiz vakit boşuna olabilir. Dilşah bir süre burada yaşadı ama evi her zaman orasıydı ve amcamla ilgili şeyler de orada olmalı. Biliyorum, orada direnişçiler bir şey bulamadı ama bana kalırsa bir de sen bakmalısın."

Gözlerini kapatıp kendini zapt etmeye çalışır gibi derin bir solukla şişirdi göğsünü. Parmakları belli bir ritimle hareketlendi, dudaklarını ıslatıp bana dikti bakışlarını.

"Helya..." dedi söyleyemediği her şey yerine. "Ah Helya!"

"Tamam," dedim pes ettiğimi gösterir gibi ellerimi kaldırarak. "Yakında söyleyeceksin, tamam. Sessizim."

Yutkundu ve heyecanının hareketliliğinden sıyrılarak birkaç saniye duraksadı, saniyeleri beni izlemek için kullandı ve saf heyecanın tedirginlikle yoğrulduğu bir bakışla gururla gülümsedi.

"Muhteşem... Tarihte görülmüş şey değil!" Yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Helya bu muhteşem... Bir gün göreceksin Helya; şimdi anlamadığın her şeyin nasıl muhteşem, nasıl eşsiz olduğunu bir gün göreceksin!"

Kehribarın lav gibi akışkan hareleri bir yangını müjdeler gibi kabarıp ışıldadı, hayran olduğum bu adam apaçık bir afeti haber veriyordu tebessümüne gizledikleriyle ve bana doğrulttuğu bu gurur dolu bakışlar afetin nasıl büyük olduğunu saptamak için bir ölçekti sanki.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama Arsıl her köşe bucağa dakikalarca baktı. Evi bir labirent gibi incelerken buranın bir labirent olmadığını her seferinde hatırlattım ona ama yılmadan çıkışı bulmak için etrafı inceleyip durdu. Sonunda çıktığımızda yüzünde bir yorgunluk ve bıkkınlık görmeyi bekledim ama o inancından hiçbir şey kaybetmemiş bir hâlde yanımda, şoför koltuğunda oturuyordu. Her zaman kullandığımız yol yerine başka bir güzergâh kullanıyorduk; Pars ormanına çok yakın bir yoldu, hatta tehlikeli düzeyde yakın.

Burası çok güvenli olmasa da iyi bir çıkış olabilirdi; çünkü askerler onca kargaşadan sonra bu saatte sürekli kullandığımız orman yolunun kasabayla birleştiği noktalarda sabahlıyordu, sorunsuz çıkmamızın imkânı yoktu. Özellikle de hücreden kaçırılmış bir mahkûm sayıldığım düşünülürse yüzümü tanıyan bir askerle karşılaşmamız durumunda başımız feci şekilde derde girebilirdi. Aranan bir suçlu değildim ama ihtimaller bile olsa riske atamazdık.

Daha önce Parsların orman sınırına hiç bu kadar yaklaşmamıştım, duyduğum çok sayıda efsane ve ailemin bir kural gibi aklıma yerleşmiş uyarıları beni her zaman buradan uzak tutmuştu.

Kamyonet yavaş yavaş hızını kaybederken Arsıl'ın bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünerek bekledim ama sonunda durmuştuk. Bir aksilik olup

olmadığını anlamak için ona baktığımda, "Benzin," dedi torpidoya uzanıp el fenerini alırken. "Bu sabah dolduracaktım. Neyse arkada bir bidon olacaktı, hemen hallederim."

Arsıl kamyonetten indiğinde buraya daha önceden gelmemenin meraklıyla ben de aşağı indim. Bunu görünce, "Burada çok dolaşma," dedi arka taraftan seslenerek. "Hatta lütfen benim için arabaya biner misin?"

"Buralardayım," dedim bakışlarımı etrafta gezdirirken. "Bir yere gitmediğim yok."

"Pars ormanının sınırındayız Helya. Birazdan bir devriye aracı geçebilir ya da..."

Bir süre kamyonete yaslanıp Arsıl'ı bekledim. İşinin bittiğini düşündüğüm sırada biraz uzaklaşmıştım, arkamda hissettiğim bir hareketlilik ve çiğnenen çam iğnelerinin sesiyle korkuyla Arsıl'a döndüm. Çok geçmeden, "Kim var orada?" sesi yalnız olmadığını gösteren birkaç adım sesiyle daha birlikte geldi.

Ellerinde silahlar ve fenerlerle bize yaklaşan üniformalı askerleri görünce hızla pelerinimin başlığını yüzüme indirdim ve kamyonetin diğer yanından dolanıp bir ağacın zifiri gölgesine gizlendim. Bu saatte, üstelik sınıra bu kadar yakın bir şekilde yakalanırsak hücrelerde geçireceğimiz bir gece işten bile değildi ve eğer oraya tekrar girersem bu kez çıkmam çok kolay olmazdı, daha önemlisi ise yanımda olduğu için Arsıl'ın çıkması da kolay olmayabilirdi.

"Arsıl?" Kamyonete yaklaşan asker emin olmaya çalışır gibi başını eğip ona baktı. "Sensin değil mi?"

Üç dört kişilik bir asker grubu kamyonetin yanında durduğunda Arsıl'la konuşan en öndeki asker gülümseyerek elini uzattı.

"Ta kendisi!" dedi Arsıl uzatılan eli dostane bir tavırla tutup sıkarken.

Asker saatine bakıp, "Bu saatte burada olmamalısınız," dedi. "Bu kadar uzun zaman sonra seni görmüşken tutuklamak istemem." Samimiyetle güldü. "Beş dakika sonra askerî araçlar devriye gezecek."

Kahkahasına eşlik etti Arsıl. Tıpkı eski bir dostuyla sıradan bir muhabbet hâlindeymiş gibi, "Benzini halledip gidiyoruz," dedi ve feneri benim olduğum yere doğrulttu. O anda tüm yüz hatları aniden gerilmişti. Arsıl'a doğru bir adım attım ama küçük, mekanik bir ses duyuldu ve birdenbire keskin bir sesle, "Dur!" diye bağırdı. "Sakın bir adım daha atma Helya, yerinden kıpırdamadan olduğun yerde kal!"

Bir tuzağa bastığımı geç fark edebilmiştim, yine de tehlikenin farkında olarak onu dinleyip olduğum yerde kaldım ve koşarak yanıma ulaştığında dahi bir adım bile kıpırdamadım. Dizlerinin üzerine çöküp ayağımın altına uzandı.

"Sakın Helya!" dedi ayağımın altındaki çam iğneleri yığınlarını kenara iterken. "Sakın ayağını kaldırma."

Talimatı yaşamsal eylemlerimi dahi yavaşlatmıştı sanki, soluklarım ciğerlerime uzun aralıklarla ve kesik kesik doluyordu. Arsıl doğal görünen yığını bir kenara itip eliyle hafifçe toprağı eşelediğinde ürkütücü, paslı tuzağın sivri dişleri ortaya çıktı. Tıpkı bir ayı tuzağına benziyordu.

"Bekle," dedi yanımdan kalkıp kamyonete koşarken.

Bunu söylemese bile yapabileceğim tek şey zaten beklemekti ama çaresiz hissetmiyordum, ellerimi titreten bir korku gezinmiyordu içimde. Korkmuştum elbette ama yalnızca bu kadar... Başımı eğip tuzağın sivri dişlerine rahatlıkla bakabiliyordum, o dişlerin tenime gömülüp görmek istemeyeceğim yaralara sebep olma ihtimaline rağmen kanım damarlarımda dağların arasında kıvrılıp giden sular kadar sakin akıyordu.

"Buradaki tüm tuzakları temizlemiştik," dedi asker, Arsıl'ın peşine takılıp yanıma yaklaştığı sırada. "Sınırda olsak da bize ait tarafındayız. Normalde bu bölgeye bunları koymaları yasak."

Arsıl kamyonetin arkasından aldığı kalın, demir sopayı ayağımın hemen yanına yerleştirdi.

"Parsların başkalarının kurallarına riayet etmek konusunda pek istikrarlı olmadığını biliyoruz!"

"Haklısın."

Asker, Arsıl ona bir şey söylemeden tuzağın üzerine bırakılan sopanın ucuna basıp tüm ağırlığını verdi. Arsıl da sopanın diğer yanına aynı şekilde bastığında, "Şimdi hızla yan tarafa atla," dedi pelerinimin ve elbisemin eteklerini toplayarak.

Söylediğini yaparak tuzaktan çıktım. Arsıl ve asker de birbirlerine bakarak aynı anda demir sopadan ayaklarını çekip geri sıçradı. Tuzağın sivri dişleri bir canavar ağzı gibi ortasında kalan demir sopayla birlikte gürültüyle kapandı, biraz toprak etrafa saçıldı, sopa dişlerin arasında yamuldu.

"Bu tuzaklardan ormanın her yerinde olabilir," dedim etrafıma bakarak.

Arkada kalan askerler de Arsıl'ın yanındaki askerin hemen yanında durdu.

"Hayır, yalnızca sınıra yakın kısımlarda yapabiliyorlar." Askerlerden bir tuzağın hemen dibindeki ağacın üzerindeki küçük beyaz işareti gösterdi. "Tuzak koydukları yere de bu izi bırakıyorlar."

Arkada kalan asker, "Bizim için değil bu izler," dedi. "Kendileri için koyuyorlar, eğer o tuzaklara yakalanmayacaklarını bilseler özellikle bunlara basmamız için tek bir işaret bile koymazlar."

Uzaktan duyulan araç sesleri yavaş yavaş olduğumuz yere yaklaşmaya başladığında Arsıl'ın yanındaki asker, "Haydi diğer askerler devriye gezecek. Yakalanmayın," dedi arkasındakilere işaret vererek. "Biz yerimize geçelim, siz de şu yoldan gidin. Acele edin, en geç birkaç dakika içinde burada olurlar."

Arsıl'la bir kez daha tokalaşıp veda ettikten sonra kamyonete binip onun gösterdiği yerden yola devam ettik. Devriye araçlarının dallar arasından yansıyan ışıklarının yanından geçerken karanlık, dar bir koridorda saklanmış gibiydik; görünmüyorduk ama her an fark edilebilirdik.

Askerleri geçip epeyce ilerlediğimizde, "Sınıra çok yakınız," dedim yola dikkat kesilmiş Arsıl'a dönerek. "Ama burada herhangi bir Pars

askerine dair izler yok. Ormanlarında korumalar yok mu ya da ne bileyim, bizimkisi gibi devriye gezen araçlar?"

Arsıl etrafa üstünkörü bir bakış atarak tekrar yola odaklandı.

"Orman onlar için lanetli, burada fazla vakit geçirmenin kendi ölümlerini getireceğine inanırlar."

Parslar hakkında acınası bulduğum en büyük şey buydu, şu zamanda bile bu anlamsız inanca sonuna kadar bağlıydılar.

"Bunu biliyorum. Ama onların ölümlerini getirecek asıl şey ormanlarını bir başına bırakmaları değil mi?"

Bir nefeslik bir gülüşle, "Bir başına bırakmak mı?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Ormanlarının insanları yok Helya ama tuzakları var ve bu tuzaklar az önce üzerine bastığın tuzak gibi basit, hayvan tuzağına benzer şeyler değil." Yorgun bir hâlde saçlarını karıştırıp kolunu direksiyonun üzerine bıraktı gevşekçe. "O tuzakları yalnızca Parslar aşabilir... Yani öyle tahmin ediyoruz, çünkü en eski Kaplan büyükleri bile o tuzakların ölümcül bilmecesinden uzak durmuş."

Parsların tuzaklardan hoşlandığını biliyordum ama ormanlarını askersiz koruyacak kadar gelişmiş bir sistemleri olduğu hakkında fazla bilgim yoktu.

"Yine de buradan Parsların yanına girmek bir şans olmaz mı, en azından sınırdaki askerlerle yüz yüze gelmektense..." Söylediklerim kendi kendime bir varsayımdı yalnızca.

"Eğer bir Pars değilsen onların ormanlarına girmek yerine askerlerin olduğu sınırlardan geçmeye çalışmak daha akla yatkın olur," dedi tecrübesinin olduğunu işaret eden büyük bir ciddiyet ve eminlikle. "Çünkü sınırlarda seni tutuklarlar Helya ama ormanlarında ölürsün."

İçimde filizlenen merak tohumları bir kez daha zihnimdeki soruların fitillerini ateşlemek için uzatmıştı dallarını.

"Babam da böyle miydi?"

Neyi ima ettiğimi bildiği hâlde kaşlarını çatıp göz ucuyla bana baktı.

"Nasıl?"

Beni uğraştırmasına gücenmeden, "Parslar hakkında bilgili olduğunu her zaman biliyordum," dedim. "Fakat bu... Bu fazla Arsıl, bu bilgilere yalnızca Kaplan büyükleri sahip olabilir."

"Fazla mı?" Benim ulaşılmaz gördüğüm bu bilgiyi küçümser gibi güldü kendi kendine. "Babanın neler bildiğini tahmin bile edemezsin!"

"Senin gibi mi?" dedim az önce gücenmediğim o konuya rağmen şimdiki ukalalığına tavrımı koyarak. "Yani senin hakkında bilmediğim şeyler gibi mi Arsıl Alaz?" Ona koyduğum tavrı anlayıp bir kaşını kaldırarak aynı ukalalıkla gülümsediğinde umarsızca başımı iki yana salladım. "Sanırım seni babama bu yüzden bu kadar benzetiyorum. İkiniz de öyle sırlarla dolusunuz ki; bazen her şeyimle teslim olduğum insanın aslında bir yabancı olduğunu düşünecek kadar hem de. Tahmin etmek bile imkânsıza yakın..."

Parmaklarıyla sakallarını düzeltip boynunu kaşırken aslında göründüğü o tavrın altında o kadar da rahat olmadığını anladım.

"Böyle söyleyince... Madalyonun o tarafı etkileyici görünüyor," dedi dudağının bir yanı belirsiz bir tebessümle seğirirken.

"Ya diğer tarafı?" derken neredeyse hiç aralık bırakmamıştım cümlelerimizin arasında.

İrdeledikçe altında yatan rahatsızlığı yavaş yavaş gün yüzüne çıkarıyordu.

"Bu tarafı bilmek istemezsin." Kar tanelerinin ıslattığı saçlarını bir kez daha karıştırdığında görünmeyen damlacıklar etrafa sıçradı. "Söylediklerimin arkası boş değil, ben ciddiyim."

"Keşke buna karar veren kişi ben olsaydım Arsıl..." Kurduğum cümledeki keskinliğe rağmen oldukça anlayışlı bir tını sızmıştı sesime.

Duraksadı önce, bir ağacın yanından geçerken yola dikkat kesiliyormuş gibi uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Eğer anlatsaydım... Anlatmamı deli gibi istediğin her şeyi unutmak için elinden geleni yapacağına eminim." Bir kez daha duraksadığında bu kez sözlerinden önce dudaklarına ilişen rahatsız, manidar bir tebessüm dikkat çekti. "Ah... Yemin ederim ki buna eminim."

İşi biraz şakaya vurmak ve onu rahatsız eden bu gerginliği dağıtmak adına, "Endişelenme," dedim. "Bir şeyin zihnimden silinip gitmesi için çok faza çabalamama gerek kalmaz genelde."

Gerginliği dağıtmaya çalışırken daha büyük bir gerginlik ortamı hazırladığımın farkına bile varamamıştım bu sözler ağzımdan çıktığında. Yüzündeki tüm gülümseme bir anda silindi ve yerini ürkütücü bir huzursuzluk kapladı.

"Böyle söyleme..."

İnsanlar bir şeyi batırdığını fark ettiğinde onu toparlamak için düşüncesiz adımlar atar ve daha da batırır. İşte şimdi o adımların sahibi bendim; batırmaya devam ediyordum, hem de ısrarcı bir ahmaklık ve kontrolsüz bir budalalıkla.

"Sen de biliyorsun Arsıl; ben güvenilir bir insanım, bana istediğin sırrı verebilirsin. Çünkü duyar ve sonra unuturum. Hatta bu dünyanın en güvenilir insanı olduğumu iddia edebilirim!"

Sözlerimi bitirmeme müsaade etmeden, "Bu konuyla ilgili şaka yapmandan nefret ediyorum!" diye çıkışarak susturdu beni. Bu konu onun kırmızı çizgisiydi ve ben o çizgiye art arda basmıştım.

Bazen işler işte böyle birbirine karışıyordu, alakasız konuları konuştuktan sonra bağlantısız hisler tutarsız bir bütünlük oluşturuyor ve ortaya bunun gibi çözümlenemez bir karışıklık ve beklenmedik patlamalar çıkıyordu. Biri çıkıp da ne zaman bu konuya geldiğimizi sorsa... Sanırım ona cevap veremezdim.

Bu benim joker taşımdı, ortaya hafızamla ilgili birkaç alaylı söz bırakınca hem ortamı yumuşatacağımı hem de bu hastalığı böyle küçümseyebilecek kadar cesur olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum ve her seferinde belli edeyim ya da etmeyeyim, sonuç tümüyle felaket oluyordu. Gözlerimdeki yanma hissiyle yüzümü cama çevirdim, bastırılmış ve geriye itilmiş hislerin arasında sıkışıp kaldım.

"Başka türlü bununla nasıl yaşayabilirim ki?" Sesimin çatlamasına mâni olamamam, akmamış gözyaşlarımı açık etmişti.

Araba yavaşladı ve sonunda durdu. Arsıl elime uzanıp beni kendisine döndürdü. Şu durumda gözlerine bakacak cesareti kendimde bulmak zor olsa da bakışlarına karşılık verdim, merhametle tutuşan sarı turuncu bakışlarla avuttum benliğimi. Beni kendisine çekerken hiç karşı çıkmadım, dudaklarını alnıma yasladığında pimi çekilmiş gözyaşlarım boğazıma takılıp nefesimi kesti.

"Özür dilerim Helya," dedi başını eğip kulağıma fısıldayarak. "Özür dilerim güzel karım. Nefret etmiyorum, senin yaptığın hiçbir şeyden nefret etmiyorum." Elleri boynuna yasladığım yüzümü bir tüy gibi okşadı. "Ama bunun sana hiç iyi gelmediğini de biliyorum."

Haklıydı, ben o kayıpları küçümsedikçe onlar büyüklüğünü kanıtlamak ister gibi bastırdığım tüm çaresizliği boğazıma diziyordu. Kollarımda sonlanmış o küçücük yaşamı hiç unutmayacağıma yemin ettikten sonra onun anısını nasıl bir hiçlikle anımsadığım aklıma geldiğinde beklemediğim bir anda bedenim hıçkırıklarla kısıldı. Ve yine onun kollarına, Arsıl'ın kuytusuna sığınıp kendimi tüm itiraflarımla birlikte serbest bıraktım. Başımdaki ağrı şiddetlenene kadar ağlayacak olsam bile korkmadan yanında duvarlarımdan sıyrılabildiğim adamın kollarında güçsüzlüğümü ortaya döktüm, gözyaşlarımı sildiğimde yeniden toplanmak üzere.

Amber'e geldiğimizde yakınlarda bekleyen birkaç asker, içeri girene kadar kuşkulu bakışlarla bizi izlemişti. Bir şeyler sormadıkları için şaşırmıştım açıkçası.

Girer girmez Arsıl hızlı adımlarla yukarı çıktı; nereye gittiğini tahmin etmek zor değildi, çalışma odasına çıkıyordu. Böyle düşünceli ve dalgın bakışlarla adımlarının yöneleceği çok fazla seçenek yoktu.

Ben de yukarı çıktım, kapı aralığından ışığı yansıyan çalışma odasının önünden geçip yatak odasına girdim. Komodine bıraktığım defterimi alıp odadan çıkacaktım ki duvarın dibine bırakılmış ahşap kutu dikkatimi çekti. Onu da yanıma alıp aşağı döndüm ve kendime sütlü bir kahve yaparak dükkânın en sevdiğim köşesindeki koltuklara geçtim. Yakınımdaki birkaç kitaplığın ışığını açmak ihtiyacım olan aydınlığı sağlamıştı.

Defterimi hemen yanıma bırakıp kutuyu dizlerime çektim, eski ahşap yüzeyi bir hayli yıpranmışsa da kapağı menteşeleri bile gıcırdamadan açıldı. İçindeki küçük taşların üzerinde gezdirdim parmaklarımı ve aralarından bir yüzeyi oldukça parlak, diğer yüzeyi aşınmış bir labradorit taşını, lekeli bir kan taşını ve alacalı bir turkuazı elime aldım. Bu üç taşı da kasabanın en uzak dükkânlarından almıştık. Onları diğerlerinin yanına bırakırken bu kez de küçük bir ametist parçasına ve şeffaf yeşil bir yeşim taşına uzandım. Yeşim taşının ince kıvrımlarını incelerken unuttuğum bir şey geldi aklıma. Taşları yerine bırakıp kutunun altını çevirdim, taşlar içeride tıkırdayıp kapağa düştü.

Altında her zaman var olan küçük ve yamuk bir oyuk vardı, bu kutuya ilk sahip olduğum zamandan beri bunu bir anahtar deliğine benzetirdim. Nedendir bilmem ama o oyuk bana öyle tanıdık gelirdi ki kutunun içindeki bazı taşlar bu küçük oyuğun şekline benzediği için onları buraya yerleştirmeye çalışır, hatta bunun için oldukça ciddi bir çaba sarf ederdim. Annem bunu gördüğü her seferinde hafifçe gülümser ve kutuyu asla ama asla yanımdan ayırmamam gerektiğini söylerdi, bana bırakacakları en büyük hatıranın ancak bu olabileceğini eklerdi ardından. Hâlâ nasıl bunu unutacak kadar ihmalkâr olduğumu anlayamıyordum.

Tıpkı küçük Helya gibi kutudaki taşları çıkarıp sırasıyla bu oyuğa yerleştirmeye çalıştım ve itiraf etmek gerekirse... Bu eski alışkanlıkla,

yokluğuyla fırtınasında kaldığım geçmişimin bu kez tatlı bir meltem gibi tenime sürtündüğünü hissettim.

"Bundan hiç bahsetmedin."

Bir gölge gibi koltuğun diğer yanından bana eğilmiş Arsıl'ı gördüğümde elimi göğsüme koyup korkuyla arkama yaslandım. Kendime gelene kadar irileşmiş gözlerle ona bakıp sonunda derin bir nefes alabildiğimde yanıma oturan Arsıl'ın göğsüne vurarak, "Korktum!" dedim diğer elimi kalp atışlarının dövdüğü göğsümden çekmeden.

Hoş bir gülümseme, küçük bir özür ve omuzlarımı saran kollarıyla göğsüne çekti beni.

"Dalmıştın," dedi dizlerimdeki ters çevrilmiş kutuya bakarak. Elini uzatıp parmaklarını küçük oyuğun üzerinde gezdirirken kaşları hafifçe çatıldı. "Çok tanıdık..."

Heyecanla ona döndüm.

"Öyle değil mi?" dedim bir yandan da bunu onun da fark etmesine şaşırarak. "Ben küçükken bu kutuyu babam kendisi yapmıştı, annem de bana hediye etti. O zamandan beri bu oyuk bana hep bir şeyi hatırlatmıştır ama ne olduğunu hiçbir zaman bulamadım..."

İlgiyle kaşlarını kaldırdı; konuşan herhangi birine kulak kabartmış gibi değil, gerçekten söylediklerimle ilgilendiğini gösterir gibi dinliyordu.

"Her yaş günümde içine küçük bir taş koyuyordum." Kutuyu ters çevirip içini açtım ve ona içindeki taşları gösterdim. "Bunun varlığını unutmuşum, evde bulduğumda hatırladım. Yıllardır içine tek bir taş bile koyulmadı." Kolunu biraz daha sıkıp beni iyice göğsüne yasladı ve taşları tek tek inceledi. Zift gibi kara bir oniks taşını eline aldığında, "Bu kutuya koyduğum son taştı," dedim gülümseyerek.

Taşı elinde çevirip uzun uzun incelerken güzel yüzünde göğsümü daraltan bir tebessüm belirdi.

"Bu taşı aldığın zamanı hatırlıyorum." Bakışlarını elindeki taştan çekip gözlerime kilitledi. "Seni yolda görmüştüm ve peşine takılmaktan kendimi alamamıştım." Bir kez daha güldüğünde utangaç bir şekilde bakışlarımı indirip başımı omzuna yasladım. "Sonuçta genç bir adamdım Helya ve önümden geçip giden kadın sendin..."

"Farkında bile değildim."

O an için bir şeyler hatırlamaya çalıştım, bir kez bile olsa Arsıl'ın yüzünün hafızama kazındığı bir an olmalıydı. Arsıl kolay kolay unutulabilecek bir yüz değildi, mutlaka hatırlanırdı; tabii kendini gizlemek istememişse...

"Çok zordu, emin ol." Hoş bir kahkaha armağan etti bu anımıza. "Bir yandan sana uzun uzun bakmamak için gözlerimi indirmeye çalışırken diğer yandan adımlarını takip etmek gerçekten çok zordu." O zamanları tek başına yaşıyorken benim her şeyden bihaber olmam haksızlıktı, ben de o anların hatırasına sahip olmak istiyordum. "İkinci kısmın sınırına kısmen yakın bir meydanda, değerli ve şifalı taşların satıldığı bilindik bir dükkâna girdin. Bu taşı seçtiğin anı öyle net hatırlıyorum ki..." Taşı kaldırıp parmakları arasında döndürdü. "Tıpkı böyle döndürdün parmaklarının arasında."

Zihnim anlattıklarını canlandırmaya çalışırken parmaklarım gömleğinin ince yakasıyla oyalandı.

"Daha çok var değil mi?" Yüzümü kaldırıp ona bakmak istedim, burnum sakalların kapladığı pürüzlü çenesine sürttü. "Farkında olmadığım ama dâhil olduğum daha çok an var."

Oyunbaz bir ifadeyle başını salladığında bizi sarmalayan hava gitgide hafifledi.

"Merak etme," dedi beni temin eder gibi. "Hepsi bende saklı..."

"Biliyor musun Arsıl Alaz, sorunumuz tam olarak da bu zaten!" dedim belini durterek. Başını koltuğun arkasına atıp kahkaha attığında ben de onunla birlikte gülmeye başladım. "Bilgin olsun diye söylüyorum."

dedim bir virüs gibi Arsıl'dan bana bulaşıp bir anda tüm bedenimi ele geçiren kahkahaların arasında. "Tamamen sinirlerim bozuk olduğu için gülüyorum!"

Başını kaldırıp yüzüme baktığında kahkahası yavaş yavaş sonlandı ve sonunda dudaklarında hoş bir tebessüm olarak kaldı.

"Son zamanlarda bu kadar içten güldüğünü görmemiştim." Dudaklarının kıvrıldığı noktaya zarifçe dokunup geçti. "Daha sık sinirlerini bozmalıyım demek ki..." Ona yapay bir kızgınlıkla bakıp geri çekileceğim sırada omuzlarımı tutup beni durdurdu. "Hazır gülümsüyorken bırak da biraz daha izleyeyim."

O böyle söyledikçe bastırmaya çalıştığım gülüşüm kontrolsüz bir şekilde tüm yüzüme yeniden yayılıyor ve sanki kaslarım onun sözünü dinler gibi bu gülümsemeyi yüzüme sabitliyordu. Yıllar geçse bile bana böyle baktığı her an bakışlarımı tıpkı şimdiki gibi utançla kaçıracağıma emindim.

Çenemi tutup hafifçe kaldırdı, al al olmuş yanaklarımı saklayacak tek bir köşe bile bulamayacak kadar yüz yüzeydik.

"Öyle güzelsin ki... Helya." Adım bir melodi gibi döküldü dudaklarından ve var olmayan bir melodinin notalarında gezer gibi tekrar tekrar telaffuz etti. "Helya... Ah, Helya!" Eğer şimdi dünyanın en güzel kelimesini söyleyecek olsaydım bu, ağzından dökülen ismim olurdu; sanki o benim ismim değil, onun sesinde yeniden doğmuş efsunlu bir ezgiydi. "Sana senden daha güzel bir şey söyleyemiyorum," dedi bir fısıltıyla sözlerini mühürleyerek. "Güneşin önüne neyi koyarsan koy gölgede kalıyor."

Daha özel bir şey söylemek, ruhumu doyuran bu adamın zihninde iz bırakacak kıymetli sözler bulmak istedim fakat Arsıl tüm gürültüyü cümleleriyle tüketip saf sessizliği bırakmıştı ardında; ne sesim ne de kelimelerim bu sessizliğe gölge düşürecek gürültüyü geri çağırma yanlışına düştü.

Ayağa kalktı, kitaplıkların ışıklarını tek tek kapatıp ayaklarımın dibinde durdu. Önümde eğilişini izledim, kolları bedenimin altında kıvrılıp beni kucağına çektiğinde ona zorluk çıkarmadan boynuna sarıldım ve yüzümü gömleğine yaslayıp merdivene doğru attığı adımların düzenli ritmine bıraktım kendimi.

...

Üzerimize doğan günün ilk ışıklarına ihanet etmemek adına ikimiz de odanın ışığını yakmadık, bu yüzden hemen arkamda duran adamın aynadan yansıyan yüzünü net olarak seçemiyordum.

Nemli saçlarımın arasından geçen parmakları canımı yakmamaya çalışarak aheste aheste tarıyordu saçlarımı.

"Biraz daha kurutmalıydık saçlarını." Taradığı tutamları toplayıp omzumun üzerinden bıraktı. "Hücreden geldiğimizden beri hâlâ tam olarak iyileşemedin, geceleri nasıl öksürdüğünü duyuyorum."

Başımı çevirip omzuma koyduğu elini öptüm hafifçe.

"Bugün Amber'den çıkmayacağım, içerisi de oldukça sıcak. İyice toparlanırım." Aynada bana bakan gözlerindeki hayranlığı seçebildiğimde gururlu, derin bir soluk genişletti göğsümü. Bu bakışlarına bir teşekkür olarak, "Bana hazırladığın ilacı da içeceğim," dedim. O ilacın gerçekten etkili olduğunu biliyordum ama tadı öyle ağır ve kıvamı öyle tuhaftı ki sanki bir kaşık ilaç değil de bir kaşık paslı demir yutuyordum.

Gülümseyerek saçlarımın arasına ufak bir öpücük bıraktı, saçlarımı taramaya devam ettiğinde öpücüğü saç tellerim arasında saklandı. Işığın alacalı yansımasından seçebildiğim kadar izleyebildim onu, dudakları aralandı ağır ağır ve birkaç fısıltı uğurladı.

"Saçların bir uçurumun dibini fısıldarken,
Gözlerin sisli yolun sonundaki denizlerin derinliği.
Ve kirpiklerine takılırken birkaç fırtına,
Ruhumu kayba bırakıp beklerim, alacağın son nefesimi..."

Zihnim fısıltıya karışmış cümleleri bir hazine gibi sahiplendi, içten içe kuytusuna çekilip kazandığı değerli mücevherlerini inceleyen bir korsan gibi sahiplenici bir ilgi ve heyecanla tek tek inceledi kelimeleri.

"Bu..." dedim duyduğum sözlerin kime ait olduğunu onun ağzından duyabilmek umuduyla. Dönmek istedim, omuzlarımı tutup buna mâni olarak, "Bir yerden duymuştum," diye geçiştirdi. "Aklımda kalmış."

Beni okuduğu mısralar arasında bıraktığı sırada saçlarıma tokayı takıp örgüyü omzumdan sarkıttı.

"Ben aşağıdayım sevgilim," deyip dudaklarıma bir tebessüm kondurduktan sonra yanımdan geçti ve odadan çıkıp gitti.

Aceleyle defterime koşup aklımda dönüp duran mısralardan en azından birini hatırlamayı umarak kalemi elime aldım ama çoktan unutmuştum. Bu yüzden şiirini defterime kaydedemesem de ona söylemek istediklerimi yazıp hayal kırıklığıyla defterimi kapattım.

"Arsıl Alaz... Seni kelimelerinden tanıyacak kadar seviyorum."

Şalımı güzelce başıma dolayıp elbisemin üzerine bir hırka alarak aşağı indiğimde Arsıl çoktan dükkânı açmış, siparişi için gelen birkaç müşteriyle ilgileniyordu. Daha önce dükkânda görmediğim, benden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ettiğim iki kızı kasanın önünde Arsıl'a kaçamak bakışlar atarken gördüğümde sıkıntıyla iç çekip merdivenlerden seke seke indim.

Aşağı istiflediğim kitaplarla ilgilenen Arsıl'ı arkama alıp kasaya geçtiğimde kızların hayran bakışları benimkilerle kesişti; ikisi de kızaran yanaklarıyla çabucak toparladı kendilerini, tıpkı Arsıl'a masumane bir hayranlık besleyen diğer birçok kız gibi.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedim sevecen gözükmeye çalışarak, masumane olmayanlar için bu denli sakin bir tavır içinde olmazdım.

Kızlardan biri sessiz kalarak topu diğerine attı ve o da arkadaşının kendisini yalnız bırakmasının şaşkınlığıyla Arsıl'ın olduğu yeri gösterdi.

"Sipariş ettiğimiz bir kitap vardı da gelip gelmediğini soracaktık."

Dönüp Arsıl'a baktım, arkada kalan küçük kitaplığı düzenliyordu. Bana kısa bir bakış attığında kızlara dönüp, "Ne zaman sipariş ettiniz?" dedim özellikle sessiz kalıp arkadaşını yalnız bırakan kıza bakarak.

Kız sorunun kendine geleceğini tahmin etmemiş bir hâlde anlamsız birkaç kelime geveledi önce ve sonunda, "Dün akşam," diyebildi.

"Dün mü?" dedim kaşımı kaldırıp kasaya yaslanarak. "Kızlar... Şunu bilmelisiniz ki kitapları buraya ışınlamıyorlar. Yani şehir merkezinde o teknoloji var mı bilmem ama kasabaya henüz ulaşmadı." İyice kızaran iki kıza gülümsemek için zorladım kendimi. "Sipariş verdikten sonra dükkâna bunu tedarik edebilmesi için biraz zaman tanımalısınız..."

"Tamam," dedi ilk konuşan kız, tıpkı benim gibi gülümsemeye çalışarak. "O zaman biz birkaç gün sonra yeniden geliriz."

Dudaklarımı düz bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırıp onları onayladığımı gösterir gibi kapatıp açtım gözlerimi.

"İyi işler!" diyerek kaçamak bakışlar ve hızlı adımlar eşliğinde dükkândan çıktılar.

Arsıl elindeki birkaç kitabı önünde bekleyen iki kişiye verdikten sonra kolunu yaslandığım yere koydu ve hafifçe bana döndü. Bakmasam da yüzünün aldığı muzip ifadeyi net bir şekilde hayal edebiliyordum. Yüzünü benim gibi karşıdaki kitaplıklara çevirip, "Çok tehlikeli bir kadın olduğunun farkında mısın?" dedi yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde.

Nefesimi bırakıp bunu inkâr edercesine güldüm.

"Tehlikeli mi? Oldukça sevecen yaklaşım." Kuru bir inkâr değildi, sözlerimin arkasındaydım. Yüzünü bana çevirdiğinde ben de istemsizce ona dönmüştüm.

"Sevecen mi?" Dudakları bastırdığı gülüşünün kıyısında seğirdi. "Tabii ki... Tabii ki öylesin ancak saldırmak üzere olan bir yırtıcı kadar..."

Arkamdan dolanıp kasadan çıkarken belli belirsiz kulağıma eğildi. "Ama alınma, bu hâllerine bayılıyorum. Dişlerini gösteren yırtıcıları hep çok sevimli bulmuşumdur."

Arkasını dönerken bastırmaya çalıştığı o gülüşün dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışa dönüştüğünü gördüğümde çoktan yanımdan ayrılıp depoya yönelmişti. Bir süre öylece arkasından baktıktan sonra gerçekten de sevimli göründüğümü düşündüğüm ânın ne kadar ürkütücü olduğunu anımsayarak ona hak verdim ve kendimi tutamadan başımı iki yana sallayarak gülmeye başladım.

Vakit akşamüstüne yaklaştığında Yasemin'in okuldan çıktığı zamanı bekleyip yurdun telefon numarasını çevirdim ve telefonları yeniden kesmemiş olmaları için dua ettim. Birimin telefonu bağlamasını beklerken iki kere hat kesildi fakat üçüncü arayışımda nihayet telefonu sorunsuz bir şekilde bağlayabilmişlerdi.

Onunla konuştuğum süre içinde birkaç kez neredeyse Tufan'dan bahsediyordum ki konuyu uygun bir şekilde saptırıp kırdığım potları toparlayabildim. Yurt ve okul arasında sıkılmaya başladığından yakınsa da sesi tahmin ettiğimden çok daha iyi geliyordu. Beni özlediğini ve onu görmeye gelmediğim için çok kırıldığını söyleyince durumu olabildiğince makul bir şekilde anlatmaya çalışıp ortalığın durulduğu ilk an yanına geleceğimi, hatta onu da buraya getireceğimizi söyledim. Yapısı gereği çok tavır yapamadan yumuşadı ve okulda, yurtta yaşadığı ilginç olayları anlatmaya başladı.

Konuşmayı bitirip telefonu kapattığımızda Yasemin'le konuşmanın rahatlığıyla gülümseyerek sandalyeye yaslandım. Onu görmeyi en az onun kadar istiyordum, oldukça özlemiştim ve etrafımda hâlâ hayat enerjisi yüksek kalabilen birini bulmak bana iyi geliyordu.

Önümdeki ekrana odaklanmış, bozulan internet ağını kontrol etmeye çalışıyordum. Bu aralar internet ve telefon hattı sürekli olarak kesintiye uğruyordu ve müşteriler hâliyle şikâyet etmeye başlamıştı. Sorunu çözmeme rağmen yine de kontrol etmek için birkaç şey deniyordum ki iki kişi kasanın önünde durup bana seslendi. Biri orta yaşlı, diğeri

ise ondan çok daha genç bu iki adamı tanıyordum; onları direnişçi kamplarında birçok kez görmüştüm, hatta Hasan Amca'yla epey yakın olduklarını da biliyordum.

"Arsıl buralarda mı Helya?" dedi büyük olanı.

Depoya doğru gayriihtiyari bir bakış atıp, "Bir şey mi var?" dedim engel olamadığım sorgulayıcı bakışlarımla.

"İkinci kısmın sınırındaki camilerle ilgili, yüksek eğitim merkezi ve..." Duraksadı önce, ardından gözleriyle hızla etrafı kolaçan ederek devam etti. "Sınıra yakın birkaç kampla..."

İyi şeylerin olmadığı, daha buraya girdikleri ilk saniyelerden belliydi fakat yüzlerindeki dizginlenmiş ifadeler bizi harekete geçirmek için değil, yalnızca bir şeyleri haber vermek için olduğunu gösteriyordu.

"Bir saniye," dedim kasadan çıkıp depoya yönelerek. "Çağırıyorum." Ben daha depoya inen merdivenin kapısına ulaşmamışken Arsıl kapıyı açıp hemen önümde durmuştu.

"Birkaç direnişçi geldi," dedim başımla kasayı işaret ederek. Yalnızca başını eğip kasaya baktı, sebebini sormadan yanımdan geçip yanlarına ilerledi.

Adamlar Arsıl'la samimi bir şekilde selamlaşıp tokalaştı. Yanlarına gittiğimde biraz daha geride kalıp sırtımı duvara yasladım. Lafı dolandırmadan boş mevzuları geçip asıl konuya geldiler.

"Birinci ve ikinci kısmın sınırına yakın camilerin çoğunun imamları öldürülmüş."

İki adam da sürekli olarak arkalarına bakıp kasanın yakınlarında birinin olup olmadığını kontrol ediyordu. Arsıl bu uğraşa bir son vermek için, "Bir yere oturup konuşalım," dese de aceleleri olduğunu ve burada fazla duramayacaklarını söyleyerek kabul etmediler.

"Düpedüz Kaplanların birlik olduğu alanları dağıtmaya çalışıyorlar. İnsanlar direniyor, camilerde resmî bir imam olmasa da her vakitte

oralara gidip cemaat oluyorlar..." Adam saniyelik bir zaman diliminde gözlerini kaçırıp söyleyeceklerinin yükünü hafifletmek istiyormuş gibi hızla yutkundu. "Son patlama caminin avlusunda oldu."

"İnsanlar pes etmiyor, patlamalar onları daha da hırslandırıyor," dedi diğer adam, bu sözleri sarf ederken farkında olmadan yumruklarını hırsla sıkarak genç yaşının verdiği heyecanlı öfkeyi sergiliyordu.

Diğer adam gözlerine yerleşen yıllanmış, olgun öfkesiyle sözü aldı.

"Üst eğitim merkezi dün gece eğitime ara verme kararı aldı, öğrenciler yarın sabah evlerine gönderilecek." Eğitim merkezi hava durumunun en çetin olduğu zamanlarda dahi eğitime ara vermez, verse bile öğrencileri kampüsten çıkarmazdı. Öğrenciler için evlerine gitmek ancak kesin olarak belirlenmiş tatil zamanlarında ve yaz dönemlerinde söz konusu olurdu. "Kampüsün tüm faaliyetlerini geçici bir süre için tamamen durduracaklar. Oraya bir saldırı düzenlenmesi çok olası görünüyor, bunun için önlemler alınsa da insanlar iyice tedirgin olacak."

Arsıl anlatılanlar hakkında yorum yapmaktansa gözlerinin dalmasına sebep olan düşüncelerin arasında yalnızca duyduklarını dikkat ve ciddiyetle dinliyordu. Adam asıl konuya geldiğini belirtir gibi hafifçe boğazını temizledi, bir kez daha kontrol etti kasanın etrafını.

"Hasan Abi bu evlilik işini bir an önce halletmemiz gerektiğini de söylememizi istedi Arsıl."

Söylenenler kulaklarıma ulaşır ulaşmaz aniden gelen bu ağırlıkla sırtım kamburlaştı, zihnimin karşısında bir savaşçı gibi durup bencillikten doğan her düşünceyi katletmek üzere düşmanca gözledim düşüncelerimi.

"Vaktimiz iyice daralıyor, savaş yaklaştı fakat elimizde ne kanıt olarak liderin soy ağacını tamamlayacak bir şey var ne de Kaplan Mührü. Zor durumda kalabiliriz ama harekete geçmek için geç kalırsak da başka şansımız kalmayabilir, bu yüzden bu işi bir an önce halletmeliyiz."

Arsıl bakışlarını daldığı noktadan bir an bile çekmedi, çenesine yasladığı eliyle yavaş yavaş parmaklarının altındaki sakal tutamlarıyla oynadı.

"Sizden birkaç gün istiyorum." Karşısındaki adama baktı. "Bu sürenin sonunda dediğiniz gibi olacak ama şimdilik birkaç güne ihtiyacım var."

Arsıl'ın kabullenişinin içimde açtığı yarayı birbirine bastırdığım dudaklarımın arasında gizlemeye çalıştım, yüzümdeki ifadeyi ifadesizliğe sakladım; elbisemin bir köşesini parmaklarımın arasına doladım, tepkisizliğimden verilebilecek tüm açıkları kapadım.

"Tamam o hâlde." İki adam da gitmek için hareketlendi. "Eğer ana kampa gelirseniz şafak sökmeden önce içeri girmeye çalışın, gün doğduktan sonra oralarda çok asker dolaşıyor. Şu an için fark edilmemek asıl önceliğimiz..."

Arsıl yavaşça başını eğdi söylediklerine karşı; adamlar, "Allah'a emanet olun," diyerek dükkândan çıkıp gitti.

"Sence de..." dedim hâlâ olduğu yerde, düşünceli bakışlarıyla dikilen Arsıl'a bakarak. "Parsların hepsini öldürmeli miyiz? Sence de hiçbiri merhameti hak etmiyor mu?"

Çünkü bazen... Bazen gerçekten içimde bastırılamaz bir vahşet duygusu beliriyordu; okumu alıp acımasızca her birinin kalbini tek tek delmek, canlarını verirken akan kanlarını izlemek ve öfkemi bu kanla doyurmak istiyordum.

"Kastettiğin şey bir soykırım mı yani?" dediğinde düşüncelerim öyle kana bulanmıştı ki Arsıl'a bir soru sorduğumu bile unutuvermiştim.

Soykırım... Böyle net bir şekilde telaffuz edildiğinde tüm o vahşi düşüncelerin yanında içimi acıtan vicdan tohumları yeşeriyordu.

"Sanırım..." diyebildim bu kör, katıksız öfkemden bir an için utanç duyarak.

"Buna sen karar ver." Bu kısa cümlenin söylenecek yeni sözlere kapı aralayacağını işaret edercesine duraksadı ve kendisine düşünmek için kısa bir süre verdi. Ardından Arapçasından okuduğu ayet, verilebilecek en güzel cevabı daha anlamı anlaşılmadan bile vermişti sanki. Okuduklarının mealiyle devam ederek noktaladı sözlerini.

"Allah, sizinle dininizden ötürü savaşmayanlara (dininizi yaşadığınız için sizlere saygı gösterenlere), sizi yurtlarınızdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten ve onlara adaletli davranmaktan menetmez. Çünkü Allah, adil olanları sever. (Mümtehine/8)"

Okuduğu ayetin zihnimdeki oyuklara sızıp tamamlayamadığım eksikleri doldurması için daha fazla üstüme gelmedi, yanımdan geçmeden önce durup başını eğdi.

"Sen doğruyu bulacak kadar akıllı bir kadınsın; akıllı ve adaletli." Parmakları elimin üzerine dokunup geçti, arkasını dönüp kitaplıkların arasında kayboldu.

"Zor..." dedim kendi kendime. "Çok zor..." Ailemin, halkımın, huzurumun katili olanların ırkından gelmiş insanlara adil davranmak çok zor... Nefretin körlüğü bize yasaktı, emredilmiş adaleti ezip geçtikten sonra verdiğimiz savaşın bir cinayetten ne farkı kalacaktı ki? Bunun cevabı zaten verilmişti; *hiç*. Hiçbir farkı kalmayacaktı. Kılıcı tuttuğumuz el bile adaleti öğrenmeden kalkmayacaktı; yoksa hakkı savunan askerler değil, katiller olacaktık. Büyük bir imtihandı bu ve en büyük duam bu zulmü yıkmak için silahlarımı kuşandığımda imtihanımı karşıma değil, yanıma alacak cesareti gösterebilmekti.

Kasaya geçip defterimi açtım, sonra vazgeçip kapattım ve bir kenara ittim. Birkaç müşteriyle ilgilendikten sonra boynumda asılı zinciri çekip şalımın altından çıkardım ve ucundaki kehribarı parmaklarımın arasına aldım. Zinciri çekiştirip kolyemi görmek için çabaladım, fazla asıldığım için küçük bir *çıt* sesi eşliğinde zincir parmaklarımın arasına bırakmıştı kendini. Yeni bir şey değildi; bu zinciri öyle çok koparmıştım ki, tam da şimdi yaptığım gibi... Kaç kere tamir ettiğimin sayısını hatırlamıyordum bile.

Kolyemi avucuma alıp kehribarı işaret ve başparmağım arasına sıkıştırarak göz hizama gelecek kadar kaldırdım. Işığı arkasına alan kehribar ansızın alev alan bir ateş gibi turuncu çatlakların arasından sarı bir ışıltıyla parladı, ışıltı bir boya gibi elimin üzerine yansıdı.

Kolyemin kıvrım ve kırık gibi görünen köşelerini, tıpkı Arsıl'ın avuç içlerindeki derin yara izini ve çevresindeki dağınık diğer izleri bildiğim gibi ezbere biliyordum. Küçüklüğümden beri hiçbir zaman aklıma gelmeyen fakat ona her baktığımda bir şeye kesin olarak benzediğini düşünmeme sebep olan o his bu kez taptaze bir anımsamayla aklımı kurcaladı.

Gözlerimi hafifçe kısıp tanıdığım şekli tekrar tekrar inceledim. Bu benzerlik aklımın bana oynadığı bir oyun muydu, yoksa apaçık bir gerçek mi? Peki bu konu bu kadar önemli miydi, yoksa bilinçaltımda küçüklüğümden kalmış bir alışkanlığın zihnimi oyalaması mıydı? Bu... Olabilir miydi?

Hızla ayağa kalkıp dün gece oturduğumuz koltuklara ilerledim. Dün kutuyu inceledikten sonra onu bir yere kaldırmıştım ama... Etrafıma bakarken Arsıl'ın beni kucağına alıp yukarı çıkardığı anı hatırladım. Hızla merdivenlere koştum, basamakları ikişer ikişer tırmanarak Amber'in bize ait kısmına ulaştım, cebimden anahtarı çıkardığımda vücudumun bu düşünceye karşı verdiği tepki ellerimi titretecek düzeydeydi.

Yatak odasına girdiğimde ahşap kutuyu bulmak için etrafı aramaya başladım. Buraya bir yere koyduğumdan emindim ama öylece bir yere bırakmadığımı da biliyordum. Çantamı kenara itip dolabın üzerine elimi uzatarak orayı bile kontrol ettim.

Tüm gün bu şekilde sonlandı. Saatler geçtikçe aslında heyecanına kapıldığım bu düşüncenin o kadar da önemli bir fikir olmadığını, hatta oldukça komik ve basit olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yine de bu merakımı tatmin etmekten bir türlü vazgeçemedim.

Arsıl çalışma odasında birkaç kitabın arasında kaybolmuşken ben de köşedeki koltuğa iyice sinmiş, parmağımda kolyemin zincirini çevirerek kutunun olabileceği olası yerleri bilmem kaçıncı kez aklımdan geçiriyordum. Sıra dışı hafıza kayıplarımdan sonra nefret ettiğim bir şey varsa bu da oldukça sıradan olan hafıza kayıplarımdı; her insanın yaşadığı unutkanlıklardan olanları.

"Hiçbir yerde yok," dedim başımı koltuğun arkasına yaslayıp bıkkınlıkla nefesimi bırakırken. "Kesin aklıma bile gelmeyecek bir yere koydum!"

"Tüm gün yana yakıla aradığın o şey neydi Helya?" Başını kitaplardan kaldırmış, ilgiyle bana bakıyordu.

"Şu ahşap kutu..." dedim neredeyse pes etmiş bir hâlde. "Hani dün içindeki taşlar hakkında konuşmuştuk."

Arsıl yavaşça kaşlarını çattı ve gözlerini bana dikip çattığı kaşlarından birini kaldırdı.

"Aklına gelmiyor mu gerçekten?" Gerilen kaşlarına rağmen yüzü her an bir tebessüme kapılıp gidecek gibiydi.

"Evet!" dedim kendime sinirlenerek. "Hep böyle yapıyorum, öyle bir yere koyuyorum ki bir daha aradığımda asla bulamıyorum!"

Belirsizce gülümseyip arkasına yaslandı, bir elini çenesine dayayıp burnunun ucuyla masanın bir köşesini işaret etti.

"Belki de aklına ilk gelmesi gereken yer olduğunu düşündüğün için ummadığın bir yere koymuşsundur." İşaret ettiği yeri takip ederek masanın köşesini buldu bakışlarım. Birkaç kitabın altındaki ahşap kutu alay eder gibi bana bakıyordu.

"Orada mıydı?" dedim hayretle. "İmkânsız, bu odayı aradım! Oraya da bakmıştım sanki." Cümlenin sonuna doğru sesim iyice kısıldı ve sesimdeki bu oynama aslında bakmadığımın bir itirafıydı.

Uzanıp kutuyu aldı, kalkıp yanıma gelirken parmağımda döndürdüğüm kolyeyi avucuma sıkıştırıp onu bekledim, dizlerinin üzerinde çöküp kutuyu bana uzattı.

"Bazen gözünün önünde olan şeyler aslında en görünmez olanlardır."

En görünmez olanları... Annem bu kolyeyi boynuma taktığında neredeyse bu cümlelerin aynısını söylemişti bana.

"Helya en görünmez olanı gör güzel kızım; yani her zaman gözünün önünde olanları."

Bunun apaçık bir işaret olmadığını kim söyleyebilirdi ki, annem ahşap kutuyla bu kolyeyi aynı gün vermişti bana ve bu sözler... Zihnim nasıl aynı anda hem bir kaosun kıyısında hem de sonuca bu kadar yakın olabiliyordu?

Kutuyu ters çevirdiğimde içerideki taşlar tok seslerle kapağa çarptı. Parmağımı kutunun altındaki küçük oyuğun üzerinde gezdirirken bu benzerliği bunca sene boyunca nasıl anlayamadığıma şaşırıyordum. Hâlbuki her zaman gözlerimin önündeydi.

Elime dolanan kolyeden zinciri çıkarıp koltuğun kolçağına bıraktım ve kehribar kolyemi dikkatlice oyuğun üzerine bıraktım. Arsıl ne yaptığımı fark ettiğinde tıpkı ışığın vurduğu kehribar kolyem gibi gözlerindeki kehribar da tuhaf bir ışıltıyla tutuştu. Elini oyuğun üzerinde duran kolyeme bastırıp kehribarı oyuğa yerleştirdi. Göğsüm heyecanla kasıldı ve senelerdir eksik kalan oyuğun nasıl bir bütün hâlinde tamamlandığını izlemek için kendime biraz zaman verdim fakat verdiğim zamanın sonunda bekleyen hayal kırıklığını fark edememiştim. Gerçeklik, üzerime yıkılan bir duvar gibi önümdeki bu şeyin getirdiği cevabın yalnızca bir hiçlikten ibaret olduğunu göstermişti.

"Bu muydu şimdi?" Bozulan sinirlerimin esiri olarak kendi kendime gülmeye başladım. "Bütün gün bunu düşündüm Arsıl, şimdi düşündüğüm şey gerçekleşti ve elimde bir hiçten fazlası yok!" Başımı umutsuzca iki yana sallayıp kutuyu sinirle kucağımdan ittim. "Aklımı yitiriyorum! Ya da iyice çocuklaştım, bir sonuç elde edebilecekmiş gibi tüm gün aklımı bu saçma şeyle kurcaladım; bunca önemli şey varken tıpkı bir çocuk gibi..."

"Helya!" Arsıl ittiğim kutuyu tutup bir kez daha ismimi söyleyerek dikkatimi çekmeye çalıştı. "Dur bir dakika lütfen, biraz sakin ol."

Beni avutmasına gerek olmayacak kadar anlamsız bir konu olduğunu söylemek için ona dönmüştüm ki yüzündeki ifadede ne bir avutma ne de buna benzer başka bir şey bulabildim. Aslında... Yüzünde düpedüz bir hayranlık vardı.

"Arsıl?" Ne olduğunu öğrenme umuduyla parmaklarını kutunun üzerinde dolaştırdığı yere bakmaya çalıştım.

"Bu..." Hayran bakışları bir gülüşle kısıldı ve işler daha da tuhaflaşma yönünde hızla ilerlemeye başladı. "Muazzam!"

Cümlesini tamamlayan kelime işte buydu, *muazzam*. Bu kelime Arsıl Alaz'ın dudaklarından dökülürken eğer bana aklımı çelecek güzel sözlerini söylemiyorsa, işte o zaman gerçekten ortada muazzam bir şeyler olurdu.

Ona ne olduğunu sormak için doğrulduğumda kutuyu bana uzatarak, "Bak şimdi," dedi gözlerini bir an için bile kutudan ayırmadan. Kehribar kolyemin üzerindeki parmağını iyice bastırıp doksan derecelik bir açıyla sağa çevirdi, tıpkı bir anahtar gibi ve kutuyu bir arada tutan parçaların birleşim yeri olduğunu sandığım ince çizgi, ekmek kızartma makinesindeki ekmekler gibi kutunun üst kısmını birkaç santim yukarı attı. Arsıl, "Tahmin etmeliydim, daha önce bunun bir benzerini yapığını görmüştüm!" dediğinde babamdan bahsettiğini anlamak çok zor değildi.

Kutunun üst kısmını tutup hafifçe kaldırdı; burası benim bu zamana kadar kutunun gördüğüm kısmıydı, taşları içine koyduğum yer. Arsıl kutunun üst kısmını çıkararak dikkatlice yere bırakıp alt kısmını bana doğru kaldırdığında, şu bir dakika içinde gerçekleşen şeylerin şaşkınlığını henüz üzerimden atamamışken kutunun tabanının gizli bir bölme gibi kullanıldığını görmüştüm.

Küçük, en fazla birkaç santimlik bir yüksekliği olan bu gizli bölmenin içinde katlanıp parşömen gibi sarılmış birçok eski, sararmış kâğıt duruyordu. Arsıl kâğıtların ne olduğunu biliyormuşçasına hayret ve mutlulukla başını arkaya atıp gülmeye başladı.

"İşte buradalar!" Az önce zafer bayrağını kaldırmış gibi derin bir nefes bıraktı ve kendine gelmeye çalışır gibi başını hızla iki yana sallayıp kâğıtları eline aldı.

Kâğıtlar kutunun içinden çıktığında en altta kalan koyu kırmızı kadife bir yüzey açığa çıktı. Arsıl kâğıtların hepsini kutudan çıkardığında bunun sıradan bir yüzey değil, sağlam bir kese olduğunu gördük. Tüyerine oturuyormuş gibi memnun, heyecanlı ve emindi. Onu ilk kez böyle görmüştüm. haflıklar birbiri peşinde koşarken Arsıl sanki hayal ettiği tüm taşlar

Ne kâğıtları açtı ne de kadife keseye uzandı. Tüm kutuyu bir kenara koyarak, "Burada bekle," dedi yalnızca ve arkasını dönüp çalışma masasına gitti. Önündeki kitapları kenara çekip en alttan aldığı fotoğraflarla yanıma döndü. "Şimdi bu fotoğraflara dikkatlice bak."

Dedem, babaannem ve babamın olduğu fotoğraflardı bunlar; bunu evime gittiğimde bulmuş ve incelemeden öylece yanıma almıştım. Arsıl'ın bunları ne zaman benden aldığını bile hatırlamıyordum.

"Helya görüyor musun?"

Fotoğrafları tek tek gösterdi bana ve işaret parmağı her fotoğrafta babamın olduğu tarafa dokunup geçti onu öne çıkarır gibi. Hepsinde babam çok küçük yaştaydı, babaannem ve dedem de epeyce gençti, kasaba meydanında çekilmişlerdi fakat... Fakat bu fotoğraflar eksikti, hem de tümü.

"Bu fotoğraflarda babaannen, deden ve baban var."

"Amcam yok," dedim zaten bunu ima ettiğini sonradan fark ederek.

"Yok, hem de hiçbirinde. Tıpkı o zamanlar hayatlarında yokmuş gibi..."

Neden ve nasıl sorularının cevaplarına aç bir hâlde, bir şeylerin ortaya çıkacağının garantilendiği şu anda bir karmaşanın ardında gizli gerçeklerin saklandığını görüyordum; görüyordum fakat gerçekleri çıplak gözle görmek onların gölgelerini seçmek kadar kolay değildi.

Arsıl kutudan çıkan katlı kâğıtları tek tek açtı ve sonunda istediğini bulmuş gibi elindeki iki sarı kâğıdı bana çevirerek, "Doğum belgeleri," dedi. "Günlerdir bunları arıyordum ama baban onları zaten sana vermiş. Hem de hepsi burada." Bana çevirdi kâğıtları. "Babaannen ve dedenin evlendiği yılı biliyor musun?"

Tüm zihnimi boş bir uyuşuklukla temizleyerek ondan geleceklere açtım algılarımı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Söylemektense yerinden kalkıp masasının başına geçti. "Burada bir yerde olmalı. Sana göstermeliyim." Önüne yığılmış kitapların arasından bir kâğıt çekip yanıma döndü ve eski, yazıları solmuş sarı kâğıdı ellerime tutuşturdu. "İşte burada..." Elimdeki kâğıtta yazan tarihe baktığım sırada bir başka kâğıt daha bıraktı önüme. "Ve bu da amcanın doğum kâğıdı."

İkisini de kaldırıp aralarında kurulması gereken bağı anlayabilmek için bakışlarımı Arsıl'a dikerek ondan yardım istedim. Bunu bekliyordu sanki, sabırsızdı.

İki kâğıdın da farklı kısımlarını işaret ederek, "Amcan, babaannen ve deden evlenmeden önce doğmuş," dedi. "Ve bu kesinlikle gayrimeşru bir ihtimali doğurmuyor, çünkü amcanın doğum belgesinde yazan gerçek soy ismi dedeninki değil."

Hayatım boyunca doğru bildiğim şeylerin tepetaklak olması için birkaç satır yazının yeterli olması yaşadıklarıma güvencimi zedelerken, önüme koyulduğu hâlde henüz algılayamadığım gerçekle ne yapacağımı bilmediğim için tepkisiz bir vaziyette Arsıl'ın bana bakan gözlerine bakıyordum.

"Yani amcam aslında..." Konuşmayı yeni öğrenmiş bir çocuğun cümleleri toparlarken yaşadığı güçlük vardı dilimin ucunda. "Amcam değil, o..."

Arsıl gözlerini açıp kapayarak sözlerimi doğruladı.

"Amcan, babanın kardeşi değil; dedenin himaye ettiği bir çocuktu."

Dudaklarım sorulara aralanma arzusu ve cevapsızlık korkusuyla şid-detle titrerken kaskatı kesilmiş çenem hiçbir kelime için gevşeyemedi. Sözlerinin altındaki keskin eminlik Arsıl'ın bu konuyu öğrendiği ânın şu an olmadığına, bunun bir altyapısı olduğuna işaret ediyordu. Buna güvenerek ona bir şeyler sormak için yanıp tutuşuyordum, alnımda biriken küçük ter damlacıkları dahi tenime sabırsızlıkla tutunuyordu.

"Sorma Helya," dedi Arsıl sorularımı bastırarak. "Şu an hiçbir soruna cevap bulamayacağız ama yemin ederim ki ihtiyaç duyduğun tüm ce-vapları bir gün sana bulacağım inşallah. Aklımda ihtimaller var, emin değilim ama var. Şimdilik emin olduğum tek şey... Amcanın dedenin çocuğu olmadığı."

Tüm çıplaklığıyla önümde kalakalmış sonuca karşı hayretle sarsıldı bedenim. Dilim yarım, eksik cümlelere dönecek mecali dahi zor bu-luyordu.

"O hâlde..."

Boğazıma takılmış bir nefesi serbest bırakır gibi soluklandığımda ciğerlerime dolan o nefesi göğsüme düğümleyecek sözleri fısıldadı.

"Liderin kızı sensin Helya Alaz!"

Kadife keseye uzanıp lif lif ayrılmış düşüncelerimi bir darbeyle daha dağıtır gibi kesenin bağını çözdü. Sözlerine devam etmek için dudak-larını aralayıp kesenin içindeki şeyi önüme uzatacağı sırada korkuy-la gözlerimi sımsıkı kapayıp göreceğim her şeyin yerini karanlıkla değiştim fakat kulaklarıma ulaşan sözlerinin önüne geçmeye gücüm yetmemişti.

"Ve bu da... Dedenin babana ve babanın da sana bıraktığı Kaplan Mührü."

16.01 ŞÜPHE

"Dokundu mühür mürekkep ve kâğıda.
Damlamış kan gümüş yakuta,
Biraz mürekkep parmak uçlarımda.
Ve dirseklerime bulaşmış orman,
Avını izleyen bir kaplanın soluğunda."

Eski bir tekerleme... Kaplan Mührü'nü anlatan en bilindik sözlerdi bunlar, kasabadaki küçük çocuklar oyun oynarken tekrar edip dururdu; neredeyse hepsi Kaplan Mührü efsanesini duyduğu ilk andan itibaren her yerden bir şey öğrenmeye çalışırdı. Daha küçük yaşta olanları yalnızca bu tekerlemeyi dillerine dolar, diğerleri ise anne babalarına sorular sorardı; ben ise gizli gizli babamın kitaplarını, defterlerini okumaya çalışırdım.

Herkesten daha çok şey bilirdim mühür hakkında. Genişçe, büyük bir tutamacı vardı, tutamacın üzerinde de kan kırmızısı bir yakut. Kâğıda damlamış mumda bıraktığı izin aynısı yakutu bir kafes gibi saran gümüşe sarmal sarmal işlenmişti. Çemberin ortasından geçmiş keskin bir ok, eski bir ağacın dolambaçlı kökleri gibi her yere dolanmış sarmallar... Ardında bıraktığı ince, eşsiz iz buydu.

"Bir çember; bizi içinde kaybetmeye aç, bu hayat döngüsünü simgeleyen. Çemberin içinden boydan boya geçmiş bir ok; dönüp duran bu hayatta ancak dimdik, erdemli, gerildiği yaya teslim fakat hedefinde iradeli ve sarsılmaz bir inançla durulduğu takdirde başa çıkılacağını anlatan bir ok."

Babamın defterindeki bu satırlar hâlâ kelimesi kelimesine zihnimde ve... Ve ellerim titriyor. Titriyor; çünkü parmaklarımın arasındaki bu ağırlık çocukken ezberlediğim tekerlemeye, babamın defterlerinde ki satırlara, eski kitapların sararmış sayfalarına konu olmuş; savaş fermanlarına son noktayı koymuş, efsanelerle konuşulup yüzyıllarca saklanmış Kaplan Mührü'ne ait. Onu ellerimde tutuyorum...

Babamdan dinlediğim kan kırmızı yakutun soğukluğu başparmağıma, yakutun üzerindeki ok ve çemberin çevresine işlenmiş sarmal işlemeli gümüş eklemlerime dokunuyor; defalarca mumla gömülmüş mühür parmaklarımın ucuna değiyor. Ellerimin arasından kayıp düşmesinden ne kadar korkuyorsam onu tutup sıkıca kavramaktan da o kadar korkuyorum.

Bakışlarımı Arsıl'a diktim, mührü titreyen ellerimden çekip alması için çaresizce bekledim fakat suskunluğa bürünmüş, gözlerine yerleşmiş sessiz kelimelerle cesaretlendiriyordu beni. Sonunda parmaklarım ellerimden bedenime yayılan titremeden sıyrılıp gümüş tutamacı yavaşça kavradı. Bir nefes ciğerlerime ulaşmadan can verdi, cesedi bir yumru olup takılıp kaldı boğazımda. Ellerimde tuttuğum şey bir sayıştı, yüzlerce yıldı, bir sır gibi gizlenmiş mirastı; düşündükçe ağırlığı biniyordu kollarıma.

Kekelenmiş birkaç cümleye aralandı dudaklarım.

"Arsıl bunu benim için kaldırır mısın? Ben... Hazır değilim."

Israrcı olmadı. Gözlerindeki hayranlığın üzerimde bıraktığı etkiyi yumuşatan şefkatli, nahif bakışlarıyla elini uzattı. Avuçlarımdaki ağırlığı aldığında tonlarca kiloluk yükün altından çıkmışçasına derin bir nefesle yatıştırdım kalp atışlarımı. Mührü kadife keseye bıraktı, yanımdan kalkıp kutuyu beraberinde alarak masanın arkasına geçti. Elindekileri görmüyordum ama yine de benim için çekmeceyi açıp tümünü bakışlarımdan sakladı. Ellerini masanın üzerine bıraktığında gözlerimi bana sunduğu güvene karşı kapatıp düşüncelerimi aklımın kapılarını zorlayan geçmişe açtım.

Yeni kesilmiş ahşabın keskin kokusu evin içini dahi kapladığı sırada, annem elindeki kutuyla verandaya çıkıp pencerenin kenarına kollarını yaslamış küçük Helya'nın yanına ulaşmıştı.

Çok sevdiği toprak rengi şalını gelişigüzel düzeltip pencerenin önünde dizleri üzerine çökmüştü, ondaki bu güçlü zarafet beni her zaman ona hayran bırakırdı. Göğsüne bastırdığı, babamın yeni yaptığı ahşap kutu; elbisesinde ince bir toz tabakası bırakmıştı. Saçlarımı okşadığında kolumu uzatıp elimle silkeledim üzerindeki tozları; annem de kutuyu bana verip, "Senin için," demişti o kıymetli gülümsemelerinden birini armağan ederek.

Kutuyu ondan aldığımda elimdekinin neye benzediğinden çok annemden bir hediye almış olmakla ilgilenmiştim.

"Baban bunu bizim için yaptı," diyerek devam etmişti. "Fakat şimdi ikimiz de buna sahip olacak en doğru kişinin sen olduğundan eminiz..." Başını eğip elini ensesine götürmüş ve kendimi bildim bileli boynunda salınıp duran kehribar kolyesini çıkarıp, "Bu da artık senin," demişti. Ben annemden hediyeler almanın ve yıllarca tenine düşen sarı kızıl ışıltılarını izlediğim o kehribar kolyenin büyüsüne kapılmışken annem asla aklımdan çıkmasını istemiyormuş gibi defalarca tekrar etmişti söylediği cümleleri. "Sırların cevaplarını önce içinde ara." Uzanıp kolyeyi boynuma takmıştı. "Ve Helya... En görünmez olanı gör güzel kızım, yani her zaman gözünün önünde olanları."

Görüntüler, anılar yavaş yavaş şekilsizleşti; veranda eridi, annem silikleşti, yüzümüze vuran gün ışığı bir hamur gibi yoğrulup tüm o hatırayı içine katarak yeni bir hatıranın şekline büründü.

Babam yanımdaydı bu kez ve ben epey olgunlaşmıştım; kutuya en son koyduğum taşı aldığım o yaş günümdü, son kez aileme sahip olduğum o yaş günüm.

Aynanın karşısında şalımı başıma dolamak için çabalarken babam aralık kapımın hemen ardından başını uzatarak içeri girmek için izin iste-

mişti. Gülümseyerek girmesini söylemiştim. Doğum günüm olduğu için kasabaya inip kendime bir taş bulacak ve biraz pazarı dolaşacaktım.

Babam içeri girip kamyoneti almam için anahtarları masama bırakmış ve bir süre beklemişti, odadan çıkmayıp sessizce arkada beklediğinde bana söyleyecek şeyleri olduğunu anlamıştım. Hava kararmadan evde olmamı tembihlemişti, sonra elini masamdaki kutuda gezdirip, tüylerimi ürperten bir gerçeklikle, "İnşallah sana gerçekleri göstermek için ömrümüz yeter," demişti. "Fakat eğer ki olamazsak... Hiçbir zaman aramayı, araştırmayı ve gerçeğin peşini bırakma. Sana bıraktıklarımızı sakın ama sakın bırakma Helya ve asla elindekilere içi boş hatıralar olarak bakma."

Hayatımın her ânı sayamayacağım kadar çok ipucuyla örülüydü, annemle babam birini atlasam diğerine takılmamın kaçınılmaz olduğu bilgiler bırakmıştı önüme fakat ölümler ve kayıplar önüme çıkan her ipucunu bacaklarıma çarpan otlar gibi çiğneyip geçmeme sebep olmuştu. Annemle babamın gözümün önüne koyduğu her şeyi, onların yokluğunda kapıldığım karanlığa dalarak görmezden gelmiştim.

Saatlerce, hatta günlerce orada hareketsiz bir vaziyette oturup olayları sindirmeye, geçmişten gelen anılarla yapbozu tekrar tekrar bozup birleştirmeye çalışmak bana bir kademe dahi ilerleme sağlamayacaktı. Bu yüzden hatıralardan silkinerek karşımdaki masada gözlerini bana dikip ses çıkarmasam yıllarca bana bakabilecekmiş gibi duran adama çevirdim yüzümü.

"Bu çok..." Gözlerimdeki kuraklığa rağmen çatallaşmış sesimle daha başlamadan kesildi söyleyeceklerim ama yine de bir gayretle sonunu getirdim. "Tuhaf..."

Gözlerindeki hayranlığın ilk andaki harlı yangını ehlileşmiş, içimi ısıtan dingin bir aleve dönüşmüştü.

"Tuhaf..." dedi bu kelimeyi garipser gibi. Yüzünde, kendime haksızlık ettiğimi söylediği zamanlardaki ifade belirmişti. "Ben daha çok muazzam derdim. Ama pek tabii kelime tercihinde özgürsün."

Muazzam mı? Tüm korkularıma meydan okur gibi ortaya atılacak en iddialı kelimeydi bu ve ben şimdilik meydan okumaktan çok kaçmak istiyordum.

"Annemle babam önüme öyle çok ipucu bırakmış ki..." dedim böylesine bir körlüğü kabullenmek istemiyor gibi. "Fakat onların yokluğunda bu ipuçlarını birleştirecek görüye sahip değildim." Cümlelerimin arasına girmeme nezaketini göstermiş Arsıl'a minnetle baktım. "Sanırım sen olmasan bunu asla öğrenemezdim. Baksana, her şey öylece önümdeyken bile göremedim."

İçtenliğimi kabul etti, minnetimi geri çevirdi.

"Ben yalnızca bir vesileyim, lütfen bunu unutma."

Haklı olsa bile ona teşekkür etmeme izin vermemesi haksızlıktı.

"O kutunun varlığını bile unutmuştum." Çekmecemin dibine itilmiş bir kutu belki yıllarca, belki de hiçbir zaman fark edilmeyebilirdi. "Eve gittiğimde çekmecemi açtım, şans eseri o kutu dikkatimi çekti ve..."

Bana dikilmiş gözleri kısıldı yavaşça, beraberinde kaşları çatıldı ve sarf ettiğim sözleri reddeder gibi iki yana salladı başını.

"Şans eseri mi?" Tatsız bir lokmayı ağzının içinde döndürür gibi ekşitti yüzünü. "Ne zamandır böyle kötü sözler kullanmaya başladın?" Evrenin muhteşem bir düzen üzerindeki işleyişine karşı bir şeylere tesadüfi denmesini bir hakaret, hatta belki küfür kabul ederdi.

Yaptığım hatanın hoşuma gitmediğini göstererek, "Özür dilerim," dedim. "Bir an için söyleyecek bir şey bulamadım." Yaşadıklarımı tesadüfe indirgemenin nasıl bir hakaret olduğunun oldukça bilincindeydim elbette, sadece ağzımdan çıkan sözlere bile yabancı olacak kadar afallamıştım. "Bizi nelerin beklediğini bilmiyoruz; nasıl büyük bir yangın, nasıl yıkıcı bir fırtınanın eşiğindeyiz ve karşısında durduğumuz bu şeyin en önemli noktası eve gittiğim bir zamanda çekmecemi açıp o kutuyu fark etmemle ortaya çıkıyor. Yalnızca çok... Çok olağanüstü!"

"Bizim için olağanüstü... Ama O'nun için değil."

Oturduğu yerden yavaşça doğruldu, masanın yanından geçip yanıma gelirken kısa bir ayet okuyarak doldurdu adımlarını. Dizlerinin üzerine çöküp ellerimi avuçlarına sakladı.

"Şüphesiz biz, her şeyi bir kader (hikmetli bir ölçü) ile yarattık. (Kamer/49)"

Okuduğu ayetin mealiydi bu, Arsıl'ın aklından hiç çıkmadığını bildiğim ayetlerdendi. Ne diyebilirdim ki? Yine bir cevapla susturmuştu fuzuli cümleleri. Sıradan görünen küçük bir ânın hangi büyük anlara on ayak olacağını yalnızca o anların yaratıcısı bilebilirdi. Bu, kaderdi.

"Kutuyu mu düşüneceksin tüm gece?" dedi konuyu başka bir yöne çekerek. Avuçlarının içinde güvende olan ellerime bakıp hissettiğim, düşündüğüm her şeyin beni sıkıştırdığı köşede yalnızca iç çektim. "Ne olduğunu söyle bana Helya."

"Bu çok büyük..." Üzerimdeki ölü durgunluk Arsıl'ın dinç, inançlı tavrının yanında nahoş bir yavanlıkla sırıtıyordu. "Ben ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tükenmiş gibiyim Arsıl, olanlar beni aşıyor. Bu bir güç, büyük bir güç... Fakat ben âciz hissediyorum."

Üzerimdeki kasıtsız kayıtsızlığa rağmen bana hâlâ şefkat ve anlayışla bakabildiği için mutluydum. Dizlerinin üzerinden kalkıp yanımdaki küçük boşluğa yöneldiğinde koltuğun kenarına sıkışıp onun için yer açtım.

"O hâlde ben teşvik edeyim," dedi tebessüm ederek felçleşmiş ifademi biraz olsun canlandırarak. "Helya Alaz... Sen tüm direnişçilerin önderi ve Kaplanların liderisin. Yıllardır saklı kalmış liderlik artık senin ellerinde ve burada, Kaplan halkının kalan son insanlarının yanında zulme açacağımız savaşa karşı hayalini kurduğun o güç sana miras bırakılmış."

İçimdeki uyuşmuş hislerin sayısının azaldığını, heyecanın zihnimde bir yerde filizlendiğini hissettim. Göğsüme canlı bir nefes dolduğunda elimdeki gücü ilk kez diri bir şekilde kavramaya başlamıştım; bir türlü

algılayamadığım, yalnızca ağır yükünü hissettiğim liderliği ilk kez gerçek bir düşünceyle tuttum.

"Güneş," dedi içimden bir ses, "bir güneş gibi doğmak... Bu zulmü kıracak güç..."

Hayallerim capcanlı karşıma dizilmişti, dudaklarıma heyecanlı bir gülümseme bile konacaktı neredeyse. Neredeyse... Acı acı hatırladığım gerçekler, hayallerime ulaşmanın hayaliyle çıktığım yüksek merdivenlerden beni acımasızca ittiğinde daha yeni sıyrıldığım takatsizlik hiddetle omuzlarıma bindi. Gerçeklerle yüz yüze gelmek, bir bozuk saatin bu gücü elinde tutamayacağını bilmek ne acıydı!

"Dilşah'la evlenmek zorunda kalmayacaksın," dediğimde kaşlarını çatarak konu seçimimi yadırgadığını gördüm.

"O da var tabii," dedi varacağım sonucu bir an önce duymak isteyerek, bunu öylesine söylemeyeceğimi biliyordu.

"Çünkü zaten benimle evlisin." Sanki kelimeleri ne kadar hızlı söyleyip dudaklarımı ne kadar erken kaparsam ondan gelecek tepkiye o kadar çabuk hazırlanabilecektim.

Ben dudaklarımı kapamadan o ima ettiğim şeyi anlamış ve daha üzerindeki duraksamadan kurtulmadan bakışlarındaki ret cevabıyla tavrını göstermişti.

"Hayır," dedi keskin bir netlikle. "Hayır!" Benden gelecek her türlü ısrarın önünü kesip bunu aklıma sokar gibi art arda tekrar ediyordu o kelimeyi. "Helya, hayır! Seninle evliyim ama liderliğini senden almayacağım."

"Ben bunu kaldıramam, dön de hâlime bir bak! Dilşah'la da sırf bu yüzden evlenecektin..." Ondaki tüm olumsuzluğa karşın, "Liderliğimi sana veriyorum," dedim fakat beni dinlemeden, "Dilşah ve sen aynı değilsin," dedi. "Asıl sen dön de bir kendine bak, Helya sen bu güce sahip olduğunun nasıl farkına varamazsın?"

"Bu bir kandırmacadan başka bir şey değil!" Daha birkaç gün önce haurlamadığım onca güne karşı bir bebek kadar savunmasızdım, kollarımda can vermiş bir kızı unutacak kadar kendimde değildim ve artık tamamen kontrolden çıkmış bir hafızaya sahiptim; ne zaman hangi anımı benden saklayacağını bilmediğim bir hafızaya. "Deli gibi korkuyorum Arsıl, istemiyorum. Yarın olduğunda bugününü hatırlamaktan âciz kalabilecek bir insanın lider olması haksızlıktan başka bir şey değil. Liderliğimi sana veriyorum, bunu kabul etmek zorundasın!"

"O liderliği üzerime almayacağım, bunu unut!" Başını eğip omzumun üzerine yatıştırıcı bir öpücük bıraktı. "Sen Allah'ın izniyle mükemmel bir lider olacaksın ve inşallah ben seni bir an bile yalnız bırakmayacağım."

"Neden bu konuda bu kadar katısın?"

Bakışları sarf edemediği kelimelerin varlığını açık edercesine ağırlaştığında, "Bir gün öğreneceksin," dedi iç çekerek. "Bir gün nasıl eşsiz, nasıl muazzam bir şeyin ortasında olduğumuzu görecek ve o zaman şimdiki tavrım için bana hak vereceksin. İşte bu yüzden de şimdi ne kadar diretirsen diret Helya Alaz, onu senden almayacağım."

Ona güveniyordum ama öyle çok sır vardı ki sözlerinde, bilmediğim onca şeye karşı duyduğum bu koşulsuz güven beni nereye sürükleyecek emin değildim. Yine de bu kez önüme koyduğu bu gizemi çözmek için çabalamaktansa onu köşeye sıkıştırmayı yeğledim.

"Bunun için çok geç..."

"Efendim?"

"Üzgünüm diyorum," dedim es geçtiğimiz bir gerçeği önümüze çekerek. "Direnişçiler seni abim sanıyor, şimdilik her hâlükârda lider sen olacaksın."

Gözleri çatılan kaşlarının altında kısıldı, bu hamleme karşı bakışlarını kaçırdı ve tüm gecenin en sessiz ciddiyeti çöktü üzerine, konuşmadı.

Yalnızca sustu ve düşüncelerini yine kendine saklayıp dakikaları ardı ardına bu vaziyette geçirdi.

"Kardeş olmadığımızı öğrenecekler," dedi tüm bu sessiz sürenin ardından. "Hemen değil fakat çok yakında."

"O zaman da evli olduğumuzu öğrenecekler ve liderlik yine senin..."

"Bunu düşünmeyi bırak artık. Şimdilik liderliği benim üzerimde bilseler bile asıl sahibi sen olacaksın ve bu er ya da geç bilinecek. Başımıza gelmiş böyle muhteşem bir nimeti kimsenin bozmasına izin vermeyeceğim inşallah." Durdu, yüzünde beklemediğim bir gülüş belirip çekildi. "Düşündükçe aklımı yitirecek gibi oluyorum. Nasıl bir nimet, nasıl bir kader..."

Liderliğimin onu nasıl heyecanlandırdığını, nasıl hayran bıraktığını biliyordum fakat şu an sesine dahi yansıyan bu hayranlık dolu cümleleri yalnızca bu liderlik için kurmadığının da farkındaydım. Aklımın içinde doğan tüm yeni soruları etrafa saçarak ani bir hareketle bedenimi sıkı sıkı kavrayıp beni kucağına aldı ve ayağa kalktı.

"Şimdilik biraz dinleniyoruz. Yarın sabah sağlam kafayla bunu iyice düşüneceğiz."

Ona direnmeden kollarımı boynuna sardım; başımı göğsüne yasladığımda yüzümün bir yarısında hissettiğim kalp atışları, ayaklanmış tüm düşüncelerimi tenime dokunan ritmiyle yatıştırdı.

"İşler epey karışacak gibi gözüküyor," dedim başımı yasladığım yerden ayırmadan.

Aldığı solukta manidar tebessümünü hissetmiştim.

"Ne zaman öyle gözükmedi ki?"

...

Göz kapaklarımın ardından alacalı turuncusuyla parıldayan soluk güneşin tenime dokunduğunu hissettiğim her saniye, aklımın içinde gezinip

duran düşüncelerin çelmelerinden kurtulup rahat rahat dolaşabiliyordum zihnimde. Fakat yine de biliyordum ki kazara birinin tuzağına takılıp yüzüstü kapaklansam bir daha ayağa kalkma fırsatım olmadan pusuya yatmış diğer düşünceler çullanacaktı üzerime.

Güneşin şefkatli ellerinin yanı sıra kirpiklerime çarparak huzur vadeden düzenli solukların sahibi olan adam, kendi zihnimde bana kurulmuş bu kumpasa karşı dengemi korumamı sağlıyordu. Böyle bir anda kimse gözlerini açıp dünyayla yüz yüze gelmeyi istemezdi fakat ben istiyordum, çünkü yüz yüze geleceğim dünyada göreceğim ilk yüz Arsıl Alaz'ınkiydi ve bana güç veren yegâne şey buydu.

Acele etmeden araladım göz kapaklarımı, gözlerim henüz hiçbir rengi algılamadan onun gözlerindeki kehribarın sarı kahve dalgalarında buldu kendini.

"Kış güneşi," dedim parmaklarımı sakalların çevrelediği çenesine yaslayarak.

Beni cevapsız bırakarak seyrini sürdürdü; böyle baktığında yeniyetme bir kız gibi heyecanlı, utangaç tavırlarımdaki gülünç hâlden ne kadar hoşlanmıyorsam yine aynı bakışların içimdeki gürültüyü uyuşturup geri püskürtmesinden de o kadar hoşlanıyordum.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Dudaklarında açan güzel tebessüm bana da bulaşıp tasasız bir gülümsemeyle kıstı gözlerimi.

"Rica ediyorum Helya Alaz. Sen kendi güneşinin tadını çıkar, ben de kendi güneşimin."

"İşte Arsıl Alaz," dedim içten içe. "Kelimelerinin illüzyonunda güzel bir dünya kurup beni senin gerçekliğine bağımlı bir kadın hâline getiren adam olarak, işte böyle gerçek dünyaya olan hevesimi köreltiyorsun." Fakat dudaklarım içime dökülen sözlere karşı aralanmadı, ona baktım ve yalnızca gülümsemeye devam ettim.

Nazlı miyavlamalarla pervasız bir şekilde yatağa zıplayan Tarçın, zamanın bizi gizlediği küçük delikten çıkarmak için gönderilmiş bir elçi gibiydi. Arsıl, anne babasının yanına kıvrılmış küçük bir çocuk gibi gerinip duran Tarçın'ın tüylerini okşarken tüm kargaşaya rağmen bizim için özel anların hâlâ ayrıntılarda korunabildiğine şükrettim.

İkimiz de sessiz sedasız kalktık yataktan, aynı sükûnetle abdest alıp giyindik ve odadan çıktık. Arsıl'ın bir şeylerden kaçmamdan hoşlanmadığını biliyordum ama yine de şimdilik geri durmama saygı duyuyordu. Elbette ki bu suskunluğunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ve zaten böyle bir durumda benim de sessizliğimi uzun zaman sürdürmem sorumsuz bir şımarıklıktan başka bir şey olmayacaktı.

Karnımızı doyurmaya yetecek birkaç şey atıştırıp Amber'den çıktığımızda hiçbir askerle göz göze gelmeden doğruca kamyonete bindik. Bugün dükkân kapalıydı ama tatil günlerinde çoğunlukla açık olduğumuz için insanlar her hâlükârda Amber'in kapısının önünden bir kez geçerdi; tıpkı az önceki genç çocuk gibi.

Bu kez ahmaklık ederek köşe bucak kaçmayacaktım yüzleşmem gerekenlerden.

"Her şey tepetaklak oldu," dedim sanki yaşadıklarımı ancak idrak edebilmişim gibi. "Arsıl..." Hayretle ona dönüp, "Amcam..." dedim. "O öz amcam değil."

Algılarım konuştuğumuz şeylere karşı bile tıkalıydı, şu durumda duyduğum bir şeyi birkaç kere duymadan anlayabileceğimi sanmıyordum.

Arsıl hiç bozuntuya vermeden yavaşça başını sallayıp anlayışlı bir tavırla, "Değil," dedi.

"Dilşah..." Göğsümden bir şeyin kopup gittiğini hissettim; canımı yakan bu. "Onunla aramda bir kan bağı yok."

Sabırla onayladı sözlerimi; "Yok."

Akmayan gözyaşından hemen önce kursağa takılan soluk keskin bir buruklukla tüm nefesimi kesti. Kendimi bildim bileli kardeşim gibi gör-

duğum insanın bu dünyada yapayalnız olduğunu fark etmek acı verici olduğu kadar aramızda hiç var olmamış kan bağını önemsizleştiriyordu.

"Sence neden Arsıl?"

İçimdeki heyecan ve kaosu dizginleyen yatıştırıcı bir soğukkanlılık vardı üzerinde. "Hangisi için?" dedi sakin fakat ilgili bir hâlde.

"Hepsi için," demek istesem de bunun yerine, "Neden bunu bizden sakladılar?" dedim yalnızca.

Ellerini gevşek bir hareketle direksiyonun üzerinde gezdirdi, daldığı düşünceler tahmin ettiğimden daha derin görünüyordu.

"Bu sorunun altında cevaplanması gereken başka bir soru var." Aklından geçen ihtimaller olduğuna emindim; boş olasılıklar üzerinde oyalanmazdı, eğer bir şeyin üzerinde duruyorsa arkasını dolduracak şeyler mutlaka olurdu. "Neden deden amcanı himayesine aldı?" dedi sorduğum soruyu başka bir yöne çekerek, gerçi çok da uzak olduğum bir yön değildi. "Belki de bu sorunun cevabı kalan sorulara da ışık tutar."

Söyledikleri zihnimde çabucak kabul görmüştü; bu sorunun cevabı, sorulardan oluşan bu kulenin temelini oluşturuyor olabilirdi.

"Peki bunu nasıl öğrenebiliriz?" Hevesimin kırılmaması için mutlaka bir yol olabileceğini düşündüm, Arsıl'ın dalgın tavırlarından ve aklından geçen düşüncelerden güç aldım. "Arsıl?"

Gözleri ve refleksleri dikkatle yolu gözlüyor, aklında dönüp duran düşüncelerin ritmini tutuyor gibi küçük kıpırtılarla titreşiyordu parmakları. Başparmağının ucundaki soluk mürekkep lekesi hâlâ kelimelerinin izini taşıyordu. Aklım istemsizce konudan saparak en son yazdığı yazıya meyletti, dikkatimi toplarken bir yandan da dağıtıyordu.

"O soy ismi hiç yabancı değil..." derken doğum kâğıdında yazandan bahsediyordu, amcamın gerçek soy isminden. Düşünceli hâlinin dalgınlığıyla çenesinden boynuna kadar sert bir şekilde kaşıdı tenini. "Daha önce duyduğuma eminim ama net olarak hatırlayamıyorum."

"Belki benimle paylaşabilirsin," dedim cümlenin sonundaki görünmez soru işaretlerimle.

Kaşları çatıldı hafifçe, bir şeyleri tartar gibi gözlerini kıstı.

"Emin olmadan söyleyebileceğim bir şey değil bu."

Nefesimi bırakıp neşesiz bir gülüşle başımı iki yana salladım, elimi çeneme yerleştirip bir süre bir şey söylememek istesem de kendimi tutamadım.

"Neden her soruya aynı cevabı alıyorum?"

"Bu da tıpkı kalan tüm sorulara cevap olabilecek o soru gibi," dedi söylemek istediklerini bu cümlelerin altında basturarak. "Bir cevap... Sadece bir cevap sonra bugüne kadar sorduğun her soruya karşı bir yanıtım olacak."

Bu sözleri her seferinde beni bir vaat gibi heyecanlandırsa da zamanla karşı karşıya kaldığım cevapsızlık bu heyecanımı saklamayı öğretmişti bana.

"Ama bu cevabı emin olduktan sonra vereceksin," dedim imayla.

"Hayır." Yüzünü bana çevirip küçük, anlamlı bir tebessüm bırakarak önüne döndü. "Ben o cevapla doğdum Helya, eminim." Yutkunurken ertelediği cevapların onu zorladığını hissetmiştim. "Yalnızca bu cevabı verebilmek için doğru soruyu sorduğunu duymam lazım."

Umutsuzca üzerine diktim bakışlarımı ve ona karşı nasıl çaresiz olduğumu anlasın istedim.

"Sana bir gün karşında durduğun insanla arandaki sislerin, elini tuttuğun insanın gerçek benliğine kör kalmanın nasıl hissettirdiğini anlatacağım."

Söylemeyip yuttuğu her kelimede, tüm nahoş belirsizliğe rağmen en az bende olduğu kadar onda da olan çaresizliğin kokusunu alıyordum.

"Yanlış sevgilim... Ne olursa olsun elini tuttuğun adamın sadece bir benliği var ve sen bunu tanıyorsun."

Yüzünü bana çevirmesini beklediğim sırada diğer yana dönüp dışarı baktı, bakışlarımdan oldukça uzaktı. Oysa ben, zor olsa da gözlerinden okuyacağım birkaç ipucunu hevesle gözlüyordum.

"İşte benim korkum da bu, alacağın cevaplardan sonra bende başka birini arayacak olman... Fakat lütfen, lütfen bu sisler kalktığı vakit bu zamana kadar tanıdığın bu adamdan başka birini arama karşında; o zaman kim olacaksam şu anda da oyum."

Artık bakışlarını gözlemiyordum, duyduklarım hoşuma gitmemişti; çünkü gölgeleriyle bile sevdiğim adamın özüne yabancılaşacak kadar beni altüst edip acımasızlaştıracak hiçbir cevabı duymak istemiyordum.

"Neden bilmiyorum ama tek bir kelimesini bile anlamadığım bu sözler beni korkutuyor," dedim dürüstçe fakat hemen ardından, "Konuyu değiştirelim mi?" diyerek yoruma kapadım kendimi.

Dudaklarında bana vermek istediği gülüşünü gördüğümde aklımı sıkıntılardan uzaklaştırmaya çalışacağını anlamıştım.

"Lider ne isterse o!" dedi şakacı tavrının yanı sıra güç veren inancıyla. Aklımı darmadağın etmeyi iyi biliyordu.

"Bu konu alaya kapalıdır!" dedim ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi ovuşturarak.

Hayranlığı yine yüzünün güzel çizgilerine yerleşmişti. Bu hayranlık şahsıma mıydı anlayamıyordum; çünkü bana bakarken yalnızca sevdiği kadına değil, çok daha fazlasına hayran kalmış gibiydi. Hayranlığında tek başıma olmadığımın farkındaydım sanırım.

"Bir an için önündeki karmaşayı düşünme ve elindekinin nasıl muhteşem bir şey olduğunu düşün," dedi elimi tutup üzerine kondurduğu bir öpücükle dikkatimi çekerken.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp ona katılmadığımı göstererek başımı iki yana sallasam da bu güçlü inancı ve onun gibi bir adamın hayranlıkla baktığı tüm bu şeylere karşı içimde bastırılamaz bir heyecan birikiyordu, korkularımın hemen yanında.

"Muhteşem bir yük..." dedim kendi kendime.

"Zamanla nasıl olağanüstü bir şeyin ortasında olduğumuzu fark edeceksin," diyerek kesin, net bir şekilde konuyu noktaladığında bir an için her şeyi bir yana savurup sadece ona inandım.

Direnişçi kampına ulaşana kadar birkaç asker çevirmesine takılmıştık, şükür ki çok oyalanmadan hepsini atlatıp kamyoneti güvenli bir yere bırakabilmiştik. Yolun kalanında güvenlik için yaya olarak devam ettik, kampa girmek için epey dolambaçlı yollar kullanıyorduk artık. Askerleri atlatmak gün geçtikçe sayılarının artmasıyla beraber güçleşebiliyordu, özellikle ana kampın güvenliği konusuna oldukça titiz davranıyorduk.

İçeri girdiğimizde ortamda dönen soğuk hava, ateşli bir tartışmanın hemen sonrasında oluşan sessizlikle harmanlanmıştı. Herkesin yüzünde bir miktar gerginlik ve gerçekleşmiş bir tartışmanın izleri vardı.

Zehra Teyze her zamanki ağırbaşlı duruşuna rağmen oldukça öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. içerideki birkaç genç direnişçiye acır gibi bakıp göğsüne inen büyük eşarbını çekiştirerek düzeltti. Hasan Amca, Zehra Teyze kadar olmasa da, ona benzer bir öfke taşıyordu; bakışların odağı olan genç direnişçiler ise kibirli tavırlarla çenelerini dikip kimseyle göz teması kurmuyordu.

"Selamun aleyküm," dedi Arsıl içeridekilere şöyle bir göz atarak.

Direnişçilerin neredeyse hepsi Ateşoyuk'un farklı kısımlarındaki kamplarının başındaki kişilerdi, direnişçi büyüklerinden ve önderlerinden sonra en çok sözü geçen insanlar; Zehra Teyze'nin öfkeyle baktığı genç adamlar da öyle.

"Aleyküm selam." Dağınık bir şekilde yükselen düzensiz sesler onun selamını alırken Arsıl, Hasan Amca'ya ve onun gibi birkaç büyüğe bakıp ortada dönen konuyu sordu.

Hasan Amca ağzını açmadan önce kibirle etrafını yok sayan adamlardan biri ondan önce söze daldı.

"Direnişçiler gitgide zayıflıyor, özünden uzaklaşıp yoldan çıkıyor. Olan bu."

Arsıl adamın çıkışındaki hadsizliği göz ardı etmeden soğuk bir mesafe çekti onunla arasına ve söylenenleri duymazdan gelerek sorusunu Hasan Amca'ya karşı yineledi.

"Doğru," dedi Hasan Amca. "Özünden uzaklaşanlar var ama direnişçilerin hepsi değil." Gözlerini söze dalan adama dikip devam etti. "Sadece bazıları..."

"Savaş bize hak!" dedi adam kendini kontrol edemeden aynı hadsizliği tekrarlayıp sesini yükselterek. "Kimse burada bana iyi niyetten bahsetmesin!"

Arsıl bir kez daha kontrollü bir sükûnet içinde ters ters baktı adama, Hasan Amca'nın devam etmesi için bekledi. O sırada Zehra Teyze, "Saygısız çocuk!" diye çıkışıp daha fazlasını söylemeden büyük alandan çıkıp başka bir bölüme geçti.

"Elimizde iki Pars var, ikinci kısmın sınırındaki kamplardan birinde tutuluyorlar. Sınırda yakalanmışlar."

Adam bir kez daha lafı bölerek, "Bize saldırmaya gelirken..." dediğinde Arsıl dişlerini sıkarak ona dönüp, "Kes sesini!" diye bağırdı.

Adam sustu ama bu, Arsıl'a olan itimadından değil, bozulmasındandı ve şimdi Arsıl'ı düşmanca bakışlarla izliyordu.

"Bize saldırmaya gelip gelmediklerini bilmiyoruz," dedi Hasan Amca. "Başta öyle düşündük ama bunu reddettiler, üzerlerinde de hiç silah

yoktu. Neden geldikleri meçhul, oradan kaçmak istediklerini ve bu yüzden buraya geçmeye çalıştıklarını söylüyorlar."

"Neden kendi kısımlarından kaçmak istiyorlarmış?" dedi Arsıl serinkanlı bir tavırla; ben ise tümüyle hayrete düşmüştüm, daha önce böyle bir şeye şahit olmamıştım.

"Bilmiyoruz." Hasan Amca sözü yanındaki fazlasıyla iri yapılı, neredeyse Hasan Amca kadar yetkili olan orta yaşlı adama bıraktı.

"İkisi de epey yaralandı," dedi adam. "Onları yakaladığımızda bir süre konuşmaya çalıştılar ama ne söyledikleri anlaşılamayacak kadar kendilerinden geçmişlerdi. Şimdi konuşacak kadar iyileşmelerini bekliyoruz, uzun süredir baygınlar."

"Bir de bakıp besliyoruz!" Çıkışan adamın arkasında pusuya yatmış bir sırtlan gibi Arsıl'ı kindar bakışlarla izleyen diğer direnişçi öne çıktı. "Eğer konuşabilecek durumdalarsa öğrenebildiğimiz kadar şey öğrenmeli, konuşamayacaklarsa da onları öldürüp leşlerini sınıra atmalıyız!"

Uzun zamandır, yaşadıklarımla birlikte içimde bir yer bulmuş kin duygusuyla bile bu birkaç direnişçinin yüzündeki kadar katı ve kör saldırganlığı yadırgıyordum. Onlara öfkeliydik, onlara kendileriyle boğaz boğaza savaşacak kadar öfkeliydik fakat hayır... Vahşet bizim değildi.

"Sen Müslümansın, sen insansın," dedi Arsıl hırstan burun delikleri kabarmış adamı bastırarak. "Yamyam değil. Esirin olan insanların leşleriyle uğraşacak kadar kendini kaybetme hakkını sana kim veriyor?"

"Sen buranın sahibi değilsin Arsıl Alaz!" dedi adam Arsıl'ı kışkırtmaya çalışarak. "Benim Müslümanlığımı da insanlığımı da sorgulayamazsın. O pislikler halkımı öldürürken kimse insanlığa bakmadı!"

Hasan Amca, Arsıl'ın önündeki adamın kolunu tutup sertçe geri çekti; bunu yapmasına sevinmiştim, çünkü Arsıl yavaş yavaş yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Kolay kolay kışkırtmalara gelecek bir adam değildi, kavgayı genelde o başlatmazdı ama eğer o kavga bir şekilde başladıysa o zaman da Arsıl karşısındaki adamı bırakmadan kavga sonlanmazdı.

"Onların yolundan mı gidiyorsun Agâh?" dedi Hasan Amca adamı geri çekerken. "Çünkü bu bizim yolumuz değil, onların yolu. Bizim yolumuz hakkı hakla savunmak... Katletmek değil, hakkaniyetle savaşmak..."

Agâh denilen adam kolunu çekerek diktiği çenesini sıkıp, "Müslüman-mış!" dedi kibirle söylenerek. "Ben bu yolda Allah için duruyorum zaten, kimse bunu sorgulamasın!"

"Sorgulamasın mı?" Zehra Teyze içeri girip belli belirsiz titreyen elleriyle omuzlarına düşen eşarbını fevri bir hareketle düzelterek çocuğunu azarlayan bir anne edasında odanın ortasında durdu. "Kimsin sen oğlum? Sen kimsin de sorgulanmayacaksın?"

"Benim kinim de düşmanlığım da Allah rızasından gelir Zehra Teyze, yanlış anlama."

Adam yarı mahcup yarı gururlu bir vaziyette diretmekten bir an geri durmuyordu. Zehra Teyze söylediklerine itimat etmediğini göstererek elini havada savurdu onun sözlerine karşı.

"Allah için davranan insan önce Allah'ın nasıl davranmasını istediğini, Peygamberinin nasıl davrandığını öğrensin. Şahsi kiniyle Allah rızasını karıştırmasın."

"Şahsi kinim değil, hepimizin kini bu! Parsları yok etmek benim amacım değil, hepimizin amacı; çünkü hepimiz bu zulmün farkındayız!" Parsların adını ağzına aldığında bunu içinden atmak isteyerek tükürür gibi telaffuz etmişti. "Bana aşırıya kaçtığımı söylemeyin. Tek bir Kaplan yoktur ki en az bir yakını o şerefsizler tarafından öldürülmemiş olsun!"

"Hepimiz öfkeliyiz," dedi Arsıl, Zehra Teyze'ye karşı başını eğip konuşmak için ondan izin alır gibi. "Sana kimse haksız olduğunu söylemiyor ama öfken bir insanı sırf kinin yüzünden katletmene ruhsat olamaz, Allah rızası için bu yolda olduğunu söylüyorsan Allah'ın buna rızası olmadığının da farkında ol."

Agâh ona bir düşman gibi bakıp, "Bak sen!" dedi kendini küçük düşüren seviyesiz tavırlarıyla. "Buranın altın çocuğu sen misin Arsıl Alaz, sen mi karar veriyorsun Allah'ın rızasına? Birkaç şey becerdin diye üstünlük mü taslıyorsun?"

Arsıl karşısındaki adama sinirlenmek yerine onun davranışlarını önemsemediğini gösterir gibi derin bir nefes alıp başını umutsuzca iki yana salladı.

Hasan Amca, "Yeter!" dedi kesin bir şekilde konuyu kapatarak. "Ona karşı saygılı olacaksın. Burada saygısızlığa yer yok. Ve evet oğlum, Allah rızası bu. Eğer bir itirazın varsa, Maide suresinde rızasını gözettiğin Allah sana, 'Bir kavme duyduğunuz kin sizi adaletten sapmaya sevk etmesin,' diyor." Parmağını kaldırıp, "Bu sözün üzerine sözün varsa hemen şimdi çık git buradan!" dedi. "Sorumluluğundaki kampı başka bir direnişçiye devret ve bir daha da buralara uğrama."

Agâh'ın çenesi sıktığı dişlerini sergilercesine gerildi, burun delikleri biriken öfkesiyle kabarırken bakışlarını kaçırıp söylenenlere karşı mecburi olarak başını eğip kabullendi.

"Tamam," dedi tersini söylemek ister gibi dudaklarını zorlanarak açarken. "Tamam, o esirlere hiçbir şey yapmayacağız ama gözlerini açtığında onlara burada misafir değil, esir oldukları hatırlatılacak."

Adamların öfkesi tıpkı hücrede konuştuğum o kadın gibiydi, önüne çıkacak her şeyi hiç düşünmeden amacına kurban verebilecek kadar kör ve bu kurban edişi haklı görecek kadar öfkesine teslim.

"Ben gerekeni yapacağım," dedi Hasan Amca konunun onun iradesinde olmadığını belirterek. "Şimdi kamplarınıza dönün, direnişçilerinizin aklını İslam'a ters düşen kin ve nefretle doldurmayın. Her kampı kontrol edeceğiz ve eğer aykırı bir yapıyla karşılaşırsak ne olursa olsun o kampı boşaltıp bu kafa yapısına sahip herkesi direnişten çıkaracağız."

Agâh ve yanındakiler söylenenleri büyük bir zorlukla dinliyor gibiydi, Hasan Amca konuşmasını bitirdiğinde de içerideki tüm direnişçi

büyüklerine başlarını eğip çıkmak için izin istediler ve çabucak çıkıp kampı terk ettiler.

Arkalarında bıraktıkları sessizlik herkese bir miktar suskunluk pay etmiş, konuşulması gereken konuları bu sessizlikte ertelemişti sanki. Kimse bir şey söylemeye cüret edemiyordu fakat herkesin söyleyecek bir şeyleri vardı.

Hafifçe Arsıl'a dönerek bakışlarımı ona diktiğimde onun da bana baktığını fark ettim ama benimkilerden daha farklıydı bu bakışlar. Ben ne yapacağımızı soran bakışlar taşıyorken onun bakışlarında liderlikle ilgili düşüncelerden izler vardı.

"Parslarla uğraşmak zorken bir de üzerine bu durumun gelmesi kötü oldu," dedi Hasan Amca elini beyaza çalan gri saçlarına daldırırken. "Zaten biliyordum, aşırılar her zaman vardı aramızda. Onları suçlamıyorum, kimi çok ağır şeyler yaşadı. Ama bizim önceliğimiz Allah rızası, hürriyetimiz ve bu zulmü kırmak..." Kamplardan sorumlu diğer direnişçilere döndü. "Anladınız mı? Zulmü kırmak için savaşıyoruz, yeni bir zulüm doğurmak için değil!"

Dışarı çıkan küçük grup direnişçiler dışında şimdi ortamda bulunan herkes bu konuda hemfikir görünüyordu. Öfkeleri hissedilebiliyordu, gördükleri ve yaşadıklarına karşı öfkeleri taptazeydi hepsinin, hesabını sormak istiyorlardı ama öte yandan bu öfke kör bir kine bulanmamıştı, adalet hâlâ orada bir yerdeydi.

Hasan Amca sözlerini bitirdikten kısa bir süre sonra, "Çıkabilirsiniz," dedi içeride toplanmış direnişçilere hitaben. "Kamplardan sorumlu olanlar vakit kaybetmeden kampının başına geçsin."

Konuşmaya yeltenmiş birkaç kişi için de bu talimat bir geri dönüş oldu, herkes yine suskunluğa çekildi. İçerideki kalabalık hızlı bir şekilde toparlanıp önce bulunduğumuz yeri, sonra da kamp alanını boşalttı. İçeride kalıp güvenilirliğinden kuşku duyulmayan birkaç kişi de kampın farklı bölümlerine çekildi, Hasan Amca ve Zehra Teyze'yle baş başa kalmıştık.

İçerisi boşaldıktan sonra Hasan Amca hiç vakit kaybetmeden esas konuya girdi.

"Dün gece direniş istihbaratından iki kişi ana kamptaydı."

Bu cümlenin ardından gelecek vurucu haberi beklediğim sırada Zehra Teyze, "Vâris Kaplan topraklarında," dedi. Henüz duyduklarımı sindirememiş bir vaziyette, sözlerine cevaben boş bakışlarımı üzerlerine diktim.

Hasan Amca devam etti; "İkinci kısımda olduğunu biliyorduk ama bizim kısmımızda olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu duyduk."

Aklıma gelen tek ve alakasız olduğunu düşündüğüm seçeneği zihnimde döndürüp dururken, "Vâris?" diye sordum.

Mimikleri buzdan birer parçaymışçasına hiçbir tepki göstermeyen Arsıl serinkanlılıkla bana dönerek, "Pars vârisi," dedi. "Pars liderinin çocuğu."

"Hani şu asla ortaya çıkarılmayan, bebek gibi korunup saklanan Pars vârisi mi?" dedim durumun ciddiyetini algılayamamamın verdiği bir lakaytlıkla. "Bir ödlek gibi babasının, halkının arkasına sakladıkları vârisi mi Kaplan topraklarına göndermişler?"

"Evet." Zehra Teyze vahameti anlatabilmek için en gerçekçi cümlelerle açıkladı durumu. "Bir Pars lideri vârislerini tek bir ihtimalle sahaya gönderir..."

Tamamlanmamış bu cümlenin eksik parçası zihnimde uygun kelimeyi buldu ve geç kalmış ciddiyet artık bir yük gibi oturdu üzerime.

"Savaşın yakın olması ihtimali..."

Arsıl bakışlarının hedefini bile değiştirmeden, "Hayır," dedi. "Savaşın kapıya dayandığı ihtimali..."

Duyduklarımı sindirmek için verdikleri birkaç dakikaya minnettardım, bu sırada sessiz geçen bu vakti kampın arkasına çıkıp açık alanda toplanmış direnişçi ordularının yanından geçerken harcadık.

Ömrüm boyunca bahsinin geçtiğine yalnızca üç dört defa tanık olduğum vârisin şimdi savaş elçisi olarak topraklarımızda nefes aldığını bilmek beni dumura uğratmıştı. Bu kadar geri planda tutulan bir insanın birdenbire bunca önemli bir noktada ortaya çıkması geride dönen planların kokusuydu belli ki ve bu beni ürkütüyordu.

Bir an Dilşah için korktum, çünkü vârisin burada olma sebeplerinden en önemlisi Kaplan liderinin kızıyla evlenmekti. Sonra bu korkum hafifledi, liderin kızı bendim ama yine de içim bir nebze dahi rahatlamadı; çünkü bunu henüz kimse bilmiyordu ve vârisin burada olma sebeplerinden bir diğeri de Kaplan liderini, liderin oğlunu ya da kızın eşini öldürmekti.

"Dilşah'ın evi korunuyor değil mi?" dedim refleks olarak, Arsıl bana kaçamak bir bakış atarak önüne döndü.

Hasan Amca başını sallayarak, "Her zamanki gibi, hatta daha fazla," dedi beni temin ederek. "Vâris henüz ortalıkta pek görünmedi; önlemlerimizi de aldık, her türlü atağa karşı hazırlıklıyız inşallah. Bunu size haberiniz olsun diye söyledim, bizim de henüz net bilgilerimiz yok."

Arsıl bu kez kaçamak bir bakışla yetinmedi, uzun bir bakışla yüzümde sürdürdü düşüncelerini.

"Arsıl..." Hasan Amca ellerini ceplerine sokup yüzünü uzağımızdaki eğitim hâlinde olan direnişçilere çevirdi. "Sana direniş ordularımızı eğitmeni teklif ediyorum." Sesinde bir emrivaki yoktu, daha ziyade bir rica gibiydi bu isteği ama ardı çok umutlu da değildi belli ki.

Arsıl, "Hâlihazırda bir eğitim görüyorlar zaten," dedi alandaki eğitimi dikkatle izlerken. "Benim sistemimle eğitmek için onları en başından almam gerek ve bu da zaman kaybı olur. Hem orduların başındaki eğitmenler zaten çok sağlam direnişçiler, bu yüzden kendi sistemlerinde devam etmeleri en hayırlı olanı..."

Hasan Amca kabullenmişlikle başını sallayıp yürümeye devam etti, biz de peşinden gittik. İleride gıda stoku için ahşap kasaları sırtlarına yüklenip sıra sıra depoya giren adamları izledik bir süre, sonra sükûnet içinde kampa dönüp ana salona girdik.

Hasan Amca, "Arsıl şu konu..." diye söze başlamıştı ki Arsıl kibar bir şekilde elini onun koluna koyup lafını bölerek, "Gece burada olacağım inşallah," dedi. "O zaman çözeceğiz Hasan Amca."

Hasan Amca bir an için duraksadı, sonra başını hafifçe eğip kabul etti sözlerini. Zehra Teyze ve Hasan Amca'yla vedalaşıp yanlarından ayrıldıktan sonra kamyonete ulaşana kadar dışarıda sessiz, içimde gürültülü düşüncelerin dalga ve akıntılarının arasında kendi sesimi duyabilmek için boğuşup durdum.

"Eğer ki savaşın kapımızda olma ihtimali varsa neden hâlâ duruyoruz?" Harekete geçmem gereken şu zamanlarda pasif bir varlık gibi görüyordum kendimi. "Amcamın durumunu açıklamak biraz zor, farkındayım ama sence de bunu Hasan Amca'yla konuşmamız gerekmiyor mu? Ağırdan almamız bencillik..."

"Ağırdan almıyorum, sadece zamanın ağır aktığı şu sıralardan yararlanıyorum; çünkü inan bana, zamanı geldiğinde her şey öyle hızla gelecek ki üzerine, durup nefes almak isteyeceğin bir saniyeyi bile arayacaksın."

Kamyoneti çalıştırıp yola çıktık; birkaç kez parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi, saçları bu hareketten hiç etkilenmeden yeniden alnına düştü.

"Amcanın durumu ise bir netlik kazanacak, soru işaretlerini olabildiğinde temizleyeceğim senin için, çok yakınım sonuca."

Konu uzamadı, konuşulanlar tekrar etmedi, sorular yinelenmedi. Yalnızca sessizlik içinde yolu geride bırakarak Amber'in sıcak duvarlarının arasına attık kendimizi.

Dükkâna girdiğimizde bir an için evimizi ne kadar özlediğimi düşündüm. Kasabanın içinde, küçük kubbelerinin mütevazı heybetiyle

Amber'e karşı her zaman yoğun bir hayranlığım vardı ama ormanın kıyısında, kalın gövdeli ağaçların arasında saklı evimize karşı hissettiğim özlem de bir köşedeydi elbette.

Namazlarımızı kılıp dükkânı açmadan ikimiz de bir köşeye ayrılmıştık, Arsıl'ın elime tutuşturduğu bir fincan çayla kitaplıkların arasını gezip gözüme batan dağınıklığı düzelttim ve sonra kendim için çıkardığım eski ciltli bir kitabı kolumun altına sıkıştırıp yukarı çıktım sessiz adımlarla. Çalışma odasının kapısının birkaç santimlik aralığını gördüğümde parmak uçlarıma yükselerek kapının önüne ulaştım.

Bu hassasiyetimin sebebi, onun bir iş üzerinde çalışırken büründüğü saf ciddiyetini ve kendini çevresinden soyutladığı konsantrasyonunu görmek istememdi. Her ne kadar kitaplar ve defterler arasına girdiğinde dünya ile kendi arasına bir set çekse de dikkati çabuk dağılan bir yapıya sahipti, bu yüzden beni fark etmeden önce kendini kaybettiği o mahrem anı izlemek için kısıtlı zamanım vardı.

Ufak bir tebessümle çalışma odasının kapısına yaklaşarak bakışlarımı kapı aralığına sıkıştırdım, gözlerim önce çalışma masasını taradı ama ardı da uzeri de boştu. Arsıl'ın burada olduğunu bildiğimden başımı biraz daha içeri uzattım, çok geçmeden beyaz gömleğinin sardığı sırtını buldu bakışlarım. Kolları yere serdiği birkaç kalın kitap arasında gidip gelirken keten gömlek gerilen sırtının üzerinde bir bollaşıp bir daralıyordu.

Önündeki kitapları görmek için o küçük aralıkta başımı biraz daha kaldırmaya çalıştım fakat tam bu sırada aşağı katta, merdivenin başında tok bir ses duyuldu. Arsıl'ın kapıya döneceğini hissettiğim anda başımı geri çekip aralığı boş bıraktım; yeniden içeri baktığımda Arsıl önündeki kitapları kapatmıştı, hızla tıbbi kitapların olduğu kitaplığın en ust rafına koydu elindekileri.

Bu acelesi içimde beni harekete geçirecek bir merak duygusuna dokunup geçti, Arsıl'ın adımlarının kapıya yaklaştığını duyduğumda merdivenden gelen o sesin sahibi de koşa koşa geldi ayaklarımın dibine. Patilerini eteğime yaslayıp etrafımı şöyle bir yokladıktan sonra kapıdaki

küçük aralığı umursamazca ittirip içeri girdi. Kapı açıldı, Arsıl'a renk vermemek adına merakımın üzerine bir gülümseme örttüm.

Tarçın çoktan Arsıl'ın kollarının arasına girmeyi başarmış, bunu kutlar gibi kucağında gerilmeye başlamıştı. Arsıl kucağındaki Tarçın'ın boynunun altını hafif hafif okşarken bana dönerek, "Bir işim var, dışarı çıkacağım şimdi," dedi nereye gideceğini sormamı bekler bir hâlde.

Sormadım. Sadece bakışlarımı az önce apar topar kitapları koyduğu raftan uzak tutmak için yüzümü yere eğip başımı salladım.

"Tamam, benim de başım ağrıyor. Biraz uzanacağım."

Kaşları çatıldı ve Tarçın'ı yavaşça yere bıraktı, yanıma ulaştığında zavallı kedi bu durumdan hiç memnun olmamış bir vaziyette ayaklarımızın arasında dolanıp durdu.

"Hazırladığım ilacı içtin mi bugün?"

"Sabah içmiştim. Çok ağır bir ağrı değil, sadece hafif bir sızı. Endişelenecek bir şey yok." Onu atlatmak için yanlış bir kaçış seçmiştim, kaçmaktan çok ilgi odağı hâline gelmiştim bu bahaneyle.

Bir süre beni incelemesinin ardından, "Ters giden bir şeyler yok değil mi?" dedi merak ettiği konuyu oldukça yumuşatarak.

Ben onun kadar duyarlı davranmadım.

"Hafızam şimdilik doğru saati gösteriyor; bir eksiklik yok, sadece baş ağrısı."

"Yine de senin için bir şeyler getireceğim," diyerek ayrıldı yanımdan ve ben de söylediğim gibi yatak odasına geçip o gelene kadar uzandım.

Döndüğünde bana verdiği ilaçları karşı çıkmadan alıp yapmamı söylediği şeyleri aksatmayacağımı temin eder gibi eksiksiz bir dikkatle dinledim onu ve bir şeyim olmadığı, nereye gidecekse gitmesi gerektiğini de defalarca söyledikten sonra sonunda Amber'den çıkmasını sağlayabildim.

Gittiğine emin olduktan sonra, tıpkı onun kitapları aceleyle rafa itmesi gibi, ben de aynı aceleyle çalışma odasına girip neredeyse hiçbir zaman üstünkörü karıştırmanın ötesine geçmediğim bilimsel kitapların olduğu rafın önüne dikildim. Daha önce hiç ilgimi çekmemiş en üstteki rafa bir şekilde uzanmayı başarıp kaldırdığını gördüğüm tüm kitapları kucağımda toplayıp tıpkı onun gibi hepsini yere serdim.

Kitapların isimlerini okuduğumda konuyla bir bağlantı kuramadım, daha önce hiç dikkatimi çekmemiş olacak ki gördüğümü hatırlamıyordum bile. Kapaklarını açtığımda en başından beri beklediğim şeylerin çok dışında bir sonuçla karşılaştım. Bunlar kitap değil, birer defterdi. Ve bir defter Arsıl'ın el yazısını taşırken diğer defter uzun zamandır görmediğim bir adamın el yazısıyla doldurulmuştu; bu, babamın el yazısıydı.

Arsıl'ın tavırlarındaki giz içime bir huzursuzluk aşılamışken bu defterlere bakmak o huzursuzluğu sebebini bilmediğim bir şüpheyle besliyordu.

Sayfaları hızla geçerek genel olarak neler yazdığını anlamıştım fakat iki defterde de tuhaf şeyler yoktu; Kaplanlar ve direnişçilerle ilgili notlar, birim binalarından alınmış şehir merkezi kayıtları vardı her ikisinde de. Sayfalar ilerledikçe Parslarla ilgili bilgilerin doldurduğu satırlar çıktı önüme; ordu sistemi, güvenlik ve yönetimleriyle ilgili bilgilerdi birçoğu. Bildiklerim olduğu gibi tamamen habersiz olduğum hususlar da vardı.

O defterlerin başında öylece kaç saat oturdum, kaç sayfa okuyabildim bilmiyordum. Bir dizimi karnıma çekmek için doğrulduğumda ne kadar uzun vakit geçirdiğimi gösterir gibi acı acı sızladı eklemlerim. Bir ara kalkıp defterimi getirdim ve unutmak istemediklerimi defterime geçirdim. Parsları hiç bu kadar yakından tasvir eden yazılar görmemiştim, babam ve Arsıl böylesine özel bilgilere sahipken direnişçilerin kaçının bunlardan haberi olduğunu bilmiyordum.

Bazı sayfaları yırtıp yanıma almak istesem de fark edilmesine karşı kendimi durdurdum her seferinde. Aklımı dolduran öyle tarihî bilgiler

okumuştum ki başım gerçekten de hafif hafif ağrımaya başlamıştı. Geçmişte sürekli tekrar eden Kaplan ve Pars düşmanlığı, savaşları, katliamları; neredeyse her şeye birkaç cümlelik bilgilerle değinilmişti. Dipnotlar, birimlerden alınmış kayıtlarla dolu sayfalar arasına dalmışken defterleri bu şekilde bitiremeyeceğime kanaat getirerek sayfaları üstünden inceleyerek hızlı hızlı geçmeye başlamıştım.

Babamın defterinden birkaç cümle okuyup geçtiğim yerlerden birinde tam bir sonraki sayfaya geçmek üzereydim ki gözüme takılanların ilginçliği ve devamına karşı olan merakım yüzünden elim havada asılı kaldı. Hızlı hızlı okudum sayfaya sıkışmış satırları, zihnim okuduklarımı bir yere bağlamaya çalışıyor ama o noktada tıkanıp sonuçsuz kalıyordum. Hızla okuduğum sayfayı bu kez iyice anlayabilmek için ayrı bir dikkatle incelemeye başladım.

Henüz birkaç cümle okumuştum ki aşağıdaki kapının açıldığını, içeri birinin girdiğini duydum. Gelen Arsıl'dı belli ki. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde önümdeki defterlere bakıp yakalanacak olmanın heyecanıyla aklıma takılan o sayfayı kopartım ve kendi defterimin içine sıkıştırdım. Ardından önümdekileri aceleyle toplayıp yerlerine yerleştirdim ve defterimi kitaplığın altına atıp odadan çıktım.

Merdivenden çıkan Arsıl'la göz göze gelince içimi kaplayan tuhaf hissi arkama almak için gülümseyerek yanına gidip boynuna sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Anlık bir duraksamadan sonra kollarını bedenime sardı fakat bu hâlimi garipsediğinin farkındaydım, yine de bir şey söylemedi.

"Selamun aleyküm."

"Aleyküm selam," dedim geri çekilirken, kendimi açık etmemek için başvurduğum bu girişimle aslında tuhaf bir şeyler olduğunu bağırdığımı şimdi fark ediyordum. "Seni merak ettim," dedim bu beceriksiz oyunu devam ettirerek.

Kaşları hafifçe havalanırken nasıl tepki vereceğini şaşırmışa benziyordu, bir tuhaflık olduğunu sezmişti ama bunu bana sormak yerine ne olduğunu kendi çözmek ister gibi dikkatle inceliyordu beni.

Bu bakışlar beni iyice tedirgin ettiği için, "Neyse birazdan konuşuruz," dedim yanından geçip yatak odasına dönerken. "Namaz geçiyor, daha fazla vakit kaybetmeyeyim."

Namazımı çoktan kılmıştım. Arkamı dönüp yatak odasına girdiğimde onun da bir süre sonra çalışma odasına girmesi beni hem tedirgin etmiş hem de peşimden gelmediği için rahatlatmıştı.

Neden böyle olmadık tepkiler verdiğimi düşünüyordum ama aklıma yırttığım o sayfadaki yazılardan başka bir şey gelmiyordu, tuhaf olan da buydu ki Arsıl'la o sayfa arasında somut bir bağ olmadığı hâlde içimdeki artçı hisler onu oraya yakıştırıyordu. Babamın yazdığı o satırları tekrar okumalıydım.

Bir süre odada bir aşağı bir yukarı dolandıktan sonra kapı hafif bir gıcırtıyla aralandı; önce Tarçın, sonra Arsıl girdi içeri. Soru sormasa da üzerimdeki garipliği sorgularcasına bastırıyordu bakışları ve bir açık bulmak için her hareketimi ona özgü olağan bir dikkatle izliyordu.

Konuşmak için derin bir nefes aldığını fark ettiğim sırada bir şey olmadığını söyleyip onu geçiştirmek için hazırladım kendimi fakat Arsıl bunun yerine, "Birazdan ana kampa gideceğim," dedi.

"Gece gidecektin," dedim konuyla ilgili gözükmeye çalışarak.

Bu yapay ilgimin altındaki geçiştirmeyi hissetmiş gibi bakışlarını gözlerimden çekmeden tepkisizlikle, "Biraz daha erken gitmenin faydası olur," dedi. "Hasan Amca'yla konuşacağım."

"Peki ya amcamın durumu?" Bu kez bir önceki cümlemdeki kuru ilgisizlik yoktu üzerimde.

"Onu da konuşacağım," dedi aklında bir şeyleri hesaplar gibi. "Döndüğümde bu konuyu seninle de konuşacağız."

Yüzündeki bu düşünceli durgunluk hiç hoşuma gitmedi, içim karardıkça karardı, aklım karıştıkça karıştım.

Yapma Arsıl Alaz... Beynim savaş alanı; hangi düşünce düşmanım, hangisi müttefikim, hangisinin ellerinde öleceğim, hangisi senin boğazına sarılacak bilmiyorum. Ateşleme bu karışıklığı, daha çok karıştırma... Demek istedim ama bunun yerine dudaklarımdan dökülen sadece, "Tamam," oldu.

Yanımdan geçip dolabı açtı, gömleğini değiştirip yine keten bir gömlek geçirdi üzerine. Odadan çıkmadan önce önümde durdu, boğazında aşağı yukarı hareket eden âdemelmasının arkasındaki sert yutkunmayla birlikte bana çevirdi gözlerini. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu, geri çekilmeden çenesini başımın üzerine yaslayıp duraksadı, boyun girintisinde bekledim.

"Gece beni bekle," dedi geri çekilmeden önce. "Allah'a emanet ol."

Odadan çıkıp giderken arkasından, "Sen de," diyebildim yalnızca.

Bulanık düşüncelerim zihnimin akıntısında çamurlaşırken kapanıp kilitlenen kapı sesini duyduğumda sanki buzlarım çözüldü ve o an kendime gelebildim. Çalışma odasına döndüm, önce kitaplığın altına ittiğim defterimi çekip aldım atıldığı köşeden, sonra da kitaplığın en üst rafına uzandım.

Elim havada kalırken parmak uçlarında durduğum bacaklarım sızlayana kadar raftaki boşluğu hayretle yokladım. Defterler orada yoktu, kaldırmıştı.

Göğsümün orta yerine inen şüphe okları zihnimi yabancısı olduğum düşüncelerle zehirlemeye başladı, etrafıma bakıp defterleri bulmaya çalışım fakat hiçbir yerde yoktu. Gözyaşları göz pınarlarımı istila etiğinde zihnimde birleşen birçok düşünceyi reddedip sevdiğim adama duyduğum şüpheden tiksinerek irkildim. Defterimi açtım ve hırsla kopardığım o sayfayı elime alıp tekrar tekrar okudum. Yıllarca önüme bırakılan onca ipucuna rağmen liderliğim hakkında son ana kadar hiçbir

şey fark etmemiştim ve aklımda dönüp duran ihtimalle bu konunun benzerliği korkudan bacaklarımı titretiyordu.

"Bununla mı?" dedim elimdeki yırtık kâğıt parçasını kaldırarak. "Bununla her şeyi çözdüm öyle mi? Burada yazan tek bir şey benim geri kalan her şeye şüpheyle yaklaşmama sebep olacak öyle mi?" Güldüm kendi kendime, tekrar tekrar reddettim tüm şüpheleri. Fakat şüphe reddedildiğinde değil, açığa kavuştuğunda yok olurdu ancak.

Kâğıdı katlayıp defterimin arasına koydum, yatak odasına dönüp onu yatağımın altına itim bu kez ve sonra aşağı inip hiçbir şey olmamış, aslında tuhaf hiçbir şey yokmuş gibi kitaplıkların tozunu almaya başladım.

Ama bir kez şüphe göğsümün parmaklıklarına dayanmış ve güvensizliğin uğultusu kulaklarıma ulaşmıştı, reddettiğim her an onları beslediğimi fark edemiyordum.

Yorgunluktan bitap hâlde kendimi koltuğa bıraktığımda vakit çoktan geceye dayanmıştı. Bir bardak su alıp soluklandım bir süre, suyun tamamını içtiğimde kapı güçlü bir tıklanmayla çalındı.

Kenara bıraktığım şalı hızla başıma sarıp üzerimi düzelttim. Arsıl kapıyı çalmazdı, anahtarıyla açıp içeri girerdi. Gelen ya bir yabancıydı ya da bir asker, ki bu da ilk seçeneğe çıkıyordu esasında.

Her daim kasanın altında duran küçük bıçağı tüm ihtimallere karşı elbisemin koluna sıkıştırıp kapıya ilerledim. Kapının camlarına indirilen kalın perdelerden birini hafifçe araladığımda karşıma çıkan yüzle ani bir korkuyla olduğum yerde sıçradım.

Dışarıdan gülümseyerek bana bakan Tufan Alaz, ürkmemden epeyce keyif almış gibi daha geniş bir sırıtışla bana bakmaya devam etti.

Sinirle ona dönüp, "Kapalıyız!" diye çıkıştım.

"Biliyorum," dedi camın diğer yanından. "Buradan geçiyordum, ışıkların açık olduğunu görünce uğramadan gitmeyeyim dedim."

Pişkin gülüşüne karşı iyice öfkelenerek, "Bu gece gerginliği kaldıramayacağım, Arsıl'ın gelmesini istemezsin!" dedim daha önce başvurmadığım bir savunmayla. Onun burada olduğunu düşünmesini sağlayarak kendimi güvende hissetmek istemiştim. Kendime bunu neden yaptığımı sorgulama fırsatı veremeden karşımdaki adam ikna olmamış gözlerle bana bakıyordu.

"Öncelikle Helya, Arsıl'ın buraya gelmesiyle ilgili bir sıkıntım olsaydı bu kapıyı çalmazdım ve diğer bir konu ise bu kadar gürültüyle kapıyı çaldığımda Arsıl çoktan karşıma dikilirdi." Beni huzursuz eden bir bilmişlikle şekillendi gülüşü. "Kardeşimin burada olduğundan emin misin?" Karşılık veremeden onu yalnızca boş bakışlarla cevapladığımda tatmin olmuş ukala ifadesi iyice yerleşti yüzüne. "Neyse," dedi elini cama yaslayarak. "Gergin görünüyorsun, seni daha fazla tutmadan gideyim." Cama yasladığı elini selam verir gibi hareket ettirip iki parmağını cama tıklattı.

Gözlerim camın diğer yanına yaslanmış elin avuç içini buldu, oradan bileğine kadar uzanan ince yara izi içerideki ışıkla belirgin bir hâl aldığında içimde hazır bekleyen bir bombanın pimi çekildi, kulaklarım uğultularla dolarken boğulmuş gibi çırpındı boğazımda soluklarım.

"İyi geceler."

Tufan elini çekip alaycı bir imayla başını eğerek beni bir kez daha selamladı dükkânın önünden geçip giderken. Bedenim bir adım öne atılarak giden adamın arkasından bakmak için cama eğildi. Suyun dibini bulmuş gibi ağırlaştı bedenim, hareketlerim kasıtsız bir tembellikle yavaşlarken birkaç adım gerileyip perdeyi sıkı sıkı çektim. Bir adım daha atacakken tökezleyip bir kitaplığa tutundum, zihnimin her köşesinden art arda peyda olan her düşünce yolumu kesiyor gibi bir türlü bulamıyordum adımlarımı.

Aklımda dönüp duran karmaşaya karşı tek bir silahım, tek bir kelime vardı elimde; *"Olamaz. Olamaz, olamaz..."* Diğer tüm düşüncelerin sesini kesene kadar bunu tekrarlamaya niyetliydi bir yanım, diğer

yanımsa şüpheye çoktan teslim olmuştu. Bunca zamana kadar cevap bulmamış her soru içimde yeşermiş şüphe filizini hevesle suluyordu.

Derken kapının anahtarı yavaşça döndü, kapı kolu indi ve adam içeri girdi. Gözlerine bakacak olmanın korkusuyla oturduğum yere gömülüp kaybolmayı diledim fakat bacaklarım aradığı gücü bulmuşçasına doğrulup cesurca karşısında durdu Arsıl Alaz'ın.

Beni hafif bir tebessümle karşıladı.

"Selamun aleyküm."

Tebessümünden kendi dudaklarıma çalmak istedim, beceriksiz bir girişimin sonucu dudaklarımda yarım kalan bir gülüşle karşılık verdim.

"Aleyküm selam." Ardından da uzatmadan, oyalanmadan, "Konuştun mu Hasan Amca'yla?" diye sordum.

"Evet," der gibi salladı başını küçük bir hareketle.

"Amcamın durumunu biliyor mu?"

Aynı şekilde bir kez daha başını salladı.

Bu kez tamamlandı gülüşüm fakat tek eksiği neşesiydi.

"Ben de bu durumu öğrenebilecek miyim?"

Bu soruyu cevaplamak yerine bileğimi yakaladı zarif fakat güçlü bir hareketle, diğer elini belime yerleştirip koltukların bulunduğu köşeye çekti beraberinde. Bir bacağımı kıvırıp koltukta tümüyle ona döndüm, içimdeki konu değişmiş, şüpheler bir köşeye çekilmişti şimdi ve bu yüzden onun karşısında daha cesurdum.

"Şimdi söyleyeceklerimin nasıl geliştiğini, buna neyin neden olduğunu bilmiyorum," dedi konuşmasına bir zemin hazırlayarak. "Bildiğim tek şey gerçekler, sebepler değil."

Bu cümle bana bir cevap verirken birçok soruyu da yanı başıma bırakacağının en büyük deliliydi. Küçücük bir an, sırf bu yüzden söyleyeceği

şeylere kulağımı tıkamak istedim. Belli ki ufukta yeni sorular tüm cevapsızlığıyla beni bekliyordu.

"Deden amcanı himayesine aldı, ona baktı, büyüttü fakat gerçek kimliğini onu tanıyan herkesten sakladı." Gelecek cümleyi kaldırıp kaldıramayacağımı ölçer gibi duraksadı ama bu analiz için geç kaldığını düşünmüş olacak ki sözlerinin devamını tereddütsüz bir şekilde tamamladı. "Çünkü amcan bir Pars çocuğuydu Helya."

17.02 MATRUŞKA

KAKTUS TEAM

Hayatımın katman katman ayrıldığını ve dahası her birinin içinde yeni bir katman gizlediğini keşfettim bugün, tıpkı bir matruşka bebeği gibi.

Bir katman kırılıyor ve hayatımın, yabancısı olduğum yeni yüzüyle karşı karşıya geliyordum. Tam bu yüzüne alıştım derken bir katman daha kırılıyor, hayatım bu kez de bana yeni yüzüyle tanışmamı emrediyordu.

Çocukluğumda, matruşka bebekleri art arda ikizlerini doğururken sonunun geleceği kısır noktayı merakla beklerdim. Her seferinde, *bu son*, derdim küçük bebeklere bakarken fakat sözümün hemen arkasından yeni bir bebek çıkardı ortaya.

Bu benzetme beni ürkütüyordu, çünkü bundan daha gerçekçi bir tasvir düşünmemiştim daha önce. Tam hafızamın düzenli aksaklığına alışmışken düzeninin bozulması, derken savaşın kapımıza ulaşması, harekete geçmek isterken yıllarca bihaber olduğum liderliğin aslında kendi ellerimin arasında olduğunu fark etmem ve kanımdan bildiğim adamın, yani amcamın kanının aslında kendi katili olan Parslarla bir olduğunu öğrenmem...

Kanım önümde alev alev yanan her bir gerçeğe karşı buz gibi katı ve umarsızdı, bu alışmışlık beni korkutuyordu. Tepkisizlik önünü alamadığım gerçeklere kendimi açık etmek gibiydi ve şaşkınlıktan saçlarımı yolmama sebep olacak her şey kendini normalleştiriyordu; mikroplara karşı tepkisiz kalan bir beden gibiydim, hastalığın tüm bedenimi sarmayacağının hiçbir garantisi yoktu.

Fakat en büyük korkum bir sonrası içindi. Biliyordum, bitmemişti. Hayatımın bu evresi de kırılacak ve yeni bir yüzle karşı karşıya kalacakum. Bu kez... Bu kez bir tahminim vardı, kelimelerle canlandırmak istemeyeceğim korkunç ihtimallerle sınanıyordum; hayatın yeni çehresi belli belirsiz şekilleniyordu zihnimde ve bu beni apaçık öldürüyordu.

Arsıl olanları sindirebilmem için karşımdaki koltuğa oturmuş, bir elini çenesinin altına yaslayıp tek kelime etmeden beni izliyordu. Bu bakışları, önceden, baktığı her yere bir koruma kalkanı inşa ediyormuş gibi güvende hissetmeme sebep olurken bu gece ağaçların arasındaki avcısı tarafından gözlenen çaresiz bir av kadar tedirgindim.

Amcamın doğum belgesinde yazan gerçek soyadının köklü bir Pars soyuna ait olduğunu söylemişti; Arsıl da babam da bu ailenin adını daha önce duymuş ama Arsıl ilk etapta emin olamadığı için bunu bana anlatmamış ve şimdi doğum belgesinde yazan doğum yeri, soyadı ve diğer bilgileri birleştirip bir araştırma yapınca amcamın aslında bir Pars ailesinden geldiğini bulmuş.

Duyduklarıma inanmak güçtü, aklımın ucuna gelmeyecek ihtimallerin üzerindeydi artık yaşamım fakat inanmamak daha da güçtü; çünkü aklıma gelmeyen o ihtimallerin birbirine bağladığı olaylar kusursuz bir uyumla tamamlıyordu kendilerini.

Dedemin amcamı neden himayesine aldığını Arsıl da ben de bilmiyorduk, ikimizin de tahminleri vardı elbette ama gerçeği öğrenene kadar tahminleri, ihtimalleri dillendirmemeyi karşımdaki adam için zihnimde dönüp duran rahatsız düşüncelerden öğrenmiştim ben.

Hasan Amca'ya her şeyi anlatmış Arsıl, yalnızca ona. Liderlik konusu onu epeyce şaşırtmanın yanı sıra oldukça sevindirmiş. Amcamın Pars olmasına karşı ise hiçbir tepki vermemiş, Hasan Amca halkına yapılanları asla unutmayacak bir karaktere sahipti fakat bu öfkesi bile onu adaletsiz davranmaktan alıkoymamıştı bugüne kadar, bu yüzden ne dedemi yargılamış ne de yıllarca direnişçilere büyük faydası dokunmuş amcama sırf Pars kanı taşıdığı için düşmanlık beslemişti. Tabii ki bu anlayış tüm direnişçiler için geçerli değildi; bu yüzden söylediğine göre

Hasan Amca diğer direnişçilere yalnızca amcamın evlatlık olduğunu, bunun için liderlikte hakkı olmadığını söyleyecekmiş. Direnişçilerin arasında bu kadar radikal düşüncelere sahip insanlar varken liderliğe, dedeme, babama kafa tutmak isteyen çok insan olacaktı ve bu yüzden de kimseye bu konuyu açmamak en akıllıca olanıydı.

Ense kökümden başlayarak tüm başıma dağılan yoğun ağrıyı hafifletmek için parmaklarımı enseme bastırarak kabaca ovaladım. Bu ağrı hiç iyiye işaret değildi, açık konuşmak gerekirse zihnimin beni yokladığını hissediyordum; henüz hafızamı benden çalmıyordu ama hırsız ellerinin gölgesini anılarımın üzerinde görebiliyordum. Bu, her zaman yaşadığım kayıplara benziyordu; aniden kapıya dayanan geçici hafıza kayıplarına değil, beni babamın ölümünden öncesine atanlara. Fakat şimdi bunu Arsıl'a söyleyecek değildim, renk vermemeye çalışırken bu çıkmaz beni iyice kuytu köşeme çekiyordu.

Öğrendiklerim, şüphelerim, tahminlerim, ihtimaller ve arsız bir hırsız gibi hafızamdan anılarımı çalacağını fısıldayan zihnimle çaresizlik çemberinde nefessiz kalırcasına koşuyor ve bir adım ilerleyemiyordum.

"Beklediğim kadar tepki göstermedin," dedi Arsıl serinkanlılığımı takdir edercesine.

Takdirini geri çevirerek bakışlarımı kaçırdım.

"Belki de gösteremedim... Ya da artık karşıma çıkanlara şaşırmak yerine çözüm talep ediyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak yavaşça yutkundum. "Hissizleşiyorum sanki."

"Hissizleşmiyorsun." Söylediklerim ona inandırıcı gelmemiş gibiydi. "Her şey üst üste geldiği için tepki vermekten yoruldu bedenin, öğrendiğin şeyler hafif değildi."

"Haklısın," dedim, çünkü öyleydi. "İnşallah bir dahaki öğreneceğim şey beni bu yorgunluğun üzerine yıkmaz."

Sözlerim kontrolümde olmaksızın bir meydan okumayla çıkmıştı dudaklarımdan. Donuk yüz ifadesini bir kaşını kaldırarak bozdu, meydan okuyuşumu sezmişti.

"Bir şey öğreneceğinden emin olmanın bir sebebi var mı?"

"Sence?" dedim bakışlarımı üzerine dikerek. "Olmalı mı?" Amacım ona çıkışmak değildi, bunu kesinlikle yapmayacaktım fakat öyle doluydum ki şuursuzca ona kafa tutuyordum.

Beni anlamaya çalışır gibi kaldırdığı tek kaşı indi yavaşça, gözlerime bakarken duraksadı. Bakışlarımdaki şüpheyi örtmek için dişlerimi sıkarak düşünmemeye çalıştım. Bu kez iki kaşını da yavaşça kaldırdı, saklamaya çalıştığım şüpheleri sezdiğine dair bir belirti oluştu yüzünde ama uzun sürmedi; çünkü ne bakışları daha fazla gözlerimde durdu ne de yüzü görüş alanımda kaldı. Küçük bir duraksamanın ardından dokunaklı bir tebessümle birlikte yerinden kalktı.

"Namazı kılıp yatalım..."

Meydan okuyuşuma kayıtsız kalmasından üzerine oturan dinginlikle yanımdan ayrılışına kadar her saniyede bana hissettirdikleri mesnetsiz düşüncelerime sağlam temeller oluşturmuştu fark etmeden.

Tüm gece kirpiklerimin ucuna dahi uğramayan uykunun açlığını hissetmememe karşın göz altlarım uykunun yoksunluğuyla mor halkalara bürünüp çökmüştü. Düşüncelere kapıldıkça uykudan uzaklaşmış ama inatla tüm gece yatakta dönüp durarak aklımdakileri susturacak bir köşe bulmaya çalışmıştım. O köşeyi bir türlü bulamadım.

Daha kötüsü... Ben o düşüncelerin içine girdikçe, uykusuzluğumu fark edip gece boyunca benimle uyumadığını bildiğim adamdan uzaklaşıyordum. Beni ondan uzaklaştıran unsurlar, ben Arsıl'ın yanındayken tamamen gün yüzüne çıkıyordu ve ne yazık ki bu duruma çözümü yine ondan uzaklaşmakta buluyordum.

Hiçbir şeye alışmamıştım; liderlik hâlâ omuzlarımda eğreti bir ceket gibi asılıydı, amcamı hâlâ tümüyle bir Pars olarak düşünemiyordum ve hâlâ... Şüphelerimle tüm gücümle cebelleşiyordum.

Dükkânı açmak için biraz gecikmiştik. Sabah namazından kahvaltıya kadar geçen zaman boyunca türlü bahanelerle Arsıl'dan olabildiğince uzak kalmaya çalıştığım için işlerim epeyce uzamıştı. Depodaki bir düzine kadar kitabı yukarı çıkardıktan sonra hemen dükkânın kapılarını açacaktım.

Dükkânın iç tarafına dolanıp deponun kapısının önüne geldiğimde aralık kapıyı hızla açarak merdiven basamaklarına attım ayağımı. Önümdeki karaltıya başta bir anlam veremesem de hemen sonrasında birkaç basamak önümde elinde kitaplarla duran Arsıl'ı fark etmiş ama geç kalmıştım. Attığım ilk adımımın önderliğinde Arsıl'ın üzerine düşerken Arsıl elindeki kitapları öylece bırakıp kollarını bana uzattı, merdivenin basamaklarında ikimizin de dengede durması bir hayli zordu ama düşmek üzereyken Arsıl bir eliyle beni bir eliyle arkasındaki korkuluğu tutup son anda zeminle bir olmaktan kurtarmıştı bizi.

Gece boyunca ondan uzak kalma çabalarım yüzünden Arsıl'la bu denli yakın olmak dengemi bozmuş olacak ki gözlerimi olabildiğince açarak tıpkı bir ahmak gibi hareketsizce ona diktim bakışlarımı.

Önce kaşlarını çatıp tavırlarımdaki gerginliği algılamaya çalıştı ve hemen ardından hâlime gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarına rağmen kısılan gözleri gülüşünü açık etti.

"Şu durumdan şikâyetçi değilim," dedi bakışlarıyla burun buruna gelmiş yüzlerimizi işaret ederek. "Dükkânın önünde bekleyenler var... Ama böyle iyiyiz, bugün dükkânı açmayalım dersen canıma minnet!"

Ellerimi kollarından çekip kızgın yağa düşmüş su damlası gibi geri sıçradım, ben üzerinden çekilince arkasına yaslanarak tuhaf bir açıyla tutunduğu korkuluktan doğrulup panikleyişimi keyifle izledi.

"Ben de bu kitapları çıkarmak için depoya inecektim..." dedim merdivene saçılmış kitaplara bakarak. "Neyse o zaman sen bunları çıkar,

ben de dukkânı açayım." Arkamı dönüp hızla yanından ayrılırken yüzündeki keyifli ifadenin ardında farkındalığın sebep olduğu bir burukluk hissettim, bana dün geceki durgunluğunu anımsattı bu. Daha hızlı adımlarla uzaklaştım yanından.

Arsıl'dan uzak kalmamı sağlayacak ne kadar iş varsa hepsinin başındaydım gün boyunca ama şükür ki Arsıl öğleden sonra namazını kılıp dükkândan çıkmıştı. Yokluğunu bir fırsat bilip çalışma odasının altını üstüne getirmek istesem de dükkânı o kadar uzun süre boş bırakamamıştım. Çalışma odasında istediğim araştırmayı yapmak için ihtiyacım olan fırsatı bir türlü bulamadım, dükkân da yoluma taş koyar gibi bir türlü tenhalaşmamıştı ve zaten dükkânın kapanacağı sırada da Arsıl dönmüştü.

Ceketini çıkarıp ahşap vestiyere astıktan sonra kalan son müşterileri uğurlayarak kapıları kilitledi, camların önündeki ışıkları söndürdü, perdeleri ve dükkânı tamamen kapattı.

Selamlaşma dışında tek kelime etmediğimizi fark ettiğimde bir sorun yokmuş gibi gözlerimdeki şüpheci bakışları saklayarak, "Kampta durumlar nasıl?" dedim ilgili görünmeye çalışarak. Aslında oldukça ilgiliydim ama şimdi konuşacağım herhangi bir konuya değil, tamamıyla karşımdaki adama.

"Pars vârisini bulabilmek için kurulan direnişçi ordusunun bir kısmını kasabanın içine göndermişler."

Aramıza açtığım mesafenin farkında mıydı bilmiyordum ama bunu ihlal etmiyordu. İçeride oluşan loş ışık ve kitaplıkların gölgeleri yüzümü ondan saklamak ve ifademden bir şeyler sezmesine engel olmak noktasında oldukça yararlıydı.

"Sence bulabilecekler mi?" Bu soru başta düşünülmeden, alelade sorulmuş bir soru olsa da ben ne sorduğumun oldukça bilincindeydim.

Yanındaki kitaplıkta devrilmiş birkaç kitabı düzelterek, "Bilmiyorum," dedi. "Belki." Anlık bir duraksama gelip geçti sanki omuzlarından, yavaşça bana döndü. "Vâris, lideri arıyor Helya. Çok dikkatli olmalıyız."

İçimde aniden tutuşan öfkenin yüzüme yansımasıyla dudaklarım tatsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam," dedim kasaya iyice eğilip elimin altındaki birkaç kitabı düzeltir gibi yüzümü saklarken.

Ona bakmasam da suskunluğundan durulduğu anlaşılıyordu, orada öylece durup gölgelerin arasından bana baktığını biliyordum. Sonunda, "Tamam?" dedi cevabımın bu kadar oluşunu garipsediğini göstererek. "Tamam," diyerek tekrarladı bir kez daha.

Bana doğru attığı birkaç adımı hissettiğimde, "Yukarıda bir işim vardı," diyerek hızla merdivene yönelip arkama bakmadan çıktım basamakları. Yatak odasına girip öylesine elime aldığım şeyleri ne olduklarına bakmadan bir kenara bıraktım.

Birbirine kenetlediğimin farkında olmadığım ellerimin benden habersizce titremeye başladığını fark ettiğimde terlemiş avuç içlerimi elbiseme sürtüp kollarımı nereye koyacağımı şaşırarak göğsümün üzerinde sıkı sıkı kavuşturdum.

Kollarım bedenime sarıldığında bedenimin de ellerimdeki titremeye ayak uydurduğunu fark ettim. Midem acı acı kasılırken belim dilimin ucunda biriken her şeyin yükü altında ezilir gibi bükülüp bedenimdeki çaresizliği gözlerimin önüne serdi. Bir nefesin sorunsuzca ciğerlerime ulaşması şüphelerle kemirilen beynimin beni huzura erdirmesi kadar olanaksızdı.

Arsıl'ın yüzüne baktıkça çaresizlik içinde çığlıklar atarak gözlerim kapanana kadar ağlamak istiyordum. Ona olan güvenimin zedelendiği her an kendimi düşüncelerimin önüne atıp onu korumak istiyordum. Fakat önüne attığım benliğim bile daha şimdiden paramparça olmuştu.

Arsıl yavaş yavaş terk ediyordu beni kendi sınırlarımda ya da ben onu sınır dışı ediyordum, hangi seçenek doğru bilmiyordum ama yalnızlaştığımı hissediyordum. Yalnızlığın kuru sessizliğiyle doluyordu sanki titreyen ellerim; Arsıl'dan uzaklaştığımı hissettikçe dizlerim bükülüyor, zemin daha bir yaklaşıyordu bedenime.

Gerginlikle ensemi kaşıyıp boğulmamın sebebi başıma doladığım şalmış gibi onu söküp attım. Merdivenlerin gürültülü gıcırtısını duyduğumda yukarı çıkarıp bir köşeye bıraktığım şeylerin arasından bir kitap çekip yatağın kendime ait olan tarafına geçtim, onun tarafına yakın olmamak için neredeyse bir bacağımı dışarı sarkıtacaktım.

Çalışma odasına gideceğini düşünürken yatak odasının kapısı açıldı, başımı kaldırıp bakmadım ama o içeri girmeden pervazda dikilip sessizliği bozmadan uzun uzun bana baktı. Çok geçmeden yaklaştı adımları, yatağın ona ait köşesinde durdu.

Bu zamana kadar yatak için ona ya da bana ait bir köşe olduğunu düşünmediğimi fark ettim, bu daha da yalnızlaştırdı beni.

Yatağa oturduğunda onun tarafı alçalırken benim oturduğum köşe belli belirsiz yükseldi. Bacaklarını uzatıp bakışlarını saklamadan tümüyle bana çevirdi yüzünü, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ne o bir şey söyledi ne de ben başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yalnızca okuyor gözükmek için ara sıra kitabın sayfalarını çevirdim, ne kitabın adından ne de anlattığı şeyden haberdardım oysa.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim sessizliği bir kenara çeken Arsıl oldu, zaten bunu yapan o olmasaydı uyuyakalana kadar hiçbir ses çıkarmadan burada böylece otururdum.

"Artık benimle konuşacak mısın?"

Yüzümü ona çevirdim ama gözlerim bir saniye ona dokunup başka bir noktayı buldu.

"Ben... Görüyorsun," dedim elimdeki kitabı göstererek. "Şu an kitap okuyorum, sonra konuşalım mı?"

Yüzümü tekrar kitaba çevirmiştim ki, "On dokuz dakikadır aynı sayfadasın," dedi. "Okumanın bu kadar yavaşladığını fark etmemiştim."

Dikkatine karşı savunmasız kalarak kendimi kurtarmak için aklıma ilk gelen bahaneyi sundum önüne.

"Okuduklarımın tekrar üzerinden geçmek istemiştim..." Sözlerim kulaklarıma ulaştığında daha berbat bir şey söyleyemeyeceğimi fark ederek, "Pekâlâ, beni yakaladın!" dedim sahte bir teslimiyetle. "Biraz hâlsiz hissettiğim için konuşmak istemiyorum."

Arsıl bahanemi yutmadığını, yine de üstüme gelmeyeceğini gösterir gibi dudağını hafifçe büküp küçük bir tebessümle buz tutmuş ellerimi ısıttı.

"Seni yıllar önce yakalamıştım." Tebessümünü tamamlayarak muzip bir tavırla göz kırptı. "Sadece çırpınmaya başladığında ağlarının farkına varıyorsun."

Kıvrılmış dudaklarındaki gülüş güzeldi, her zaman olduğu gibi fakat arkasının dolu olmadığını görebiliyordum, tıpkı muzip tavırlarının neşesiz olmakla birlikte yalnızca beni gülümsetmek için olduğunun farkına vardığım gibi.

Bakışları ellerime kaydığında onu takip ederek ben de kitabın köşelerini sıkmaktan kasılmış ellerime baktım.

"Rahatla Helya," dedi öncekinden daha usta bir gülümsemeyle. "Şaka yapıyorum sadece."

"Yapmıyorsun," dedim çabucak, yaptığım ani çıkışa karşı hafifçe kaşlarını kaldırmıştı. "Haklısın, öyleyim." Bu bir itiraftı ve Arsıl bunu anlayabilecek adamdı. "Sadece çırpındığımda fark ediyorum ağlarımı."

Yalnızca onu sorgulamaya başladığımda aslında ona bu kadar hapsolduğumu fark edebiliyordum, baştan sona haklıydı. Bu çıkış bana cesaret vermişti.

"Neden sormuyorsun? Bir şeyim olduğunun farkındasın biliyorum."

Gülüşü daha fazla asılmadı dudaklarına, o da ısrar etmeden yüzünden sıyırıp attı.

"Bir şeyin olduğunun farkındaysam neden bir şeyin olup olmadığını sorayım?" Benim yıllarca ona yaptığım gibi benden cevap bekledi.

"Ne olduğunu sorduğumda bana dürüst olacak kadar hazır hissediyor musun kendini?"

Birbirine bastırdığım dudaklarım sessizlikle cevaplamıştı sorusunu, daha fazla ona bakamadan onume dönerek gözlerimi oyalamaktan öteye geçmeyen kitabı kapattım ama ne yerimden kalktım ne de ilgimi başka bir şeyde topladım.

Dudaklarından çıkacak sözler için hazırlanır gibi derin bir nefesle doldurdu göğsünü ve sozlerine aşina olduğum bir ayetle başladı, sonrasında da okuduğu ayetin anlamıyla devam etti.

"...Olur ki, bir şey sizin için hayırlıyken siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötüyken siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilemezsiniz. (Bakara/216)"

Kuran okuyuşuna duyduğum özlemin bu kadar yoğun ve derinden olduğunu şu ana kadar fark edememiştim, bu özlem ona karşı birikmiş düşüncelerime karşı bir avaklanma gibiydi. Devam etmesini istedim.

Yine de özellikle bu ayeti seçmesinin sebebini anlayamamış bir vaziyette yüzümü ona döndüğümde, "Sen bir Müslümansın," dedi hatırlatır gibi. "Bir şeyle karşılaştığında önyargılı olmaktan uzak ol, kötü gördüğün bir şeyin hangi kapıların anahtarı olduğunu bilemezsin." Bakışlarımı yüzüne dikip cümleleriyle bir karmaşa içinde kalakalmışken uzerine çöken durgunlukla bana uzandı. "Seni seviyorum Helya," dedi kirpiklerime esen fısıltısıyla. Geri çekilmeme fırsat vermeden nahif bir öpücükle mühürledi sözlerini, yüzünü boynuma eğdiğinde sakalları yanağıma değip geçti. "Bu apaçık, saf bir gerçekten başka bir şey değil. Söylediğim her şeyi unutacaksan bile bunu unutma... Lütfen."

Yüzü yüzümden çekilirken istemsizce başımı kaldırdım, benden uzaklaşıp arkasında bir kelime daha bırakmadan yataktan kalkıp odadan çıkan adamı çaresizlikle izledim.

İçimden bir parçanın kopup onunla birlikte kapıdan çıktığını hissettim; göğsüm, eksilenleri kendisinden bilir gibi derinden bir ağrıyla sızladığında kaburgalarım tek tek birbirine girmiş gibi oturduğum yerde iki büklüm oldum.

Ruhumdan bedenime yansıyan bu sızının yanı sıra gerçekçi bir ağrı çabucak başımın çevresine çöreklendi ve iki büklüm olan vücudumu yattığım yerde kıvrandıracak kadar beynime bastırdı. Tüm uzuvlarım başımdaki bu keskin ağrıyla kilitlenip kalma raddesine geldiğinde, "Hayır!" dedim gözyaşlarımın arasında ellerimi başımın çevresine sararak. "Allah'ım lütfen olmasın..."

Ben bu ağrının neyin elçisi olduğunu biliyordum. Sonrasında getirdiği kayıplarla, hafızamdan çaldığı anılarla, beni ailemin yanımda olduğu sahte zamana atışıyla tanıdığım elçiydi bu. Zihnimi bir hırsız gibi talan edip arkasında bir enkaz bırakan o ağrı...

Derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken hızla komodine uzanıp Arsıl'ın benim için hazırladığı ağrı kesici şişelerini aradı ellerim.

Günlerdir beynimi sızlatan bu ağrının çocuklarıydı, bu ânın geleceğini haber verir gibi ve yakındı biliyordum; biliyordum ama bu kadar erken olacağını tahmin edememiştim.

Bayılıp kalmamak için art arda dualar sıralarken kahverengi şişeyi açıp bir yudum almam gereken ilaçtan birkaç yudum peş peşe içtim, gözlerimin kapanmaması için ayağa kalkıp odanın içinde dönüp durmaya başladığımda âcizliğim karşısında ezildikçe ezildim. Arsıl'ın beni bu hâlde görmesini ve nasıl bir sonuca erdireceğimi bilmediğim şuphelerime bir son vermeden anılarımı kaybetmeyi istemiyordum.

Somut bir şeylere ihtiyacım vardı; daha somut, daha kesin. Odanın kapısını açacağım sırada kapının hemen önüne küçük bir kâğıdın düştüğünü fark ettim. Eğilip notu yerden kaldırdım.

"Kampta acil bir durum varmış, iyi hissetmediğini söylediğin için sana söylemedim. Erken dönmeye çalışacağım."

Notu elbisemin cebine atıp çalışma odasına girdim hiç vakit kaybetmeden. Gözümün önüne bir şey bırakacağını düşündüğümden değil ama bir şey bulabilme umuduyla masanın başına geçip tüm çekmeceleri tek tek açmaya başladım. Önüme gelen Amber'le ilgili kâğıtları bir kenara çekip başka bir şey aradım; bir not ya da bir defter, kitap. Bana bir cevap verecek her şey olabilirdi.

Öyle çok çekmece, raf ve bölme kontrol etmiştim ki sonunda bitkin düşüp çalışma masasının sandalyesine bırakmıştım kendimi fakat şükür ki başımdaki ağrı biraz da olsa hafiflemişti. Bu, iyiye işaretti; çünkü o büyük kaybı yaşayacağım zaman baş ağrım hiçbir şekilde hafiflemezdi.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp ağrıyı dağıtmaya çalışırken gözüme masanın köşesindeki siyah ciltli defter takıldı. Hiçbir umut beslemeksizin deftere uzanıp yalnızca ne olduğuna bakıp sayfalarını öylesine karıştırmak için elime aldım.

İlk sayfasında Arsıl'ın el yazısını görünce cümleleri okumak daha ilgi çekici bir hâl almıştı fakat umduğumu bulamadan yavaş yavaş söndü merakım. Aslına bakılırsa herhangi bir zaman diliminde bu araştırma notları dahi benim için yüksek bir kıymete sahip, merak edilecek ve hatta saatlerce not aldıklarını okuyabileceğim notlardı ama şimdi... Şimdi aradığım bu değildi.

Yine de tek tek, acele etmeden çevirdim sayfaları. Yazılar defterin yarısına kadar sürüyordu, kalan yarısı ise yazılacakları bekleyen boş sayfalardı. El alışkanlığıyla kalan boş sayfaları büküp hızla parmaklarımın arasında çevirdim. Defteri yerine bırakacağım sırada gözüme takılan dolu bir sayfayla kapağı parmağımdan kaçıp kapanmış defteri yeniden açıp gözüme takılan o kısmı açtım. Çok aramama gerek yoktu, son birkaç sayfanın arasına yazılmıştı bu satırlar ve bu kez diğerleri gibi araştırma notları değildi.

"Örtüsüyle gizlerken üzerine gece doğmuş saçlarını..."

Bu, bendim. Bir cümlesiyle yüzümde tebessüm açtıran adamın kelimelerindeki tasvirimi çok iyi tanıyordum.

"Örtüsüyle gizlerken üzerine gece doğmuş saçlarını,
Bana baksa şimdi, gözlerinde doğardı göz bebekleri
Fakat ne acı,
Birikecek cesetler, gördüğünde suretimin ardını.
Geldiğinde o zaman, göğsümü delerdi göğsünde sakladığı okları.
Yine de gösterirdim ona aynadaki yansımamı,
"Buyum," derdim. "Ne gölgem kaldı artık ne de buğum
Kanım Saht'ın katran duvarlarına ait olsa da
Hasmım sandığım Kaplan'ın sözlerinde başladı,
Bir ayette son buldu doğumum.
Vakit dar,
Yatsıya kadar sönmeden son mumum,
Bak gözlerime, dudaklarına inmesin sükûn.
Kanım başka yerde, ruhum başka
Gör beni, ben bu araf uçurumunda boğuluyorum.

Arsıl ALAZ"

Defteri kapatıp masaya bıraktım, boş boş baktım siyah cildinin yüzeyine. Arsıl Alaz'ın art arda yaptığı itiraflar... Hâlâ kabullenmiyordu zihnimin bir yanı, diğer yanıysa çoktan kahkahalar ve gözyaşları arasında sıkışıp kalmıştı. Ne kahkahalarımda neşe vardı ne de gözyaşlarımda mutluluk. Yalnızca hayret, yıkılmışlık, hayal kırıklığı, öfke ve onlara eşlik edecek onlarca artçı his...

"Saht..." dedim kendi kendime. Bu kelimeye aşinaydım, kimlere ait olduğunu da biliyordum fakat ne için kullanıldığı konusunda yanılgıya düşmek istemiyordum, şüphelerimi dillendirdiğimde tek bir yanılma payı bile kalmayacaktı.

Masadan kalkıp kitaplıkların önünde durduğumda dükkânın kapısının ısrarcı bir şekilde çalındığını duydum. Gelen Arsıl olsa kapıyı açar, çalmazdı. Kimin geldiğini çok iyi biliyordum ve cevabın onda olduğunu da.

Şalımı başıma dolayıp uzun bir hırka alarak aşağı indim, hiçbir korku hissetmeksizin kapıya ulaştığımda aynı serinkanlılıkla camın önündeki perdeyi kenara çekip beklediğim yüzle karşı karşıya geldim.

İfadesiz bir suratla kapıyı açtım, dışarıda yağan yağmurun damlacıkları zemindeki ahşaba koyu lekeler bırakarak içeri girdi. Kenara çekilip hiçbir şey söylemeden içeri girmesini bekledim.

Tufan Alaz içeri girdi. Kapıyı kapatmadım fakat bunu yapmasam da burada fazla kalamayacağını anlamış gibiydi.

"Demek Arsıl burada değil," dedi ama boş diyaloglara müsaade etmemeye kararlıydım.

Arsıl'ı anımsatan ama bu anımsamayı açıklayabilecek tek bir şey bile bulunmamasının yanı sıra özünde onunla hiçbir alakası olmayan Tufan'a baktım. Gözlerimi girişi ıslatan yağmur damlalarına dikip sertçe yutkundum.

"Sana istediğim zaman soru sorabileceğimi söylemiştin."

Bakışlarım üzerinde olmasa da keyifli gülüşünü görür gibi oldum ve hemen ardından merakının sessizliği çöktü üzerine, öyle ki sözlerimi bölmemek için bir cevap bile vermedi.

Arsıl'a ihanet ettiğim hissini ona olan şüphelerimle baltalayıp, haklılığımı ispatlar gibi çenemi kaldırarak beynimi kemiren tüm düşüncelerin kapısını açtım; bu kargaşanın arasında aklımı yitirebileceğimi bile bile düşüncelerin zihnimi işgaline izin verdim.

"Sana sadece bir soru soracağım ve sen de sadece ona cevap vereceksin."

Ve böylece bir matruşka bebeğini daha parçalamak, hayatımın yeni yüzüyle karşılaşmak için kaldırdım okumu ve hayatın beni akışına sürüklediği bu katmanının kalbine nişan alıp ardından gelecek yeni bebeğin, değişecek yeni akışın doğumuna yol açtım.

18.03 ZİFİR

"İki türlü karanlık vardır; biri ışığın yoksunluğuyla gelen karanlık, öteki ise ışığın özüyle gelen karanlık ya da diğer bir deyişle ışığıyla kör eden karanlık.

Işığın yokluğuyla karanlıkta kalmak kötüdür, çünkü karanlıktaysam hiçbir şey göremem fakat eğer ki karanlık gözlerimi kör eden ışıkla gelirse işte bu tümüyle felakettir, çünkü o zaman görmediğimi bile bilemem.

Seni göremedim Arsıl Alaz ama bana karanlık olmadın hiçbir zaman, hatta öyle parıldıyordun ki ışığınla körleştim sana."

Daha fazlasını yazacak güç bulamadan hızla kapatıp çantama koydum defterimi, kalemi defterin arkasından atıp çantamı ayağımın dibine çektim. En mahrem kaçış noktam olan sayfalara bile henüz itiraf edemiyordum; her şeyi açık açık onun önüne dökmeden, önce onunla paylaşmadan dilim bir başkasına sermeyecekti gerçekleri.

Tufan'ın sözlerinin yankısı zihnimin bir yanında duvardan duvara çarparak sonsuza kadar sürecek bir döngüde yineleniyordu, öğrendiklerim bana diş bilercesine kemiriyordu beynimi.

Baş ağrım biraz daha hafiflemiş fakat kesinlikle dinmemişti, saldırmak için hazırlanan vahşi bir hayvan gibi pençelerini esnetiyor ve bana kaçma fırsatı veriyordu sanki ama biliyordum ki ne kaçacak yerim vardı bu kayıptan ne de uzun bir zamanım. Er ya da geç zihnim anılarımı benden sancılar içinde çalacaktı. Acımasız bir oyalamadan başka bir şey değildi bu durağanlık.

nın ağzını aralarken bu zamana kadar korku ya da endişelerle dokunamadığım mührün soğuk, girintili yüzeyine dokundu parmaklarım. Ağır bir gücün buz kesmiş parmak uçlarımdan bedenime yayıldığını hissederken bu zamana kadar Arsıl'ın söylediği sözlerin farkındalığıyla bir kez daha tamamlanıyordu parçalar.

Bu güç bir hâkimiyet değil, aksine bir sorumluluktu; ağırdı ve ben Helya Alaz, yapayalnız kaldığımı ancak idrak edebildiğim bu noktada onu muhafaza etmek için canım pahasına bile olsa bu gücün sorumluluğunu üzerime alıyordum.

Kan kırmızı yakutu saran sarmal gümüş işlemeler, ok ve çember... Muhür avucumun içindeydi şimdi ve zihnim yeniden uyandığında onun hâlâ muhafaza altında olduğunu bilmek zorundaydım; belki çok geç olacaktı fakat çaresizliğim bu ihtimallerin arasında çoktan kaybolmuştu bile, başka bir yol da vakit de yoktu.

Kan avucumun içine bastırdığım mührün köşelerinde toplanmıştı, mührü keseye koyup her şeyi yerine yerleştirerek kutuyu kapattım. Onu alelacele çantamın içine koyup aşağı indim. Kasadaki kâğıtlardan alıp bir not yazdım ve içeri girince en göze çarpacak yere koydum.

"Bir sorun çıktı, vârisi buldum. Onu bir şekilde ormandaki evimize getireceğim, olabildiğince çabuk oraya gel. Lütfen...
Helya Alaz"

"Lütfen Arsıl," dedim kendi kendime. "Lütfen geç olmadan gel."

Pelerinimin başlığını yüzüme indirip çantamı omzuma astım, ok ve yayımı diğer omzuma asarak ışıkları söndürüp dükkânın kapısını bile kilitlemeden dışarı çıktım.

Kamyonete binip yola çıktığımda başımdaki ağrı ve heyecan boğazıma çöreklenen yumruyu ve ellerime inen titreyişi besliyordu. Art arda gelen sinir sıkışmaları gibi şakaklarıma saplanan ağrılar yüzünden dişlerimi var gücümle sıkarak dikkatimin dağılmasına engel olmaya çalıştım. Daha önce geçirdiğim hiçbir krize bu kadar direnmemiştim.

Eski evime geldiğimde oyalanmama sebep olacak tek bir âna bile müsaade etmeden içeri girdim, yolda askerlerden saklanmak için yeterince vakit kaybetmiştim. Kutuyu çantamdan çıkarıp güvenli bir yer aradım ve en uygun bulduğum yere saklayıp odadan çıktım. Evden çıkmadan önce artık ihtiyacımın olmayacağını bildiğim için çantamı kapının kenarına attım ve her yerin ışığını söndürüp kapıları sıkı sıkı kapatarak omzuma asılı ok kılıfı ve yayla birlikte dışarı çıktım.

Kamyonete yeniden bindiğimde o âna kadar yaşadığım her şeyin ipleri çözülmüş bir pelerin gibi omuzlarımdan düşmek üzere olduğunu hissettim ve rotamı geri dönüşü olmayan noktaya çevirip kamyoneti çalıştırdım.

Ağaçların arasından dikkatle geçerek yolu aşmaya çalıştığım süre içinde epey vakit kaybettikten sonra hedefime yaklaşmıştım; kamyoneti, çıkaracağı sesten ötürü ağaçların sıklaşarak bir gölge kümesiyle ardını kamufle ettiği alana çektim.

Kamyonetten inip uzaklaşırken üzerimde okum ve yayımdan başka bir şey yoktu, itiraf etmem gerekirse buraları pek bilmeyen herhangi birinin kısa bir süre içinde kolaylıkla kaybolabileceği bu ormana küçüklükten beri duyduğum aşinalık, onu her zaman evim gibi görmeme sebep oluyordu ve ben hava kararğında dahi dudaklarıma yerleşmiş dualarla rahatça çıkıp dolaşabiliyordum burada fakat şimdi sanki bu orman bile sahiplendiğim yalnızlığımda sırt dönmüştü bana, yabancılaşmıştı. Devasa ağaçların uzun, kötücül gölgeleri iniyordu üzerime; rüzgâr düşmanca uğulduyordu ağaç gövdeleri arasında. Korkuyordum.

Yürüdüm, gölgeler tepeme bindikçe aştım engebeli orman yolunu, istediğim noktaya yaklaştığımda ise tüm ormanı aydınlatan ay ışığının gerisinde bir kuytuya çekilerek bekledim. Beklediğim her an kalp atışlarımın nasıl parmak uçlarımda hissedilebileceğini keşfettim, sanki kalbim göğüs kafesimin sınırlarını aşıp büsbütün bedenimin her santimine dağılmıştı.

Nefes almak için çıktığım kapının önünde benim gibi oturan birkaç kadına bakarak gülümsemeye çalıştım; dudaklarım pili bitmiş bir mekanik gibi işlevsiz ağırlığıyla duruyordu yüzümde, gülümsemeyi dahi beceremedim.

Ana kampa gelmiştik, bugün liderlik hakkında detaylıca konuşacaktık ve güvenilir direnişçilerle bu konu konuşulacaktı, Arsıl benim de ısrarla orada olmamı istese de Hasan Amca ve Zehra Teyze liderin Arsıl olduğunu düşündüğü için o kadar yoğun bir ısrarda bulunamıyordu, benim de o ortamda bulunma zorunluluğum kalmıyordu; hatta basit bir bahaneyle bile ortamdan ayrılabiliyordum, tıpkı şimdi iyi hissetmediğimi söyleyerek yanlarından ayrıldığım gibi.

Baş ağrım söylenenleri dikkatle dinleme konusunda epey sıkıntı çıkarıyordu ve artık Arsıl'la rahatlıkla yan yana duramıyordum; yüzüne baktığımda avaz avaz bağırmak için pusuda bekleyen ilkel, sabırsız yanımı dizginlemek epey güçleşmişti.

Tüm direniş kampları yoğun bir hareketlilik içindeydi, herkes tedavi gören iki Pars esirinin konuşabilecek duruma gelmesini bekliyordu ve neredeyse ordunun yarısı kasabanın içinde olduğunu öğrendikleri Pars vârisini arıyordu. Bu arayışların bir kısmı, hâlâ liderin Dilşah olduğunu düşünmelerinden sebep, onun evinin çevresinde ve yakınlarındaydı; diğerleri ise yoğunlukla ikinci ve üçüncü kısımlarda sürüyordu.

Dilimin ucuna gelen her kelimeyi, diken yutmuş gibi acıtması pahasına ağzımdan kaçırmadım. Daha önce böyle acılı bir suskunluk tatmamıştım.

Ağrımın tuhaf bir hareketlilikle yoğunlaşmaya başladığını hissettiğimde tüm bedenimi baştanbaşa bir panik ateşi sardı bir anda. Yerimden hızla kalktım; çünkü başımdaki ağrı durağanlığını yitirip yoğunlaşıyor, vaktim daralıyordu ve şu an anılarıma sahip olduğum son anları yaşıyor olabilirdim.

Kapının hemen yanında elindeki bıçağın ahşap sapını tırnağıyla aşındıran, daha önce birçok kez görmeme rağmen benden yaşça epey büyük

ve adını hiçbir zaman aklımda tutamadığım kadına seslendim dikkatini çekebilmek için. Başını kaldırıp gülümseyerek yüzüme baktı.

"Efendim?"

Çantamı bir omzuma, yayımı diğer omzuma alıp, "Pek iyi değilim," dedim bana yardım edeceği açık olduğu hâlde yine de işimi kolaylaştırmak için. "Burada daha fazla bekleyemem, içerideki konuşmayı da bölmek istemiyorum. Arsıl dışarı çıktığında ona acilen dükkâna gelmesini söyleyebilir misiniz?"

Kalın şalının bir ucunu omzunun üzerine atarken başını sallayarak, "Pekâlâ," dedi fakat bana dikkatle bakmayı sürdürdü. "İyi misin Helya, yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim nezaketine karşı hafifçe başımı eğerek. "Allah'a emanet olun."

"Sen de öyle," diyerek karşılık verdikten sonra arkamı dönüp çıkış koridoruna girdim vakit kaybetmeden. Attığım her adım baş ağrım için yeni bir kademeymiş gibi yükseliyordu beynime saplanan sancılar.

Kamptan çıktıktan sonra kamyonete binip yapabileceğim en yüksek hızda Amber'e gelmiş ve gelirken de hızım sebebiyle birkaç askerden uyarı almıştım ama vaktim yoktu. Şükür ki hava tamamen kararmamıştı, çünkü o zaman birkaç uyarıyla kurtulmam neredeyse imkânsızdı.

Kamyoneti almam Arsıl'ı yavaşlatacak ama bana zaman kazandıracaktı, o nasıl olsa bana erişmenin bir yolunu bulacaktı.

Dükkânı açtıktan sonra koşa koşa çıktım basamakları. Çalışma odasına girdiğimde Arsıl'ın Kaplan Mührü'nün içinde olduğu kutuyu koyduğu bölmenin önüne geldim, kapağı açıp kucağıma çektim ahşap kutuyu. Kolyemi boynumdan çıkarmadan kutuyu ters çevirip tıpkı Arsıl'ın o gün yaptığı gibi kehribar kolyemi kutunun altındaki oyuğa yerleştirip küçük bir açıyla çevirdim.

Gizli kısım küçük bir tıkırtıyla attı, kutunun üst bölümü birkaç santim yukarı kalktı. Kâğıtları bir köşeye çekip kadife keseye uzandım, kese-

Nefesim havanın soğuğuyla çarpıştıkça buharlaşırken beklediğim o yabancı adımlar karaltı eşliğinde çıktı ağaçların arasından, ay ışığını göğüsleyerek tek bir uzvunu dahi gölgelere kaçırmadı.

Eriyen kar sularıyla çamurlaşmış toprak adamın emin adımları altında ezildiği an, yüreğime inen korku bir günebakan gibi yüzünü bana döndü; yayımı sıkı sıkıya kavramış ellerim yüz yüze geldiğim korkuyla titremeye başladığında gözlerim gözyaşlarının ateşiyle yanmaya başladı. Başımdaki ağrı bedenimin zafiyetinden yararlanarak şakaklarımdaki sızıyı besledi, ağrının yoğunluğuyla öne doğru sendelesem de yanımdaki ağaçtan destek alarak toparlandım.

Yayıma bir ok geçirip sessiz adımlarla adamın adım attığı her an peşi sıra adım atarak takip ettim onu, aramızdaki mesafelere rağmen arkasını dönecek gibi olduğu her an göğsüm acı acı sıkışsa da vücudum, korkuyla köşeye sinmiş yanıma karşı dimdik durdu.

Yürüdü, yürüdüm.

Durdu, durdum.

Devam etti, attığı her adımı taklit ettim.

Bunca zaman yanılgıların, kandırmacaların kurbanı olduğum zamanlarımı habersizce gülümseyerek geçirdiğim günlerin yaşandığı yerdeydik artık. Evimizdeydik.

Beni duyduğunu biliyordum, adımlarımı onun adımlarına katıp saklasam da varlığımdan haberdardı. Durdu... İçeri girmedi, konuşmadı, bana dönmedi... Her şeyin en az benim kadar bilincinde olduğunu gösteren bir serinkanlılıkla hareketsiz kaldı.

Bu kez saklanmadım, yayımı kaldırıp gölgelerin arasından kurtularak ütreyen dizlerimle yanına ulaştım. Üç dört metre kala karşımda duran adamın sırtına nişan alıp kirişe asıldım ve tıpkı onun gibi durdu adımlarım.

"Arsıl Alaz!" dedim önümdeki adama. İsmini dudaklarımdan bir şükür gibi döktüğüm bu adam, şimdi dudaklarımda bir düşman gibi eğreti

duran adama yabancıydı. "Güven hassas bir terazidir." Rüzgâr kelimeleri dudaklarımdan çalmak ister gibi hırpalıyordu tenimi. "Ve sen o teraziyi parçaladın."

Rüzgâr tenimi dövdükçe yüzüm kaskatı kesiliyor ve başımdaki ağrı bana yolun sonuna kalan birkaç adımı gösteriyordu.

Yavaşça hareket etti omuzları, vücudu aniden gelişebilecek tüm hareketlilikten kaçınarak bana döndü. Bakışları bir mıknatıs gibi görüş alanıma girdiği ilk anda kilitlendi gözlerime, kehribardaki çaresiz kıvılcımlar bana bir şeyler anlatmak ister gibi tutuşurken ona çok geç olduğunu söylemek istedim ve fark ettim ki Arsıl Alaz bu şüphenin içime düştüğü o ilk gün bile bunun oldukça farkındaydı; bu zamana kadar yaptığı, söylediği her şey büyük bir farkındalık etrafında dönüyormuş meğer ama ben bunun farkına varamamıştım ve o da buna mâni olacak tek bir kelime sarf etmemişti.

Canım yanıyordu. Gözlerinin dokunduğu her yeri ince bir letafetle onurlandıran adamın bakışları neden bu kadar zalimce acıtıyordu canımı?

"Hayır," dedim içten içe. "Karşındaki adamın kim olduğunun oldukça farkındasın, gerçeklere gözlerini kapatmak için artık çok geç!"

Günlerdir şüpheyle mayalanmış düşüncelerim reddedemeyeceğim bir gerçeklik kıvamına erişmişti, her şey mutlak bir sonuçta birleşirken inatla kendimi bunun doğru olmadığına inandırmak ahmaklıktan başka bir şey olamazdı. Bu kez bu hataya düşmeyecektim.

O gece babamın defterinde okuduğum o not... İlk kıvılcımı çakan babamın yazısından okuduğum o satırlar...

"Pars lider ailesi her yıl kendilerini ayrıştırmak ve adamak için ayin düzenler. Her aile ferdinde başparmağından el ayasına kadar uzanan, oradan da çapraz olarak bileğine inip biten bir yara izi vardır. Bu soya ait her çocuk ise doğduğu andan itibaren her yıl tekrar eden ayinle bu ize sahip olur ve ölene dek o izi avuçlarında taşır.

Ayinde tüm aile fertleri sarayın ortasına kurulan büyük ateşin çevresinde toplanır ve yeminler eşliğinde saf gümüş keskiyle avuç içine derin bir kesik açıp kanını ateşe ve temsilî olarak güce armağan eder.

Bu iz, aile bireylerinin halktan ayrılıp hürmet görmelerine sebep olup, kanını soyuna feda edebilecek kadar güçlü ve cesur olduğunu simgeler."

Tanıdıktı değil mi? Arsıl'ın avuç içindeki yara izlerini ezbere bilirdim ve her zaman özel bir mühür gibi gördüğüm diğer karmaşık yara izlerinin kamufle ettiği başparmağından avucuna, oradan da bileğine uzanan o derin yara izini çok iyi bilirdim. Tıpkı Tufan'ın avucundaki belirgin, ince yara izi gibi... Tıpkı Yasemin'in avucundaki silik yara izi gibi...

Saht...

Ne demiştin o şiirde Arsıl Alaz? Tam olarak şöyle miydi; ***"Kanım Saht'ın katran duvarlarına ait olsa da..."***

Saht... Kulaklarımın aşina olduğu ve benim anımsayamadığım bu Saht neresi, sen nereye aitsin Arsıl?

Bunun cevabını Tufan Alaz'da bulmuştum.

O gece ona bir soru sormuş; *"Bana Saht'ın neresi olduğunu söyle,"* demiştim. Pek soru sayılmazmış ama yine de cevapladı. Tufan da tıpkı kardeşi gibi oldukça zeki bir adamdı, beni anladı ve bunu cevaplayabileceğini fakat duymaya hazır olup olmadığımı sordu, cevap vermedim ama o bana cevap verdi. *"Saht, Pars liderinin kalesidir; yalnızca lider ailesinin yaşayabildiği kale..."* Ve sonra kendince önlem alarak, ***"Bir şeyler bildiğinin farkındayım. Ama unutma, bir şekilde beni yakmaya çalışırsan Arsıl'ı da yakarım,"*** diye eklemişti.

Yıllarca hakkında tek bir şey bilmediğim adam için bir anda öğrendiğim, yerine oturan bunca detay onun hakkında büyük, hastalıklı bir bilgi açlığına itti beni ve durmadım, daha çok öğrenmek için çırpındım. Arsıl Alaz'la aramdaki camın buğusunu silmiştim, artık karşımdaki adamın gerçek gözlerine bakıyordum.

Hayatım bir kez sıfır noktasından geçmişti, her şey altüst olup hiçleştiğinde bir daha o noktanın yeniden yoluma çıkacağını asla tahmin etmezdim. Fakat şimdi ayaklarımın altındaki bu nokta, kumları sakince geriye çekip ardından hiddetle karaya vurarak suyu bulandıran dalgaların hüküm sürdüğü sıfır noktasıydı. Ve ben o dalgaların büyüsüne kapılıp denize karışan ve sonra bu kandırmaca içinde yeniden karaya vurulan başıboş bir kum tanesinden başka bir şey olmadığımı anlamıştım. Bunu değiştirmek için buradaydım, sıfırdan yüksek bir rakama ihtiyacım yoktu, eksilerim yerin dibini görse de karşımdakilerin gerçekler olduğuna emin olacaktım.

Başımdaki ağrı omuzlarımı takatsizlikle ağırlaştırdığı sırada göz hizamdan inmiş yayımı kaldırdım; buna karşı bakışları gözlerimden ayrılmadan sesine işlediği merhametle, "Vârisi buraya getireceğini söylemiştin," dedi.

Bana sunduğu merhameti sahtelikle suçlayıp reddetti zihnim. Histerik bir gülüşle gözyaşlarıma set çektim.

"Hâlâ benimle oyun oynuyorsun!"

Ona doğrulttuğum oka gösterdiği kabullenişe karşı öfkelenmiştim, çünkü onu elimden almasını bekliyordum; istediğim şey onu alt etmek değil, onunla savaşmaktı fakat karşımda bana teslim bir adam vardı.

Artık söylenecek her kelime alev almıştı aramızda, biz ise o kelimelerin dumanında zehirleniyorduk. Sessizlik o kelimelerin küllerinden doğuyor, elimizde sağ kalmış son birkaç cümleyi de kendine saklıyordu. Sessizliğe kurban vermeden külleri eşeledim ve kelimelerimi seçip çıkardım bu yangından. Kendimden emin olduğum, kendimde olduğum son saniyeleri doruklarında yaşamak için bağırdım.

"Vârisi buraya getirdim! Bunu sen de biliyorsun!"

Karşımda donuk bir portre olmadığını gösteren tek şey sertçe yutkunduğunda boğazına tırmanan ademelmasıydı ve bir de hiddetle tutuşan irisleri.

Kendini bırakmak için yakaran bedenimi hoyratça sarsarak dik tuttum.

"Sana kendini takdim edeyim!" Sesim ormanın soğuğuna çarpa çarpa yankılandı ağaçların arasında. "Pars lideri Alpar Alaz'ın vârisi, Arsıl Alaz."

Ruzgârın uğultusunu dahi yutarak üzerimize devrildi sessizlik. Dudaklarımdan dökülen son ses onun ismi oldu, sonrasında başımdaki ağrı ellerimdeki oku kendime doğrulturcasına sinsi bir hamleyle omuzlarımdaki oyalayıcı ağırlıktan çekilip tüm bedenimi yıktı; okum parmaklarımın arasından düştü, kiriş boş bir hızla ileri geri sallanarak ince bir sesle havayı yardı ve dizlerimin üzerine düştüğümde ellerim tümüyle bomboş kaldı.

Bana doğru atılan adımları görünce ellerimi çam iğnelerinin bir tuzak gibi kuşattığı çamurlu toprağa daldırıp geri çektim bedenimi. Dizlerimi tutan son irademi ayağa kalkmak için kullanarak arkamı döndüm... Ve koştum. Ağaçların arasına daldım, omuzlarım ağaçların iri gövdelerine sürte sürte berelenirken zihnimden anılarımı çalan hırsızın beni boş bir hafızayla bırakıp kıskacını kapatacağı âna koştum.

Ağaçlar bir canavar gibi dallarını üzerime eğdi, her adımda bir anım terk etti zihnimi; yanından geçtiğim her ağaç yavaş yavaş silikleşti. Arkamda adım sesleri duymaya devam ettim fakat o adımların kime ait olduğunu anımsamak artık oldukça güçtü, tıpkı neden koştuğumu anlayabilmek gibi. Ama yine de koştum, çünkü hafızamın bende kalan son izleri bunu emrediyordu.

Ayaklarım çamura gömülürken rüzgâra karıştı anılarım büsbütün, gözlerim kapanmadan önce gökyüzünde tan yerini görmek istedim ama bulutların arasında bana bakıyordu son dördün. Arkamdan gelenin kim olduğunu öğrenmek istesem de zaruretle koşan ayaklarım durmadı, yine de arkamı döndüm fakat göremedim... Orman, kendini gizliyormuş gibi sisli ve karanlıktı bugün.

